Jennifer
WEINER

POLIROM

Anumite fete

CHIC

Colecţia

***Anumite fete* este continuarea romanului *Super-tare la pat* – două bestselleruri internaţionale semnate Jennifer Weiner, una dintre cele mai celebre autoare ale colecţiei CHIC.**

„Teribil de amuzantă! Jennifer Weiner continuă în forţă, cu observaţiile ei pătrunzătoare şi spirituale la adresa naturii umane."

Publishers Weekly

„Plin de căldură şi umor, romanul ***Anumite fete*** este o examinare impresionantă a momentelor tragice şi comice care marchează relaţia dintre mame şi fiice, observînd în profunzime dinamica unei familii aflate într-o permanentă nevoie de a afla şi a spune adevărul."

Kirkus Reviews

„***Anumite fete*** descrie, cu subtilitate şi umor, călătoria unei fiice prin furiile adolescenţei, către înţelegerea familiei şi a naturii adevărului, către acceptare şi iubire."

Elle

Colecţia

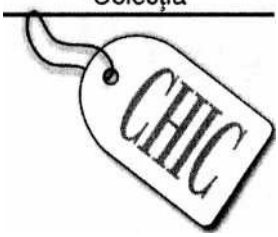

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu. Jennifer Weiner, *Certam Girls*

Copyright © 2008 by Jennifer Weiner. Originally published by Atria Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc.

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere www. polirom.ro

Editura POLIROM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WEINER, JENNIFER
Anumite fete / Jennifer Weiner; trad. de Alina Popescu.
— Iaşi: Polirom, 2009
ISBN 978 – 973 – 46 – 1452 – 3
I. Popescu, Alina (trad.)
82 l. III (73) – 31 = 135.1

Jennifer
WEINER

Anumite fete

Traducere din limba engleză şi note de Alina Popescu
POLIROM
2009

Jennifer Weiner s-a născut în 1970, la o bază militară din Louisiana, dar a crescut în Connecticut. A absolvit Universitatea Princeton şi a lucrat ca jurnalist în Kentucky şi Philadelphia înainte de publicarea primului ei roman, *Good în Bed* (*Super-tare la pat*, 2001; Polirom, 2009). Au urmat *în Her Shoes* (*Eu şi sora mea mai mare*, 2002,

ecranizat în 2005, cu Cameron Díaz, Toni Collette şi Shirley MacLaine în rolurile principale), *Little Earthquakes* (2004), *Goodnight Nobody* (2005), *The Guy Not Taken* (2006) şi, cel mai recent roman al ei, a cărui apariţie este anunţată pentru iulie 2009, *Best Friends Forever*. Cărţile lui Jennifer Weiner s-au vândut în peste 9 milioane de exemplare, în 36 de ţări. De asemenea, autoarea a apărut în mai multe emisiuni de televiziune (The CBS Early Show, The Martha Stewart Show).

Anumite fete (*Certam Girls*, 2008) este continuarea romanului *Super-tare la pat*, având-o ca eroină pe Cannie Shapiro, jurnalistă de succes. La treisprezece ani de la întâmplările din *Super-tare la pat*, protagonista este acum mamă, preocupările sale sunt fiica adolescentă şi rebelă, pe nume Joy, cariera scriitoricească, relaţia cu soţul ei, medicul Peter Krushelevansky, mâncarea organică şi, mai nou, cursurile de yoga. Viaţa ei pare să se fi înscris într-un circuit minunat de previzibil, cu toată liniştea la care râvnise şi, de asemenea, tandreţea şi iubirea unei familii. Dar, din clipa în care Joy devine interesată de secretele de mult îngropate ale familiei, trecutul revine cu putere în viaţa lor de familie, supunând-o pe Cannie la noi încercări şi pe fiica ei la efortul de a înţelege viaţa cu mai multă maturitate şi umor decât până atunci. Peste toate, Jennifer Weiner îşi pune amprenta ei inconfundabilă: frumuseţea te ajută să scapi basma curată din orice situaţie, natura umană e dificilă şi capricioasă, se cere în permanenţă studiată şi criticată, însă cu toate acestea sursele de umor sunt nelipsite, iar bunul-simţ şi observaţiile pătrunzătoare transformă romanul într-o lectură încântătoare.

Familiei mele

„Se spune că un părinte trebuie să-şi înveţe copilul să înoate”.

(Talmud)

Partea întâi

Toată lumea știe

Unu

Când eram copil, ziarul din orăşelul nostru publica anunţuri despre nunţi, împreună cu descrieri ale ceremoniilor şi ale rochiilor şi fotografii cu miresele. Doi DJ de la unul dintre posturile de radio locale îşi petreceau dimineţile de luni căutând printre fotografii şi făcând nominalizări pentru titlul de Mireasa Buhu-hu, adică femeia pe care o considerau cea mai urâtă dintre toate cele care spuseseră „Da” în zona Philadelphia, în cursul weekendului respectiv. Marele premiu era o cutie de mâncare Alpo, pentru câini.

Într-o dimineaţă, pe când mă întorceam de la dentist, i-am auzit pe cei doi în direct.

— Uuu, în josul paginii J-6, şi da… *da*, cred că avem o candidată! spunea primul DJ, iar tovarăşul său chicoti şi răspunse:

— Nu există pe lume văl de mireasă care să ascundă *o asemenea* urâţenie.

— Mireasă grasă! Mireasă grasă! începu să scandeze primul DJ, înainte ca mama să dea înapoi pe NPR, cu o răsucire furioasă a încheieturii.

După acest episod, am devenit de-a dreptul obsedată de concurs. În fiecare duminică dimineaţă, cercetam fotografiile alb-negru cu o asemenea îndârjire, de parcă urma să mi se dea un test din ele mai târziu. Oare cea din mijloc era urâtă? Mai urâtă decât cea din colţul din dreapta, sus? Oare blondele sunt întotdeauna mai drăguţe decât brunetele? Iar faptul că eşti grasă înseamnă în mod automat că eşti urâtă? Evaluam fotografiile şi fumegam împotriva nedreptăţii ce se făcea, împotriva faptului că puteai ajunge subiect de glumă doar din pricină că te năşteai cu o anume faţă sau cu un anume corp, şi nu cu

altele. Apoi, îmi făceam griji pentru câştigătoare. Oare mâncarea pentru câini era într-adevăr livrată la uşa cuplului în cauză? Se vor întoarce din luna de miere şi-o vor găsi acolo sau va încerca vreun părinte ori vreun prieten binevoitor s-o ascundă pe undeva? Cum se va simţi mireasa când va vedea că a câştigat? Ce sentimente îl vor încerca pe soţ, ştiind că a ales-o pe cea mai urâtă fată din Philadelphia spre a-i fi soţie iubită, la bine şi la rău, până ce moartea îi va despărţi?

Nu eram sigură de prea multe lucruri pe vremea aceea, dar ştiam că atunci când – şi dacă – mă voi căsători, n-o să pun în ruptul capului vreo poză în ziar. Chiar şi la vârsta de treisprezece ani, eram convinsă că aveam mai multe în comun cu cele din categoria „Buhu-hu” decât cu miresele frumoase, şi eram încredinţată că cel mai rău lucru ce i se putea întâmpla unei femei era să câştige acel concurs.

Fireşte că acum sunt mai înţeleaptă. Cel mai rău lucru nu este ca doi glumeţi ramoliţi de la un post de radio fără audienţă să facă mişto de poza ta şi să-ţi livreze mâncare pentru câini la uşă. Mai rău de atât este să-i facă una ca asta fiicei tale.

Exagerez, desigur. Şi nu sunt îngrijorată, de fapt. M-am uitat în cealaltă parte a ringului de dans, care abia de începea să se aglomereze, pe măsură ce invitaţii la petrecerea de *b n-ai mitzvot*[1] soseau şi-şi scoteau pardesiele, şi-am simţit că-mi tresaltă inima de bucurie la vederea fiicei mele, a frumoasei mele fiice, dansând *horah*[2] într-un cerc de prietene. Joy va împlini treisprezece ani în mai şi, după modesta şi absolut obiectiva mea părere, este

---

1 Termen generic, desemnînd atît ceremonia de bar mitzvah, cît şi pe cea de bat mitzvah, prin care băieţii, respectiv fetele ating maturitatea conform religiei iudaice.

2 Dans tradiţional evreiesc, executat mai ales pe ritmul melodiei Hava Nagila.

cea mai încântătoare fată din lume. A moştenit cele mai bune trăsături ale mele – pielea mea măslinie, care-şi menţine bronzul de la începutul primăverii până în decembrie, şi ochii mei verzi. De asemenea, a moştenit înfăţişarea chipeşă a fostului meu iubit: nasul lui drept şi buzele pline, precum şi părul blond închis care, la Joy, formează bucle de culoarea intens aurie a mierii. Bustul meu, plus coapsele foarte subţiri şi picioarele zvelte ale lui Bruce au dat la iveală genul de trup despre care am crezut întotdeauna că nu poate fi dobândit decât prin graţie divină sau prin intervenţie chirurgicală.

M-am dus la unul dintre cele trei baruri aşezate pe laturile camerei şi i-am cerut barmanului o vodcă şi suc de merişor. Tipul era un tânăr arătos, care părea foarte nefericit în cămaşa aceea de frac mototolită, din poliester bleu, şi în pantalonii evazaţi. Dar cel puţin nu afişa expresia chinuită a chelneriţei de lângă el, care purta costum de sirenă, iar în păr avea scoici şi alge brune artificiale. Todd ţinuse ca petrecerea prin care se sărbătorea maturizarea sa conform tradiţiei evreieşti să aibă tematică retro, în stilul anilor ’70. Sora lui geamănă, Tamsin, care visa să devină biolog marin, nu-şi dorise niciun fel de tematică şi mormăise posomorâtă cuvântul „ocean”, atunci când mama ei îi pusese aceeaşi întrebare a unsprezecea oară. Printre vizitele făcute înainte de petrecere la doctorul Hammermesh, unde şi-a mărit sânii, şi-a subţiat coapsele şi a scăpat de milimetrii de ţesut în exces de sub ochi, Shari Marmer, mama celor doi gemeni, reuşise să încropească o soluţie de mijloc. În această noapte îngheţată de ianuarie, Shari şi soţul ei, Scott, primeau trei sute dintre cei mai dragi şi mai apropiaţi prieteni la National Constitution Center, pentru o petrecere în stil Mica Sirenă, cu atmosferă de Studio 54[3].

3 O discotecă renumită, deschisă în 1977 în Manhattan, New York, şi închisă în anul 1986.

Am trecut pe sub arcada uşii împodobite cu alge artificiale şi şiraguri de mărgele albastre, îndreptându-mă către masa de la intrare. Cartonaşul care marca locul meu îmi purta numele tipărit, cu litere complicate, pe spatele unei scoici. Aceasta conţinea un medalion cu T & T, de la Tamsin şi Todd. Mi-am mijit ochii şi-am citit că eu şi soţul meu, Peter, vom sta la masa Donna Summer. Joy încă nu-şi luase scoica. M-am uitat cu atenţie la grupul agitat şi jucăuş al fetelor, până ce am dat cu ochii de Joy, care, îmbrăcată în rochia ei bleumarin, lungă până la genunchi, executa un fel de dans în linie complicat, bătând din palme şi legănându-şi şoldurile. În acest timp, un băiat s-a desprins de grupul său de prieteni, a traversat încăperea cu mâinile în buzunar şi i-a spus ceva fiicei mele. Joy a încuviinţat şi l-a lăsat s-o ia de mână, iar băiatul a condus-o sub stroboscopul care arunca pete de lumină albăstruie.

Joy a mea, mi-am spus, în vreme ce băiatul îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, dând impresia că are nevoie disperată să meargă la toaletă. Nu se face să spui asta, dar, în lumea reală, aspectul fizic plăcut te ajută să scapi basma curată din orice. Frumuseţea îţi înlesneşte drumul, îţi netezeşte calea, îţi deschide uşi, îi determină pe oameni să te ierte când întârzii cu temele sau aduci maşina acasă cu rezervorul gol. Adolescenţa lui Joy avea să fie mult mai uşoară decât fusese a mea. Doar că… doar că Ultima dată, în carnetul ei apăruseră un 10, doi de 9 şi doi de 7, în loc de notele ei obişnuite, adică 10 şi 9 (şi în contrast frapant cu mediile de 10 pe linie pe care le aveam eu la vârsta ei, când coeficientul meu de inteligenţă era mai mare decât cercul de prieteni).

— Pur şi simplu nu mai pare la fel de implicată, la fel de prezentă, ne spusese profesoara ei, când eu şi cu Peter participaserăm la şedinţa cu părinţii. Se întâmplă ceva ieşit din comun acasă?

Noi am clătinat din cap, căci nu ne venea nimic în

minte – nici vorbă de vreun divorţ, fireşte, nicio mutare în casă nouă, niciun deces sau vreun alt eveniment traumatizant. Când profesoara şi-a aşezat ochelarii închişi pe masă şi a întrebat despre băieţi, i-am răspuns:

— Nu are decât *doisprezece* ani.

Zâmbetul femeii era ceva mai mult decât uşor condescendent.

— Aţi fi surprinsă, zise ea.

Nu şi în cazul meu. Poate că alte mame ar fi surprinse, dar eu nu. Mi-am supravegheat îndeaproape fiica (poate chiar prea atent, ar obiecta ea). Îi cunosc profesorii, ştiu numele prietenilor ei, ca şi pe cel al cântăreţului execrabil şi tânguitor de care-i place; ştiu şi marca şamponului de douăzeci de dolari sticla pe care-şi cheltuieşte majoritatea banilor de buzunar. Ştiu că se chinuie să citească, dar că îi merge mintea brici la mate şi că cel mai mult pe lumea asta îi place să înoate în ocean. Ştiu că fructele ei preferate sunt caisele, iar Tamsin şi Todd îi sunt cei mai buni prieteni; ştiu că o adoră pe sora mea mai mică şi că îi e o frică teribilă de ace şi albine. Aş fi conştientă de vreo eventuală schimbare şi, aşa cum îi explicasem şi profesoarei, viaţa lui Joy era la fel ca înainte. Ea îmi zâmbise şi mă bătuse uşor pe genunchi.

— Asta se întâmplă des la fetele de vârsta ei, îmi spusese, punându-şi ochelarii la loc pe nas şi aruncând o scurtă privire la ceasul de pe perete. Orizonturile lor se lărgesc, atâta tot. Sunt convinsă că se va descurca. Are părinţi foarte grijulii şi un cap sănătos pe umeri. O să ţinem lucrurile sub control.

De parcă eu n-aş face asta deja, mi-am zis. Dar i-am zâmbit şi i-am mulţumit doamnei McMillan, promiţându-i că o voi suna dacă voi fi îngrijorată în legătură cu ceva. Sigur că, o jumătate de oră mai târziu, după ce mă dusesem direct la sursă şi-o întrebasem pe Joy dacă era ceva în neregulă, ea mi-a răspuns la interogatoriu dându-şi

ochii peste cap şi ridicând din umeri, având adică reacţia tipică adolescentelor de pretutindeni. Când eu am obiectat că ăsta nu e un răspuns, ea mi-a spus doar că e mai greu într-a şaptea decât într-a şasea şi şi-a deschis manualul de matematică, dându-mi astfel de înţeles că discuţia se încheiase definitiv.

Voisem să-l sun pe medicul ei pediatru, pe psiholog, pe fostul ei logoped sau cel puţin pe directorul şcolii şi pe consilier. Făcusem o listă de posibile soluţii: centre de lecţii particulare şi pagini de internet care te ajută să-ţi faci temele, grupuri de asistenţă pentru părinţii ai căror copii s-au născut prematur sau care au suferit pierderi ale auzului. Peter mă convinsese să renunţ.

— Abia a trecut primul trimestru din clasa a şaptea, obiectase el. Nu are nevoie decât de timp.

Timp, îmi spuneam acum în sinea mea. Am sorbit din pahar şi am îndepărtat grijile. Începusem deja să mă pricep la asta. La vârsta de patruzeci şi doi de ani, stabilisem, nu fără oarecare tristeţe, că am o uşoară înclinaţie către melancolie. N-am încredere în fericire. O întorc pe toate părţile de parcă ar fi un pahar pus la vânzare într-un târg de vechituri sau un covor găsit la bazar, căutând vreo margine ciobită sau fire deşirate.

Dar nu e cazul lui Joy, mi-am zis, privindu-mi fiica dansând cu mâinile băiatului pe şolduri şi râzând de ceva ce acesta tocmai spusese. Cu Joy, totul e în regulă. E o fată încântătoare şi norocoasă. Şi, aşa cum se întâmplă cu toate adolescentele care aproape că au împlinit treisprezece ani, fiica mea nici nu bănuieşte cât de încântătoare şi de norocoasă este.

— Cannie!

Vocea lui Shari Marmer răzbătu de-a latul sălii de recepţii de la Constitution Center, unde musafirii, extrem de numeroşi, se strânseseră în grupuri, aşteptând să-şi ocupe locurile pentru cină. Mi-am apucat strâns scoica şi

paharul şi i-am făcut cu mâna fără prea mare tragere de inimă, în vreme ce ea se lupta să ajungă la mine. Buzele îi erau de un roşu strălucitor, iar pleoapele trădau intervenţia bisturiului. Un diamant nou-nouţ rămăsese prizonier în Marele Canion ce se căsca în decolteul rochiei mulate, din satin roşu.

— Iu-huu! Cannie! se auzi trilul lui Shari.

Am gemut în gând în timp ce-mi înşfăca braţul cu degetele pe care îşi etala manichiura franţuzească. Când am încercat să mă eliberez, mâna ei îmi urmă gestul şi sfârşi cuibărită sub sânul meu drept. M-am simţit pe loc cumplit de stânjenită. Shari nu părea să fi observat asta.

— Tu şi Peter veţi sta cu noi, spuse ea.

Mă duse pe sus până în salon, unde am descoperit treizeci de mese de câte zece persoane, acoperite cu material de culoarea apelor mării şi având la mijloc nişte aranjamente din scoici, în vârful cărora tronau globuri strălucitoare de discotecă.

— Minunat! am exclamat eu.

De ce? m-am mirat în sinea mea. Shari şi Scott aveau rude, bunici şi prieteni buni care ar fi trebuit, de drept, să stea lângă ei la masă. Şi nici nu se putea spune că Shari şi cu mine nu mai stătuserăm de mult de vorbă. Copiii noştri erau prieteni nedespărţiţi şi, cu toate că noi două nu le urmaserăm exemplul, ne cunoşteam de ani buni şi ne vedeam foarte des. Nu mai departe de luna trecută petrecuserăm împreună o zi întreagă, trecând în revistă *reality-show*-ul care făcea mai nou obiectul obsesiei noastre şi dând pe râzătoare cincisprezece kilograme de cartofi pentru sărbătoarea de Hanuka organizată anual de sinagogă, pentru preşcolari. Peter şi cu mine am fi putut sta la masa Gloria Gaynor, cu familia Callahan, sau la masa Barry Gibb, cu Marisol Chang, pe care am îndrăgit-o foarte mult încă de când am întâlnit-o prima dată, în urmă cu zece ani, la ora de Muzică Pentru Toţi.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă Shari, fluturându-şi braţul tonifiat, exersat şi poate chiar trecut prin liposucţie în direcţia încăperii, în timp ce ne croiam drum către masa principală.

— Arată fantastic, am răspuns eu amical. Iar Tamsin şi Todd au făcut o treabă minunată.

— Chiar crezi asta? mă întrebă, strângându-mi şi mai tare braţul.

— Au fost grozavi. Petrecerea e extraordinară, iar tu arăţi incredibil.

Asta, cel puţin, era chiar adevărat. Cu opt ani mai în vârstă decât mine, Shari lucrase în publicitate, la New York, înainte să se căsătorească şi să devină mamă. În prezent, obiectul activităţii ei era întreţinerea propriului corp, la care trudea cu mai mult sârg decât dovedisem eu la oricare dintre slujbele plătite pe care le avusesem vreodată. În vreme ce prăjeam chifteluţe de cartofi în bucătăria sinagogii, o ascultasem, uluită şi epuizată, descriindu-mi programul ei: antrenorul personal, şedinţele de yoga şi *pilâtes*, tratamentele faciale, depilarea, tratamentele cu laser şi vopsirea genelor, ca şi mesele sărace în calorii şi carbohidraţi ce-i erau livrate la uşă în fiecare dimineaţă. Poate că ăsta era singurul avantaj al faptului că nu fusesem niciodată frumoasă – nu trebuia să mă sinucid încercând să ţin cu dinţii de ceva ce nu avusesem din capul locului.

— Şi petrecerea? se interesă îngrijorată Shari. Ţi se pare c-am exagerat?

— Câtuşi de puţin! am minţit eu.

Shari oftă uşurată, în timp ce un DJ cu medalioane aurite la gât şi păr cârlionţat în stil afro, care semăna teribil cu Rick James în faza de preîncarcerare, îşi conducea părinţii către partea din faţă a încăperii, unde aceştia urmau să binecuvânteze pâinea.

— Tamsin e furioasă. Zice că biologia marină este o

ştiinţă serioasă şi că eu… îşi ridică degetele pline de inele, făcând nişte ghilimele în aer. „Îi bagatelizez ambiţiile” cu decoraţiuni în formă de scoică şi costume de sirenă. Ochii ei, acum mai mari graţie chirurgiei plastice, clipiră nedumeriţi în direcţia mea. Eu cred că fetele arată drăguţ!

— Adorabil, am încuviinţat eu.

— Ar fi şi cazul, mormăi Shari. A trebuit să le plătesc în plus, ca să fie de acord să poarte bikini. E ceva legat de regulamentele sanitare, se pare.

Mă târî prin mulţime, pe lângă faldurile de material de culoarea oceanului, în direcţia mesei Donna Summer. Din cele zece persoane prezente, şase erau rude de-ale lor, două eram noi, eu şi Peter, iar numerele nouă şi zece erau directorul de programe de la postul local de radio şi soţia acestuia. I-am făcut cu mina soţului meu, care stătea în picioare într-un colţ, adâncit într-o conversaţie cu o cunoştinţă, medic gastroenterolog. *Mai bine de el decât de mine*, mi-am zis şi m-am cufundat în scaun.

O doamnă mai în vârstă, aşezată în stânga, se uită foarte atent la cartonaşul cu numele, apoi la figura mea.

— Candace Shapiro? Nu cumva sunteţi Candace Shapiro, scriitoarea?

— Fosta scriitoare, am precizat, străduindu-mă să zâmbesc, în vreme ce-mi aşterneam şervetul în poală.

Dintr-odată, gastroenterologul deveni parcă mai chipeş. Mă rog, mi-am spus că n-ar trebui să mă simt flatată de faptul că Shari încă mai considera că numele meu îi va impresiona invitaţii. Cu aproape zece ani în urmă, scrisesem un roman semnat cu numele meu real şi, de atunci, dădusem la iveală un şir constant de povestiri SF, dar sub pseudonim. Pentru SF se plătea mult mai prost decât pentru romanele de beletristică, dar mi-am dat seama că anonimitatea îmi convenea mai mult decât gloria efemeră de care avusesem parte.

Tovarăşa mea de masă îmi puse o mână îmbătrânită

şi tremurândă pe antebraţ şi-mi spuse:

— Ştii, draga mea, de foarte multă vreme port în mine vlăstarii unei cărţi.

— Soţul meu e medic, i-am răspuns pe un ton grav. Sunt sigură că vă poate ajuta să scăpaţi de pacostea asta.

O expresie nedumerită se aşternu pe chipul bătrânei.

— Iertaţi-mă, am spus. Despre ce e?

— Păi, este despre o femeie care divorţează după mulţi ani de căsnicie…

Am zâmbit, am mai luat o înghiţitură din pahar şi m-am străduit să-i transform rezumatul într-un plăcut şi nedesluşit sunet de fundal. O clipă mai târziu, se ivi şi Peter lângă mine. I-am expediat un surâs recunoscător, în timp ce el îmi lua mâna într-a lui.

— Mă scuzaţi, îi zise el femeii, dar orchestra cântă melodia noastră. Cannie?

M-am ridicat şi l-am urmat pe ringul de dans, unde câteva cupluri mature îşi croiseră loc printre puşti. I-am făcut cu mâna lui Joy, m-am întins ca să depun un sărut grăbit pe gropiţa din bărbia lui Peter şi mi-am lăsat capul pe pieptul lui înveşmântat în frac. Mi-a luat câteva clipe să recunosc melodia.

— *Do It Till You're Raw* e cântecul nostru?

— Trebuia să te scot cumva de acolo, aşa că acum este, mă lămuri el.

— Şi eu, care speram la ceva romantic, am spus oftând. Ştii tu, ceva gen *I Had His Baby*, *But You Have My Heart*.

Mi-am lipit obrazul de umărul lui, apoi le-am făcut semn cu mâna lui Shari şi Scott Marmer, în timp ce treceau pe lângă noi în pas de foxtrot. Scott părea a fi de-a dreptul euforic, umflându-se în pene, mândru nevoie mare de copiii lui. Ochii lui căprui, rotunzi şi începutul de chelie luceau în luminile de discotecă, aidoma brâului făcut din acelaşi satin roşu ca şi rochia lui Shari.

— Îţi vine să crezi că aşa o să arătăm şi noi la toamnă? M-am uitat cu luare aminte la Shari. Doar că eu probabil că n-o să-mi „reîmprospătez* implanturile înainte de eveniment.

— Nici nu e nevoie, spuse Peter şi mă lăsă pe spate.

Când melodia a luat sfârşit, mi-am verificat coafura, care părea a fi în regulă, apoi mi-am pus mâinile pe şoldurile încorsetate în catifeaua neagră, ce nu fusese special comandată pentru mine de la Paris. Cu toate astea, eram de părere că arătam bine. Însăşi fiica mea, care este nici mai mult, nici mai puţin decât o veritabilă autoritate în materie, îşi dăduse încuviinţarea pentru această ţinută. Sigur, aprobarea se manifestase sub forma unui „Cred că merge” prea puţin entuziast; în plus, pe drum îmi precizase că, dacă îmi voi scoate cumva pantofii pe parcursul serii şi voi rătăci „precum o persoană fără adăpost”, ea intenţiona să se emancipeze pe cale legală, un privilegiu de care se bucură copiii din ziua de azi.

M-am întrebat, ca de obicei în astfel de ocazii, ce credea lumea când ne vedea împreună, pe mine şi pe Peter, şi dacă nu cumva arătam ca un fel de versiune incredibilă a poveştii e *însurat cu ea* Spre deosebire de sărmanul Scott, burtos şi cu un început de chelie, Peter era înalt şi zvelt, iar anii care trecuseră peste el nu făcuseră decât să-i sporească şarmul. Din păcate, asta nu era valabil şi pentru mine, în comparaţie cu preaoperata Shari Marmer. *Ei*, *asta* e, mi-am zis. *Ar trebui să privesc partea pozitivă a lucrurilor*. Poate că-şi închipuie cu toţii că am flexibilitatea unei gimnaste române de nouăsprezece ani şi imaginaţia unei vedete de filme porno şi că sunt în stare de tot soiul de nebunii în pat.

Mi-am îndreptat umerii şi mi-am ridicat capul, căci DJ-ul pusese *Lady în Red*, iar Peter mă luase iarăşi în braţe. Eram hotărâtă să fiu un bun model, să-i ofer fiicei mele un exemplu demn de urmat, să fiu judecată pe baza

trăsăturilor mele de caracter, nu în funcţie de dimensiunile şoldurilor. Dar dacă era să fiu apreciată după asta, atunci să se ştie clar că aveam cu trei kilograme şi jumătate mai puţin decât atunci când mă căsătorisem, această performanţă impresionantă datorându-se unei perioade de şase luni de iad curat, timp în care ţinusem dieta Atkins. În plus, nepunând la socoteală un vag început de artrită şi câte un junghi la spate când şi când, eu eram sănătoasă tun. Peter era cel care moştenise o problemă cu colesterolul, pe care o trata cu trei feluri diferite de medicamente.

Mi-am ridicat privirea şi-am constatat că se uita fix la mine, cu fruntea uşor brăzdată şi cu o expresie concentrată.

— Ce e? am întrebat plină de speranţă. Vrei să ne giurgiulim pe scări?

— Hai să ne plimbăm puţin.

A şterpelit câteva frigărui de vită şi un platou de la un chelner aflat în trecere, a mai adăugat nişte legume crude şi biscuiţi săraţi şi m-a condus pe scări către Signers Hall, unde se aflau statuile în mărime naturală ale semnatarilor Constituţiei.

M-am sprijinit de Ben Franklin şi mi-am aruncat privirea împrejur.

— Ştii ceva? Ţara noastră a fost întemeiată de o mână de bărbaţi foarte, foarte pitici.

— Se mănâncă mai bine în zilele noastre, preciză Peter, punând platoul pe o măsuţă de cocteil de lângă balustradă şi bătându-l prieteneşte pe umăr pe John Witherspoon. Acesta este marele secret. În plus, tu porţi pantofi cu toc.

— Păi, şi el poartă, am zis, arătând cu degetul către George Washington. Hei, Ben Franklin este cel care avea o boală venerică sau altcineva?

— Cannie, spuse Peter pe un ton grav. Ne aflăm în

prezenţa unor personaje ilustre – nişte versiuni din bronz ale unor personaje ilustre – şi tu nu te poţi abţine să nu aduci vorba de boli venerice?

M-am chiorât la biografia lui Ben, scrisă pe o plăcuţă dreptunghiulară de pe spatele scaunului pe care era aşezat. Nu pomenea nimic despre vreun suvenir nesuferit cu care s-ar fi întors după anii petrecuţi la Paris. Istoria nu e decât o muşamalizare, mi-am zis, traversând sala şi sprijinindu-mă de balustradă ca să mă uit la dansatorii de la parter. Aceştia se roteau cu viteză, ca şi sigla Studio 54 special construită, care fusese coborâtă din tavan (dar, în loc să prizeze cocaină, Omul din Lună părea a citi din Tora).

— Petrecerea asta e dementă, am spus cu voce tare.

— M-am tot gândit la ceva, zise Peter, uitându-se ţintă la mine peste peruca lui George Washington.

M-am săltat pe taburetul din faţa măsuţei de cocteil.

— La petrecerea lui Joy?

Mai erau multe luni până la ceremonia de *bat mitzvah* pentru fiica noastră şi petrecerea aferentă, dar deja ele deveniseră un subiect fierbinte în familie.

— La ceva serios.

Se aşeză pe taburetul din faţă şi mă privi cu tandreţe, aproape cu sfială, pe sub genele sale lungi.

— Eşti pe moarte? l-am întrebat. Pot să iau eu frigăruia ta?

Peter oftă adânc. Ochii săi căprui se încreţiră la colţuri, iar dinţii îi sclipiră o clipă, în timp ce se lupta din răsputeri să nu zâmbească.

— Cele două întrebări nu au nicio legătură. Sunt foarte înduioşată, l-am asigurat eu. Doar că mi-e şi foarte foame. Dar să n-ai nicio grijă, o să-mi fac pe deplin datoria de soţie credincioasă. O să te ţin de mână, o să dorm la căpătâiul tău, o să pun să ţi se împăieze corpul şi să fie urcat pe un piedestal, orice-ţi doreşte inima.

— O înmormântare în stil viking, zise Peter. Ştii că-mi doresc o înmormântare în stil viking, cu săgeţi în flăcări şi Wyclef Jean cântând *Many River's to Cross*.

— Da, da, aşa e, am încuviinţat eu, amintindu-mi că aveam pe laptop un fişier întreg intitulat „Abdicarea lui Peter”. Dacă Wyclef e ocupat, vrei să încerc să-l abordez pe Pras[4]?

— Bănuiesc că nu i-ar strica să mai facă un ban, dădu el din umeri.

— Păi, gândeşte-te bine la asta. N-am chef să mă bântui din lumea ailaltă pentru că nu am angajat pe cine trebuie. Şi când vrei să cânte, înainte sau după ce-ţi incendiază trupul?

— Înainte, preciză el, luându-şi farfuria înapoi. După ce incendiezi un trup neînsufleţit, totul merge strună. Începu să mestece gânditor un morcov. Aş putea fi depus câteva zile la Apollo, ca James Brown.

— Cred că ar trebui să lansezi un album mai întâi, dar vom vedea ce se poate aranja. Am câteva cunoştinţe. Deci, care-i treaba? Vrei o partidă în trei? l-am întrebat, ridicând o sprânceană într-un gest complice.

— Nu, nu vreau o partidă în trei! tună el.

Peter are o voce foarte adâncă – tinde să aibă ecou. Cele trei femei cu rochii fără bretele, care veniseră în sală chipurile ca să ia puţin aer, se holbau acum la noi. Am ridicat din umeri plină de înţelegere şi m-am scuzat în şoaptă.

— Vreau…

Îşi coborî vocea şi se uită lung la mine, ochii lui căprui închis având o expresie foarte concentrată. În ciuda micilor ciondăneli din cei zece ani de căsnicie, a discuţiilor legate de momentul în care să reparăm acoperişul sau de

---

4 Prakazrel Samuel Michel, cunoscut sub numele de Pras, este un cîntăreţ, actor şi producător de film american, membru al grupului The Fugees, alături de Wyclef Jean şi Lauryn Hill.

locul în care s-o trimitem pe Joy în tabără pe timpul verii, privirea lui Peter mai avea încă puterea să mă topească şi să mă facă să-mi doresc să fâm numai noi doi, undeva departe… şi să am într-adevăr supleţea unei gimnaste române.

— Vreau un copil, spuse Peter.

— Vrei…

Inima începuse să-mi bată cu putere, iar rochia de catifea îmi părea brusc mult prea strâmtă.

— N-am anticipat asta, zău. Vorbeşti serios?

— Vreau să facem un copil, încuviinţă el.

— Bine, am răspuns încet.

Nu era prima dată în căsnicia noastră când se ivea această posibilitate. La ştiri, se difuzase un reportaj despre moderatoarea unui talk-show sau o cântăreaţă de country, care avea acum gemeni sau tripleţi „născuţi prin intermediul unei mame-surogat”, expresie ce mi-a părut întotdeauna absurdă. E ca şi cum aş spune că uleiul maşinii mele a fost „schimbat prin intermediul unui mecanic”, de parcă aş mai fi avut şi altă contribuţie la asta, în afară de plată. Dar, dacă ne doream un copil care să fie al nostru din punct de vedere biologic, atunci era nevoie de o a treia persoană. Joy se născuse cu mai bine de două luni înainte de termen, prin cezariană, acesteia urmându-i o histerectomie de urgenţă. Nu mai puteam avea copii. Peter ştia asta, fireşte, şi, deşi îmi semnalase articolele despre mamele-surogat, nu insistase.

Acum, însă, se părea că era pregătit sufleteşte pentru presiuni.

— Am cincizeci şi patru de ani, a zis.

M-am întors şi-am citit cu voce tare de pe placa memorială a lui James McHenry:

— „Medic, aghiotant militar şi politician”. Şi-un bărbat care ştia să se îmbrace.

Peter nu mă luă în seamă.

— Îmbătrânesc tot mai mult, iar Joy creşte pe zi ce trece. Poate că n-am epuizat toate opţiunile. Poate că mai ai ovule viabile.

— Ăsta e, fără nicio îndoială, cel mai romantic lucru pe care mi l-ai spus vreodată, am zis eu bătând mărunt din gene.

Peter îmi luă mâna, iar chipul lui era atât de deschis şi optimist, atât de familiar şi de drag, încât regretam până în străfundul sufletului că unica mea şansă de a deveni mamă pe cale naturală se materializase graţie unui nemernic de drogat care-mi fusese iubit, şi nu soţului meu.

— Tu nu te gândeşti niciodată la asta?

Începuseră să mă furnice pleoapele.

— Păi… Am scuturat din cap şi mi-am înghiţit nodul din gât. Ba da, uneori.

Sigur că mă gândisem la asta. Visasem cu ochii deschişi la copilaşul pe care l-am avea împreună, un băieţel care să semene cu Peter şi să aibă sclipiri ale umorului său sec, precum fulgerele pe cerul verii; un băieţel desăvârşit, un frăţior pentru fetiţa mea cea fără de cusur. Dar era ca şi când aş fi visat să cânt cu The Supremes sau să câştig un maraton – mă rog, în cazul meu, să alerg într-un maraton: o fantezie născută într-o după-amiază leneşă de vară, petrecută în hamac, ceva la care să meditez când sunt blocată în trafic sau conduc pe autostradă, ceva ce n-ar putea nicicând să devină realitate.

— Suntem atât de fericiţi acum, i-am spus. Ne avem unul pe celălalt. O avem pe Joy. Iar ea are nevoie de noi.

— Joy nu mai e un copil, îmi replică el cu blândeţe. Trebuie să-i lăsăm tot mai multă libertate.

Mi-am retras mâna şi m-am întors cu spatele. Practic, asta era adevărat şi aş fi fost perfect de acord, dacă ar fi fost vorba de oricare altă adolescentă. Dar cu Joy era altă poveste. Ea avea nevoie de atenţie specială, pentru că era altfel decât restul adolescentelor, pentru că se luptase cu

atâtea obstacole – problemele cu auzul, cu cititul – şi pentru că povestea mea era diferită.

— Viaţa noastră este cu adevărat minunată, dar toate au rămas la fel, continuă el. Locuim în aceeaşi casă, ne vedem cu aceiaşi oameni, mergem în fiecare an la mare în Jersey…

— Dar ţie îţi place acolo!

— Sunt mulţumit, zise el. Dar lucrurile ar putea să stea şi mai bine. N-o să murim dacă încercăm ceva nou.

— Iată că ne întoarcem la partida în trei, am spus cu jumătate de gură.

— Cred că ar trebui măcar să investigăm puţin, să vedem despre ce e vorba.

Scoase o carte de vizită din portofel şi mi-o întinse. Dr. Stanley Neville, medic specialist în endocrinologia reproductivă, cabinetul pe Spruce Street – adică, am observat eu cu tristeţe, în aceeaşi clădire în care-şi avea cabinetul doctorul care-mi tratase proaspăt diagnosticata artrită.

— Ar putea să-ţi facă o ecografie a ovarelor.

— Ce fericire, am zis şi i-am înapoiat cartea de vizită.

M-am gândit la viaţa noastră, în care fiecare detaliu era perfect aranjat – doar noi trei, feriţi de restul lumii. Grădina mea, după zece ani de îngrijiri atente, era acum înflorită, plină cu ghivece de ierburi aromatice, trandafiri agăţători întinşi pe zidurile de piatră şi hortensii albastre şi violete, cu flori cât capul unui bebeluş. Casa mea era exact aşa cum mi-o dorisem dintotdeauna. Luna trecută, cei şapte ani de căutări îmi aduseseră pendula perfectă, verde cu auriu, care acum trona în capul scărilor, punctând melodios trecerea orelor. Totul era perfect, cu excepţia problemei minore şi, fără îndoială, soluţionabile a notelor lui Joy.

Peter îmi atinse umărul.

— Orice s-ar întâmpla, indiferent dacă vom reuşi sau

nu, viaţa noastră e minunată aşa cum e, iar eu sunt fericit. Sper că ştii asta, da?

La parter, o paradă de chelneri şi chelneriţe îmbrăcate în costume mulate şi bikini se revărsă din bucătărie, purtând platourile cu salată. Am încuviinţat. Pleoapele încă mă ardeau şi simţeam un nod în gât, dar n-aveam de gând să încep să bocesc în mijlocul sălii. Îmi închipuiam deja ce bârfe s-ar fi iscat, dacă Shari prindea de veste.

— OK, am răspuns.

— Candace, îmi spuse Peter cu dragoste. Te rog să nu pari atât de îngrijorată.

— Dar nu sunt îngrijorată, am minţit eu.

El îmi întinse farfuria, dar, pentru prima dată după multă vreme, nu-mi era foame deloc, aşa că am pus-o înapoi pe masă şi l-am urmat la parter, trecând pe lângă ferestrele prin care se vedea luna ce atârna sus, sus pe cer, inundând gazonul cu lumina sa argintie.

Doi

Todd se trânti pe patul meu şi se uită stăruitor la mine.

— Ia zi, ce făceaţi voi doi acolo? întrebă.

Mi-am scos acele de păr, lăsându-mi buclele să mi se reverse pe umeri, şi-am zâmbit fără să rostesc un cuvânt.

— Suntem cei mai buni prieteni ai tăi, mă imploră Todd. James e vărul nostru, aşa că-ţi putem da informaţii secrete. Eu cred că arată super.

Tamsin, aflată de cealaltă parte, în propriul sac de dormit, îşi strânse buzele pungă şi întoarse zgomotos pagina revistei. Todd era încă în costum, dar soră-sa îşi scosese rochia de-ndată ce se închisese uşa dormitorului. Acum părea mult mai fericită, în bluza de pijama cu *Stăpânul inelelor* şi pantalonii de trening, cu faţa proaspăt demachiată de fardul pe care maică-sa o obligase să-l poarte şi cu pistruii de pe nas iarăşi la vedere. Tamsin

are o faţă perfect ovală, buze de-un roz natural, sprâncene care se arcuiesc fără ajutorul pensetei, păr castaniu închis, ondulat, şi un năsuc drept. Dar nu se fardează deloc şi nu-i pasă cu ce se îmbracă. Spune că vrea să devină biolog marin, nu fotomodel, şi-şi poartă părul lăsat liber de-a lungul obrajilor, astfel că abia de-i poţi zări chipul.

— Nu făceam nimic, am minţit eu, în vreme ce Frenchelle, căţeluşa mea, sări pe pat şi se încolăci la picioarele mele.

Adevărul e că dansasem de trei ori cu James, vărul de cincisprezece ani al lui Todd şi Tamsin. Apoi, James îmi oferise o înghiţitură din paharul lui, în care s-a dovedit a fi un cocteil cu whisky pe care i-l dăduse fratele lui mai mare, şi-am acceptat şi asta. După aceea, mă condusese înapoi în clădire, deschisese uşa sălii de spectacole unde se ţine prezentarea multimedia „Freedom Rising”, acum cufundată în întuneric, şi mă lipise de peretele acoperit cu o ţesătură groasă. Am stat acolo, în întuneric, el în cămaşă şi cravată, iar eu cu sacoul lui în jurul umerilor, sărutându-ne aşa, ca-n filme sau cel puţin ca-n videoclipuri. M-am îngrijorat puţin în clipa în care a început să se frece de mine, dar când şi-a pus mâna pe sânul meu, am dat-o pur şi simplu la o parte, iar când am văzut că nu o mai pune la loc m-am relaxat. Era aşa de întuneric în sală, încât îmi puteam imagina că James era oricine altcineva. Mai întâi, mi-am imaginat că era Dustin Tuli, cântăreţul, şi a fost bine; apoi, îmi închipuisem că era Duncan Brodkey, colegul de la şcoală de care eram îndrăgostită, şi a fost chiar mai bine, cum stăteam aşa, în întuneric, cu buzele subţiri ale lui James apăsându-le atât de tare pe-ale mele, încât aproape că-i simţeam dinţii.

— Eşti atât de sexy, îmi şoptise el la ureche, iar ăsta a fost cel mai minunat lucru, căci l-am crezut; am crezut că, îmbrăcată în rochia aceea, în noaptea aceea, aş fi putut fi cu adevărat sexy.

Apoi, mâna lui James se strecurase iarăşi pe pieptul meu şi mă ciupise foarte tare. îl împinsesem în lături şi-i spusesem „Nu prea cred” pe un ton batjocoritor, aproape insolent, exact ca acela al lui Taryn Tupping, care chiar e sexy şi joacă în serialul TV *The Girls Room*. Era întocmai ce i-ar fi zis ea unui băiat care mersese prea departe, exact genul de cuvinte şi tonul pe care le-ar folosi o tipă cu adevărat sexy. James se trăsese înapoi imediat şi mi s-a părut că avea o expresie furioasă, dar, de fapt, arăta de parcă la asta se aşteptase, de parcă aşa ar trebui să se poarte fetele sexy.

— Spune, spune!!! scanda Todd.

Am roşit amintindu-mi senzaţia dată de atingerea buzelor şi mâinilor lui James, ca şi expresia aceea de respect de pe chipul lui. Dar nu voiam să spun nimic, căci Tamsin încă nu se sărutase cu nimeni şi, dacă le-aş fi zis, Todd ar fi povestit la toată lumea, începând probabil cu maică-sa.

Frenchelle se rostogoli, apoi se făcu iarăşi covrig şi începu să sforăie, în timp ce auzeam paşii mamei urcând încet scările. M-am întors pe partea cealaltă, ascunzându-mi faţa în pernă chiar când ea s-a oprit, ca de obicei, să admire ceasul din capul scărilor.

— Şşş, ea e, am spus.

Am stat toţi trei întinşi în întuneric, liniştea fiind întreruptă doar de Tamsin, care-şi tot scotea şi împingea aparatul dentar, până ce-am auzit-o pe mama întorcându-se şi luând-o către dormitorul ei. M-am rostogolit pe spate şi, uitându-mă fix în tavan, mi-am început litania.

— Motivele pentru care n-o pot suferi pe mama: de la unu la zece.

— Iar vorbim de chestia asta, mormăi Tamsin.

— Scuze, zise Todd, plecând cu pijamalele spre baie.

I-am ignorat pe amândoi.

— Unu: sânii ei.

— Nu arată chiar atât de rău, zise Tamsin, fără să-şi ridice ochii de pe numărul din *Ghost* World1 pe care i-l dăruisem de Hanuka, în locul celui pe care-l citise până-l făcuse praf.[5]

Todd se întoarse din baie. Era desculţ, în pijamale din material creponat şi mirosea a peroxid de benzoil şi a pastă de dinţi mentolată. Părul său de un castaniu închis era pieptănat pe spate, iar buzele, nasul şi arcuirea sprâncenelor erau aidoma celor ale surorii sale. Deşi nu-l interesează fetele decât ca prietene, aceasta era, probabil, ultima dată când i se mai permitea să doarmă la mine.

— Astăzi am devenit bărbat, oftase el, dându-şi ochii peste cap.

Motivul era acela că, a doua zi dimineaţă, soţii Marmer aveau să ofere o gustare. Furnizorii urmau să sosească la ora şase, aşa că doamna Marmer hotărâse că odihna gemenilor cântărea mai greu decât riscurile unei nopţi în companie mixtă.

— Sunt… ştii tu. Todd îşi scărpină nasul. Mari.

Am oftat. Todd şi Tamsin îmi erau cei mai buni prieteni încă de la grădiniţă. Făcuserăm cunoştinţă în ziua în care Matthew Swatner începuse să mă tachineze din pricina aparatului auditiv şi să-mi spună Cap de Robot. Gemenii se aşezaseră hotărâţi lângă mine, la masa cu nisip – Tamsin, cu părul prins în două codiţe legate cu panglică roşie, şi Todd, cu o şapcă roşie de baseball – şi-i ziseseră lui Matthew să-mi dea pace. Apoi, Todd îmi dăruise şapca lui, iar Tamsin îmi legase la încheietură una dintre panglicile ei. La ora gustării, se puseseră de-a stânga şi de-a dreapta mea, aruncând priviri furioase către Matthew sau către oricine altcineva care se holba.

— Acum ai o armată personală, zisese mama când îi văzuse.

---

5 Revistă de benzi desenate.

Nici până în ziua de astăzi nu ştiu ce a vrut să spună, dar ceea ce ştiu cu siguranţă este că şi acum, după toţi anii petrecuţi împreună, Tamsin şi Todd tot nu reuşesc să priceapă care-i treaba cu mama.

— Pieptul ei arată ridicol, am zis. Ai idee cât poartă la sutien? 80 G.

— G? repetă Todd. Asta chiar e o măsură?

— Un fel de Trebuie să le comande pe internet, pentru că la magazinele obişnuite nu se găsesc.

— Măiculiţă! exclamă Tamsin, dar tonul ei sugera respect, nu groază, senzaţia pe care o încercasem eu văzând eticheta de pe sutienul mamei.

— Şi poartă întotdeauna haine prin care i se vede pieptul! am zis, scuturând din cap. Dar cred că asta nu e vina ei. Ce haine ar putea oare să îmbrace, care să nu-i dezvelească sânii? Am privit fix în tavan şi le-am împărtăşit aspectul cel mai terifiant. Şi acum îmi cresc şi mie.

— Norocul tău, replică Tamsin, ridicându-şi ochii din revistă ca să contemple câmpia netedă a propriului bust. Băieţilor le plac sânii mari.

— De-asta mama şi i-a cumpărat pe-ai ei, spuse Todd.

— Zice că pot să-mi pun şi eu implanturi, când împlinesc şaisprezece ani, continuă Tamsin. Ce să-ţi povestesc!

Am roşit, căci gândul îmi zburase iarăşi la James, pe care sânii mei nu păruseră să-l deranjeze.

— Amber Gross nu are sâni mari, am zis. De fapt, aproape că nu are deloc.

— Da, dar ea e Amber Gross.

Rostită cu voce tare, această remarcă părea idioată, dar ştiam foarte bine unde bătea Tamsin. În ciuda numelui său de familie[6], care ai crede c-ar descalifica-o din start pe Amber, ea este cea mai iubită de la noi din clasă. Amber

---

6 în limba engleză, gross înseamnă „grosolan, ordinar, dezgustător".

Gross are părul castaniu, drept şi strălucitor ca o perdea de satin, şi-un zâmbet sclipitor, care mai că te-ar face să crezi că aparatul dentar este, de fapt, o salbă de diamante pe care-a comandat-o special ca să-i împodobească dinţii. Niciun coş n-ar îndrăzni vreodată să-i întineze perfecţiunea pielii. Trupul ei este micuţ şi perfect, hainele ei sunt micuţe şi perfecte şi se vede cu Martin Baker, care joacă în echipa de fotbal la juniori, cu toate că e abia în clasa a şaptea. Cel mai frumos lucru, cel mai important dintre toate este că Amber e în stare să vorbească cu oricine, părinţi, profesori sau băieţi, şi fiecare cuvânt pe care-l spune – nu doar cuvintele, dar şi sunetele care le compun – este întotdeauna perfect.

Eu sunt o antrămber, genul de fată al cărei chip îl uiţi pe loc, care stă pe rândul din spate în pozele cu clasa, cocârjată şi privind în cu totul altă direcţie; fata care zâmbeşte şi dă din cap, deşi nu prea aude ce i se spune, sperând că asta va fi de-ajuns. Nu ştiu niciodată ce trebuie să spun, nici măcar în gând, şi atunci când izbutesc totuşi să zic ceva, oamenii îmi cer aproape întotdeauna să vorbesc mai tare sau să repet, căci vocea mea e atât de joasă, atât de cavernoasă şi ciudată, încât nimeni nu aude sau nu înţelege ce spun.

Odinioară, credeam că sunt deosebită – în sensul bun al cuvântului, după cum obişnuia mama să se exprime. Îmi amintesc că aveam ceva de genul trei sau patru ani şi eram în biroul logopedului. Simţeam degetele mamei apăsându-mi bărbia, în vreme ce-mi întorcea cu blândeţe faţa, ca să-i pot vedea buzele în oglindă. *Fii atentă la mine*, *Joy*. M-am născut prematur, cu o uşoară deficienţă a auzului la o ureche şi o pierdere moderată la cealaltă, aşa că am început să vorbesc mai târziu decât alţi copii. La grădiniţă, mă înfuriam când oamenii nu mă înţelegeau. Ţipam, aruncam cu ce apucam, mă trânteam pe covorul imprimat cu literele alfabetului, izbind în el cu pumnii şi cu

picioarele. Mama venea cu mine la grădiniţă în fiecare zi. Nu se supăra niciodată pe mine şi nu-şi pierdea răbdarea. Aştepta până ce mă opream din plâns, îmi ştergea lacrimile şi-mi dădea suc de mere într-o cănuţă. Apoi, mă ducea să desenez sau la Colţul cu Poveşti, unde mă punea pe genunchi şi-mi citea dintr-o carte. Acasă, obişnuiam să repetăm în oglindă, ochii ei privind într-ai mei, iar degetele ei atingându-mi bărbia. *Te descurci atât de bine*! *Te descurci minunat*! *Spune „mmm”*. Şedea pe scaun, cu mine în poală, ţinându-mi o mână apăsată pe gât ca să pot simţi vibraţia sunetului, iar pe cealaltă pe buze, ca să simt aerul care-mi ieşea pe nas. *Spune Spune Spune „mama”*.

La prânz, mergeam pe jos acasă şi, dacă fusese o zi epuizantă, primeam un cadou. Ne duceam la Pearl Art Supplies să luăm acuarele sau nasturi noi sau, dacă era cald afară, la Rita’s, pentru o băutură rece, iar mama mă lua în braţe şi-mi spunea ce mândră e de mine şi că sunt un copil deosebit. Mi-a trebuit mult timp ca să înţeleg că nu e deloc aşa. Singurele motive pentru care cineva din lumea reală ar crede că nu sunt ca ceilalţi sunt aparatul meu auditiv şi vocea ciudată. Ah, şi pentru că, acum mult timp, mama mea a scris o carte.

— Acum pot să spun şi eu? întrebă Tamsin.

Ţinea *Ghost World* sub braţ, marcând cu un deget pagina unde rămăsese.

— Abia am ajuns la numărul doi. Doi, am zis eu. Ea şi tata sunt dezgustători. Râd împreună tot timpul. Se sărută atunci când au impresia că nu-i văd. Vorbesc o limbă numai a lor, alcătuită din toate filmele şi serialele TV pe care le-au văzut şi din revistele pe care le-au citit. Dacă unul dintre ei spune ceva de genul: „Nu putem să ne înţelegem şi noi ca oamenii” sau „Lewis

Lapham a mers prea departe de data asta”, celălalt se pune pe râs. Cine mai e şi Lewis Lapham? Şi ce-i aşa de amuzant la o bluză de trening pe care scrie „Collège”? îi

întreb eu, iar ei se străduiesc să mă lămurească, dar e la fel ca în copilărie, cu toate că aud cuvintele, ele nu se leagă.

— E rândul meu, reluă Tamsin. Se ridică în fund şi-şi adună părul într-un coc în vârful capului. Ăăă…

M-am întors cu spatele. Dacă Tamsin ar fi fost în stare să găsească măcar un singur lucru pe care nu-l putea suferi la maică-sa, aş fi fost şocată. Doamna Marmer are un bust de dimensiuni perfect normale – mă rog, avea înainte să-şi facă implanturile. Tatăl gemenilor este soţul ei, nu vreun fost iubit care a lăsat-o pe doamna Marmer însărcinată şi nici nu s-a însurat cu ea.

Dar cel mai tare lucru în ce-o priveşte este că le dă libertate copiilor ei. Luna trecută, a întârziat douăzeci de minute la serbarea muzicală a şcolii. Tamsin, care stătea lângă mine şi se uita la ceasul de pe mobil din două în două secunde, îi aruncase maică-sii o privire furioasă, în vreme ce aceasta se strecura tiptil înăuntru, chiar în mijlocul primului solo al lui Todd, apăsându-şi buzele cu mâna şi pleoscăind cu şlapii pe dalele auditoriului. *Traficul*, mimase ea cuvântul în tăcere, făcându-se comodă pe scaunul de lângă Tamsin.

— Iartă-mă, puiule, am ratat ceva?

Mama stătea şi ea lângă mine, dar pe partea cealaltă, şi-am văzut cum i se crispează buzele la vederea şlapilor doamnei Marmer şi a unghiilor acesteia de la picioare, de un roşu-corai strident. Chipul mamei s-a relaxat când a observat că mă uitam la ea.

— Se mai întâmplă, şoptise ea, ridicând din umeri, în timp ce Tamsin închidea clapeta mobilului, strângând din buze.

M-am gândit că nu mai fusesem niciodată atât de geloasă pe prietenii mei. Mama n-ar uita de mine în vecii vecilor, nici măcar pentru douăzeci de minute. Poate nici pentru douăzeci de secunde. Eu sunt principala

preocupare din viaţa ei. Mă duce la şcoală cu maşina în fiecare dimineaţă (toţi colegii mei de clasă vin pe jos sau iau autobuzul), iar după-amiaza, de îndată ce se sună de ieşire, dubiţa ei (aleasă pentru că revista *Consumers Digest* a desemnat-o ca fiind cel mai sigur autovehicul de pe piaţă) este gata pregătită să mă primească. Când am ora de înot sau repetiţii la cor, mama mă aşteaptă şezând în tribune sau în sala de spectacole, tricotând sau tastând la laptop. Este preşedinta asociaţiei părinţilor şi prima care se oferă voluntar să aducă fructele şi băuturile energizante la concursurile sportive, să găzduiască petrecerile de după spectacole sau să-mi pună o carte în mână, ceva despre Terabithia sau Narnia, ceva de Philip Pullman sau Roald Dabi: *Vaai, Joy, o să-ţi placă asta la nebunie, a fost preferata mea când eram de vârsta ta*!

Când nu sunt la ore, mama e cu mine aproape în fiecare clipă a zilei, privindu-mă de parcă se aşteaptă să-mi arunc iarăşi ceşcuţa cât colo şi să bat cu piciorul în covor, să am iarăşi nevoie de ea, ca o copiliţă de trei ani. Iar când nu e cu mine, se gândeşte la mine. Pune la cale vreo activitate doar pentru noi două sau îmi tricotează ceva de care n-am nevoie (încă un fular, încă un pulover, încă o pereche de mănuşi), îmi mai cumpără o carte pe care-o voi da uitării în bibliotecă sau instalează la fereastra dormitorului meu nişte încuietori de siguranţă speciale, pentru că odată, înainte să mă nasc eu, copilul unei vedete rock căzuse de la geam (am citit despre incident pe internet şi-am aflat că fereastra în cauză se afla la etajul cincizeci şi trei al unui zgârie-nori din New York şi că puştiul avea patru ani, dar, chiar şi după ce i-am explicat maică-mii toate astea, ea a instalat totuşi încuietorile).

— Mama pregăteşte nişte gustări de prânz oribile, spuse Tamsin, izbutind în cele din urmă să găsească ceva.

— Cele mai proaste, încuviinţă Todd.

Am încercat să-i consolez, dar nu mă puteam gândi

decât că m-aş fi mulţumit oricând cu un amărât de sandviş cu brânză topită şi măsline sau vreo rămăşiţă de *burrito* dietetic, în loc să am o mamă care nu mă lasă niciodată în pace. Acum nu-mi mai ţine bărbia, dar sunt momente în care am impresia că încă îi mai simt degetele pe faţă. După şcoală, nici nu mă urc bine în maşină, că începe: *Cum a fost ziua de azi*? *Cum a fost la ore*? *Vrei o gustare*? *Vrei să mă ajuţi să pregătesc cina*? *Să-ţi iau ceva de la supermarket*? *Ai nevoie de ajutor la teme*? Şi tot aşa, până îmi vine să urlu: *Lasă-mă în pace*, *lasă-mă în pace*, *nu pot să respir dacă eşti mereu atât de aproape* /. Dar nu pot să fac asta, pentru că, dacă urlu, o să se uite la mine de parcă aş fi pălmuit-o sau aş fi înfipt un cuţit în roata maşinii sau aş fi făcut ceva, orice, numai ca s-o rănesc.

Mi-am aranjat perna, ascultând într-o doară cum Tamsin şi Todd descriau ce oroare găsiseră ultima oară prin pachetele cu gustări pentru şcoală („Ea îşi închipuia că o să fie o mamă grozavă dacă ne ia unt de arahide sută la sută natural, care e uleios la suprafaţă, dar mie nici nu-mi place untul de arahide; şi nici nu l-a amestecat, aşa că m-am trezit mâncând sandviş cu grăsime*) şi uitându-mă lung la stelele fosforescente pe care le lipisem cu mama pe tavan demult, când eram eu mică.

— Şşş, am spus, auzind paşii mamei apropiindu-se.

M-am ridicat în capul oaselor ca să sting lumina şi-am rămas toţi trei pe întuneric. Tamsin îşi scoase aparatul dentar şi-l băgă la loc cu zgomot, apoi îşi luă revista şi încercă să mai citească la lumina ceasului digital, dar i-am şoptit să stea liniştită şi să lase revista deoparte. Frenchie a mârâit în somn. Numerele de pe ecranul ceasului se schimbară din 12: 45 în 12: 46.

— De ce face asta? se miră Todd.

— Pentru că mă iubeşte foarte mult, am răspuns eu.

Intenţionasem să rostesc cuvintele pe un ton sarcastic, dar nu izbutisem decât să le fac să sune patetic,

sentimental şi, mai rău de atât, sincer.

La ora 12: 57, uşa se deschise cu un scârţâit. M-am asigurat că părul îmi acoperea urechile, ca să nu vadă mama că port aparatele şi să-şi dea seama că stăteam de vorbă, şi mi-am ţinut respiraţia, sperând că pe Tamsin n-o va apuca iarăşi joaca şi astfel să ne trădeze. Mama se apropie de pat şi rămase o clipă nemişcată, fără să mă atingă, dar privind în jos, aşa cum face în absolut fiecare noapte: stă în întuneric şi-mi ascultă respiraţia. Când s-a întors spre fereastră, am deschis niţel ochii şi, în lumina lămpii, i-am zărit chipul tainic, cel pe care nu mi-l dezvăluie decât mie.

Trei

— Vrea… să facem… un copil.

— Ticălosul, zise Samantha de pe covoraşul de yoga de lângă mine. OK, stai niţel. Despre cine e vorba?

Am zâmbit. Prietena mea cea mai bună avusese parte de câteva luni foarte zbuciumate, care culminaseră cu despărţirea dureroasă de ultimul ei iubit. În timpul unui moment pe care Sam l-a descris cu delicateţe drept „intim”, el luase nişte loţiune de pe noptieră şi se apucase să-i mânjească sânii, apoi să se ungă pe ce-avea el mai scump cu un strat gros de cremă antirid (dintr-un borcănel de treizeci de grame care costase cinci sute de dolari). Sam se înfuriase, iar musafirului ei îi sărise muştarul din pricina asta. („Ce, vrei să spui că nu merit?!” strigase el, iar ea îi răspunsese că niciun bărbat nu merită cinci sute de dolari pentru o partidă, plus timpul pe care avea să-l petreacă pe lista de aşteptare de la Cellex-C, ca să-şi poată lua altă cremă.)

— Despre Peter, soţul meu, i-am şoptit. Tipul cu care m-am măritat, îl mai ţii minte? înalt şi brunet? Care mi-a cumpărat un aspirator Roomba de ziua mea?

Am coborât tonul, căci Linda Larson era la două

rânduri în faţa noastră. Linda Larson, cea cu trup de fetişcană şi urechi de informator CIA.

— Soţul meu, Peter, vrea un copil.

— O, Doamne, zise Samantha.

Îşi scutură părul bogat şi lucios, apoi îşi aranjă bentiţa şi se aşeză mai bine în poziţia porumbelului.

Eu am renunţat la a mea şi m-am rostogolit uşurată pe podea. Între timp, Sam trecuse la poziţia câinelui, apoi, printr-o mişcare incredibil de fluidă, se răsuci în stând pe umeri. Era într-o marţi seară, pe la ora şase, iar noi ne aflam la Yoga Child, pe South Street, pentru cursul de Yoga Patruzeci Plus. Mă înscrisesem în septembrie, imaginându-mi plină de optimism o clasă de bunicuţe aduse de spate, în cârje şi suferinde de osteoporoză, care, între două incantaţii, aveau să se plângă de bufeuri nocturne. Mă înşelasem amarnic. Grupa noastră era alcătuită din opt ţipe trăsnet, în formă fizică perfectă, îmbrăcate în pantaloni de yoga negri, mulaţi, cărora – incluzându-le aici pe Sam şi Linda – nu le-ai fi dat mai mult de treizeci şi cinci de ani; şi eu, în pantaloni de trening albaştri foarte largi şi un tricou cu Philadelphia Academy, arătându-mi exact vârsta reală şi străduindu-mă, mai mult în van, să ţin pasul cu restul.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Sam.

— Stai… niţel, am pufăit eu, chinuindu-mă să mă aşez într-o poziţie a câinelui de-o stângăcie monumentală.

În încăpere mirosea a portocale, a lumânări din ceară de albine şi a diverse parfumuri contrastante. Sam se întoarse brusc pe burtă, se ridică în postura cobrei şi-şi răsuci gâtul lung ca să se poată uita la mine.

— Peter m-a programat la medic. Ideea e să aflu dacă mai am ovule viabile, i-am şoptit. După aceea, bănuiesc că trebuie să găsim o mamă-surogat.

Chipul lui Sam îi trăda groaza.

— Cannie, te iubesc ca pe o soră, dar sper că n-ai

intenţia să-mi ceri ceea ce bănuiesc. Ia-ţi gândul de la vaginul meu!

— De fapt, ar trebui să-mi iau gândul de la uterul tău, i-am răspuns eu în şoaptă.

— Oricum s-ar chema, nici prin cap să nu-ţi treacă.

Ashleigh, instructoarea noastră, ne aruncă o căutătură severă.

— Acum, să trecem toate în poziţia copilului fericit, ne îndemnă cu vocea ei joasă şi mângâietoare.

— Doamne, urăsc momentele în care yoga devine ironică, am mormăit, în vreme ce ne întorceam pe spate şi ne apucam labele picioarelor, trăgând genunchii la piept.

— Dar *tu* îţi doreşti un bebeluş? întrebă Sam.

— Nu-s sigură.

Bebeluşi. Cum să mă mai gândesc la bebeluşi, când Joy vorbea deja despre petrecerea ei de *bat mitzvah*, iar eu îmi cumpăram Tylenol în borcănaşe uşor de desfăcut, pe care avertismentele erau tipărite cu litere mari şi lesne de citit?

— Am îmbătrânit.

— Ba nu, nu e adevărat, m-a contrazis Sam din prietenie şi poate puţin defensiv, căci e cu şase luni mai mare decât mine.

— La patruzeci şi doi de ani, sunt prea bătrână ca să mai hrănesc bebeluşi la trei dimineaţa.

— Madonnei i-a reuşit, mă încurajă Sam.

— Madonna e de pe altă planetă, am răspuns eu.

Urmând instrucţiunile lui Ashleigh, ne-am coborât picioarele pe podea, ne-am lăsat braţele să cadă grele pe lângă corp, am respirat stând întinse cinci minute în poziţia cadavrului, apoi ne-am aşezat turceşte, pentru meditaţia de încheiere.

— Ai putea să angajezi pe cineva, îmi sugeră Sam. O doică.

Ashleigh se încruntă iarăşi la noi. Cuvântul „doică”

nu avea nici pe departe aceeaşi rezonanţă ca *Om shanti shanti*. Sam îşi împreună palmele în dreptul pieptului, făcu salutul *Namasté* şi-şi coborî vocea.

— Nu doicile sunt adevărata problemă, ci dacă tu vrei sau nu încă un copil.

M-am ridicat, mi-am dus palmele împreunate la inimă şi-am salutat-o pe Ashleigh.

— Este o posibilitate pe care nu m-aş grăbi s-o desconsider, am răspuns într-un final.

— Ai stat prea mult timp printre avocaţi, observă Sam.

— N-am stat decât cu tine, am contrazis-o. Şi s-ar putea ca asta să nici nu conteze. Cred că ovulele mele sunt deja expirate.

Ne-am rulat covoraşele, în vreme ce Ashleigh îşi ocupă locul de lângă uşă, urându-ne fiecăreia la revedere, cu un calm în stil Zen. Odată ce-am scăpat de echipamentul de yoga, trântind cuburile şi curelele într-un coş de lângă uşă, ne-am aşezat pe canapeaua joasă din holul de la intrare, ca să ne punem ghetele şi hainele. Purtam o căciulă de lână cu urechi, pe care-o tricotasem eu însămi, un fular asortat şi o canadiană roz şi pufoasă, care, după modestele mele estimări, mă făcea să par de dimensiunile unei mici maşini. Sam avea pe deasupra un poncho superb din caşmir roşu, tivit cu ciucuri de angora roşii şi oranj. *Dacă m-aş îmbrăca eu cu aşa ceva*, mi-am zis în sinea mea, *aş arăta precum un vulcan în erupţie*.

Am traversat South Street, pe marginile căreia era adunată zăpadă, şi ne-am îndreptat către cafenea. Aici obişnuiam să ne încheiem ora de yoga, cu câte un *café latte* dublu. Înăuntru, mi-am pus haina pe spătarul scaunului, în timp ce Sam îşi amesteca în băutură scorţişoară şi nucşoară. *Un frăţior sau o surioară pentru Joy*, mi-am zis. Un copilaş cu părul castaniu ca al lui Peter şi cu ochii lui negri, cu mişcările lui calme şi cumpătate, şi

care să nu fi moştenit nimic de la fostul meu iubit, Bruce Guberman, care sărbătorise naşterea lui Joy luându-şi o vacanţă de doi ani şi plecând la Amsterdam, unde bănuiesc că şi-a închinat viaţa nobilei cauze de a fuma o cantitate de marijuana egală cu propria greutate.

Îmbătrânesc, *îmbătrânesc*, mi-am zis, în timp ce Sam se instala comod, cu un biscuit îmbrăcat în ciocolată în mână şi-o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Chestia e că Joy are probleme, am izbucnit eu.

— Poftim? întrebă Sam surprinsă.

— Are un 7 la engleză.

Din surprinsă, Sam deveni brusc gânditoare.

— Da, ştiu, nu e mare lucru, dar de câte ori o iau la întrebări pe tema asta, nici nu mă bagă în seamă. Vorbeşte de parcă ar taxa-o cineva la cuvânt şi se uită la mine ca şi cum aş mirosi urât.

— Pubertatea, decretă Sam, înmuind biscuitul în cafea.

— Deja?

Mi-am amintit că profesoara lui Joy ne întrebase dacă are un iubit şi de cât de repede o contrazisesem.

— Hormonii din lapte sunt de vină, explică Sam. La *60 Minutes* s-a făcut un reportaj special. Nişte copile de opt anişori, din Texas au fost găsite cu tampoane în cutiile cu gustări pentru şcoală.

M-am cutremurat.

— Lui Joy nu i-a venit ciclul încă.

Sau, cel puţin, nu pomenise nimic de aşa ceva. Dacă i-ar fi venit ciclul, mi-ar fi zis, mi-am spus în sinea mea, chiar în timp ce o urmă de îngrijorare mi se strecura în suflet şi mă întrebam dacă era sau nu adevărat. Cu şase luni în urmă, n-aş fi avut nicio îndoială că mi-ar fi zis. Dar acum, lucrurile se schimbaseră.

— Şi notele?

— Eu nu mi-aş face prea multe griji, zise Sam. Doar

nu e pe cale să rămână repetentă, şi e abia în clasa a şaptea, nu la liceu. Probabil că s-a îndrăgostit sau ceva de genul ăsta.

— Adică e trecător, nu? am început eu să mă agit. Eu am urât-o pe maică-mea. Şi tu ai urât-o pe maică-ta.

— Şi încă o mai urăsc, replică ea cu voioşie. Ceea ce ne aduce la aventurile de săptămâna asta.

Băgă mâna în geanta din piele de crocodil şi scoase un dosar de carton.

— OK, zise, întinzându-mi prima filă.

M-am uitat la chipul neatrăgător al unui bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari groşi şi păr rar. Ochii îi erau de-un albastru spălăcit, iar zâmbetul, mai mult o grimasă neliniştită. Fişa biografică spunea că are patruzeci şi şapte de ani şi e divorţat, că este evreu reformat, care merge la sinagogă doar la sărbătorile mari, că este părintele netutelar al unui copil de cincisprezece ani, că are un masterat în urbanism şi că-i plac sushi şi apusurile de soare. Numele său virtual era Mark Minune.

— Mark Minune?

Am încercat să păstrez un ton neutru, dar chipul probabil că mi-a trădat groaza.

— Arată…

Am studiat cu atenţie fotografia, fişa biografică şi parametrii pe care-i stabilise pentru partenera ideală.

— Nu ştiu. Poate că nu e tocmai ce ţi s-ar potrivi ţie?

— Nu caut bărbatul perfect, replică Sam, pasându-mi încă o foaie peste masă. Caut ceva acceptabil, continuă cu un oftat. De fapt, în clipa asta m-aş mulţumi şi cu un evreu care încă mai are puls.

— Nunta? am întrebat-o.

— Ce altceva?

În luna august, fratele ei, născut Alan, dar care acum îşi spunea Avram, se căsătorea cu Hannah, născută Heather, într-o ceremonie ortodoxă, în Pittsburgh.

— August în Pittsburgh, comentase Sam, e ca aprilie la Paris. Oarecum.

La primirea veştii, Samantha – care îndurase coşmarul atâtor întâlniri-pe-nevăzute, prime întâlniri, întâlniri în grup şi întâlniri-fulger, încât, în cele din urmă, îşi cumpărase un vibrator ultimul răcnet şi renunţase pe vecie la bărbaţi – alergase într-un suflet la calculator şi investise cinci sute de dolari ca să devină membră de nivel Steaua lui David pe site-ul Ajew4U.com, petrecând ulterior ore întregi descărcând profilurile Aleşilor care nu fuseseră încă aleşi. Nu conta că, aşa cum sublimasem, la o nuntă ortodoxă, bărbaţii şi femeile nu aveau nici măcar ocazia de a dansa împreună, iar la ceremonia religioasă şi, în bună măsură, la petrecerea de după, stăteau în camere diferite.

— Nu caut marea iubire, îmi spusese Sam. Nu vreau o relaţie. Am nevoie doar de un bărbat pentru o noapte, ca să nu mă ciondănesc cu maică-mea. E chiar aşa de greu?

După toate aparenţele, era. Sau, cel puţin până la ora aceea, Alew4U.com nu furnizase niciun rezultat concludent. Dar Sam nu se dădea bătută.

— Ce zici de tipul ăsta? am întrebat, trecând de Mark şi oprindu-mă la următorul candidat.

Sam abia de-i aruncă o privire.

— Las-o moartă, zise. Nu vezi că e canadian?

M-am uitat mai atent la profil.

— Locuieşte în Collingswood, New Jersey.

— E născut în Manitoba, replică Sam, arătând cu degetul pe fişa biografică. Dacă te-ai născut în Canada, eşti canadian până închizi ochii.

— Uite ce e, Samantha, i-am zis, am fost acolo în turneul de lansare a cărţii, îţi aminteşti? E o ţară minunată şi toată lumea e foarte amabilă. Nu e nimic în neregulă cu…

— E o ţară falsă, mă întrerupse ea. O ţară falsă, cu sărbători închipuite. Chiar vrei să fâu obligată să fac Ziua

Recunoştinţei la trei săptămâni după restul lumii?

— Cred că, de fapt, ar fi cu şase săptămâni înainte.

— Ziua Recunoştinţei Canadiene, rânji ea dispreţuitor. Nici măcar n-au avut indieni şi pelerini. Mă rog… Uite, zise ea, aplecându-se peste masă, unul dintre ciucuri balansându-se periculos de aproape de cafeaua mea. Uită-te la ăsta.

M-am uitat. Bărbatul din poză era chel şi vesel şi avea…

— Şaptezeci de ani?

M-am chiorât la literele micuţe, fiind sigură că citisem greşit, apoi la Sam, care ridică din umeri.

— Acum, la şaptezeci e ca la şaizeci, iar la şaizeci, ca la patruzeci şi cinci. S-a scris despre asta şi în *Times*.

— Mai lasă-mă!

— Hei, de ce discriminezi oamenii în vârstă? izbucni ea furioasă.

— Ar putea să-ţi fie tată!

Am mototolit pagina, dar nu înainte să-mi cadă ochii pe numele folosit de tataie pe site: Septiiagenarul Sexy.

— Mai lasă-mă! am repetat.

— Ştii ce-ar fi de-a dreptul bizar? întrebă Sam. Ce-ai zice dacă tatăl tău ar apărea pe vreun site din ăsta?

— Mai lasă-mă! am exclamat pentru a treia oară, doar că acum groaza mea era veritabilă. Oricum, e însurat.

— Ah, şi tipii ăştia n-or fi? sări Sam.

Am dat din cap. În ultimii paisprezece ani, îl văzusem pe taică-meu doar de două ori, şi, din câte ştiam, el locuia încă în Los Angeles şi era însurat tot cu dentista aceea foarte tânără, cu care avea şi doi copii (îi văzusem pentru prima şi ultima dată când tata îi adusese la ceremonia mea de absolvire a facultăţii, nu neapărat din dorinţa de a mă vedea, ci mai degrabă din pricină că Universitatea Princeton este aproape de Sesame Place). Încerc să nu mă gândesc la el şi, de cele mai multe ori, îmi iese.

— Asta ar fi mai bizar decât să-ţi dai întâlnire cu un bărbat de şaptezeci de ani?

— Du-te dracu’. Faci pe grozava că eşti măritată, îmi zise ea. În plus, omul mi-a spus că nu-l interesează.

— Ia stai puţin! Asta era deja prea mult. I-ai cerut unuia de şaptezeci de ani să iasă cu tine?

— Îl cheamă Walter, preciză ea.

— Şi Walter te-a refuzat?

Sam oftă şi confirmă printr-o mişcare a capului. Când îşi ridică iarăşi privirea, ochii îi sclipeau, dar nu de entuziasm, ci de furie.

— Crezi c-am putea găsi vreo modalitate de a scurtcircuita un pacemaker cu o telecomandă?

— Ce-a zis?

— Că nu iese decât cu fete de nota opt sau mai mult şi că, judecând după fotografie, eu sunt de şapte.

— Doamne-Dumnezeule. Glumeşti? Dar ce fotografie foloseşti?

— Una de-a lui Brooke, răspunse Sam.

Am gemut adânc. Sam era frumoasă, dar pe măsură ce se afundase în apele tulburi ale întâlnirilor pe internet, devenise din ce în ce mai nesigură. După o primă săptămână de probă gratuită pe Ajew4U.com, găsise pe site-ul revistei *Us* o fotografie necosmetizată de-a lui Brooke Shields, care însufleţea petrecerea dată în cinstea bebeluşului unei prietene. Apoi, folosind tehnologii pe care habar n-avea că le stăpâneşte, descărcase poza, îi adăugase propriile sprâncene („Deci nu e chiar o minciună46) în Photoshop şi-o postase, fără pic de ruşine sau teamă de repercusiuni, sub porecla sa de pe site, Sassy Sam.

— Vai, am exclamat, clătinând din cap. Sărmana Brooke.

— Nu mă lua pe mine cu „sărmana Brooke66, sări ea. E măritată, îţi aminteşti? Ba chiar de două ori. O ticăloasă

de recidivistă, mormăi ea, uitându-se furios la masă. Pe astea le urăsc mai mult decât pe canadieni.

— Pot să te întreb ceva? Am aşteptat să-şi dea acordul, apoi am continuat: Ce-ai de gând să faci când te întâlneşti cu unul dintre bărbaţii ăştia şi el observă că… hmm… nu arăţi ca Brooke Shields?

Nu puteam fi mai diplomată de atât.

— O să le spun că e o fotografie mai veche, răspunse Sam.

— Dar…

Părul ei era mai închis la culoare decât al lui Brooke, avea ochi căprui, nu albaştri, faţa ei avea altă formă, iar Brooke Shields era probabil cu un cap mai înaltă şi mai slabă cu vreo şapte kilograme. Plus că n-avea niciun strop de sânge evreiesc. *Las-o baltă*, mi-am zis.

— De ce nu-l iei pe Peter cu tine la nuntă?

Sam rupse o bucată de biscuit şi sprijini sticla de apă pe coapsă.

— Sunt impresionată de oferta ta, dar maică-mea l-a cunoscut deja, mai ştii?

— Ah, aşa e.

Mama lui Sam venise la noi în urmă cu câţiva ani, să petreacă Ziua Recunoştinţei. Intrase ca o furtună în casă, îmbrăcată într-o haină de nurcă lungă până-n pământ, strâmbase din nas la friptura de curcan de parcă orătania o insultase în vreun fel, mâncase fix o lingură de sos de merişor şi-o copleşise pe Joy cu nenumărate păpuşi American Girl şi diverse accesorii, după ce remarcase, fără să facă aluzie la cineva anume, că era nevoită să răsfeţe fetiţele de câte ori i se oferea ocazia, din moment ce era evident că Sam nu-i va dărui nepoţi.

— Păi, nu poţi să mergi cu vreun coleg de serviciu?

— Personalul firmei e prezentat pe internet, spuse Sam. Mama ar căuta pe oricine aş aduce şi şi-ar da seama că omul îmi face o favoare.

— Maică-ta ar face aşa ceva? Ţi-ar căuta partenerul pe Google?

Sam ridică din umeri.

— Mi-am câştigat personalitatea obsesivă pe căi cinstite.

— Ce-ai zice de cineva de la altă firmă? Nu socializaţi la sesiunile alea ale voastre de Educaţie Juridică Continuă?

Ea scutură din cap.

— Sunt însuraţi, homosexuali, uneori ambele.

— Păi, ai putea să angajezi un actor.

— Ca ultimă soluţie disperată, răspunse ea. Am dat deja câte va telefoane.

— Serios?

— Le-am zis că alcătuiesc distribuţia pentru o reclamă cu buget mic. Ştii ce tarif cere Asociaţia Actorilor Americani pe zi?

— Ar trebui să ştiu?

— Nu, deloc. Iar în weekend e dublu. Plus că trebuie să plăteşti pentru deplasare, aşa că las-o baltă.

Sam îşi termină biscuiţii.

— Eşti atât de norocoasă… cum nici nu-ţi închipui.

Atunci de ce ţine Peter morţiş să schimbe totul? m-am mirat în sinea mea. Şi ce se petrecea cu Joy? N-am rostit niciuna dintre aceste întrebări cu voce tare.

— Mergi cu Dumnezeu, i-am urat Samanthei, îmbrăţişând-o de rămas-bun.

Mi-am luat haina, am verificat cât e ceasul şi m-am gândit să dau o raită pe Walnut Street, să casc ochii la vitrine. Dar era deja ora opt şi poate că Joy avea nevoie de ajutor cu tema la engleză. Mi-am înfăşurat fularul strâns, mi-am înfundat căciula pe urechi şi-am luat-o pe jos spre casă.

Locuiam de suficient timp în cartier ca să-mi fi plictisit deja prietenii şi cunoştinţele cu Turul Amintirilor: cafeneaua Starbucks, care fusese o pizzerie unde puteai să

cumperi pâine cu usturoi (trei la un dolar), localul unde se vindea *burrito*, care fusese un magazin de casete video, sau magazinul de pantofi, unde, pe vremuri, fusese o librărie.

La uşa magazinului care vindea sandvişuri cu brânză şi carne încă mai atârnau beculeţe de Crăciun, iar ferestrele luminate, care etalau alimente ecologice, erau acoperite cu felicitări optimiste de Sfântul Valentin, colorate în roşu şi roz, deşi era evident că vremea se înrăutăţise iarăşi. Un vânt îngheţat răscolea praful şi ziarele şi purta în josul lui South Street nişte extensii de păr pierdute de cineva. Crengile golaşe ale copacilor tremurau în întuneric. M-am încolonat în spatele unui grup de fete care purtau blugi cu manşetă şi tocuri cui şi care-şi făceau poze una alteia cu telefoanele mobile. Simţeam prin tălpile de cauciuc ale ghetelor frigul care se ridica din asfaltul trotuarului. În *definitiv*, *câţi ani au fetiţele astea*? m-am întrebat, pe când una dintre ele scotea limba printre degetele răsfirate, iar o amică de-a ei o fotografia. Oare mamele lor ştiau că nu sunt acasă la ora asta?

Eşti atât de norocoasă, îmi zisese Sam. Ştiam că aşa era sau că aşa urma să fie, de îndată ce-mi dădeam seama ce anume o frământa pe fiica mea şi în ce fel aş fi putut s-o ajut. Dar, dacă viaţa noastră era atât de frumoasă, de ce era Peter nerăbdător să răstoarne totul cu susul în jos? Un copil. Un copil ar schimba radical lucrurile, am meditat eu. Dar poate că schimbarea era de bun augur; poate că, de fapt, nu ajunsesem la acea oază de linişte şi siguranţă după care tânjisem în copilăria mea nefericită. Poate că doar inerţia – sau, mai rău, frica – mă făcea să locuiesc în aceeaşi casă şi să merg în aceleaşi vacanţe, fără să sper vreodată la mai mult.

Sigur că odată, pe vremuri, când aveam douăzeci de ani şi niciun strop de teamă, sperasem la mai mult. Vândusem un scenariu de televiziune şi publicasem un

roman, ceea ce, pentru o scurtă perioadă, îmi adusese un soi de celebritate ciudată. Povestea asta se încheiase prost. Mi-am alungat amintirile, mi-am înfundat căciula pe urechi, am traversat strada, cu răsuflarea îngheţată plutind în vălătuci albi dinaintea mea, şi am pornit-o spre casă într-o asemenea viteză, încât s-ar fi putut crede că sunt urmărită.

Patru

De Sfântul Valentin, elevii de la Philadelphia Academy îşi dăruiesc unii altora fursecuri în formă de inimioară acoperite cu glazură roz şi roşie şi ambalate în plastic, de care sunt ataşate cartonaşe pentru mesaje. Fiecare fursec costă un dolar, banii intrând în fondul de renovare a şcolii.

Merg la Philadelphia Academy încă de la grădiniţă şi în fiecare an ştiu exact ce voi găsi pe bancă în ziua de 14 februarie: câte un fursec de la Tamsin şi Todd şi unul de la Jeremy Albin, a cărui mamă, ca şi a mea, îl pune să cumpere dulciuri pentru fiecare coleg de clasă.

Mai ştiu, de asemenea, că pe la început de februarie, mama şi cu mine ne certăm („avem o discuţie”, cum zice ea, dar de fapt ne certăm) pe tema fursecurilor. Eu îi spun că ar trebui să le cumpăr din banii mei şi să le dau celor care-mi sunt cu adevărat prieteni, dar ea – mi răspunde că am o viaţă întreagă la dispoziţie ca să mă apuc să exclud oameni, însă e prea devreme să încep din clasa a şaptea (sau a şasea sau în oricare s-ar nimeri să fiu în momentul respectiv).

Eu spun că, dacă dăruiesc fursecuri tuturor, ele nu vor mai însemna nimic. Ea oftează, reacţie ce-i face sânii să se ridice într-un fel pe care nu suport să-l văd, şi răspunde că nu e aşa, că ele înseamnă „La mulţi ani de Sfântul Valentin, de la Joy”. Şi dacă se întâmplă ca cineva să nu primească niciun fursec? Cum se va simţi? Şi cum

mă voi simţi eu, ştiind că aş fi putut împiedica o atare tragedie cheltuind din banii ei – nici măcar din banii mei, ci dintr-ai ei – ca să mă asigur că primeşte toată lumea ceva dulce?

Pe undeva, are dreptate. E adevărat că sunt câţiva colegi în clasă – de pildă, Jack Corsey, care are atâta mătreaţă încât, atunci când poartă pulovere de culori închise, arată de parcă ar fi stat în viscol, şi chiar Tamsin, care poate să devină foarte pătimaşă atunci când vorbeşte despre literatura speculativă – care n-ar primi deloc fursecuri, dacă n-am fi eu şi cu Jeremy Albin.

Problema mea nu e cu ei. Eu am ceva împotriva acelora care nu merită să primească multe fursecuri, ca de pildă Amber Gross. Din câte îmi amintesc, Amber Gross nu mi-a adresat niciodată niciun cuvânt, deşi mergem împreună la şcoala generală şi la şcoala ebraică, încă de la început. Când aveam doi ani, am fost amândouă în aceeaşi grupă la cursul de Muzică Pentru Prichindei. Mama are poze şi, cu toate că există unele care ne înfăţişează în aceeaşi încăpere, nu suntem niciodată împreună în aceeaşi parte a camerei, ceea ce mă face să cred că, încă dinainte de a şti să vorbim, Amber era prea cool ca să stea cu cineva ca mine. Lui Amber i se dăruiesc tone de fursecuri. Credeţi-mă pe cuvânt că n-are nevoie de-ale mele.

Dar când i-am explicat asta mamei, în vinerea de dinainte de Sfântul Valentin, ea şi-a tras una dintre expresiile alea ursuze şi mi-a turnat o mostră din bogata ei colecţie de sintagme inutile:

— Joy, viaţa e prea scurtă.

Prea scurtă pentru ce? îmi venea s-o întreb, dar clopoţelul începuse să sune destul de tare ca să-l auzim prin geam. Mama mi-a strecurat în mână o bancnotă de douăzeci.

— Fă-mi plăcerea asta, mi-a zis.

A încercat să mă îmbrăţişeze, dar am alunecat spre

marginea scaunului.

— Să ai o zi bună! am auzit-o strigându-mi, în vreme ce-mi îndesam banii în buzunarul blugilor şi traversam terenul de sport, ţinând capul în pământ şi în urechi răsunându-mi clinchetul primului clopoţel.

Anul ăsta, pe 14 februarie, mi-am pus ceasul să sune la şase fără un sfert, ca în orice zi obişnuită de şcoală. La duş, mi-am exfoliat picioarele şi coatele cu crema Orange Sugar Energy Scrub pe care mi-a făcut-o cadou mătuşa Elle şi m-am epilat pe picioare şi la subsuoară. M-am spălat pe cap cu „Pasul Unu din Programul Anticârlionţi al lui John Carame” şi mi-am aplicat balsamul, adică „Pasul Doi”, după care am dat drumul la apă rece şi-am stat acolo, dârdâind şi numărând până la treizeci, pentru ca apa să poată întări pelicula.

La şase şi un sfert, eram deja în prosop, mă spălasem temeinic pe dinţi, iar următorii doi paşi din program erau deja pulverizaţi („Pasul Trei”) şi întinşi („Pasul Patru”) pe păr. Mi-au trebuit trei sferturi de oră, o perie de păr lată şi un foehn ca să-mi fac părul să arate ca lumea. Poate că n-ar fi durat atât, dacă n-ar fi trebuit să verific din clipă-n clipă dacă uşa era încuiată. Mama e de părere că n-ar trebui să-mi întind părul. Mama crede că ar trebui să mă las învăluită în frumuseţea-mi naturală. Asta înseamnă că sunt singura adolescentă din lume care e nevoită să-şi ascundă placa de îndreptat părul sub pat, de parc-ar fi o revistă deocheată sau o armă.

La şapte, am terminat cu părul. Mi-am atârnat la uscat prosopul ud, mi-am clătit iarăşi gura şi mi-am pus un tampon. Mai sunt câteva săptămâni până să-mi vină ciclul, dar nu vreau să risc. Dacă ţi s-a întâmplat deja ceva teribil de neplăcut, e mai bine să nu fii obligată să alergi la cabinetul medical, cu un pulover împrumutat fâlfâindu-ţi în jurul mijlocului şi cu ochii tuturor aţintiţi asupra ta, fiind cât se poate de clar pentru toată lumea ce s-a petrecut.

Am şters chiuveta şi poliţa cu hârtie igienică, m-am îmbrăcat iarăşi în cămaşa de noapte şi m-am strecurat în pat. Cinci minute mai târziu, mama bătea la uşă.

— Trezirea, zise ea.

Îşi strânsese părul la spate, jumătate în coc, jumătate în coadă, şi purta halatul de baie al tatii, din al cărui decolteu în formă de V i se iţeau ochelarii de vedere.

— Vrei ouă sau fulgi de ovăz?

N-am mai mâncat ouă sau fulgi de ovăz la micul dejun de un an. În schimb, mănânc trei sferturi de cană de fulgi de tărâţe bogaţi în fibre şi cu adaos de proteine, o jumătate de cană de lapte organic degresat şi o jumătate de duzină de migdale crude. Asta n-o împiedică pe mama să mă întrebe în fiecare dimineaţă dacă vreau ouă sau fulgi de ovăz.

— Nu, mulţumesc. O să mănânc doar cereale.

Am dat pătura la o parte şi m-am dus la baie, de parcă nu stătusem deja acolo mai bine de-o oră. M-am spălat încă o dată pe dinţi, mi-am tras blugii, un pulover roz şi ghetele, am îndesat rimelul şi luciul de buze în buzunar şi-am coborât în bucătărie, unde am găsit-o pe mama ţinând în mâini ceainicul roşu, de parcă ar fi fost cine ştie ce obiect magic pe care nu-l mai văzuse niciodată. Mi-am numărat migdalele şi le-am tras deoparte. Ea nu s-a mişcat.

— Mamă, ce e? am întrebat-o în cele din urmă.

Ea a pus ceainicul pe ochiul aragazului şi a aprins focul.

— Iartă-mă, puiule.

S-a aşezat de cealaltă parte a mesei şi-a oftat, după care şi-a îndreptat uşor părul cu mâna, ca şi când gestul ăsta ar avea vreun efect (n-a avut).

— Mă gândeam şi eu.

— La ce?

Şi-a mai făcut puţin de lucru cu părul şi a zâmbit cu

oarecare tristeţe.

— Eh, ştii tu, la probleme de oameni mari.

Iată exact genul de răspuns pe care o mamă ar trebui să-l dea fiicei ei, mi-am zis. Dacă fiica are patru ani, desigur.

M-a lăsat lângă gardul cu ochiuri de sârmă care desparte terenul gol de sport de trotuar. Am trecut pe la toaletă fetelor de la primul etaj, acum pustie, unde mi-am dat cu puţin luciu pe buze. Apoi mi-am deschis rucsacul şi-am scos gustarea de prânz, care era pusă într-o pungă roz sigilată, pe faţa căreia era imprimat numele meu. Am transferat mâncarea din punga aceea oribilă într-una din plastic simplu, de la băcănie, aşa cum au toţi copiii.

În final, mi-am scos aparatele auditive, strecurându-le în buzunar. Însă asta nu va păcăli pe nimeni. Aproape toţi colegii mei de clasă îşi amintesc cum am început grădiniţa, purtând nişte aparate mari, pătrate şi oribile, din cele care se pun după ureche. Până în clasa a treia, profesorii au purtat microfoane fără fir, iar eu, căşti ca acelea de la iPod, ca să-i pot auzi. Mă străduiam să-mi înfoi claia de păr cârlionţat, ca să nu se mai vadă nici aparatele, nici căştile, dar ştiau toţi că erau acolo. Asta n-a fost un lucru chiar atât de rău: singurul episod de popularitate din viaţa mea se petrecuse după ce doamna Mears îşi uitase microfonul deschis când se dusese în cancelarie, şi toată clasa se bulucise în jurul căştilor mele ca să audă ce se spunea. A doua zi, în loc să vorbim despre fotosinteză, doamna Mears ne-a predat o lecţie intitulată „Sindromul intestinului iritabil – o boală cu care nu se glumeşte”.

În clasa a şasea, am trecut la nişte aparate auditive care se pun în interiorul urechii. Trebuie să le port zilnic şi să stau în prima bancă. Dar vara trecută, mătuşa Elle a venit într-un sejur la mare cu cea mai sumară pereche de bikini negri pe care-i văzusem în viaţa mea şi cu o geantă de plajă din pânză, plină cu numere din *Elle*, *Vogue, în*

Touch şi *Inătyle*. Mama scuturase dezaprobator din cap, văzând cum mătuşa aşezase revistele *glossy* într-un teanc lângă şezlong şi începuse să-şi dea cu ulei de plajă pe umeri. În casa noastră n-o să găseşti reviste din astea. Mama consideră că au o influenţă negativă.

— Imaginile acelea sunt modificate, a spus, încruntându-se la vederea superbelor fotomodele cu picioare lungi de pe coperte şi explicându-mi modul în care pozele sunt făcute într-o lumină specială, pentru a fi apoi retuşate.

A mers până într-acolo încât chiar a descărcat nişte poze de pe net, ca să-mi arate felul în care editorii eliminau ridurile sau subţiau posterioarele, braţele şi coapsele fetelor. Într-un caz, unui fotomodel i se ştersese complet mâna şi i se lungise braţul.

— Pentru numele Domnului, Cannister, e doar o prăpădită de revistă, zisese Elle, strecurându-mi un număr, două, atunci când mama nu era atentă.

După şapte zile de citit din *Vogue* şi după ce-o urmărisem pe mătuşă-mea, mă hotărâsem că anul ăsta, în clasa a şaptea, va fi cel în care mă voi schimba total. Îmi voi lăsa baltă aparatele auditive şi-mi voi abandona locul special, îmi voi îndrepta părul şi nu voi mai umbla cu cămăşile scoase din pantaloni. Oamenii mă vor privi cu alţi ochi; vor vedea că nu mai sunt fata ciudată, care nu are decât doi prieteni şi-o mamă care-o tratează ca pe un bebeluş.

Deocamdată, planul nu funcţionase, dar în dimineaţa aceea, când am păşit în clasă, am simţit că lucrurile începuseră să se schimbe. Mai întâi, am dat cu ochii de Tamsin şi Todd care şopoteau, ghemuiţi într-un colţ. O secundă mai târziu, am văzut şi despre ce vorbeau: pe banca mea erau adunate stivă douăsprezece inimioare învelite în zahăr. Era incredibil. Nici măcar Amber Gross nu primise mai multe decât mine.

Am verificat ca nu cumva să fi intrat în altă clasă, apoi am numărat băncile, ca să mă asigur că era într-adevăr a mea, adică a treia din faţă. Am luat în mână un fursec, aşteptând ca cineva să spună ceva, să mă bată pe umăr şi să zică:

— Aăă, scuze, dar ăsta e al meu.

PENTRU: Joy. DE LA: Martin. MESAJ: *La Mulţi Ani de Sfântul Valentin*!

Singurul băiat cu numele Martin din şcoala noastră era Martin Baker, iubitul lui Amber, care venea mereu la ore în ghetele cu crampoane, ca nu cumva să uiţi că e în echipa de fotbal. Am întors fursecul pe toate părţile, ţinându-l cu mare grijă. „Atingeţi cu blândeţe!” obişnuia să spună educatoarea mea, în timp ce treceam de la unul la altul jucăria pe care o adusese unul dintre copii, la ora special destinată prezentării jucăriilor fiecăruia. Acest îndemn se traducea prin „Aveţi voie să atingeţi, dar amintiţi-vă că nu e a voastră”.

Am mai luat un fursec. PENTRU: Joy. DE LA: Un admirator secret. MESAJ: *Cred că eşti foarte dulce*.

Obrajii mi s-au îmbujorat. *Un admirator secret*. Aveam un admirator secret. M-am uitat la fursec, apoi am aruncat rapid o privire către Duncan Brodkey, schimbând direcţia o fracţiune de secundă mai târziu.

Cu mişcări lente, am verificat şi restul fursecurilor, până ce-am dat de unul care a făcut ca inima să nu-mi mai bubuie, ci să se oprească în salturi. PENTRU: Joy. DE LA: Amber Gross. MESAJ: *La Mulţi Ani de Sf. V*!

Amber Gross. Amber Gross îmi trimisese un fursec. Amber Gross îmi ura „La mulţi ani de Sf. V”. Mă aşteptam ca, din clipă în clipă, Pământul să devieze de pe axă, să îngheţe iadul şi din urechi, în care trebuia să am aparatele auditive, să-mi iasă maimuţe în zbor.

Exact când îmi spuneam că ziua aceea nu putea fi mai stranie de atât, când mă convinsesem că visam şi că

urma să mă trezesc la mine în cameră, sub pătura mea înflorată şi stelele fosforescente, cu mama la uşă, întrebând dacă vreau fulgi de ovăz, Amber Gross în persoană veni agale spre mine, cu degetele mari făcute cârlig în găicile blugilor cu talie foarte joasă. („Nu, nu-ţi cumpăr aşa ceva”, zisese mama când îi arătasem o pereche, la mall. „De ce?” întrebasem eu, ca proasta. „Pentru că sunt obsceni, răspunsese ea, şi-ai avea nevoie de chiloţi noi-nouţi”.)

— Salut, Joy, spuse Amber.

Salut, *Joy*. Parcă am fi într-adevăr prietene, parcă ne-am da SMS-uri în fiecare seară şi-am sta împreună în autobuz în fiecare dimineaţă.

— Mulţumesc pentru fursec! am chiţăit, sperând să nimeresc tonul unei fete normale.

Nu-mi venea să cred că-mi rostise numele. Nici nu eram sigură că-l ştia.

— Pentru puţin, răspunse ea.

Zâmbi şi aparatul dentar îi sclipi în lumină.

— Hei, vrei să stai la masa noastră la prânz?

— O, păi… Sigur. E OK.

Chiar dacă vocea mea suna straniu, mi-am zis că măcar cuvintele fuseseră spuse pe un ton potrivit, unul foarte degajat.

— Super! exclamă Amber şi se întoarse în banca ei.

Tamsin se roti către mine, cu ochii cât cepele.

— Ce-a fost asta? îmi şopti ea, exagerând fiecare silabă şi ridicând din umeri, ca nu cumva să nu înţeleg unde bătea.

Tocmai deschisesem gura ca să spun ceva – nu eram prea sigură ce –, când domnul Shoup îşi trânti servieta pe catedră.

— Liniştiţi-vă, zise el.

Cel puţin, asta bănuiam eu că a zis. Domnul Shoup avea mustaţă şi, cu cât aceasta creştea, cu atât mi se

complica mie viaţa.

Proful s-a întors către tablă, iar eu mi-am plecat capul, sperând că nimeni nu-mi auzea inima bubuind.

— Sper că n-ai totuşi de gând să mergi la masa lor, nu? întrebă Tamsin, vorbind direct în urechea mea dreaptă.

Trecuseră deja patru ore interminabile, iar eu îmi scoteam gustarea de prânz din dulap.

Mi-am ferit capul şi-am mormăit:

— Nu ştiu.

— Se foloseşte de tine şi atât, zise Tamsin.

Ca să fie sigură că o auzisem, îşi suflecă mânecile hanoracului cenuşiu, păşi în faţa mea şi-mi repetă, folosind limbajul semnelor: „Te foloseşte!”. (Pe lângă spaniolă, franceză şi latină, la Philadelphia Academy mai poţi învăţa şi limbajul american al semnelor.)

— Dar în ce scop o foloseşte? întrebă Todd, prinzându-ne din urmă pe hol.

Purta uniforma lui obişnuită, adică pantalonii kaki de-o curăţenie impecabilă şi cămaşa cu butoni la guler, pe care şi-o călca el însuşi. Înfăţişarea lui plăcută şi înălţimea îl făceau să se remarce printre băieţii din clasa noastră, dar, din pricină că prefera să cânte melodii din emisiuni TV decât să bată mingea, aceste atribute nu prea mai contau. Anul trecut, în octombrie, membrii echipei de *lacrosse* îi scriseseră POPONAR pe dulap; în consecinţă, toţi elevii s-au trezit prizonieri ai unui seminar de-o zi cu un psiholog, pe tema „Importanţa toleranţei şi a înţelegerii”.

— Se putea şi mai rău. Măcar am scăpat de ora de algebră, comentase Todd.

— Poate că vrea să copieze tema de la mine?

Ipoteza mea nu era una strălucită, dar, după ce-mi bătusem capul timp de patru ore, altă idee mai bună nu-mi venise. Însă notele mele au scăzut atât de mult în ultima vreme, încât Amber ar trebui să fie de-a dreptul tâmpită ca

să-şi dorească să copieze tema de la mine.

Todd medită la sugestia mea.

— Poate, admise el, după ceea ce mi s-a părut a fi o pauză extrem de lungă. Dar eu sunt cel mai bun la engleză, iar Tamsin e cea mai tare la mate.

— De fapt, eu sunt cea mai tare la toate, îl corectă soră-sa.

— Ei, poate că vrea să copieze de la cineva care mai şi greşeşte uneori, am izbucnit eu.

— N-o să te mai întorci, comentă Tamsin. O mai ţii minte pe Amanda Reilly?

Sigur că mi-o aminteam. Nu era fată la noi în clasă care s-o fi uitat. Fusese mediocră, genul de fată *destul de* – destul de deşteaptă, destul de drăguţă, destul de multe altele. Asta până-ntr-o bună zi, când, ca din senin, Gregory Bowen o invitase să-l însoţească la balul dat de liceul său la început de an. Brusc, Amanda Reilly sau Manda, cum începuse să-şi spună, se trezise la masa lui Amber Gross. Dacă nu punem la socoteală noul nume, Amenda nu se schimbase deloc. N-avea vreo tunsoare nouă, nu-şi schimbase nici garderoba. Atenţia pe care i-o arătase Gregory Bowen funcţionase ca o veritabilă baghetă magică, transformând-o dintr-o ţipă *destul de* într-una foarte iubită. Am încercat să-mi amintesc dacă îmi trimisese şi Manda vreun fursec.

— Eu nu sunt Amenda Reilly, i-am răspuns.

Mi-am îndreptat umerii şi mi-am aranjat bretelele rucsacului, în vreme ce intram toţi trei în sala de mese.

— Mă întorc imediat.

Mai întâi, am trecut pe lângă masa la care se înghesuiau copiii ce nu-şi găsiseră locul pe nicăieri, masa la care aş fi stat şi eu, dacă nu i-aş fi avut pe Tamsin şi Todd. Aici iau prânzul Jack Corsey şi mătreaţa lui, Sally Cullin, care e grasă, şi Alice Blankenship, care anul trecut a fost trimisă acasă o săptămână, pentru că proiectul ei la

literatură engleză se dovedise a fi alcătuit din poeme despre sinucidere.

Lângă neadaptaţi se află sportivii, băieţii care joacă în echipele de fotbal şi *lacrosse*, apoi sportivele, fetele care-şi leagă protezele din cauciuc colorat de nişte şireturi şi le poartă la gât, de parcă ar fi coliere. Urmează masa artiştilor, a celor cu înclinaţii spre muzică sau actorie, care au jambiere şi pantaloni mulaţi, se poartă de parcă ar juca într-un film muzical şi încearcă să danseze la coada de la cantină. Gemenii şi cu mine stăm de regulă în capul acestei mese: Todd, pentru că e într-adevăr o fire artistică, iar Tamsin şi cu mine, pentru că nu avem unde să ne ducem.

Trecând pe lângă masa artiştilor, mi-am ţinut respiraţia. Apoi am trecut de grupul puştilor hippy, care miros a tămâie, joacă Hack Sack[7] şi au părul aranjat în *dreadlocksy* fie că sunt albi sau negri. Am depăşit şi masa tocilarilor, cei care probabil că vor pleca de la Philadelphia Academy în clasa a noua şi vor merge la Masterman, cel mai tare liceu din oraş, după care vor intra la o facultate de prestigiu.

În centrul sălii de mese stau anumite fete, cele care sunt sportive, au firi artistice, sunt hippy sau deştepte, dar, mai presus de orice, sunt… uşoare – cred că ăsta e cuvântul cel mai nimerit. „Uşoare” nu se referă la sex, ci la faptul că, pentru ele, totul e foarte uşor: le e uşor să se îmbrace cum trebuie, să spună ce trebuie sau să ştie ce e cel mai bine de făcut. Regina lor este Amber Gross, care chiar şi-a permis odată să-l tachineze pe domnul Shoup pe tema ţinutei acestuia.

— Minunată cravată, zisese ea. V-a tricotat-o fetiţa dumneavoastră?

Întrebarea fusese extrem de răutăcioasă, dar domnul

---

7 Sport asemănător cu fotbalul.

Shoup a râs. îi spusesem şi eu acelaşi lucru odată, când purtase aceeaşi cravată, dar la mine a părut doar nedumerit.

Mi-am dus gustarea la masa lor; aici şedeau un grup de fete cu jachete în culori pastelate şi pantaloni cu talie joasă şi băieţi în tricouri de rugby şi blugi. Mai că-mi venea să cred că Amber va râde şi va spune „Doar nu-ţi închipuiai că am vorbit serios!”

Dar, în loc de asta, ea mi-a zâmbit şi mi-a zis, strângându-se puţin, ca să mă pot aşeza:

— Ţi-am păstrat un loc!

Am pus punga de plastic pe masă, am împins rucsacul pe podea şi mi-am ţinut respiraţia, încordându-mi corpul în vreme ce mă strecuram pe bancă, având-o pe Amber în stânga, iar în dreapta, pe Duncan Brodkey. Când umerii noştri s-au atins uşor, am simţit că roşesc puternic. Nu-mi imaginasem niciodată cum e să fiu atât de aproape de el, destul de aproape ca să-i pot mirosi parfumul şamponului şi să-i văd firele de păr aurii de pe braţe, sub mânecile suflecate ale cămăşii.

Am scos sandvişul, aruncând priviri furişe la părul lui castaniu, dezordonat, la ochii cenuşii şi la urechile lui, care, nu ştiu de ce, sunt mai atrăgătoare decât ale oricui altcuiva. Odată, la ora de sport, refuzase să-şi pună şortul.

— Sunt un protestatar cu principii, îi spusese el domnului Huff.

Mie mi s-a părut cel mai amuzat lucru pe care-l auzisem în viaţa mea, deşi n-am reuşit niciodată să-mi dau seama de ce.

— Ce mai e nou? se interesă Amber.

La încheietura mâinii stângi purta o brăţară subţire din argint, la gât avea un lănţişor cu o inimioară tot de argint şi se îmbrăcase cu o bluză roz şi blugi. În părul castaniu se distingeau şuviţe mai deschise la culoare. *E vopsit*, mi-am zis, întrebându-mă dacă mama m-ar lăsa să-

mi fac şi eu şuviţe; *Clar*, *nu*, mi-am răspuns singură.

— Ai aranjat ceva?

Am ştiut pe loc despre ce vorbea; nu se referise la o întâlnire cu un băiat, ci la petrecerea de *bat mitzvah*.

— Da, în octombrie. Tu?

— În iunie, zise ea. Ai găsit vreo temă?

M-am foit pe locul îngust.

— Nu cred că voi avea o temă.

De fapt, eram sigură. Când o întrebasem pe mama despre asta, ea ridicase din sprâncene şi, pe un ton arogant şi ostil, îmi sugerase: „Păi, ce-ai zice de Dumnezeu?”

Amber părea şocată.

— Nu ai temă?

Am scuturat din cap.

— Ciudat. La petrecerea mea, tema este Hollywood-ul. Hei, vrei să vii şi tu?

Dacă voiam să merg la petrecerea de *bat mitzvah* dată de Amber, la care tema era Hollywood-ul? Mănânci, calule, ovăz?

— Sigur, am izbucnit eu.

— Super, răspunse Amber.

Am observat că Manda Reilly îşi dădea pe mâini cu gel dezinfectant. Mama îmi punea şi mie gel în punga pentru gustare, dar de obicei nu-l foloseam. Astăzi, însă, l-am scos şi mi-am dat şi eu. Am mâncat în linişte, privind cu atenţie chipurile şi mâinile celorlalţi, în vreme ce în jurul meu se discuta cu vervă. Voci de fete, înalte şi ciripitoare, dezbăteau temele, meciurile de fotbal, slujbele de babysitter, un pulover de la Banana Republic, care urma să fie, în curând, la reduceri. Voci mai adânci, de băieţi, le răspundeau tunător. Eu îmi ştergeam mărul de mânecă, simţind că-mi ia foc pielea ori de câte ori Duncan se mişca sau muşca din pizza. Vocea mea suna foarte diferit de cele ale fetelor de la masă. Poate că asta era adevărata mea

problemă: oricum m-aş îmbrăca şi oricât mi-aş îndrepta părul, nu voi avea în veci un glas ca al lor, iar lumea va şti că sunt doar o imitatoare, de îndată ce voi deschide gura.

Amber mă bătu uşor pe umăr.

— Hei, zise ea.

M-am întrebat oare de cât timp îmi vorbea, cât durase până să realizeze că trebuia s-o văd ca să ştiu că mi se adresa. I-am privit buzele de-un roz strălucitor articulând:

— Vine şi Maxi Ryder la petrecerea ta?

Aerul, pe care mi-am dat seama că-l ţinusem în mine, îmi ieşi din plămâni cu un şuierat. *Deci asta era*. Elucidasem misterul.

— Nu ştiu, i-am răspuns încet. E ocupată. Filmează la un serial TV vara asta, aşa că s-ar putea să fie plecată.

— Da, normal, zise Amber, servindu-se cu una dintre măslinele mele cu brânză.

Avea manichiură franţuzească. Mi-am propus să aflu cum puteam să-mi fac şi eu una la fel.

— Dar vă e prietenă de familie, nu?

Cred că figura mea trăda confuzia, pentru că Amber adăugă:

— E în cartea mamei tale. La partea cu mulţumirile. Ai citit cartea, nu-i aşa? mă întrebă, cu buzele strânse şi uitându-se lung la mine.

Înainte să apuc să răspund, Duncan Brodkey lăsă jos felia de pizza.

— Mama ta a scris o carte?

Trupul lui era atât de aproape de al meu, iar buzele aşa de aproape de ureche, încât mai degrabă îi simţeam cuvintele decât i le auzeam.

Am dat iarăşi din cap în semn că da, apoi m-am uitat la măr. Lumea de la masă amuţise şi ochii tuturor erau aţintiţi asupra mea. Adevărul e că mama a scris foarte multe cărţi de aventuri SF, apărute în seria Star Girl, dar

erau semnate cu pseudonim. Cartea la care se refereau ei era singura pe care o publicase cu numele ei real. Apăruse când aveam eu trei ani.

— A trecut multă vreme de atunci.

Am privit cum ochii tuturor s-au întors către Sasha Swerdlow, aflată de cealaltă parte a mesei, căci aceasta începuse să vorbească:

— Se cheamă *Fetele curajoase nu plâng*, preciză ea. Pun pariu c-aţi văzut-o. Are nişte sâni enormi pe copertă, spuse, ţinându-şi mâinile în dreptul propriului bust, de dimensiuni nu tocmai neglijabile. Şi mai are o îngheţată cu cremă de ciocolată, iar cireaşa de pe îngheţată alunecă în decolteu, şi, mă rog, e despre o fată care e îndrăgostită de un tip şi fac mult sex, dar el o părăseşte, şi ea are un tată care se poartă oribil, şi pe urmă ea află că maică-sa e lesbiană…

Duncan părea impresionat.

— Super tare.

Am tresărit şi mi-am întors privirea. O femeie cu sâni enormi şi-o mamă lesbiană. Povestea îmi era foarte familiară.

Sasha continuă să vorbească atât de tare, încât i-am auzit fiecare cu vânt.

— Şi, după aia, ea pleacă într-o aventură în Las Vegas şi se întâlneşte cu o ducesă într-un cazinou şi descoperă că e însărcinată…

— Cine, ducesa? întrebă Duncan.

Ducesă? m-am mirat eu. Nodul de panică pe care-l simţeam în piept se mai destinse puţin. Mama nu cunoştea nicio ducesă şi, din câte ştiam, nu călcase niciodată în Las Vegas. Poate că, în definitiv, nu trebuia să mă îngrijoreze cartea.

Sasha chicoti.

— Nu, tontomanule. Allie, personajul principal. Şi e obsedată de greutatea ei şi de felul în care arată etc.,

pentru că tatăl copilului a părăsit-o când era însărcinată, dar, după asta, ea se îndrăgosteşte de un tip din Philadelphia…

Mi-am îndesat în pungă ce mai rămăsese din gustare, silindu-mă să zâmbesc şi încercând, deşi era complet inutil, să par la fel ca celelalte fete. „A părăsit-o când era însărcinată* – şi asta îmi suna cunoscut. Adevărul e că nu citisem niciuna dintre cărţile scrise de mama – nici cele din seria Star Girl, publicate sub pseudonimul J.N. Locksley, şi cu siguranţă nici *Fetele curajoase nu plâng*. O văzusem, fireşte. Pe raftul de sus al bibliotecii din biroul maică-mii erau înşirate diverse ediţii, cartonate şi broşate sau traduceri în limbi străine. *E pentru adulţi*, îmi spusese ea odată, acum multă vreme, iar eu nu fusesem niciodată destul de curioasă ca s-o deschid. Asta poate pentru că Bruce, tatăl meu biologic, îmi dăduse o copie a cărţii lui, publicată de o editură academică, în care se discuta imaginarul postapocaliptic din *Doctor Who*\ Paginile erau împănate cu tot soiul de cuvinte grele, precum „semiotică” sau „sinecdocă”. Unele dintre ele erau pe trei sferturi pline cu note de subsol. Am fost mereu convinsă că şi cartea mamei era la fel de proastă.

— Vă vedeţi des cu Maxi? se interesă Amber.

Parte din mine îşi dorea să ia rucsacul, să se ridice de la masă şi să plece. Tamsin avea dreptate: se foloseau de mine şi nici măcar nu se osteneau să fie diplomaţi.

Dar îmi şi plăcea să stau acolo, în centrul mesei care, în definitiv, ar fi putut să fie chiar în buricul universului, alături de Duncan Brodkey, ale cărui sprâncene ridicate păreau a mă îndemna insistent să continui.

Mi-am scuturat părul şi m-am întors către Amber.

— Mama şi cu mine am fost în L.A., în decembrie, i-am spus.

Ea îmi zâmbi larg. îi rămăsese o bucăţică de măslină în aparatul dentar.

— Am văzut poze cu ea în *Inătyle*. E adevărat că are opt sute de perechi de pantofi?

Am încuviinţat printr-o mişcare a capului, iar când am început să vorbesc, m-am străduit să-mi iau un ton înalt şi lejer, aşa cum sunau vocile lor.

— Cel puţin. Dar pe majoritatea le ţine în dulap.

Tara Carnahan se aplecă spre mine, cu ochii sclipind.

— Chiar a fost iubita lui Brad Pitt? mă întrebă. Şi ce-i cu tipul ăla, cascadorul?

Cadence Tallafiero se ridică de unde stătea şi îşi făcu loc lângă Tara.

— Am auzit că şi-a tatuat numele lui pe braţ.[8]

— Pe *fund*, o corectă Amber, chicotindu-mi în ureche.

— Are un tatuaj, dar a fost pe jumătate şters cu laserul. E pe gleznă. Iniţial, era tatuat numele *Scott*, dar l-a schimbat într-o inimă cu aripi.

M-am lăsat în scaun, mulţumită, dar şi puţin dezgustată, căci Tara, Sasha şi Amber îmi solicitau zgomotos să le dau amănunte.

Când a sunat clopoţelul, mi-am dat seama că nu mai era timp să mă întorc la Todd şi Tamsin, aşa cum promisesem. Mi-am ridicat un picior peste bancă, dorindu-mi din inimă să am şi eu un aparat dentar sclipitor şi forţându-mă să zâmbesc.

— Tre' să plec! am zis şi m-am grăbit să traversez sala de mese, ca să pot ajunge la prietenii mei înainte de al doilea clopoţel.

Cinci

Într-o după-amiază ploioasă de februarie, la ora două, sala de aşteptare din cabinetul doctorului Stanley Neville era înţesată de femei însărcinate – femei însărcinate cu burta umflată sub nişte bluziţe largi sau captivă în spatele unor haine mulate, din material sintetic; femei însărcinate

---

8 Serial SF produs de BBC (n. r.).

împreună cu soţii lor, care îşi ţineau mâna aşezată pe pântecele umflat; femei însărcinate care veniseră singure şi care, în vreme ce-şi aşteptau rândul, se jucau pe Blackberry. Nu le puteam acorda decât priviri fugare – dacă m-aş fi uitat mai mult timp, m-aş fi trezit că mă holbez la ele într-un mod ce ar fi părut probabil cam bizar.

— Crezi că sunt mână-n mână cu doctorul? i-am şoptit lui Peter, după ce luaserăm loc sub o copie a unui tablou de Mary Cassat, care înfăţişa o mamă şi copilul ei.

Dacă aş fi medic specialist în endocrinologia reproductivă şi-aş încerca să stârnesc curiozitatea unor femei de peste patruzeci de ani, pline de speranţă şi în posesia unor carnete de cecuri, atunci mi-aş umple ochi sala de aşteptare cu gravide. Sau aş angaja actriţe. Le-aş îndesa nişte perne sub haine, le-aş aşeza pe scaune şi poate le-aş cere să-şi mai frece din când în când mijlocul, gemând cât mai autentic.

Mi-am smuls privirile de la trupa gravidelor şi mi-am concentrat atenţia asupra formularelor pe care le ţineam în poală. Vârstă. Adresă, înălţime. Greutate. *Bleah*. Sarcini anterioare. Am scris: *Una*. Operaţii chirurgicale anterioare. Am scris: *cezariană*, *histerectomie*, şi data, adică ziua de naştere a lui Joy.

— Doamna Krushelevansky?

M-am ridicat şi-am pornit spre sala de consultaţii, unde m-am dezbrăcat complet de la mijloc în jos, m-am înfăşurat în trei tipuri diferite de halate din bumbac (unul în faţă, unul în spate şi unul pe deasupra, ca să mascheze vreo bucăţică de piele care s-ar mai fi putut zări) şi m-am instalat pe o masă, cu picioarele pe suporturi. M-am uitat în tavan şi-am exersat respiraţia *prāṇāyāma*. Am inspirat şi dinaintea mea se ivi Joy, ferindu-şi privirea şi traversând în grabă curtea şcolii cu faţa în pământ, mâinile înfipte în buzunare şi umerii strânşi de parcă s-ar fi pregătit să înfrunte o lovitură. Am expirat, imaginându-mi că

întindeam mâna spre ea şi-i simţeam în palmă lâna moale a puloverului. *Puiule, ce se petrece*? *Spune-mi. O să te ajut. O să rezolv problema*. Am inspirat din nou şi tabloul pieri. Ar trebui să sun la psihologul acela, cel adus de sinagogă luna trecută, ca să ne vorbească despre copiii cu program supraîncărcat şi despre stresul preadolescenţii! Inspiraţie. Numai de-ar vrea să stăm de vorbă. Expiraţie. Unde-mi pusesem oare volumul din *Reviving Ophelia*? Inspiraţie. Poate că exista şi o altă explicaţie pentru purtarea ei, în afară de „chinurile adolescenţei44. Poate că într-adevăr era îndrăgostită de vreun băiat care-o privise cu dispreţ. Expiraţie. Aş putea s-o ajut în privinţa asta. Aş duce-o într-un loc deosebit; la confiscria de la Ritz-Carlton, de pildă. I-aş spune că deziluziile în dragoste fac parte din procesul de maturizare. I-aş împărtăşi unele dintre experienţele mele mai puţin promiscue, apoi i-aş aminti de

Peter, spunându-i că nimic nu se întâmplă fără motiv, că nicio dezamăgire nu e în van şi că, în final, lucrurile se rezolvă.

Cineva bătu brusc la uşă, apoi aceasta se deschise.

— Salutare! zise doctorul Neville, care se dovedi a fi de culoare, pe la şaizeci de ani, cu părul argintiu şi tuns foarte scurt.

Peter îşi trase un scaun cu rotile şi se aşeză lângă mine, în vreme ce doctorul stătea lângă masă, cu spatele la mine, turnând gel dintr-o sticlă de plastic pe… o, Doamne!

— Asta e… vreţi să… am indicat eu în direcţia sondei pe care o ţinea în mâini şi care semăna foarte mult cu obiectul primit cadou de la Sam, când absolvisem facultatea. N-ar trebui măcar să mă invitaţi la cină, mai întâi?

Peter şi doctorul chicotiră ca între colegi. În timp ce ei hăhăiau, eu am închis ochii şi-am căutat să mă destind. Asistenta scăzu intensitatea luminii şi înclină monitorul, ca să pot vedea şi eu. Mi-am ţinut respiraţia în clipa în care

sonda a pătruns în mine.

— Şi… buuun! Am ajuns.

Am întors capul către ecran şi-am văzut o masă cenuşie învolburată – şi apoi, pe fundalul acesteia, nişte cerculeţe asemănătoare unor monede strălucitoare sau unor mici luni.

— Acestea sunt ovulele dumneavoastră, spuse doctorul Neville pe un ton însufleţit, părând să mă felicite, de parcă prezenţa acestora ar fi fost meritul meu personal.

Dădu satisfăcut din cap, scoase sonda şi i-o întinse asistentei. Peter îmi strânse încurajator umărul, în vreme ce doctorul ne spunea pe un ton solemn:

— Felicitări, oameni buni! Suntem în joc!

După ce m-am îmbrăcat, m-am alăturat lui

Peter în biroul lambrisat al doctorului, unde absolut tot – de la suportul pentru cărţile de vizită, la *mouse pad* – era inscripţionat cu numele câte unei companii farmaceutice, iar pereţii erau acoperiţi cu poze de bebeluşi. Doctorul Neville ne-a explicat detaliat procesul donării de ovule: trebuia să iau vreo şase tipuri de medicamente pentru a-mi schimba ciclul natural, a produce un număr cât mai mare de ovule şi a crea condiţiile optime pentru recoltare – „o procedură simplă, vă asigur46, spusese doctorul, care urma să aibă loc la spital, eu fiind sedată, nici măcar anesteziată.

— Şi procedura asta e sigură? Operaţia? Toţi hormonii aceia?

După o nouă repriză de chicotit între cei doi bărbaţi cu diplome medicale, mi-am primit şi eu răspunsul, care se reduse la ceva de genul: *Da, credem că este, dar tehnologia este relativ nouă. Cu toate astea, studiile pe termen lung par a sugera că…*

Mi-am deturnat atenţia de la discuţia tehnică şi am privit lung la pereţi. Toate acele familii fericite, mame şi taţi, fraţi şi bunici, şi bebeluşii lor roz şi senini ca nişte

Buddha în miniatură sau urlând de sub căciuliţele roz şi albastre, cu ochii strânşi şi cu guriţele fără dinţi larg deschise.

Şase

După ce mi-am pus iarăşi aparatul auditiv, luându-l din dulap la finalul antrenamentului de înot, m-am simţit de parcă aş fi ieşit de sub apă. Când mă scufund în partea cea mai adâncă a bazinului şcolii sau vara, când plutesc pe valurile oceanului către ţărmul din Avalon, sunetele sunt slabe şi înfundate. Trebuie să depui un efort dublu ca să le dai un sens şi nu simţi decât apa care-ţi apasă oasele feţei. Ieşirea la suprafaţă este o uşurare şi o dezamăgire. Pentru mine, ea înseamnă a părăsi o lume tainică în care toţi sunt egali, în care toată lumea aude la fel ca mine şi în care antrenorul nostru ţipă şi ne dă indicaţii prin semne, ca să le recepţionez şi eu deodată cu restul.

Mi-am strecurat în urechi micile dopuri roz şi-am tras aer în piept, auzind sunetul propriei respiraţii, apa care picura din duş pe gresia podelei, ecoul vocilor colegelor mele de echipă. Apoi mi-am pus haina şi căciula şi-am ieşit pe trotuar, unde, ca de obicei, mă aştepta mama.

— Cum a fost la şcoală? m-a întrebat, iar eu am răspuns, ca în fiecare zi, că a fost bine.

E ciudat, dar ea habar nu avea cât de mult se schimbaseră lucrurile. Luasem prânzul cu Amber Gross şi gaşca ei; era chiar posibil să fac şi eu parte din acest grup.

Acasă, mama mi-a pregătit o gustare şi s-a aşezat la masă, aplecându-se către mine nerăbdătoare, de parcă urma să avem o discuţie ca de la suflet la suflet.

— Mă duc la Tamsin şi Todd să-mi fac temele, am zis.

Chipul i-a fost străbătut de-o umbră de dezamăgire, dar vocea îi suna la fel de veselă ca întotdeauna.

— Vii acasă la cină, nu-i aşa?

— Sigur, am răspuns.

Douăzeci de minute mai târziu, eu şi gemenii mergeam pe Bainbridge Street, îndreptându-ne spre anticariatul din colţ.

— Nu cred că asta e o idee prea bună, zise Todd.

Nu m-am oprit din mers. De când ieşisem din casă, aveam senzaţia că toate simţurile mele se ascuţiseră. Vedeam fiecare urmă de murdărie de pe borduri, fiecare gunoi suflat de vânt în josul trotuarului, cuvintele *FUCK YOU* scrise pe cutia galbenă burduşită cu ziare distribuite gratuit; simţeam briza umedă pe obraji, percepeam mirosul de ceapă prăjită venind dinspre magazinul de sandvişuri aflat la o stradă distanţă.

— De ce e o idee proastă? am întrebat eu. Doar voi aţi citit-o, nu?

— Aăă, ezită Todd.

Tamsin îl fulgeră cu privirea. Apoi rămaseră amândoi tăcuţi, în vreme ce uşa se deschidea înaintea noastră. Todd se ţinu după mine printre stivele de cărţi, iar Tamsin o luă către secţiunea dedicată romanelor ilustrate.

După numai un minut de colindat pe culoarul prăfuit, am găsit *Fetele curajoase nu plâng*. Erau cinci exemplare din Shapiro: trei mari, broşate, plus două mai mici şi mai groase. Sub titlul auriu, scria: „UN BESTSELLER CU UN IMENS

SUCCES MONDIAL. Am luat unul dintre volumele mai mici, pentru că era cel mai ieftin.

— O, iată ceva mai vechi, dar foarte bun, spuse vânzătorul, strecurând cartea într-o pungă de hârtie cafenie. Ştiţi că, pe vremuri, autoarea locuia în Philadelphia?

Nu i-am răspuns. Era ciudat să aud vorbindu-se despre mama la timpul trecut, de parcă s-ar fi mutat sau ar fi murit.

Mi-am îndesat cartea în buzunarul hainei şi, alături de gemeni, am pornit-o către parcul Three Bears, unde ne

jucam când eram mici. O lumină slabă începuse să se cearnă printre nori; se încălzise suficient pentru ca puştii să-şi scoată hainele. Pe una dintre bănci erau strânse maldăr hăinuţe de copii mici, în nuanţe foarte vii de galben sau de roz pal, iar copiii înşişi se alergau unul pe altul în jurul unui ghiveci mare, circular, care era încă plin cu mormane de zăpadă pe jumătate topită.

M-am instalat pe o bancă, am deschis cartea, am răsfoit-o la întâmplare şi-am citit cu voce tare:

„— Iubito, gemu Drew şi-şi strecură o mână transpirată şi lipicioasă în chiloţii mei.

Todd se uita la copii, iar Tamsin scoase o carte din sacoşa ei. * Am înghiţit în sec şi am continuat să citesc doar pentru mine. „Mi-am scos sutienul şi m-am aşezat în poala lui, cu picioarele desfăcute, distribuindu-mi cu atenţie greutatea astfel încât să nu-i las vânătăi. Dacă se întâmpla să fiu mai durdulie decât alte fete care mai fuseseră în postura mea, lui nu părea să-i pese; îmi rosti numele cu vocea întretăiată şi-mi linse… * Ştiţi ceva? Nu e corect. E o scenă de sex. Adică… Am deschis cartea la altă pagină şi am citit de-acolo:

„— E mititică, i-am spus eu Sarei. Mică, micuţă! Ca vârful unuia dintre creioanele alea pe care ţi le dau la minigolf. Nici nu ştiam dacă încearcă să mi-o tragă sau să mă coloreze!”

— OK, am zis, închizând cartea cu zgomot. Să înţeleg că în chestia asta nu e vorba decât despre oameni care fac sex?

Todd ridică din umeri.

— Nu sunt doar scene de sex, mă lămuri Tamsin, strecurând înapoi în pungă cartea pe care o cumpărase. Sunt şi nişte chestii despre familia ta. Adică despre familia eroinei, se grăbi ea să adauge.

Am întors volumul. Pe coperta din spate era poza mamei de acum zece ani, în care strălucea de fericire.

Părul ei era mai lung şi cârlionţat, de parcă s-ar fi pregătit să dea probe pentru televiziune, iar rujul avea exact aceeaşi nuanţă cu cel pe care mi-l ştersesem de pe obraz ceva mai devreme, în toaleta şcolii.

— Toată lumea de la noi din clasă a citit chestia asta? am întrebat.

— N-am idee, răspunse Todd, cam prea repede.

Am răsfoit încet paginile, lăsându-le să-mi atingă uşor degetele. Îmi atraseră atenţia diverse cuvinte şi expresii: „Grasă… degetele lui îmi mângâiară coapsele şunculoase, pline de gropiţe… Lavender Mafia[9] sare în ajutor… tata, Tăticul cel Rău…”

Am închis binişor cartea. Mi-am tras repede părul peste obraji, aşa cum făceam de obicei atunci când eram agitată, ca să mă asigur că nu-mi vede nimeni aparatele auditive. Apoi mi-am strâns braţele în jurul trupului.

— E oribil.

Todd nu scoase un cuvânt, iar Tamsin îşi strânse buzele, ferindu-şi privirea de mine. În jurul băncii noastre alergau copii mici, scârţâind din nişte baghete de plastic, pe care le agitau umplând aerul cu bule de săpun irizate.

— Nu e chiar atât de rău, zise Todd în cele din urmă. Nu e despre tine.

De acord. Numai că, aşa cum am descoperit parcurgând toate cele 372 de pagini ale romanului, era oarecum vorba şi despre mine.

Mai demult, am auzit povestea unui bărbat din Dallas, care mâncase un Boeing 747. „Cum aţi reuşit să mâncaţi un avion întreg?” îl întrebase reporterul. Bărbatul – care, după voce, părea un ins perfect normal – răspunsese: „Bucată cu bucată”. Aşa am citit şi eu cartea mamei: bucată cu bucată. Mi-a luat mai bine de trei

---

9 Un termen inventat de Andrew Greeley (n. 1928), romancier şi preot catolic, pentru a desemna o presupusă grupare neoficială din cadrul Bisericii Romano- Catolice, care susţine drepturile homosexualilor.

săptămâni de lecturi nocturne. În aceste trei săptămâni, am stat lângă Amber în fiecare pauză de prânz, iar după-amiaza, când eram întrebată cum fusese la şcoală, răspundeam întotdeauna „Bine”. Timpul se scurgea în ritmul obişnuit – antrenamentul de înot, temele, trezitul în zori ca să-mi îndrept părul –, doar că aveam senzaţia că mai duceam o viaţă, una secretă, care se desfăşura paralel cu cealaltă. Viaţa reală aproape că-mi părea falsă: mersul la şcoală, temele, înotul, discuţiile părinţilor mei care încercau să se hotărască dacă era sau nu bine să închirieze aceeaşi casă pe malul mării, pentru la vară. Cumva, simţeam că lumea ascunsă între paginile cărţii era mai adevărată şi mai vie.

La mijlocul lunii martie, devorasem deja fiecare cuvânt, de la dedicaţia de pe prima pagină („Pentru Joy a mea”), până la interviul cu autoarea, de pe copertă. Prima întrebare era: „De ce aţi scris *Fetele curajoase nu plâng*?” „Pe de-o parte, a existat impulsul de a rescrie unele componente ale propriei mele poveşti, de a le dezasambla şi reasambla, de a le face să funcţioneze ca un întreg”, răspunsese mama.

Adică ce voia să însemne asta? Că subiectul romanului era unul real? Sau că totul era o invenţie? Că existau unele părţi adevărate, dar că ele fuseseră amestecate şi rearanjate? Iar dacă romanul ăsta era o versiune îmbunătăţită a vieţii ei, cam cât de vitregă fusese, de fapt, aceasta?

Aveam senzaţia că, de acum înainte, fiecare pagină îmi va rămâne pe veci întipărită în minte: partea în care tatăl maică-mii („al lui Allie”) o obliga să se urce pe cântar în faţa întregii familii, de câte ori venea acasă în vacanţă; partea în care se spune că penisul iubitului ei („Drew”) era ca un castravecior. *Adică verde sau mic*? mă întrebasem eu şi lăsasem cartea deoparte, deşi nu parcursesem decât şapte pagini în seara aceea.

Când am isprăvit, aflasem deja că, în liceu, mama sau „Allie”, eroina romanului, ajunsese să cântărească mai mult decât un fotbalist de talie medie şi că făcea mai mult sex decât toate fetele pe care le cunoşteam, luate la un loc. Poate că e nimfomană. Iar dacă ultima parte era adevărată sau se baza pe evenimente reale – mă rog, dacă era măcar cât de cât adevărată –, atunci eu fusesem un simplu accident.

Fireşte, ea îmi spusese cu totul altceva. Mi-am dorit întotdeauna un copil, îmi repetase de un milion de ori, trăgându-mă în poală sau mângâindu-mi părul şi având ochii înceţoşaţi de lacrimi. Am fost aşa de fericită când am aflat… şi, cu toate că l-a cam luat prin surprindere, Bruce a fost şi el bucuros. Eram amândoi bucuroşi că te vei naşte. Sunt foarte fericită că exişti.

Când eram mică, povestea mea nu se deosebise prea mult de a altora. *Ne-am dorit foarte mult un copil* este ceea ce spun părinţii care adoptă un bebeluş sau folosesc donatori de spermă sau de ovule ori fac un copil prin alte metode. *Erai tot ce-am visat să avem*. *Eram în culmea fericirii*.

Cunoşteam copii cu mame şi taţi, cu două mame sau doi taţi, cu mame singure care divorţaseră şi mame singure care apelaseră la prieteni homosexuali sau la bănci de spermă ca să rămână însărcinate; ei bine, fiecare poveste era o versiune a aceleiaşi afirmaţii: *Am vrut un copil şi*, *apoi*, *te-ai născut tu*.

Dar, dacă era să dau crezare acestei cărţi, maică-mea nu-şi dorise niciun copil. Am dat la pagina 178 şi-am recitit pasajul pe care-l memorasem deja:

„Ţin între degete beţigaşul de pe care încă mai picură urină. Dacă e cap, am câştigat; dacă e pajură, am pierdut. O linie, Doamne, fă să fie o singură linie, şi de mă mai culc vreodată cu cineva, o să iau două pastile şi reţetă pentru contraceptive, o să-l oblig pe tip să poarte

prezervativ şi să iasă înainte să ejaculeze. O linie, o linie, cântam. O linie şi sunt salvată; două linii şi viaţa mea e terminată”.

— La dracu’, am şoptit, şezând turceşte în patul meu roz, sub stelele din plastic.

Am înghiţit cu greutate, ruşinea dându-mi o senzaţie de greaţă. Fusesem trasă pe sfoară, minţită. Indiferent cât de mult îmi spusese că mă iubeşte, oricâte precauţii şi-ar fi luat, adevărul – scris negru pe alb şi aflat la dispoziţia lumii întregi şi a oricărui coleg din clasă – era că bunicămea era lesbiană, bunicul meu era un ticălos, iar părinţii mei nu mă doriseră. Mai rău chiar, oricine citise cartea ştia deja toate astea: colegii de şcoală, rudele şi prietenii, întreg mapamondul, poate. Toată lumea ştie.

Mi-am încleştat pumnii. Neputincioasă. Eram neputincioasă. Am coborât treptele cu paşi apăsaţi şi-am intrat în biroul mamei, de unde am înhăţat un marker negru din cana de pe masă. Întoarsă în pat, am şters de pe pagina 178 partea cu testul de sarcină plin de urină şi toate cuvintele obscene rostite de Allie, plimbând vârful markerului încoace şi-ncolo, până ce pagina de dedesubt s-a îmbibat şi ea de cerneală şi fiecare literă a fiecărui cuvânt ruşinos dispăruse cu desăvârşire.

A doua zi după ce-am terminat de citit cartea, când am venit acasă de la şcoală, mama mi-a pregătit o gustare, apoi a început să scoată vasele din maşina de spălat.

— Ai primit o scrisoare, mi-a spus apoi pe un ton cât se poate de natural.

— Serios?

Corespondenţa era aşezată teanc pe blatul din bucătărie, iar în vârful teancului trona un plic uriaş, negru şi lucios, pe care era scris numele meu – DOMNIŞOAREI JOY SHAPIRO KRUSHELEVANSKY – cu litere argintii foarte elegante.

— Ce-i asta? am întrebat, holbându-mă la el.

Mama împinse plicul gigant cu vârful spatulei de bucătărie, făcându-l să lunece rapid pe suprafaţa hiatului.

— Nu ştiu, îmi răspunse.

Plicul, de dimensiunile uneia dintre mapele mele de şcoală, dădea impresia că e făcut din foiţă de sticlă sau din plastic, nicidecum din hârtie. Adresa expeditorului – scrisă pe spate, cu aceleaşi litere ca şi numele meu – era a familiei Pokitilow, din Cedar Hill, New Jersey. *Petrecerea de bar mitzvah pentru Tyler*, mi-am zis şi-am desfăcut plicul. În mână îmi alunecă o coală de hârtie crem, cu o margine cafenie care părea a fi o combinaţie între cea de pe o diplomă şi cea de pe un meniu de restaurant. Partea de sus a invitaţiei era decorată cu panglici negre şi argintii, care se aşterneau peste porţiunea scrisă ca nişte codiţe cârlionţate de şcolăriţă.

CU DEOSEBITĂ BUCURIE.

Bonnie şi Bob Pokitilow vă invită

LA CEREMONIA DE *BAR MITZVAH* A FIULUI LOR, TYLER BENJAMIN.

PE DATA DE 21 APRILIE, LA ORA 10 DIMINEAŢA.

LA TEMPLUL BETH ISRAEL, SHORT HILLS, NEW JERSEY.

CEREMONIA VA FI URMATĂ DE MASĂ ŞI DANS, la Short Hills Country Club

— Ha, zise mama, care se furişase în spatele meu şi-mi citea peste umăr.

M-am întors rapid în altă direcţie. Era invitaţia mea. În niciun caz nu era treaba ei. Am ridicat plicul şi l-am scuturat uşurel. Pe tejghea căzură o puzderie de alte bucăţi de hârtie: un pliculeţ în care se găsea un alt cartonaş (AŞTEPTAM AMABILUL DUMNEAVOASTRĂ RĂSPUNS PÂNĂ LA DATA DE 5 APRILIE), o hartă care-ţi arăta cum să ajungi la templu şi la club, plus încă un cartonaş, pe care puteam să-mi aleg carne de vită sau somon pentru masa de prânz. Toate elementele invitaţiei

aveau tipărite, în partea de jos, adresa paginii de internet a ceremoniei lui Tyler. Pe când îndreptam panglicile cârlionţate, mama o citi cu voce tare:

— www.tylersbigbash.com. Mă rog… Hmm.

Îşi strânse buzele şi mi-am dat seama că se străduia să nu comenteze sau să nu izbucnească în râs. Se duse să ia ceainicul de pe aragaz şi să-l umple cu apă de la chiuvetă.

— Vrei nişte ceai?

Am dat din cap că nu şi mi-am mai luat nişte suc din frigider. Mama aprinse focul şi puse ceainicul la fiert. Acesta începu să sâsâie pe măsură ce flacăra evapora apa care se strânsese pe fund.

— Nu ai prea multe lucruri de făcut în aprilie, observă mama.

Am sorbit din suc şi-am cântărit situaţia. Bonnie Pokitilow e verişoară primară cu Bruce. Are ten palid şi pistruiat şi păr cârlionţat ca al meu, doar că al ei e un castaniu atât de închis, încât pare aproape negru. Îi văd, pe ea, pe soţul ei şi pe văru-meu, Tyler, de Paşte, în casa bunicii Andrey; ne mai întâlneam şi când eram mică, la petrecerile de ziua mea date de bunica Andrey. Eu şi Tyler nu prea avem multe în comun. Anul trecut, de Paşte, el a petrecut întreaga seară în sufrageria bunicii, citind Harry Potter şi uitându-se la meciuri mai vechi de *wrestling* profesionist pe un ecran portabil.

M-am întrebat pe cine aş mai cunoaşte la petrecere. Apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, mama spuse:

— O să vină şi Bruce, cu… ăăă, Emily şi copiii lor, o să fie şi bunica Andrey. Dacă vrei, aş putea verifica dacă e posibil să petreceţi dimineaţa împreună.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele de la masă. Nu voiam să-mi facă nicio favoare. Din punctul meu de vedere, făcuse şi aşa destule.

Mama îşi stoarse lămâie în ceai şi vărsă nişte biscuiţi

Wheat Thins pe o farfurie galbenă.

— Probabil c-o să stai la masa copiilor, cu Tyler şi prietenii lui, şi cu sora lui, ăăă…

— Ruth, am completat eu.

Tonul vocii mele lăsa să se înţeleagă foarte clar că nu o privea nici familia mea, familia biologică, adică rudele din partea lui Bruce. Dar fie că n-a observat că mă uitam urât, fie a decis să nu mă ia în seamă.

— Ruth, aşa e. Ar putea fi distractiv, continuă ea pe un ton cât se poate de neutru.

Am ridicat iarăşi din umeri şi-am strâns laolaltă pe masă bucăţile care alcătuiau invitaţia.

— Ştii că invitaţiile tale nu vor fi la fel de… începu mama, privindu-mă.

Dar nu continuă şi-am realizat că-şi căuta cuvintele cu mare grijă.

— …încărcate ca ale lui Tyler, îşi încheie ea propoziţia.

— Ştiu şi eu… Tyler e cam tocilar, am zis, ridicând din umeri.

— Mă rog, tu hotărăşti. Doar să-mi spui şi mie.

Tonul îi era în continuare neutru, dar expresia de pe chip îi vădea mulţumirea, ca şi când trecusem vreun test. Aş fi vrut să-i fi spus că-mi doream să merg, că ceea ce-mi doream chiar mai mult era să fac parte din familia normală pe care o avea Bruce.

Probabil că am făcut vreun zgomot sau vreo figură anume, căci s-a întors şi mi s-a părut că era pe cale s-o podidească lacrimile. Mi-am adunat curajul, aşteptând să spună ceva sau să mă întrebe la ce mă gândeam. Dar, spre surprinderea mea, mama a izbutit să se stăpânească. S-a îndreptat spre birou, luându-şi cana cu ceai şi lăsându-mă singură în bucătărie. O clipă mai târziu, am auzit sunetul familiar al degetelor ei ţăcănind pe tastatură.

M-am uitat la invitaţia de pe masă, apoi am strecurat

toate bucăţelele în plic, în afară de cartonaşul de răspuns. Am pus plicul peste coşul de reciclare, unde mama avea să-l vadă cu siguranţă. Mi-am îndesat cartonaşul de răspuns în buzunarul din spate. După cină, când mama se uita la un *reality-show* de-al ei, iar tata redacta un articol pentru revista de medicină, l-am scos şi am scris cu grijă: *Domnişoara Joy Shapiro Krushelevansky este încântată să participe*. Apoi am strecurat cartonaşul sub un teanc de lenjerie de pe raftul de sus al dulapului meu, gândindu-mă: *Poate că da. Poate că nu*.

Şapte

— Minunat! am exclamat, în vreme ce ne revărsam, claie peste grămadă, din dubiţă, străduindu-mă să par veselă şi entuziastă, nu disperată şi cuprinsă de panică. Cine vrea să înceapă?

Era o dimineaţă proaspătă de martie. Vremea începuse să se încălzească, cerul era limpede, iar aerul era dulce şi mirosind a caprifoi. Copacii începuseră să înflorească, iar drumul Forbidden Drive, care se întindea de-a lungul pârâului Wissahickon, era încă puţin noroios. Planul meu era să mergem într-o excursie de familie – două mile în amonte, apoi două înapoi, cu o oprire la mijloc, ca să hrănim raţele. După asta, urma să conducem spre Manayunk, ca să mâncăm. Pe drum, intenţionam să ne batem capul cu ce să facem de *bat mitzvah*-ul lui Joy.

Fiică-mea a trântit portiera din partea ei şi a început să urce pe cărare în poziţia obişnuită: capul în piept şi umerii ridicaţi mult. Picioarele ei lungi erau strânse într-o pereche de blugi, iar deasupra avea o jachetă de lână, asortată cu bentiţa din acelaşi material. În jurul încheieturii mâinii drepte, Joy îşi înfăşurase lesa lui Frenchelle, iar stânga şi-o îndesase în buzunar, probabil lângă căciuliţa de lână pe care o obligasem să şi-o ia. (De asemenea, îi sugerasem să ia şi un fular, dar se uitase la

mine cu atâta furie, de parcă îi propusesem să poarte jupă, aşa că îmi pusesem eu unul de rezervă la gât.)

În vreme ce Peter scotocea prin torpedou în căutarea batonului de cereale pe care era sigur că-l lăsase acolo, Joy iuţi pasul. Mergea tot cu capul în piept şi cu pumnii strânşi, ca şi când s-ar fi aşteptat să dea peste nişte porţi cu inscripţia *ARBEIT MACHT FREI*, nu peste un biet chioşc unde, vara, se vindeau băuturi energizante şi îngheţată. Am rezistat impulsului de a alerga după ea şi de-a urca împreună, până se hotăra să-mi spună care era problema.

— Joy, am strigat, dar ea nu s-a întors. Joy! am repetat.

S-a oprit la vreo zece metri de noi. Întregul ei corp părea să ofteze în timp ce ne aştepta s-o prindem din urmă.

— Joy, am zis, gâfâind uşor. Ia-o mai încet. *Bat mitzvah*. Idei.

Ea a ridicat din umeri.

— Păi, cred că facem o petrecere, nu?

Am înghiţit replicile ce-mi veniseră instantaneu în minte şi-am răspuns politicos, vorbind cu spatele fiică-mii:

— Da. O să facem o petrecere de *bat mitzvah*. Ştiu, e o soartă mai crudă ca moartea, dar va trebui să te ţii tare. Taică-tău şi cu mine ziceam să facem o slujbă duminică dimineaţa, după care să organizăm un prânz.

Propunerea mi-a fost răsplătită cu încă o ridicare din umeri, întovărăşită de o privire plină de milă la adresa echipamentului meu de excursie: pantaloni de trening, adidaşi, un tricou cu mânecă lungă, plus unul cu anchior şi mânecă scurtă peste. Era chiar aşa de rău? Judecând după expresia ei, era foarte rău. *Probabil că-i din pricina celor două fulare*, mi-am zis.

— Păi, dacă aveţi deja un plan, ce nevoie mai aveţi de mine? s-a mirat Joy.

Apoi a lungit pasul până ce aproape că a luat-o la fugă. Frenchelle se smiorcăia, străduindu-se să se ţină de stăpână atât cât o ajutau picioruşele ei scurte.

Am înţepenit locului, în noroiul de pe cărare, privind fix la fiica mea şi imaginându-mi că o ţin de umeri, că mâinile mele se cufundă în materialul jachetei şi în carnea de dedesubt, în timp ce-o scutur brusc şi mustrător, după cum merita din plin. Anul trecut pe vremea asta, înainte ca blugii ei să devină mai strâmţi, iar notele şi atitudinea generală să ajungă dezastruoase, Joy ar fi fost peste măsură de încântată să petreacă o după-amiază cu mine şi Peter, într-o aventură pe jos sau cu bicicletele sau într-o excursie până la magazinele de antichităţi din Lancaster. Ne plimbaserăm pe aici de o sută de ori, cu sora mea, cu Samantha sau cu mama, iar Joy nu se opusese şi nici nu se purtase vreodată aşa. I-am aruncat lui Peter privirea care avea toate şansele să ajungă, în curând, o expresie personală a disperării şi care voia să spună: *Nu pot să vorbesc cu ea*; *e rândul tău*. Poate că vârsta mai înaintată şi faptul că era bărbat îl făceau să aibă atâta răbdare. Sau – aşa cum mă gândeam uneori, simţindu-mă imediat vinovată pentru asta – motivul putea fi acela că Joy nu era chiar copilul lui. Peter era mai puţin implicat; îşi permitea să-şi păstreze calmul.

— Şi ce culori vrei? o întrebă el, prinzând-o din urmă fără efort. Pentru feţele de masă şi şerveţele. Îţi mai place rozul?

— Nu mi-a plăcut niciodată rozul, replică Joy cu o voce de gheaţă.

Peter se uită la mine. Am ridicat din umeri. Nu încăpea îndoială că rozul fusese culoarea ei preferată încă de la vârsta de opt ani. Petrecuserăm o după-amiază încheiată la magazin, apoi vopsiserăm porţiuni din pereţii dormitorului ei cu trei nuanţe diferite de roz, pe care le-am studiat în lumina dimineţii, a amiezii şi a serii, ca s-o

alegem pe cea perfectă.

— Vrei ceva special? îşi continuă Peter întrebările. Putem să instalăm o cabină pentru fotografii, cum au avut Tamsin şi Todd.

— Nu contează, răspunse Joy, dând iar din umeri.

— Vrei scoici cu monogramă? m-am interesat eu, incapabilă să-mi ascund frustrarea. Zorzoane din aur fals? Vrei să-mi fac implanturi din vreme? Pentru că, scumpa mea, dacă asta e important pentru tine…

— De parcă ţi-ar pune cineva vreodată implanturi, zise fiică-mea pe acelaşi ton ca al meu.

— Joy, ţi-am arătat vreodată pozele de la petrecerea mea? întrebă Peter.

Chipul lui era netulburat, iar vocea îndeajuns de calmă încât să sugereze că, până atunci, purtaserăm o conversaţie amicală.

Joy ridică din umeri, dar gestul fusese o idee mai puţin ostil decât cele adresate mie mai înainte.

— Am petrecut la Pound Ridge Country Club, povesti Peter. Tema a fost *Războiul stelelor*. La cocteiluri, am avut o Stea a Morţii construită în întregime din paté de ficat.

— Fugi de-aici, zise Joy, zâmbind uşor.

— Pe bune. Ai văzut vreodată poze cu bunicul meu? Pe la nouăzeci de ani, ajunsese să fie leit Yoda. Înţelept era, adăugă Peter, scuturând din cap cu tristeţe.

I-am fost adânc recunoscătoare, ştiind foarte bine că minţea: filmul se lansase la patru ani după ceremonia lui de *bar mitzvah*; bătrânii Krushelevansky, părinţii lui Peter, nu fuseseră nişte oameni cu ifose; iar bunicul în nu semăna nici pe departe cu Yoda.

— Am primit săbii de Jedi gonflabile, continuă el.

— Chiar şi fetele? întrebă Joy.

— Hmm, mormăi Peter. Cred că ele au primit totuşi altceva.

Înalt, slab şi atletic, Peter se îmbrăcase cu un

hanorac şi-o pereche de pantaloni kaki.

— Peruci de prinţesă Lea?

— Ha, ha, ha, râse Joy.

— Îmi amintesc că unchiul Herman a rostit rugăciunea şi, după ce-a isprăvit cu binecuvântările, le-a cerut tuturor prietenilor mei să se ridice în picioare şi să caute sub scaune. Lipise bancnote de un dolar sub fiecare scaun de la masa copiilor…

— Un dolar însemna foarte mult în vremurile alea, am intervenit eu, ceea ce a făcut-o inevitabil pe fiică-mea să-şi arate exasperarea.

Peter continuă:

— Şi ne-a zis că lecţia cea mai importantă despre viaţa de adult este: „Numai dacă-ţi mai ridici din când în când fundul de pe scaun poţi să faci un ban”.

Am izbucnit în râs. Buzele lui Joy schiţară un zâmbet.

— Eu l-am întâlnit vreodată pe unchiul Herman? întrebă ea.

— S-a dus la odihnă în Marea Staţiune Borscht din ceruri, răspunse Peter.

— Dar a fost la petrecerea tatălui tău şi asta contează cel mai mult: să fie toată familia laolaltă, să ne putem aduce aminte cum a fost, am zis.

Joy mormăi ceva în şoaptă, ceva ce aducea foarte mult cu *Mai lasă-mă*.

— Tu te-ai gândit la ce ţi-ar plăcea? o îndemnă Peter.

— Ce ziceţi de *Grease*?

— Mai bine nu, am izbucnit, iar ei se holbară la mine surprinşi. Păi, despre ce e filmul ăsta, de fapt? Despre delincvenţi juvenili, sarcini nedorite şi clişee. Şi despre fumat!

— Despre fumat, medită Peter, vocea umplându-i-se de o tristeţe prefăcută.

L-am implorat din priviri să mă sprijine, iar el încuviinţă solemn. Numai cineva care-l cunoştea la fel de

bine ca mine şi-ar fi putut da seama că se lupta din răsputeri să nu râdă.

— Tu ce temă ai avut la petrecere? *Sunetul muzicii*? mă întrebă Joy, strâmbându-se când rosti titlul filmului meu muzical preferat.

Inutil să precizez că ea-l ura din tot sufletul, că refuzase să ne uităm împreună şi că-l numise de mai multe ori „chestia aia despre nazişti.

— Aţi cântat ca tirolezii?

— Eu n-am avut petrecere, am răspuns scurt.

N-avusesem petrecere pentru că taică-meu era nebun, dar m-am abţinut să adaug asta cu voce tare. Era nebun, zgârcit şi oarecum ipocrit. Ca unic fiu al unei familii înstărite, avusese parte de un *bar mitzvah* magnific – câteva sute de invitaţi, o cină elegantă la sinagogă şi filme care să imortalizeze totul. Dar, când copiii lui au ajuns la vârsta maturităţii după credinţa evreiască, veniseră deja anii ’80, iar petrecerile începuseră să o ia razna tot mai tare. Până să împlinesc treisprezece ani, fusesem la serbările a patru dintre verii noştri din Ohio şi fiecare dintre ele o întrecuse în dimensiuni pe cea de dinainte (îmi amintesc de una la care tema fusese circul; între felurile servite la masă, se produseseră artişti pe catalige şi înghiţitori de flăcări). În lungile călătorii de întoarcere în Pennsylvania, cu mama şezând tăcută lângă el în maşină, tata se plângea cu năduf de atâta paradă, de cheltuielile imense, de superficialitatea oamenilor şi de consumul ostentativ, de modul în care sora maică-mii şi bărbatul ei – un amărât de contabil pe nume Phil – se folosiseră de un eveniment religios ca să arunce cu mii de dolari pentru a-şi impresiona prietenii şi rudele, pentru a le dovedi că au mii de dolari de aruncat pe fereastră.

Deci, spre deosebire de verii mei din Cleveland şi colegii de clasă de la şcoala ebraică, eu nu avusesem parte de un prânz servit de o firmă de *catering* la un club select

sau de o cină dansantă, într-o sâmbătă seară. Nici vorbă de DJ, de artişti angajaţi special, de tricouri imprimate în relief sau de şepci brodate cu numele meu; nu avusesem nici orchestră. Păşisem pragul maturităţii într-o vineri seara, îmbrăcată cu o rochie Gurme Sax şifonată, cu volane, care fusese în vogă cu un an înainte şi pe care mama o cumpărase la reducerile de la Marshall's. Cu două luni înainte de marele eveniment, tata mi-a pus în braţe o cutie plină cu plicuri şi stiloul său Mont Blanc, ţinându-mi un discurs despre cât de mult vor valora invitaţiile dacă sunt scrise de mâna mea. Seară de seară, după ce terminam temele, scriam invitaţii: bunicilor şi străbunicilor; mătuşilor, unchilor şi verilor; celor trei prieteni pe care-i aveam pe-atunci, poftindu-i pe toţi să mi se alăture în clipa când deveneam o fiică a Poruncilor.

Bunică-mea, care clătina mereu din cap sau ne privea dezaprobator, dar care era prea intimidată de firea lui taică-meu ca să spună ceva, sosise cu o săptămână mai devreme şi petrecuse şapte zile preparând ruladă, Mandelbrot şi nişte prăjiturele delicate, cu margini dantelate, pentru ca măcar la *oneg*, adică petrecerea de după slujbele de Sabat, să avem pe masă nişte mâncăruri mai arătoase. În vreme ce presăra nucă peste coca de prăjituri şi o stropea cu vin dulce, bunica ne delecta, pe mine, Elle şi Josh, cu poveşti detaliate despre serbările verilor noştri, de parcă nu fuseserăm şi noi de faţă, de parcă nu văzuserăm cu ochii noştri orchestrele, mâncarea, cadourile sau felul în care maestrul patiser le scrisese numele cu glazură pe prăjituri.

Deci, vineri seara, am sărbătorit în sala de întruniri a sinagogii, cu o masă ceva mai bogată decât una de Sabat obişnuită. N-a fost muzică, nu s-a dansat şi nici nu ne-a făcut poze un fotograf profesionist, ceea ce a fost un lucru bun, având în vedere halul în care arătam în rochia aceea şifonată şi înzorzonată. Mi-am dat seama prea târziu că

rochia ar fi căzut mult mai bine pe fetele suple din revista *Seventeen* sau pe drăguţele mele verişoare, decât pe mine. La treisprezece ani, aveam sânii mari şi aparat dentar, nasul prea lung şi părul prea scurt. Au venit cincizeci de oameni: cei care sunt de regulă la sinagogă vinerea, prietenii mei şi vreo douăsprezece rude. Mama mi-a spus că mă iubeşte. Tata m-a sărutat pe obraz şi mi-a zis că e mândru de mine. Bunica a făcut poze cu micuţul ei aparat Instamatic şi a plâns.

Dar n-a fost chiar un dezastru. Ajunsesem să fiu chiar mulţumită de petrecerea cu buget redus şi organizare proprie, crezând, aşa cum mă învăţase tata, că participam la o ceremonie cu o semnificaţie deosebită, nu la vreo petrecere simandicoasă. După ce-am terminat de citit, aproape fără greşeală, partea mea din Tor a, m-am aplecat să ating marginea pergamentului, apoi am dus-o la buze. Simţeam mâna tatii caldă şi grea pe umăr. *Sunt mândru de tine*, îmi zisese, vocea lui tunând prin mine. Mă privea blând din spatele ochelarilor şi, în clipa aceea, stând în *bimah*[10], în rochia mea cea urâtă, dinaintea rudelor şi bunicilor, m-am simţit mândră de mine însămi. M-am simţit deşteaptă, strălucitoare şi chiar drăguţă. Eram cu mult deasupra verilor din Ohio, cu petrecerile lor extravagante şi acelaşi fotograf care-i punea mereu pe băieţi să stea în rând şi să-şi imagineze că se uită cu gura căscată la paginile de mijloc din *Playboy*, atunci când le făcea poze.

Mai presus de orice, însă, îmi doream ca Joy să simtă şi ea mândrie şi împlinire, nu doar să bâlbâie nişte cuvinte în ebraică, pentru care să fie răsplătită cu o paranghelie. Erau atât de multe lucruri pe care nu i le puteam oferi: de pildă, dragostea mea pentru cărţi; sau o poveste normală despre venirea ei pe lume, în care mai întâi mă îndrăgosteam şi apoi mă căsătoream. De *bat mitzvah*, îmi

10 Platforma aflată într-o sinagogă, de unde se citeşte Tor a, corespunzînd oarecum unui amvon.

doream ca fiica mea să simtă ceea ce simţisem şi eu în clipa aceea, dinaintea congregaţiei, adică să aibă sentimentul că ştie cine este şi că e mulţumită de sine. Am respirat adânc şi am iuţit pasul până ce m-am apropiat destul ca s-o aud pe Frenchelle gâfâind. Am întins mâna să-i iau lesa, iar Joy mi-a cedat-o fără să mă privească.

— Cum adică n-ai avut petrecere? mă întrebă.

Mi-am zis că e mai bine să nu complic povestea.

— Părinţii mei nu credeau în petreceri fastuoase. Voiau ca evenimentul să fie unul religios, nu doar un pretext pentru o petrecere cu tematică. Voiau ca substanţa să fie religia, simbolurile şi ideea de maturitate.

— Aha.

Joy se opri, în vreme ce Frenchelle îşi făcea nevoile lângă o tufă de ferigi.

— Şi noi vrem ca ceremonia ta să fie încărcată de semnificaţie, am continuat. De aceea am ţinut să discutăm. Te-ai gândit la proiectul de *bat mitzvah*?

Ea ridică din umeri. Chiar şi aşa, îmbufnată şi nefericită, era la fel de frumoasă, cu părul ei ca mierea şi chipul prelung.

— Poate ceva despre copii. Sau despre animale.

OK, Miss America ce eşti.

— Mai exact? am îndemnat-o eu.

Iarăşi ridică din umeri.

— Ce fel de copii? am întrebat.

De data asta nici nu s-a mai ostenit să dea din umeri. A înşfăcat lesa căţeluşei din mâna mea şi a pornit-o din nou pe cărare.

— Lasă, îmi spuse Peter consolator. Avem întreaga dimineaţă la dispoziţie.

Am scuturat din cap, privind lung la fiica mea, care mărşăluia tot înainte, ţinând capul ridicat şi punând o distanţă mereu mai mare între noi.

În Manayunk, la cafeneaua însorită de pe Main

Street, Joy sorbea din cafeaua neagră şi se juca întruna cu furculiţa în porţia de fasole, ouă şi *tortilla*, fără să mănânce prea mult. Cu toate astea, a fost de acord să-şi dea mai multă silinţă pentru găsirea unui proiect care să aibă o semnificaţie deosebită pentru ea.

În schimb, noi am fost de acord să organizăm o petrecere cu muzică şi dans şi să n-o obligăm să scrie de mână şaizeci de invitaţii (de asemenea, eu nu voi pregăti platouri întregi de dulciuri), dar ziua respectivă trebuia să aibă o semnificaţie deosebită. Joy a consimţit fără tragere de inimă să trimitem invitaţiile elegante, dar destul de ieftine pe care le găsisem pe internet. În plus, i se părea şi ei că o cabină foto era o idee bună.

— Şi vreau să invit pe toată lumea din clasa de la şcoala ebraică, mai adăugă ea. Nu vreau să se simtă cineva ignorat.

— E foarte drăguţ din partea ta, am încuviinţat eu, înghiţind cu greu.

Acum o recunoşteam pe Joy a mea, fetiţa mea bună, dulce, serioasă şi atentă, care, atunci când era la grădiniţă, voise să dăruiască biscuiţii rămaşi de la prânz oamenilor fără adăpost pe lângă care treceam în drum spre casă. Când i-am zâmbit, ea nu mi-a răspuns, dar nici nu şi-a întors privirea. M-am aplecat puţin înainte, plină de entuziasmul acestui progres. Puteam s-o fac să vorbească şi să-i trezesc interesul faţă de ceremonie, eram capabilă să trec de bariera răcelii terifiante din ochii ei.

Am aruncat o privire prin restaurant, la pereţii galbeni pe care atârnau tablouri şi la mesele de lemn întunecat, şi-am inspirat aromele de cafea, şuncă şi mămăligă.

— Ştii, te aduceam mereu aici când erai mică, i-am spus. Mergeam la cursurile de yoga „Eu şi mama”, chiar peste drum de restaurant, cu…

— Emmett şi Zack şi Jack, mă completă Joy cu o voce

plictisită. Apoi mergeam la Whole Foods, unde îmi cumpărai năut şi tofu de la standul de salate, pentru că erau preferatele mele.

— Aşa este, am zis.

Mi-am dat seama că mai auzise povestea o dată sau de două ori. Când era mică, nimic nu-i plăcea mai mult decât să mă asculte povestindu-i despre cum era ea ca bebeluş, despre cum îl întâlnise prima dată pe Nifkin, câinele meu, sau despre cum o luam în spate şi o plimbam prin zăpadă.

— Au fost dintotdeauna favoritele tale. Mâncai…

— …de parcă mă născusem în parcare, la un concert Greatful Dead, zise ea, pe acelaşi ton plictisit.

Îşi ridică ochii şi-mi aruncă o privire atât de încărcată de furie, încât aproape c-am amuţit. O clipă mai târziu, privirea dispăru şi rămase doar chipul încântător al fiicei mele, cu expresia aceea de dispreţ plictisit.

— Poate-am moştenit asta de la tata.

Parcă l-am simţit pe Peter tresărind lângă mine. Joy nu prea-mi vorbea de Bruce şi foarte rar pomenise de el în prezenţa lui Peter.

— Nu cred că ai moştenit atât de multe de la el, am spus, pe jumătate ca o rugăciune, pe jumătate ca o certitudine.

Te rog, Doamne, mi-am zis în sinea mea, fă ca unica moştenire pe care i-a lăsat-o Bruce să fie chipul atrăgător, nu înclinaţia către pomenile de la părinţi şi iarbă.

— E şi el invitat? mă întrebă Joy.

Am luat în căuşul palmei un teanc de pliculeţe de zahăr, căutând cu disperare să fac ceva cu mâinile.

— Adică Bruce? Sigur că e şi el invitat.

— Bine.

Se trase de la masă, îşi înfipse degetele mari în buzunarele blugilor şi se îndepărtă agale către toaletă. Unduirea şoldurilor şi a părului strâns în coadă îi atraseră

priviri laudative din partea chelnerilor pe lângă care trecea.

M-am uitat neputincioasă la Peter.

— Las-o, îmi spuse el.

— Dar cu ce-am greşit? am întrebat eu, cu palmele ridicate spre cer. I-am călcat câinele cu maşina? I-am furat iubitul? Doamne, ai văzut cum se uita la mine? De parcă… de parcă m-ar urî.

Peter îmi luă mâna într-a lui şi-mi smulse pliculeţele de zahăr.

— N-are decât treisprezece ani.

— Încă nu i-a împlinit, am precizat eu, rupând foiţa de pe o cutiuţă cu lapte condensat. La vârsta ei, eu nu eram aşa.

Laptele ateriză, împroşcând stropi, în cana de cafea.

— Poate pe la şaisprezece ani, am spus, căutându-mi linguriţa. Poate nici măcar atunci. Niciodată, chiar.

— Ei, ea e o fire mai precoce, răspunse Peter. Linişteşte-te şi mai dă-i timp.

Am împuns iarăşi cu furculiţa ouăle din farfurie. *Ce-ai primit e bun primit* era o frază magică, repetată mereu la grădiniţa lui Joy. Dacă vreun copil începea să plângă pentru că la gustare primea covrigei în loc de biscuiţi sau cartea din care se citeau poveşti era *George şi Mart ha*, în loc de *Chirtie şi Lola*, una dintre educatoare intervenea imediat şi-i spunea: „Ce-ai primit e bun primit, aşa că nu sta necăjit!”. Asta era valabil pentru nişte ţânci de trei anişori, dar poate că mergea şi-n cazul mamelor de adolescente. *Ce-ai primit e bun primit*, mi-am zis. Îmi însuşisem lecţia, la fel şi Joy. M-am aplecat, sprijinindu-mă de Peter şi, pentru o clipă doar, am închis ochii.

Opt

Miercurea e singura zi din săptămână în care mama nu vine să mă ia de la şcoală. Am voie să iau autobuzul

care trece pe Pine Street, pe lângă buticuri, galerii şi case mari din cărămidă roşie, după care îmi continui drumul până la şcoala evreiască de la Sinagoga Centrului Municipal, pe Spune Street, întovărăşită de Tamsin, Todd, Amber Gross, Sasha Swerdlow şi restul copiilor evrei din clasa noastră.

De la patru până la cinci fără un sfert, cântăm rugăciuni şi binecuvântări: cea în care se spune că noi credem într-un singur Dumnezeu; cele în care promitem să îl iubim pe Dumnezeu „din toată inima, cu tot sufletul şi din toată fiinţa noastră44, rugăciunea pentru cei răposaţi, preamărind numele Domnului. După aceea, avem câte o jumătate de oră de lucru individual la porţiunile din Tora şi Haftora pe care le vom citi fiecare la *bar* sau *bat mitzvah*. Tora este de fapt Vechiul Testament, dar în ebraică, iar Haftora ne vine de la profeţi. Porţiunea pe care o recităm ne este alocată în funcţie de data ceremoniei. Majoritatea copiilor înregistrează vocea cantorului pe iPod, după care ei memorează textul pur şi simplu, dar, din cauză că mama crede cu tărie în adânca semnificaţie a fiecărui lucru şi a faptului că ea există pe lume doar ca să-mi facă mie viaţa grea, îmi cere să învăţ efectiv cuvintele pe care le rostesc. E de părere că asta mă va ajuta să-mi redactez *d'var Torah* – adică discursul în care va trebui să explic conţinutul porţiunilor recitate. Fragmentele mele sunt despre Iacov şi Esau şi despre cum i-a furat Iacov fratelui său mai mare dreptul primului născut, îmbrăcându-se ca el şi păcălindu-l pe tatăl lor orb şi aflat pe moarte. Asta se învaţă în clasa întâi. Textul din Haftora este despre câte snopuri de grâu erau obligaţi să facă vechii israeliţi, ca pedeapsă pentru, de pildă, furtul de vite. N-am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să leg eu aceste poveşti de evenimentele din timpurile noastre. Doar dacă nu cumva există oameni în Philadelphia care, chiar şi-n zilele noastre, umblă să-şi fure unul altuia drepturile din naştere sau caprele.

Dar miercurea asta, orele obişnuite fuseseră anulate, pentru că urma să aibă loc o prezentare specială, cu tema „*B'nai Mitzvot* şi Familia Unită”. Părinţii erau invitaţi, aşa că era şi mama de faţă, îmbrăcată într-o pereche de blugi şi-un pulover mov lung, pe care-l tricotase chiar ea, prezentând lumii cea mai bună imitaţie de mamă normală de care e în stare, în loc să pară o obsedată sexual de dimensiuni gigantice. Mama are o grămadă de haine drăguţe rămase din turneele de promovare a cărţii, dar sunt toate învelite în sacii de plastic de la curăţătorie şi depozitate în fundul dulapului. Or fi ele vechi, dar sunt încă frumoase. Dacă le-ar purta, dacă şi-ar coafa părul şi ar face operaţia oftalmologică cu laser şi dacă şi-ar mai reduce dimensiunile sânilor, ar arăta bine. Ar fi normală, ca orice altă mamă, sau măcar ar da impresia asta.

Când am intrat în sinagogă, mama stătea de vorbă cu rabinul Grussgott. Era aplecată spre uşă, uitându-se după mine, ca de obicei. De-ndată ce m-a zărit, a început să-mi facă semne, tăind aerul cu mişcări largi, de du-te-vino, ale braţelor. Mânecile şifonate ale puloverului fluturau ca nişte aripi, în timp ce mă îndreptam încet către ea.

— *Shalom*, mă salută rabinul, iar eu i-am răspuns, întrebându-mă dacă citise *Fetele curajoase nu plâng* şi care era opinia lui de persoană religioasă în legătură cu romanul.

— Unde-i Tamsin? întrebă mama, trântindu-se pe scaun şi bătând uşurel cu palma perna de lângă ea, un gest pe care l-ai face dacă ai încerca să momeşti un căţeluş să sară pe o canapea.

Pieptul îi tresăltă, iar eu mi-i şi imaginam pe ceilalţi părinţi şoptind: *Fa e cea care a scris cartea aia*, holbându-se la saboţii maică-mii şi la geanta cât toate zilele, plină cu andrele şi gheme pentru tricotat, plus o trusă de prim ajutor, o soră mai mică a celei pe care o ţine în maşină, în minte îmi veneau frânturi din roman: *regina felaţiei*, *sex pe*

o pătură nisipoasă de plajă şi *am plâns până n-am mai putut*.

— La bibliotecă, i-am răspuns.

Acolo fuseseră trimişi copiii care-şi serbaseră *bar* sau *bat mitzvah* şi ai căror părinţi erau împreună.

— Aha, zise mama.

Adevărul era că relaţia mea cu Tamsin devenise ciudată de când începusem să iau prânzul la masa lui Amber. Îmi împărţeam timpul: o zi cu Amber, o zi cu artiştii, printre care Tamsin şi Todd. Mi s-a părut o distribuţie înţeleaptă sau, cel puţin, corectă. Doar că Amber şi gaşca ei nici nu băgau de seamă când lipseam, iar Tamsin nu părea fericită când stăteam cu ea. O clipă, mi-a trecut prin minte să-i povestesc mamei ce se petrece şi s-o întreb dacă are vreo sugestie. Chiar atunci, însă, cineva mă bătu pe umăr.

— Salut, Joy!

Mama şi cu mine ne-am ridicat privirile. Ea a tresărit ca străbătută de-un curent electric, în timp ce eu am zâmbit. îmbrăcat la costum şi cravată, cu părul nisipiu căzându-i pe frunte şi cu servieta bălăbănindu-i-se într-o mână, Bruce Guberman înainta către noi pe culoarul dintre scaune.

— Bună, Bruce! i-am răspuns şi m-am dat mai încolo, ca să-i fac loc.

Mama se uita fix la mine, cu o căutătură ce voia în mod clar să spună *El ce caută aici*? M-am prefăcut că nu observ. îi trimisesem lui Bruce un e-mail cu invitaţia la seminar şi mesajul *Sper că vei putea veni*, iar el îmi răspunsese, spunând că-şi va reorganiza orarul astfel încât să fie şi el de faţă.

Mama şedea cu spatele foarte drept şi încordat, ţinându-şi geanta în poală. Bruce îşi desfăcu larg picioarele, îşi trosni degetele, apoi îşi încrucişă gleznele şi se aplecă înainte, în vreme ce eu mă străduiam să par

veselă şi să nu-mi imaginez zecile de scene dezgustătoare de sex din roman, în care el – sau „Drew” – era protagonistul.

Bruce predă cultura populară la Rutgers şi, potrivit notei de pe coperta cărţii, e un renumit expert mondial în aplicarea mitului şi alegoriei la filmele *Battlestar Galactica* şi *Doctor Who*. Asta înseamnă că ţine multe cuvântări în faţa unor grupuri de oameni, dintre care cel puţin jumătate poartă urechi ţuguiate din plastic şi se dau cu vopsea albastră pe corp. Când aveam şase ani, m-a luat şi pe mine la o întrunire organizată în Philadelphia, doar că ne-am pierdut unul de altul după ce-şi încheiase discursul, iar eu mă speriasem de moarte când un individ foarte înalt, înarmat cu o sabie de plastic, încercase să mă îndrume către masa cu obiecte pierdute, vorbindu-mi în klingoniană. În pozele mai vechi pe care le văzusem, Bruce avea părul strâns în coadă şi barbişon, dar acestea dispăruseră. Semăn perfect cu el la ochi şi la păr.

— Candace, o salută el pe mama cu răceală.

Ea dădu drumul bretelelor genţii, care erau aşa de lungi, încât aceasta atârna până la tivul puloverului, şi-i răspunse:

— Bruce.

Ei doi sunt întotdeauna ultrapoliticoşi unul cu altul. Spun mereu *te rog* şi *mulţumesc* şi *vai*, *sigur că da*, *e perfect*. Îmi închipui că ar putea fi şi mai rău. Anul trecut, mama Tarei Carnahan l-a făcut pe taică-său „şobolan ticălos” la şedinţa cu părinţii, apoi i-a aruncat cu telefonul mobil în cap, ceea ce constituie o dublă încălcare a regulamentului de la Philadelphia Academy, unde trebuie să folosim tot timpul un limbaj civilizat şi unde telefoanele mobile sunt interzise.

— Mulţumesc că ai venit, i-am spus lui Bruce, destul de tare încât să audă şi mama.

— Pentru puţin, îmi răspunse el, clipind în direcţia

mea.

Asta era necazul cu Bruce: clipea prea mult şi prea des, mai ales când era în preajma ei.

Rabinul Grussgott păşi în faţa adunării şi ne-o prezentă pe Deirdre Weiss, o expertă de renume naţional în ceea ce priveşte divorţul şi *b n-ai mitzvot*.

— Ce înseamnă *bar mitzvah*? întrebă Deirdre Weiss.

Cuiva – cred că lui Amber Gross – îi scăpă un geamăt. În vreme ce scria pe tablă, fundul lui Deirdre se fâţâi pe sub fusta strâmtă, de culoare mov.

— Această noţiune înseamnă, la propriu, a deveni fiu sau fiică a Poruncilor, a deveni matur în ochii religiei iudaice. Înseamnă să citeşti pentru prima dată din Tor a, Cuvântul lui Dumnezeu…

să faci parte din *minyan*, numărul de evrei adulţi de care este nevoie pentru ca serviciul religios să aibă loc. A deveni *bar* sau *bat mitzvah* înseamnă să urmezi o viaţă guvernată de valorile iudaismului: să studiezi Tora, să îndeplineşti acte de caritate şi bunătate, să năzuieşti către *tikkun olam*, către vindecarea lumii.

Îşi plimbă ochii pe deasupra asistenţei, încercând să identifice fiecare potenţial *bar* sau *bat mitzvah*.

— În ultimul rând, dar nu cel mai puţin important, înseamnă că deveniţi responsabili pentru propria persoană.

Se uită iarăşi la noi, dar ne-am mulţumit să o privim lung. Chiar îşi închipuia că nu ştiam deja toate astea?

Reveni la tablă şi începu să noteze cuvinte precum „acceptare* sau „ascultare plină de respect*, brăţara ei zornăind la flecare literă. Deirdre Weiss avea destul păr blond strălucitor cât pentru două capete, am decis eu. Am tras o ocheadă piezişă şi-am văzut că mama scria „acceptare* într-un caiet intitulat *Bat mitzvah-ul lui Joy*.

— Atunci când planificăm ceremonia şi petrecerea de după, trebuie să ne asigurăm că opinia noastră este luată

în considerare, zise Deirdre.

M-am uitat la mama cu subînţeles, dar ea s-a făcut că nu mă vede.

— Frumuseţea ceremoniei contemporane constă în aceea că fiecare joacă un rol, continuă Deirdre veselă. Discursul din faţa congregaţiei, aprinderea lumânărilor, învelirea şi dezvelirea Torei…

În timp ce mama nota de zor, Bruce se uita ţintă la Deirdre. Eu mi-am lăsat privirea să rătăcească prin sinagoga cu stâlpi înalţi din lemn şi cuvintele SA ŞTII DINAINTEA CUI TE AFLI scrise în ebraică, deasupra chivotului. Amber Gross îmi făcu semn cu mâna. Ştiusem cumva că părinţii ei erau divorţaţi? Nu-mi dădeam seama. Am continuat să scrutez încăperea: un băiat pe care nu-l cunoşteam, alt băiat pe care nu-l cunoşteam, o fată pe care n-o cunoşteam… şi Duncan Brodkey, şezând la capătul unui rând de scaune, alături de-o femeie în pantaloni roşii şi cercei cu toarte mari, din argint. Era probabil mama lui. Întorcându-mă, mi-am simţit întreaga faţă aprinzându-mi-se. Poate că se dusese şi el, la fel ca mine, să caute romanul mamei. M-am foit pe scaun, dorindu-mi ca Bruce să nu fi venit. Dacă se uită Duncan la el şi-l recunoaşte pe „Drew”?

— Momentul care, după concluziile mele, duce la cele mai vii controverse este cel al aprinderii lumânărilor, zise Deirdre Weiss. Deseori, părintele care deţine custodia crede că rudele sale ar trebui să aibă mai multe ocazii de a aprinde luminările decât rudele celuilalt părinte, această chestiune fiind foarte spinoasă.

Umerii mamei deveniră mai rigizi, iar Bruce clipi de patru ori mai repede. Deirdre continuă să noteze grăbită cuvinte pe tablă: „petrecere” *versus* „ceremonie”, „egalitate” *versus* „echitate”, „*tikkun olamu versus „shalom ha beit*”, adică „vindecarea lumii” *versus* „pacea în cămin”.

— Acum, spuse ea, aş dori să fac un mic exerciţiu.

Ne împărţi creioane şi coli albe de hârtie.

— Aş dori ca toţi cei prezenţi să scrie cuvintele care le vin în minte atunci când îşi imaginează *un băţ* sau *bar mitzvah* perfect.

M-am uitat îndelung la pagină şi m-am gândit. Am scris: *Să fie toată lumea fericită*. Apoi *Tema să fie Broadway* şi *cadouri – CD-uri cu muzica din* Grease. Am privit la coala mamei şi-am văzut că scrisese *Iudaism*, *tradiţie* şi *Dumnezeu*. Pe pagina lui Bruce nu scria nimic, dar desenase un om în costum spaţial, care trăgea într-un grup de extratereştri cu un singur ochi. Din capetele extratereştrilor săreau picături de sânge care se adunau în băltoace de jur-împrejurul lor.

Am văzut că mama se uita lung la hârtia lui Bruce. Acesta o privi şi el, ridică din umeri şi-şi luă creionul. Desenă încă un extraterestru, care semăna puţin cu mama, iar eu am pufnit. Bruce îmi zâmbi larg. Mama îşi îndreptă spatele şi-şi strânse geanta la piept.

— Acum, haideţi să comparăm! îşi intonă Deirdre cuvintele. Cred că veţi fi extrem de plăcut surprinşi să descoperiţi că aveţi foarte multe în comun!

Bruce îşi feri capul şi împături hârtia. Prea târziu, însă.

— Ei, hai, zise mama. Cine nu şi-ar dori să celebreze *bat mitzvah* într-o baie de sânge extraterestru, ca în *Doctor Who*?

Bruce clipi, clipi şi iarăşi clipi.

— Sunt de acord cu orice-şi doreşte Joy, răspunse el.

— Eu vreau *Grease*, am precizat repede.

— Nici să nu aud de *Grease*, spuse mama.

— Dar ce-are *Grease*? se interesă Bruce.

Mama îşi dădu ochii peste cap.

— Crede că filmul promovează delincvenţa juvenilă şi fumatul, am răspuns fără să mă uit la Bruce, pentru că, în

clipa aceea, mi-era greu să nu mi-l imaginez gol puşcă, agitându-se deasupra maică-mii, pe bancheta din spate a maşinii părinţilor lui.

Bruce rânji răutăcios, continuând să clipească.

— De când te-ai făcut tu aşa bisericoasă? o întrebă el.

Mama se îmbujoră, dar nu-l luă în seamă, respirând adânc.

— Dacă ţii neapărat să ai o temă, înţeleg. Şi mie îmi plac poveştile.

A fost rândul meu să fac o mutră exasperată. Mă rog, nu contează.

— Tema ar putea fi *Hairspray*, sugeră ea. Ce zici de *Hairspray*?

Am strâns din buze. Sigur, pentru ea însăşi ideea de temă era un progres uriaş, dar fireşte c-ar fi vrut ca tema să fie din filmul muzical în care fata cea grasă rămâne cu tipul trăsnet, de parcă asta chiar s-ar întâmpla vreodată în viaţa reală.

— Sau *Wicked*. Ne-a plăcut *Wicked*, mai ştii?

Am dat iarăşi ochii peste cap. Evident că ei îi plăcuse *Wicked*. În filmul ăsta, fata cu pielea verde rămâne cu tipul. Dacă i-ar da cuiva prin minte să scrie un scenariu în care fata cea grasă şi verde rămâne cu tipul, cred că mama ar muri de fericire pe loc.

— Întrebări! strigă Deirdre.

O femeie cu unghii scurte şi roz ridică mâna.

— Fostul meu soţ e căsătorit cu o femeie care nu e evreică şi nu-şi cresc copiii în credinţa iudaică. Cu toate astea, ei sunt fratele şi sora vitregă ai lui Zoe, deci ce rol joacă ei în ceremonie?

Deirdre vorbi ceva despre o rugăciune pentru copii. Mama se aplecă înainte, sorbindu-i fiece cuvânt. Bruce mai desenă câteva gloanţe care ţâşneau din arma cosmonautului. M-am uitat iarăşi împrejur. Amber se tot foia pe scaun, arătând perfect, ca întotdeauna – ghete

înalte, blugi şi o bluză cu guler în formă de V, o ţinută nici prea întunecată, nici prea deschisă, nici prea strâmtă, nici prea largă.

Un bărbat mărunt şi brunet, care şedea în primul rând, îi prinse privirea lui Deirdre. Omul avea o mustaţă pleoştită şi o *yarmulka* din satin alb, care îi aluneca de pe chelia din vârful capului.

— Nu ştiu dacă m-aţi putea ajuta, începu el.

— Puneţi-mă la încercare, zise Deirdre, zâmbind larg. Le-am auzit pe toate.

Bărbatul cel mărunt îşi înşfăcă tichia înainte ca aceasta să-i cadă pe jos.

— Ei bine, cel mai mare dintre fiii mei are nouăsprezece ani şi trece printr-un proces de schimbare de sex.

Zâmbetul lui Deirdre încremeni. Bănuiam că una ca asta nu mai auzise.

— A tot luat hormoni şi a făcut tratamentele cu laser, dar încă nu a… ăăă…

Ridică două degete şi mimă gestul de a tăia. Bruce tresări şi-şi încrucişă picioarele.

— Se îmbracă în haine femeieşti şi se consideră pe jumătate femeie. El – mă rog, ea – ea va avea o aliyah1 la ceremonia de *bat mitzvah* a fiicei mele, dar doreşte să fie chemată cu noul nume: Naomi *bat* Peninah.

Se apucă iarăşi să-şi frământe tichia.

— Naomi, fiica lui Peninah. Dar rabinul nostru refuză, pentru că, tehnic vorbind, el este încă bărbat.

Brăţara lui Deirdre zornăi când aceasta îşi trecu mâna prin păr.

— Păi, spuse ea, v-aţi gândit la un rol care să nu presupună rostirea numelui… ăăă, copilului dumneavoastră? Cum ar fi, de pildă, învelirea Torei?

Sigur că da, mi-am zis în sinea mea. Pentru că acum se pricepe de minune la haine.

— Dar, chiar dacă un astfel de rol ne scapă de rostirea numelui evreiesc, ce-ar trebui să spună rabinul? Că ruda lui Maddy va veni să ajute la învelirea Torei? Pentru că refuză categoric să spună „soră”.

— Dacă rabinul refuză, fiica dumneavoastră ar putea să facă asta în locul lui.[11]

Omuleţul cugetă la propunerea lui Deirdre.

— Da, ar putea, căzu el de acord.

Deirdre oftă satisfăcută sau poate doar uşurată.

— Alte întrebări?

Mama ridică mâna. M-am făcut mică şi m-am tras un pic mai departe de ea.

— Am înţeles argumentele dumneavoastră privind acceptarea şi respectul, începu mama. Dar în cazurile în care nu se ajunge la un acord, cine va hotărî în final?

— Este vorba despre o diferenţă de opinii între părinţi? Sau de una dintre părinte şi copil?

— Şi una, şi alta, a răspuns mama, iar mie mi-a scăpat un geamăt. Teoretic vorbind, adăugă ea.

— Ei bine, cred că este important ca fiecare membru al familiei să-şi exprime părerea, dar, în cele din urmă, cel mai indicat este să se ajungă la un compromis prin care toţi participanţii să se simtă respectaţi.

Dinţii ei de-un alb strălucitor sclipiră.

Mama ridică iarăşi mâna în aer şi întrebă:

— Dar dacă asta e imposibil? Zâmbetul lui Deirdre încremeni încă o dată, dar mama continuă: Dacă, de pildă, adulţii doresc o ceremonie religioasă simplă, încărcată de semnificaţie, care să vorbească despre valorile iudaice menţionate de dumneavoastră, dar copilul vrea nişte dansatori în costume mulate, care să evolueze pe o nouă versiune a melodiei *Promiscuous Girl*?

Bruce se uită la mine şi mă întrebă:

---

11 Onoarea de a fi chemat la pupitrul unei sinagogi, pentru a citi din Tora.

— Promiscuous Girl?

— Habar n-am despre ce vorbeşte, am mormăit. Nu vreau melodii vechi.

— Aţi angajat deja dansatorii? o întrebă o altă mamă. Când e ceremonia?

— În octombrie, zise mama.

— Dacă vreţi dansatori, aţi face bine să vă grăbiţi, o avertiză cealaltă mamă, aplecându-se înainte şi ţinând în mână un calendar roz-bombon.

— Dar noi nu vrem dansatori! exclamă mama. Ea vrea! adăugă, arătând spre mine.

M-am cufundat în scaun, dorindu-mi din inimă să dispar.

— Oh, zise cealaltă mamă, lăsându-se şi ea în scaun. E bine, pentru că, la ora asta, n-aţi mai găsi oricum pe nimeni. Toţi dansatorii au deja angajamente. Credeţi-mă, am încercat, aşa că ştiu.

— La New York aţi încercat? întrebă o altă mamă. La North Jersey? S-ar putea să fie nevoie să-i aduceţi din altă parte, dar măcar sunt disponibili.

Deirdre Weiss bătu din palme.

— Faceţi un compromis! spuse ea. Zâmbetul ei strălucitor revenise, dar nu mai părea la fel de sigur. V-aţi gândit să organizaţi o petrecere separată pentru copii? Aţi putea include activităţi potrivite vârstei lor, muzică şi dansatori şi…

— Nu sunt de părere că o atare petrecere este în adevăratul spirit al unei *bat mitzvah*, o întrerupse mama.

— Noi organizăm o astfel de petrecere, interveni tatăl cuiva. Slujba religioasă în dimineaţa de sâmbătă, un prânz pentru cei mari şi-o petrecere pentru copii, la un club de noapte.

— Nici nu intră în discuţie, zise mama care vorbise prima. Toate localurile mai acătării sunt deja ocupate.

— Chiar şi cele mai puţin decente, o completă altă

mamă. Aţi auzit de petrecerea unui băiat, care s-a ţinut la Delilah’s Den?

— Asta e o legendă urbană, zise mama. Niciun părinte responsabil nu ar închiria un club de striptease.

— Nu, chiar s-a întâmplat, o contrazise cealaltă. Specialista mea în acupunctură ieşea cu DJ-ul de acolo. Am văzut şi poze.

Bruce se aplecă peste foaia de hârtie împăturită. Nu scotea niciun zgomot, dar îi vedeam umerii tresăltând.

Peste un minut, cam două r în duri de mame, plus tatăl cu schimbarea de sex purtau o discuţie zgomotoasă pe tema firmelor de *catering* care găteau mâncare *kosher*, ca şi despre o femeie din Malvern care, în urmă cu doi ani, închiriase restaurantul Four Seasons pentru nuntă, cu toate că nu avea logodnic sau inel de logodnă (nu avea nici măcar prieten) şi care acum refuza să renunţe la rezervare.

— Eu numesc asta egoism crunt, spuse una dintre mame.

— Cred că speranţa nu moare niciodată, zise altcineva.

Deirdre bătea din palme, strigând:

— Părinţi! Copii! Brăţara ei zornăia, dar nimeni n-o lua în seamă. OAMENI BUNI! ţipă ea. Haideţi… haideţi să facem o scurtă pauză, bine? De cincisprezece minute. Apoi ne reunim iarăşi, poate doar cu părinţii?

Am lunecat de pe scaun şi m-am grăbit către ieşirea din sinagogă, cu mâinile în buzunare şi capul în pământ. Tamsin îmi făcu semn din pragul bibliotecii.

— Hei, ce caută Bruce aici? mă întrebă.

Tocmai mă pregăteam să răspund, când Amber

Gross mă prinse de mână.

— Hai s-o ştergem, zise ea.

— Poftim?

— Să mergem, îmi zise şi mă smuci în direcţia uşii.

M-am uitat peste umăr. Tamsin rămăsese locului, cu buzele strânse. *Scuze*, am mimat spre ea.

Tamsin miji ochii, se răsuci pe călcâie şi o porni cu paşi greoi spre bibliotecă. Amber mă trase prin uşile de la intrarea în sinagogă. Sasha Swerdlow şedea picior peste picior, pe o bancă din faţa clădirii din marmură albă.

— Sunteţi gata? ne întrebă ea, sărind în sus.

— Gata, răspunse Amber.

— Putem pleca? m-am bâlbâit eu.

— Cine-o să ne oprească? întrebă Amber.

Ridică braţul şi, pe dată, un taxi opri cu un scrâşnet chiar lângă bordură, ceea ce bănuiesc că e un eveniment obişnuit, dacă te cheamă Amber Gross.

— Unde mergem? m-am interesat eu, în timp ce ne înghesuiam toate trei pe bancheta din spate.

— E surpriză! mă asigură Amber.

Am privit pe geamul zgâriat, în vreme ce maşina gonea pe Spruce Street, ocolind gropile din asfalt, autobuzele şi bicicletele, trecând pe lângă spitalul Pennsylvania, apoi luând-o pe Thirteenth Street, pe lângă trotuarele unde restaurantele îşi instalaseră mesele şi magazinele care vindeau paturi pentru căţei foarte fistichii, rochii şi haine pentru bebeluşi.

Taxiul opri la intersecţia dintre Eighteenth Street şi Walnut. Amber extrase o bancnotă de zece dolari din portofelul ei din piele maro cu auriu, iar eu am coborât şi-am urmat-o în magazinul Kiehl’s, aflat chiar pe colţ.

— Ce facem… am dat eu să întreb.

— Haide înăuntru! sâsâi nervoasă Sasha.

Amber îmi înşfăcă braţul şi mă trase după ea.

— Hei, cine-i tipul ăla super? mă întrebă, chicotind, iar mie mi s-a făcut puţin rău de la stomac, pentru că prin minte îmi treceau scene din cartea mamei.

— E tatăl meu. Cel adevărat, i-am răspuns.

Magazinul era mic şi înghesuit. Pe o parte erau

vitrine înalte, iar pe cealaltă, rafturi întregi pline cu tuburi, borcănaşe şi sticluţe. Înăuntru erau trei femei cu părul strălucitor, îmbrăcate în halate albe şi purtând ecusoane. Una stătea în spatele casei, iar alta discuta cu o doamnă în vârstă, îmbrăcată într-o haină de blană. Amber se îndreptă încrezătoare spre cea de-a treia.

— Bună ziua, zise ea. Caut ceva pentru o piele a capului uscată şi iritată.

Sasha, aflată lângă raftul cu luciu de buze, rânji cu gura până la urechi. Chiar dacă aveam aparatele auditive, eram convinsă că nu auzisem bine. Amber Gross avea pielea capului uscată şi iritată? Cât vorbea ea cu vânzătoarea, mi-am ridicat privirea şi-am văzut-o pe Sasha luând o sticluţă cu loţiune de plajă de pe tejghea şi strecurând-o în buzunar. Observă că mă uitam la ea, îmi făcu cu ochiul şi-şi puse extrem de ostentativ nişte luciu de buze pe mână, chipurile de probă. Trecând pe lângă mine, mă îndemnă să încerc şi eu. Ştiam că nu se referea la *gloss*.

Am înaintat încet de-a lungul tejghelei, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, ridicând pe rând ambalaje goale de loţiune de plajă şi balsam de păr şi punându-le la loc. Am dat peste un tip de balsam pentru descâlcirea părului, care sigur m-ar fi ajutat, şi peste o cremă pentru pieliţe, ambalată într-un tub alb-negru. M-am asigurat din priviri că nu existau senzori la uşi şi că vânzătoarele nu erau atente. Două dintre ele purtau o discuţie serioasă cu Amber, iar una ridica între degete o şuviţă din părul acesteia.

— Placa de îndreptat părul mă omoară, pur şi simplu i se plângea Amber, iar vânzătoarele zâmbeau.

Sasha încă mai cerceta locul. *Nu se poate*, *tot mai fură*, mi-am zis în sinea mea, văzând cum mâna îi dispărea iarăşi în buzunar. Se întoarse şi ridică din sprâncene, vrând parcă să-mi spună să mă apuc odată de treabă. Am

înşfăcat la întâmplare un borcănaş de culoarea chihlimbarului şi i-am dat drumul în buzunarul hainei, unde stătea precum o grenadă. *N-am făcut nimic rău*, mi-am spus. *Nu încă*. Până nu ieşeam pe uşă, puteam să afirm că intenţionam să-l plătesc şi că-l pusesem acolo ca să nu mă încurce.

Vânzătoarea îi umplu lui Amber o pungă cu mostre de produse: cremă demachiantă, cremă care maschează imperfecţiunile tenului, loţiune de plajă. Probabil că nici nu bănuiau că era genul de fată care ar fura. O tânără drăguţă ca ea, cu părul strălucitor, aparat dentar pe măsură şi haine perfecte nu arată a hoaţă.

— Fetelor, sunteţi nemaipomenite! exclamă ea cu sinceritate.

Am reuşit să schiţez un zâmbet şi mi-am promis că, de îndată ce ajungeam înapoi la sinagogă, aveam să-i dau crema lui Tamsin, cu scuzele mele pentru că o lăsasem baltă. Apoi Amber mă luă de-un braţ, iar Sasha de celălalt, şi-am năvălit toate trei pe uşa magazinului, în urma noastră izbucnind alarma.

— Ce-ai luat? mă întrebă Sasha, cu buzele lucind de *gloss*.

Am scos borcănaşul din buzunar şi le-am arătat.

— Cremă anti-îmbătrânire? se miră ea şi fruntea i se încreţi.

Aş fi putut să-i răspund ceva de genul: *O să ai nevoie curând de ea, dacă te mai încrunţi aşa*. Dar m-am mulţumit să spun doar:

— Nu e niciodată prea devreme să începi un tratament anti-îmbătrânire.

O auzisem deseori pe mătuşa Elle afirmând asta.

— Aha, zise Sasha.

Deşurubă capacul, îşi înmuie degetul în recipient şi-şi întinse nişte loţiune pe obraji.

Amber scoase un mobil din buzunar şi deschise

clapeta, ca să vadă cât era ceasul.

— Haide! Dacă ne grăbim, mai e vreme să ajungem la Anthropologie.

— Luaţi-o voi înainte, am mormăit eu. O să turbeze mama dacă întârzii.

Amândouă s-au uitat ciudat la mine, apoi au traversat strada, îndepărtându-se braţ la braţ, râzând, cu hainele descheiate, cu glugile atârnându-le liber pe spate şi tocurile înalte ţăcănind pe trotuar – două fete plimbându-se într-o zi de primăvară, două frumoase adolescente care, fireşte, ar plăti pentru orice ar lua.

Am rămas locului un minut, cu obrajii arzându-mi, în ciuda vântului rece. Care era oare pedeapsa pentru furt? Câte capre sau boi ar fi trebuit să sacrific, dacă aş fi trăit în vremurile acelea?

Am întors pe toate feţele borcănaşul de cremă, apoi l-am îndesat adânc în buzunar şi-am chemat un taxi pe Walnut Street, ca să mă întorc la sinagogă, unde mă aştepta mama, ca de obicei.

Nouă

M-am întors pe jos de la sinagogă, roşie la faţă şi furioasă, încercând din răsputeri să ascund asta de Joy, care mergea agale pe lângă mine, de parcă n-avea nicio grijă pe lume. Bruce Guberman! în sinagoga noastră! În sanctuar! Sosit la invitaţia fiicei mele!

Vocea mea avea un ton neutru atunci când am întrebat-o pe Joy ce căuta Bruce acolo. Tonul ei era unul rezonabil, explicându-mi, în vreme ce iuţea pasul pe trotuar, că era vorba despre un eveniment pentru familiile unite, iar Bruce făcea parte din familia ei.

— De ce nu mi-ai spus că l-ai invitat? am întrebat-o, la care ea a dat din umeri.

— Mi-am imaginat că ştii deja, având în vedere că Bruce e tatăl meu.

Logica ei era de neatacat. Nu puteam s-o contrazic. În loc de asta, fierbeam în sinea mea şi mă agitam şi, pe când o coteam spre Third Street, inventariam conţinutul bucătăriei, în căutare de ajutor. Aveam un tort de îngheţată cu mentă, pe care-l ascunsesem în fundul congelatorului, special pentru ocazii ca aceasta. O să scot îngheţata, o s-o las să se mai înmoaie, o să pun masa, o să beau un pahar de vin…

Numai ce-mi aşezasem geanta pe măsuţa în formă de semilună din hol, că Peter veni şi mă sărută.

— Scoate carnetul de cecuri, îmi şopti el la ureche.

Mi-am dat jos haina şi-am adulmecat aerul. Mirosea a friptura cu amestec de usturoi şi ceapă pe care-o lăsasem în cuptor, dar şi a parfum franţuzesc înţepător şi a băutură.

— Cannie!

Sora mea mai mică purta cizmele de cowboy din piele roşie, părul strălucitor îi era adunat în vârful capului, iar pantalonii de piele cu care se îmbrăcase aveau talia destul de joasă pentru a lăsa să se întrevadă câţiva centimetri din abdomenul suplu şi osul şoldului ieşind în afară. În mână ţinea un pahar cu vin. După obrajii îmbujoraţi şi ochii sticloşi, mi-am dat seama că nu era primul.

— Mătuşă Elle! exclamă fiică-mea.

— Joy! gânguri aceasta şi-o sărută zgomotos pe obraz, vărsând vin pe podea.

Geanta de voiaj Louis Vuitton a soră-mii era lângă uşă, împreună cu poşeta. Îşi pusese deja mobilul la încărcat şi-l aşezase lângă vasul de ceramică albastru cu alb, unde îmi ţin cheile, fisele de autobuz şi mărunţişul. Am îmbrăţişat-o de bun sosit, spunând adio paharului pe care intenţionasem să-l beau şi dublând, mental, porţia de îngheţată.

Numele primit la naştere de sora mea fusese Lucy Beth Shapiro, dar se descotorosise de el acum multă

vreme. Pretinde că are „treizeci şi doi de ani, staţionar”. De fapt, e doar cu optsprezece luni mai mică decât mine, dar va fi prima care să afirme că nu arată mai bătrână de douăzeci şi cinci. În ultimii opt ani de când tot împlineşte treizeci şi doi, a locuit în New York, întreţinându-se din slujbe de barmaniţă sau chelneriţă sau din câte un rol de figuraţie în vreo telenovelă sau în cine ştie ce serial HBO care se filmează la ea în cartier. În fiecare an, în decembrie, petrece două săptămâni în spatele tejghelei de la raionul de cosmetice de la Bergdorf’s (ceea ce-i conferă dreptul la reduceri pe durata întregului an).

— Nu ştiam că eşti în oraş, am remarcat, mutându-i ochelarii de soare mai încolo, ca să-mi pot pune şi eu mobilul la încărcat.

— Păi, începu Elle.

Am urmat-o în bucătărie, unde şi-a cocoţat fundul sexy pe unul dintre taburetele mele şi mi-a depănat o poveste tragică nou-nouţă, dar familiară, despre cum rătăcise cecul pentru chirie şi cum se înfuriase proprietarul, al cărei sfârşit suna aşa: „Am venit să stau vreo câteva zile cu voi, dacă mă primiţi”.

În vreme ce scotea o bere din frigider, Peter afişă o figură exasperată. Am mijit ochii la el.

— Sigur că te primim!

— Eşti întotdeauna bine-venită, a spus şi Peter, pe un ton cu câteva grade mai rece decât al meu.

Elle fie nu a observat, fie s-a prefăcut că nu-şi dă seama.

Joy se cocoţă şi ea pe un taburet lângă Elle, în timp ce eu băteam amestecul pentru sos. Cele două îşi plecară capetele şi începură să chicotească, iar Frenchie pufăia fericită la picioarele lor. Am luat o lavetă şi m-am dus înapoi în hol, unde am şters vinul de pe parchetul din lemn masiv. Am revenit în bucătărie şi-am pus masa cu tacâmurile mele preferate (cele portocalii cu galben),

alături de şervete asortate. Am scos pâinea şi untul, salata şi sosul, o carafă cu apă şi sticla de vin pe jumătate goală, după care am chemat pe toată lumea la cină.

— Ura, friptură la cuptor! exclamă Elle, luând loc cu nonşalanţă. Ce mai, ca la mama acasă!

Se instală plină de nerăbdare, în timp ce eu puneam pe masă friptura, cartofii şi salata. Peter, care se ivise din birou, umplu paharele cu apă şi ne oferi amândurora vin.

— Ce drăguţ! spuse soră-mea, chicotind.

Joy se holba la ea ca la un idol, iar Frenchelle a ocolit coşuleţul în care doarme de obicei, încolăcindu-se la picioarele soră-mii.

După cină, eu şi cu Peter am curăţat masa. Am şters blatul şi-am re aranjat o vază cu crini şi gerbera aflată pe masa din sufragerie, în timp ce el punea vasele în maşina de spălat. Apoi îşi luă revista de cuvinte încrucişate şi tocmai se îndrepta către dormitorul nostru, când Joy şi Elle îşi făcură apariţia la desert.

— Ceva îngheţată? mă întrebă soră-mea inocent.

Am scos cutia încă neatinsă, în care era tortul de îngheţată cu mentă şi-am constatat că cineva îndepărtase sistematic fiecare bucată de ciocolată, lăsând în urmă o masă verde cu urme de linguriţă. Am strâns din buze, am găsit o altă cutie, cu îngheţată de vanilie, şi le-am dat-o, împreună cu felii din checul pe care îl copsesem cu o seară înainte.

Din geanta ei atotîncăpătoare, Elle dăduse la iveală un teanc de reviste.

— O să ne uităm la rochiile de *bat mitzvah*! mă informă ea.

— Minunat.

Mi s-au înecat toate corăbiile. Cine ştie ce va considera Elle că e o rochie potrivită pentru o fată de treisprezece ani. Când avea să-şi termine treaba, probabil că Joy va cere o petrecere deocheată, la care să se

distribuie în punguţele de cadouri prezervative cu monogramă.

Joy şi Elle se întoarseră în camera de zi. Am desfăcut iarăşi cutia devalizată de îngheţată cu mentă şi-am înfipt linguriţa în ea, adunându-mi curajul pentru discuţia pe care Peter şi cu mine urma s-o avem în pat şi pe care o ştiam deja pe de rost. Odată, se încheiase atât de rău, încât dădusem televizorul pe canalul LUV (unde se difuzează numai filme Hallmark celebre), am băgat toate telecomenzile în valiza mea şi-am petrecut noaptea acasă la Samantha.

— Nu se poate s-o scoţi basma curată la nesfârşit, o să-mi spună Peter, aceasta fiind replica de deschidere obişnuită. Îi dai apă la moară.

Eu, la rândul meu, o să fiu puţin jenată şi-o s-o ţin pe-a mea: va exista întotdeauna o prăpastie între ceea ce poate Elle să facă şi pretenţiile lumii, în general, şi ale proprietarului, în special, datoria mea de soră fiind să construiesc o punte peste această prăpastie. El o să repete expresia „îi dai apă la moară”. Eu îi voi replica pe un ton superior că prefer să consider asta ca un act de generozitate sau de *tzedakah*, în caz că mă copleşesc sentimentele religioase sau sunt mai nesuferită decât de obicei. El se va refugia chiar pe marginea patului şi va rămâne acolo până mă voi trage lângă el, îl voi săruta pe ceafa şi-i voi spune că, dacă ar avea şi el un frate neisprăvit sau un copil din flori, m-aş purta precum generozitatea şi compasiunea întruchipate.

După asta, Peter se va face nevăzut pe durata şederii lui Elle, iar eu îmi voi bate capul unde să mai pitesc carnetul de cecuri şi chitanţele de la bancomat, pentru ca el să nu-şi dea seama cât a costat toată distracţia, mulţumindu-i, în acelaşi timp, lui Dumnezeu că ne-am păstrat banii separat. Sunt convinsă că unii consilieri maritali s-ar îngrozi la gândul unei atari duplicităţi, dar, în

calitate de probabil, singura femeie din lume care a citit memoriile Ericăi Jong atât ca pe o poveste, cât şi ca pe nişte solide sfaturi financiare, cred cu tărie că drumul către dragostea eternă este alcătuit din conturi curente separate şi că nesocotită este femeia ce nu-şi păstrează investiţiile pe propriul nume.

Mi-am luat andrelele şi ghemele şi, cu paşi greoi, m-am îndreptat către camera de zi, unde m-am trântit pe canapea. Elle şi Joy mutaseră pe Fashion Channel şi-şi împrăştiaseră materialele pe podea: am văzut numere din *Vogue*, *Elle* şi *Prom*! şi chiar – Doamne fereşte! – un număr dintr-o revistă pentru mirese. Elle îşi ridică privirea şi se uită la mine cu ochi mari.

— E totul în regulă?

— Da, am răspuns, încercând să zâmbesc.

Peter coborî din nou, probabil ca să-şi prepare obişnuita cană de ceai. La întoarcere, îmi înveli umerii cu un şal şi luă de pe masă cutia goală de îngheţată. Când mă sărută pe frunte, Joy tresări, iar Elle ne zâmbi siropos.

— Ia uite, parcă aţi fi doi porumbei, gânguri ea.

Mi-am învelit picioarele cu şalul verde cu auriu, pe care-l tricotasem când era Joy micuţă, şi m-am întrebat dacă soră-mea ghicise vreodată adevărul, anume că eu şi Peter era cât pe ce să nu ne căsătorim.

Lucrurile ajunseseră în punctul critic într-o seară fierbinte de august. Peter şi cu mine eram în maşina parcată pe strada unde se găsea apartamentul meu, în timp ce Joy, care împlinise un an în aprilie, moţăia pe bancheta din spate. Chipul lui era luminat de felinar, iar mâinile i se încleştaseră pe volan.

— Ce importanţă are? îl întrebasem. Doar suntem împreună. De ce e neapărat nevoie să ne prezentăm dinaintea unui rabin şi să ne cheltuim banii pe nuntă? Ce vor schimba toate astea?

— Vreau o nuntă adevărată, îmi răspunsese el pe un

ton grav. Pentru mine este important.

Am oftat. Petrecuserăm ziua respectivă în parcul Fairmount, la o petrecere în aer liber dată de secţia de boli nutriţionale şi controlul greutăţii, unde dieteticienii, surorile medicale şi restul personalului se jucaseră volei şi de-a aruncatul potcoavei, alegerea burgerilor fiind la latitudinea fiecăruia – de soia sau de curcan. Peter se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou bleumarin care, în loc de simbolul aligatorului, avea un stetoscop. Eu purtam o rochie de vară din bumbac subţire şi noua lenjerie-minune, care îţi subţia şoldurile garantat, îţi ridica fesele şi prevenea temutele iritaţii ale coapselor. Trucul funcţiona într-adevăr, dar, pe sub rochie, dincolo de marginile materialului sintetic, zăream urmele de celulită de pe coapse. Am făcut trista presupunere că, dacă eu le vedeam, atunci le vedeau şi ceilalţi invitaţi la picnic.

După cină, ne-am întors acasă, bronzaţi şi sătui, cu Joy moţăind în scăunelul ei special. Totul a fost bine şi frumos, până când am trecut pe lângă Rittenhouse Square, unde se desfăşura o nuntă.

Am fost siliţi să oprim în spatele unei maşini de colectat gunoiul, aşa că am avut timp berechet să ne uităm cum mireasa şi domnişoarele de onoare pozau dinaintea fântânii, în lumina înserării. Umerii goi ai miresei luceau pe fundalul rochiei de mătase. În buclele părului strâns în coc avea perle, iar una dintre fete îi făcea vânt cu un program.

— Frumos, zisese Peter.

— Dă-guţ, spusese şi Joy cu o voce somnoroasă, înainte să adoarmă iarăşi.

Am oftat, ştiind ce va urma şi că nu exista nicio cale de scăpare. Peter mă ceruse de soţie în noaptea de Anul Nou, iar eu acceptasem bucuroasă, înecată în lacrimi şi plină de recunoştinţă. De atunci, purtasem neîntrerupt inelul de logodnă, evitând cu mare artă răspunsul la

întrebarea

„Noi când ne căsătorim, de fapt?”. În seara cu pricina, n-am scos un cuvânt, în vreme ce Peter a tras maşina lângă bordură şi m-a întrebat:

— Deci când vom fi şi noi ca ei?

Mi-am muşcat buzele şi-am ridicat din umeri. Mireasa aceea era o tânără frumoasă, elegantă şi suplă. Ambii părinţi erau de faţă, mama strălucind într-o rochie albastră, iar tatăl mândru nevoie mare, îmbrăcat în frac şi dând indicaţii fotografului.

— Dă-mi un motiv, mi-a cerut Peter. Dă-mi un motiv pentru care n-am face asta.

Mi-e frică, i-am răspuns în gând. Dar nu-i puteam spune asta. Peter nu-mi dăduse niciun motiv să mă tem, dar pur şi simplu nu mă vedeam trecând prin toate, mergând spre altar şi rostind jurămintele. Cu ani în urmă, înainte să se nască Joy, îmi imaginasem că mă voi căsători cu Bruce Guberman, în sinagoga unde îşi serbase el *bar mitzvah*. Mă vedeam stând sub *chuppah*[12], încadrată de familia lui şi de-a mea. El şi-ar fi tuns părul, iar eu aş fi strălucit în rochia albă de mireasă, după ce, în chip miraculos, aş fi slăbit destul ca s-o port. Tata ar fi reapărut chiar la ţanc şi şi-ar fi cerut scuze suficient de convingător pentru ca eu să-i dau voie să mă conducă la altar. Anunţul căsătoriei noastre ar fi apărut în *Times* (fără poză, desigur), iar după căsătorie, Bruce şi cu mine ne-am fi cumpărat o casă într-o suburbie liniştită şi verde, care să ne convină amândurora, unde să facem doi copii care să moştenească metabolismul lui şi disciplina mea, şi unde să trăim până la adânci bătrâneţi.

Şi cu ce mă alesesem de pe urma acestor visuri? Cu un copil din flori, a cărui naştere prematură eram convinsă că fusese provocată de noua iubită a lui Bruce, căci

12 Sau huppah, baldachinul miresei, la nunţile evreieşti.

individa mă împinsese într-o chiuvetă când ne întâlniserăm accidental în toaleta aeroportului Newark. Am botezat-o „Îmbrâncitoarea”, cu toate că medicii de la spital şi, mai târziu, psihiatrul la care mergeam îmi spuseseră că placenta anormal poziţionată ar fi dus la complicaţii şi fără acest incident. Deci să recapitulăm: un copil născut prematur şi o histerectomie, plus un fost iubit care plecase în străinătate şi nu voia să aibă de-a face cu fiica lui. Maică-sa îmi trimitea cecuri de cinci sute de dolari în fiecare lună, care, aşa cum putusem constata, erau retraşi din contul ei, nu din al fiului ei.

Toată chestia asta mă înfuriase. De fapt, chiar mai mult de-atât. Eram plină de-o furie cumplită, care fierbea constant foarte aproape de suprafaţă. Din câte ştiam eu, nu aşa se simte, de regulă, o mireasă. Lucruri care l-ar fi iritat pe un om normal – care, în cel mai rău caz, i-ar fi trezit cuiva un sentiment trecător de indignare –, pe mine mă făceau să văd negru în faţa ochilor, la propriu, să tremur de mânie şi să am viziuni în care îmi mutilam agresorul – şi apoi pe Bruce Guberman cel leneş, drogat, ateu şi dezertat la Amsterdam; pe şoferul unei maşini sport care-mi tăiase calea pe autostrada 1 – 76; pe un poliţai care mi-a dat amendă, pentru că parcasem neregulamentar ca să pot scoate căruciorul lui Joy din portbagaj; sau pe asistenta care-o înţepase pe Joy de trei ori până să-i găsească vena şi-o făcuse să plângă – mă vedeam apăsând pe acceleraţie şi împingând maşina sport în râul Schuylkill, ridicând pachetul de scutece şi lovindu-l pe poliţai în cap sau înşfăcând seringa şi înfigând-o în braţul palid, plin de pistrui al surorii medicale. Ştiam că asemenea reacţii nu erau normale, dar nu-i puteam vorbi lui Peter despre ele. Fiind atât de masivă, eram deja un soi de bizarerie în lumea lui, mai ales prin comparaţie cu medicii şi rezidenţii atletici ce-şi petrecuseră după-amiaza jucând volei, în vreme ce eu stătusem la o masă de picnic

la umbră, sorbind limonadă, uitându-mă cum Joy umplea o găletuşă cu nisip şi ajustându-mi uneori, pe furiş, lenjeria miraculoasă. Nu era nevoie să afle că, pe lângă grasă, mai eram şi nebună.

Din fericire, pretextele erau gata pregătite.

— Mai întâi, ar trebui să ştii că, dacă. ne căsătorim, nu-mi voi mai impune nicio limită, am început eu.

Peter îşi încrucişă picioarele pe sub volan şi mă privi nerăbdător.

— Ştiu la ce te gândeşti, am zis. Dar adevărul este că e necesar să depun un efort uriaş ca să-mi păstrez greutatea actuală, iar acest supliciu va înceta de-ndată ce voi spune „Da”. Planul meu este să-mi petrec următorii aproximativ treizeci de ani stând pe canapea, uitându-mă la *reality-show*-uri şi mâncând cereale cu zahăr, direct cu mâna.

— Fără lingură?

— Prea mare osteneala, am zis, clătinând din cap. La patruzeci de ani, voi ajunge cât Jabba[13]. Va trebui să mă transporţi prin casă folosind o roabă modificată să reziste la greutăţi mari. Ca să mai fac puţină mişcare, o să mă mai înclin uneori în direcţia în care aş bănui că eşti şi o să strig „Fraiere!”

Peter îmi ridică o mână din poală şi-mi sărută palma. Fruntea îi era acoperită de fire de nisip – de pe terenul de volei, mi-am zis.

— Crezi că n-o să te mai iubesc dacă te îngraşi?

Când am scuturat din cap, am simţit un nod în gât. Îmi aminteam de părinţii mei. Mama se ducea până hăt, la New York, ca să-şi cumpere hainele, rochii colorate şi frumos croite, tunici şi caftane şi pantaloni largi. *Arăţi minunat*, îi spuneam când cobora scările, dar, din felul în care tata se uita în altă parte, din privirile lungi aruncate

13 Unul dintre personajele din seria Războiul stelelor, care avea dimensiuni uriaşe.

nevestelor subţirele ale celorlalţi medici, îmi dădeam seama că el nu era de acord. Încă un cui în coşciugul matrimonial.

— Şi să ne amintim de blestemul nunţii *Inătyle*, am adăugat eu.

— Ce e blestemul nunţii *Inătyle*? mormăi Peter.

— Ei, haide, ştiu sigur că ţi-am povestit. Toate cuplurile care au apărut vreodată în *Inătyle* au divorţat peste… zece minute! Uneori, chiar înainte să ajungă revista la tonetele de ziare.

— Păi, nu le vom permite să scrie despre nunta noastră, zise el.

— Prea târziu, am oftat. Am scris deja pentru ei un articol despre noile rujuri din primăvara asta. Sunt damnată prin ricoşeu. Şi ce facem cu părinţii mei?

Peter îmi eliberă mâna şi îşi aţinti iarăşi privirea la trotuarul gol, privind prin parbrizul murdar de nisip.

— Am mai discutat despre asta. Nu sunt taică-tău.

— Şi nu care cumva să-i uităm pe homosexuali, mi-am continuat lista. Până nu vor avea şi ei dreptul de a se căsători, nu cred că e cinstit ca persoanele heterosexuale să şi-l exercite pe al lor. Gândeşte-te la mama şi la Tanya!

Peter mă privi furios.

— Mama ta şi Tanya *au avut* o ceremonie prin care şi-au exprimat angajamentul una faţă de cealaltă. S-a întâmplat anul trecut. Am fost şi noi acolo. Tu ai citit din *Pescăruşul Jonathan Livingston*.

Mi-am muşcat buzele. Era prea drăguţ. La cererea Tanyei, încercasem să citesc din *Pescăruşul*

Jonathan Livingston, dar sfârşisem prin a hohoti aşa de tare, că n-am mai putut scoate o vorbă, aşa că preluase Elle sarcina, recitind, cu numeroase gesturi dramatice, un pasaj despre importanţa de a te elibera de spiritul de turmă.

— Motivul numărul patru, am continuat. Mie îmi

place sexul şi am citit în multe publicaţii credibile că oamenii căsătoriţi nu mai fac sex.

M-am aplecat să-l sărut, dar Peter îşi întoarse capul, astfel că buzele mele se opriră pe urechea lui.

— Asta n-o să rezolve lucrurile, zise. Vreau să mă căsătoresc. Nu vreau să rămân logodit pentru tot restul vieţii. Iar dacă tu nu poţi… dacă nu vrei…

— Nu ţi-aş fi o soţie bună, am izbucnit eu.

Cuvintele părură a zăbovi între noi mai mult decât ar fi trebuit. Aproape că-mi puteam vedea gândurile prinzând formă şi alăturându-se cuvintelor, în aer: Aş fi fost o soţie bună pentru Bruce, înainte ca toate astea să se întâmple. Acum, nu îi mai pot fi o soţie bună nimănui.

Dar poate că greşeam şi încă mai puteam fi o soţie bună. Poate că mai eram capabilă să-l iubesc pe Peter aşa cum merita. Poate mai aveam resurse să cred, ca-n vremurile bune, că Peter mă iubea. Ceea ce mi se părea imposibil era să depăşesc blocajul mental legat de nunţi: rochia albă, drumul către altar. Fostul meu prieten nu mă iubise îndeajuns ca să rămână alături de mine după ce născusem copilul. Tatăl meu nu mă iubise destul ca să mă accepte drept fiica lui, atunci când îl găsisem în Los Angeles. Peter merita mai mult; merita pe cineva care atrăgea afecţiunea semenilor, nu o îndepărta, cineva care nu era cinic, cu spiritul frânt sau care ducea în spate povara unei relaţii eşuate în chip monumental; *merita o mireasă frumoasă*.

Peter îşi ridică fruntea fără să mă privească, de parcă simţise prezenţa nevăzută a unor bărbaţi în maşina noastră.

— Dacă tu nu poţi sau nu vrei, atunci cred că ar trebui…

I s-a pus un nod în gât. Am privit cum scoate cheile din contact, deschide portiera, îşi întinde picioarele lungi şi dă drumul portierei să se închidă cu zgomot. Speriată,

Joy s-a trezit şi a început să plângă.

— Peter, am zis. Peter, stai!

Nu m-a auzit din pricina geamului care ne despărţea şi a ţipetelor lui Joy. Am tresărit în clipa în care, izbită de pumnul lui, capota maşinii s-a cutremurat. În cele din urmă, s-a aplecat şi a smucit portiera.

— Nu e cinstit, spuse el.

— Ştiu, am zis, cu ochii aţintiţi în poală.

— Nu e cinstit, repetă el cu vehemenţă.

Obrajii îi fuseseră arşi de soare şi deja se vedea că i se va coji nasul.

Mi-am ridicat braţele a neputinţă şi le-am privit căzându-mi la loc, în poală.

— Sunt o epavă, am spus, răsucindu-mă şi încercând s-o eliberez pe Joy din scaunul din spate.

— Candace…

— Meriţi pe cineva mai bun, am continuat, chiar când unul din pumnişorii fiicei mele mă nimeri în obrazul drept.

Mă podidiră lacrimile. Le-am îndepărtat clipind des.

— Ai dreptate. Vreau să fii fericită, spuse el cu încăpăţânare. Dar am făcut tot ce am putut ca să-ţi dovedesc că te iubesc, că voi fi mereu alături de tine şi de Joy.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, căzând între coapsele desfăcute. Mă părăsea. Chiar acolo, chiar în clipa aceea. Şi unde? Pe trotuar! De necrezut.

— Stai, am murmurat răguşit şi m-am întins să-i iau mâna. Aşteaptă.

Mă privi fix timp de o clipă ce părea a nu se mai sfârşi, apoi clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, dar nu mai pot să aştept, zise, întorcându-se şi plecând.

M-am târât afară din maşină, păşind pe trotuarul înmuiat de căldura toridă. Mi-am aruncat pe umăr geanta şi punga cu scutece, am luat brelocul în dinţi, am ridicat-o

în braţe pe Joy, care încă se mai zvârcolea, am dat un brânci portierei cu şoldul, mi-am scos cheile din gură, am descuiat uşa de la intrare şi mi-am cărat copila adormită până la etajul al treilea, unde se afla apartamentul meu. Picioarele îmi amorţiseră; când răsuceam cheia în broască, îmi părea că mâinile mele erau ale altcuiva. Mi-am impus să nu mă opresc. I-am spălat faţa lui Joy cu un burete şi i-am şters mânuţele cu o cârpă înmuiată în apă caldă, am schimbat-o şi-am îmbrăcat-o în pijamale, după care am aşezat-o în leagăn. *Bee-hee-hee*, *oaie neagră*, *mai ai lină*? i-am tot cântat, până ce-a căscat şi i s-au îngreunat pleoapele. Am deschis monitorul de supraveghere, mi-am îndesat receptorul în sutien, i-am pus lesa terierului meu, Nifkin, m-am repezit înapoi la parter, am scos căruciorul de pe bancheta din spate a maşinii şi-am lăsat câinele să facă pipi la hidrant, în timp ce ascultam sunetele ce veneau de la monitor, sperând că Joy nu se va trezi înainte să ajung sus cu Nifkin şi căruciorul. Apartamentul era cufundat într-o tăcere atât de adâncă, încât îmi închipuiam că aud ecouri. *Singură*, şopteau podelele, boilerul şi pereţii. *Singură*, *singură*, *singură*. Ar fi trebuit să plâng, dar, în timp ce scoteam de pe deget inelul de logodnă de la Peter, nu simţeam decât amorţeală. L-am pus în caseta cu bijuterii, lângă singura pereche de cercei de valoare, un pandantiv în formă de inimă dăruit de Bruce de ziua mea şi o cheie de rezervă pentru lacătul de la bicicletă.

Sunt profund recunoscătoare, spunea în fiecare săptămână una dintre mamele din grupul terapeutic pentru femeile care născuseră prematur. Era o fiinţă mărunţică, blondă ca-n poveşti şi cu o voce înaltă şi plăcută. *Sunt profund recunoscătoare pentru că fiica mea trăieşte*, ne spunea, cu ochii larg deschişi şi pe un ton blând. *Sunt recunoscătoare pentru că sunt fericită*.

După şase luni în care o ascultasem clamându-şi gratitudinea, mi-am adunat curajul de-a o aborda lângă

automatul de cafea şi de a-i cere să-mi împărtăşească secretul, sperând în taină că nu-mi va recomanda vreun antidepresiv magic sau că nu-mi va mărturisi că se droghează când micuţa e la şedinţele de hidroterapie. *Ah*, îmi spusese, amestecând în cană cu un beţigaş de lemn. *Păi, soţul meu mă ajută. Ca şi biserica. Mai ţin şi-un jurnal, pentru că scrisul mă ajută.*

Eu nu aveam nici soţ, nici biserică şi nici nu ţineam vreun jurnal. Nici slujbă nu aveam. Trăiam din avansul primit pentru o piesă de teatru, plus banii pentru articolele despre mamele singure, pe care le scriam lunar la revista *Moxie*, în calitate de jurnalist independent. Ocazional, mai scriam câte ceva pentru *Philadelphia Examiner*, locul unde fusesem angajată înainte să nasc. Dar cât timp puteam să rezistăm? Am îndepărtat gândurile acelea, m-am dus în bucătărie şi-am început să scormonesc prin sertarul cu vechituri.

Pe la doisprezece ani şi ceva, încercasem să ţin un jurnal, dar soră-mea îl descoperise pe fundul sertarului meu cu lenjerie şi citise din el cu voce tare la masa de seară. Tata râsese cu răutate la fragmentele despre pasiunea pe care-o făcusem pentru Scott Spender, căpitanul echipei de fotbal, buzele lui dispreţuitoare rostind verdictul „clişeu”. Dar mai aveam şi un blocnotes de reporter pe undeva, prin sertarul cu vechituri – un carnet vechi şi el, judecând după filele pline cu notiţe despre concursul Miss America. Am smuls paginile pe care aşternusem opiniile filosofice exprimate de Miss Tennessee pe tema păcii mondiale şi m-am holbat la albul hârtiei. Am găsit un pix, m-am strecurat în camera lui Joy, m-am aşezat în balansoar şi-am scris: *Dintre toţi bărbaţii care mi-au tras-o şi care m-au dezamăgit, tata a fost primul şi cel mai crud*. M-am lăsat pe spate şi-am meditat la cuvintele scrise cu majuscule, care-ţi săreau imediat în ochi, scăldate în lumina roz a veiozei cu Cenuşăreasa. Nifkin era încolăcit la

picioarele mele, în coşuleţul împletit în care Joy nu mai încăpea. Fiicei mele îi plăcea la nebunie veioza – un dar din partea surorii mele. Deşi mă străduiam s-o ţin departe de lumea comercială, falocentrică a poveştilor Disney cu prinţese, o lume plină de promisiuni că, într-o zi, prinţul cel frumos va veni, Joy era atât de fascinată încât cedasem şi-o băgasem în priză pe Cenuşăreasa. De şase luni, regina fânalurilor fericite dansa pe peretele camerei lui Joy, cu faldurile rochiei ridicate graţios, cu picioruşele lucind în condurii de cleştar, cu ochii pictaţi visând pierduţi sub moţul de păr blond învolburat, fetiţa mea refuzând să mai adoarmă fără s-o vadă.

Am recitit propoziţia, fornăind, şi mi-am şters nasul cu o cârpă. Apoi m-am aplecat deasupra carnetului şi-am început să scriu.

În seara aceea, pe la zece, le-am lăsat pe Joy şi Elle în compania revistelor, am golit maşina de spălat vase, am verificat încuietorile şi m-am dus în dormitorul de la etaj, unde dormea soţul meu. Când m-am strecurat în pat, Peter s-a întors şi a deschis ochii.

— De data asta cât stă? mormăi el.

— Câteva zile. Şi nu-i chiar aşa de rău. Joy vorbeşte cu ea, iar Elle vorbeşte cu mine, deci e ca şi cum noi două am comunica iarăşi.

Mi-am dat cu cremă pe palme şi pe încheieturi, mi-am întins pe obraji o chestie unsuroasă, cu proprietăţi anti-îmbătrânire, şi m-am lipit de trupul lui Peter.

— Eşti băiat de treabă, i-am zis.

— De-asta te-ai măritat cu mine, mormăi el din pernă. În cele din urmă.

— Da, de-asta, am spus, strecurându-mi mâinile în jurul mijlocului lui. Dar şi de-asta, am continuat, arătând peste trupul lui, către portofelul pe care-l lăsase pe noptieră.

În lumina slabă care venea dinspre hol, l-am văzut

zâmbind, în vreme ce se întorcea şi dădea să mă sărute.

Zece

Luni dimineaţă, cu ghiozdanul pe umeri şi-o cană de cafea aburindă în mână, am bătut uşurel la uşa camerei de oaspeţi. Niciun răspuns. Am respirat adânc şi-am bătut mai tare, auzind în sfârşit un geamăt slab.

— Mătuşă Elle? am şoptit, împingând uşa.

De când venise în vizită la noi, ieşise în oraş în fiecare seară. Când s-a deschis uşa, am văzut-o întinsă în pat, cu pătura trasă până la bărbie. În urechi îşi îndesase nişte dopuri, iar ochii şi-i acoperise cu o mască din satin tivită cu strasuri, pe care scria ROCK STAR. Zăream marginile pijamalei galbene de mătase iţindu-se de sub pătură, ca şi claia de păr pe fundalul feţei de pernă din satin, pe care o adusese cu ea de la New York.

— Mătuşă? am şoptit iarăşi. Te-ai trezit?

Frenchelle sări pe pilotă şi-şi lipi nasul plat şi pliurile feţei de obrazul mătuşă-mii.

— Scumpete, mormăi ea, îndepărtând câinele cu mâna. Am nevoie de cafea.

— Mătuşă Elle, am repetat, mişcând cana ca să poată simţi mirosul de cafea.

Căscă şi se ridică în capul oaselor, împingându-şi masca pe frunte.

— Vai, zise clipind.

Conturul de ochi şi rimelul pe care le folosise cu o seară înainte se întinseseră şi formaseră în jurul ochilor nişte cercuri nedesluşite.

— Câteceasu?

— E devreme, i-am răspuns în şoaptă.

„Devreme* era singurul moment al zilei când aveam parte de puţină intimitate, când puteam vorbi cu mătuşa fără ca maică-mea să-şi bage capul pe uşă şi să ne întrebe dacă vrem ouă.

— Aş vrea să vorbesc cu tine despre ceva.

— Dă-i drumul, îmi zise căscând iar.

Am sărit în pat şi m-am aşezat turceşte, cu ghiozdanul în braţe. Mătuşa se ridică mai sus şi zâmbi. O ador pe mătuşa Elle. Ea mi-a făcut cunoştinţă cu produsele de îndreptare a părului şi mi-a dăruit o placă de-a ei mai veche. Când am împlinit doisprezece ani, mi-a făcut cadou un sutien de dantelă neagră şi-a luat-o la rost pe mama când a văzut-o că se strâmbă. Îmi povesteşte toate detaliile întâlnirilor la care se duce. Face o oră şi jumătate de gimnastică timp de patru zile pe săptămână şi, când nu e la sală, se bronzează. Mama poartă chiloţi de bumbac care-i ajung până la mijloc, cumpăraţi de la Target, în pachete de trei bucăţi. Mătuşa Elle poartă bikini din dantelă portocalie sau turcoaz, pe care-i comandă online de la Frederick's of Hollywood. După mine, asta spune tot.

— Uite despre ce e vorba, am început eu. Tu ştii cartea maică-mii.

Mătuşa miji ochii. Am tras fermoarul rucsacului şi am scos volumul plin cu însemnările făcute de mine, în caz că avea nevoie de un ajutor vizual.

— Ah, ai citit-o? mă întrebă ea, acoperindu-şi gura în timp ce căsca.

Am încuviinţat cu o uşoară reţinere. Cu multă vreme în urmă, Elle îmi spusese să nu citesc romanul.

— Conţinutul este pentru adulţi, îmi zisese, iar când o întrebasem ce înseamnă asta, ea îmi spusese: E pentru oameni bătrâni.

— A fost îngrozitor! am izbucnit. Dezgustător! Toate chestiile alea cu sex!

— Hei, nu te lua de asta, sări mătuşa. Chestiile alea cu sex ţi-au plătit ţie vacanţele de vară. Se aşeză în fund pe pat. Şi implanturile mele, adăugă, bătându-se drăgăstos pe piept. Opinia mea este că sora mai mică este cel mai interesant personaj din toată povestea. I-am şi spus maică-

tii că trebuia să-i dedice întreg romanul.

Am zâmbit. Dorrie, sora mai mică din *Fetele curajoase nu plâng*, semăna mult cu Elle. Era frumoasă, cu o fire neîmblânzită şi lucra, în secret, ca damă de companie, făcându-şi vizitele în uniforma de şcolăriţă de la un colegiu catolic. Când mama lui Dorrie a întrebat-o de unde are atâta bănet, ea a răspuns că lucrează ca babysitter.

— OK, dă-i bătaie. Zi-mi ce vrei să ştii, mă îndemnă Elle.

— E adevărat? am izbucnit eu. Despre Allie şi Drew, adică. Despre cum a rămas mama însărcinată, am adăugat, înghiţind cu noduri.

— Hmm…

Elle îşi trase masca pe frunte.

— E o poveste foarte veche, iar eu n-am fost martor direct.

Am dat din cap că înţeleg. Ştiam că, pe la douăzeci de ani, Elle se mutase un an în Alaska („unde şansele sunt bune, dar bunurile se dobândesc cu şansă”) şi locuise împreună cu iubitul ei într-o cabană pe care o construise chiar el. Ceea ce, preciză ea, părea mult mai romantic decât s-a dovedit a fi. De asemenea, mi se confesase ea, hanoracul şi cizmele îmblănite, legate până sus cu şireturi, nu sunt o ţinută pe care să-ţi doreşti s-o porţi tot anul.

— Bine, să vedem, să ne gândim.

Sorbi din cană, trăsăturile feţei fiindu-i îndulcite de amorţeala somnului şi de efortul de a-şi aminti.

— Bruce Guberman şi Candace Shapiro au ieşit împreună vreme de trei ani şi, dacă-mi aduc bine aminte, maică-ta a fost cea care şi-a dorit o pauză. După aia, taică-tău a scris articolul ăla în *Moxie* care a înfuriat-o pe mama ta, dar apoi a murit tatăl lui Bruce…

— Stai niţel. Care articol? am întrerupt-o eu. Elle se încruntă. Ah, da, am spus, prefăcându-mă că ştiu la ce se

referea. Acel articol.

Îşi răsuci încet cana în mâini.

— Ştii ce? Poate-ar trebui s-o întrebi chiar pe maică-ta despre chestiunile astea.

— Doar ştii că n-o să-mi spună nimic.

Mătuşa Elle zâmbi larg, ca şi când faptul că mama mă trata ca pe un copilaş era ceva amuzant.

— Corect. Păi, tot ce-ţi pot spune este că n-a fost dracul chiar aşa de negru.

Îşi ridică picioarele şi le puse pe podea, apoi se aşeză pe marginea patului şi începu un fel de exerciţii de întindere complicate.

— În cele din urmă, tatăl tău s-a întors…

De unde s-a întors? m-am mirat eu. Am strâns din buze, impunându-mi să n-o întrerup.

— Iar maică-ta i-a arătat lui, zise, dând satisfăcută din cap.

— Ce i-a arătat?

Chiar în timp ce rosteam întrebarea, mi s-a năzărit că ştiam deja răspunsul.

— A scos o carte din toată povestea, plus o grămadă de bani şi… ai citit cartea, nu? Ar fi trebuit să fie mai înţelept şi *în veci* să nu se pună cu fetele Shapiro.

Se scărpină gânditoare în vârful capului.

— De fapt, cu bunica ta ţi-ai putea pune mintea, dacă-ai vrea. Probabil că nici n-ar observa. Femeia aia a fost lobotomizată, pe cuvânt.

— Mersi, i-am zis.

Mă gândeam că încercările de-a scoate adevărul de la membrii familiei mele erau similare celor de a afla răspunsuri de la Magic 8-Ball, jucăria aceea de ghicit viitorul care nu-ţi spune decât *Da. Nu. Întrebaţi mai târziu*.

Mătuşa Elle o porni spre baie.

— Nu uita să-i spui maică-tii că trebuie să mergem la New York, să ne uităm la rochii! îmi strigă peste umăr. Aici

nu găseşti nimic mai de Doamne-ajută!

Biblioteca de la Philadelphia Academy pune la dispoziţia elevilor treizeci de computere, unde, dacă ai permisiunea părinţilor şi o parolă, poţi naviga pe internet timp de o oră, înainte şi după cursuri, fiind interzise numai site-urile porno şi jocurile. E inutil să mai precizez că eu nu îndeplinesc niciuna din condiţiile de mai sus. Am voie să folosesc internetul numai în prezenţa mamei sau a tatălui meu şi am o limită de douăzeci de mesaje pe zi.

Cu toate astea, există o metodă de-a încălca interdicţia. Mătuşa Elle zice că există metode de-a încălca orice interdicţie (a afirmat asta într-o duminică după-masă, când ai mei o duseseră pe Frenchelle la frizeria canină, şi doar cu puţin timp înainte să extragă MasterCard-ul mamei din portofel, ca să se ducă la un cocteil la Buddakan). Luni, la prima oră, când am ajuns la bibliotecă, înăuntru nu era nimeni, mai puţin domnul Perrin, bibliotecarul, doi dintr-a şasea, pe care nu-i cunoşteam, şi Duncan Brodkey, în blugi şi o cămaşă verde. Şireturile de la adidaşi îi erau lărgite, iar părul îi cădea pe frunte.

— Salut, Joy, îmi zise el.

— Bună.

De peste o lună, stătusem lângă el la prânz în fiecare zi, dar rareori fusesem în stare să-l privesc drept în faţă. Astăzi, însă, mi-am impus s-o fac.

— Ai parolă?

— E… şi mormăi ceva ce n-am putut să desluşesc.

— Scuze, ce-ai zis?

— Fulgideovăz! zbieră el, apoi coborî tonul şi-mi spuse pe litere.

— Aha.

Am scris-o şi ecranul se însufleţi.

— Chiar îţi plac fulgii de ovăz?

— Nu. Mama a ales parola. Când eram mic, aveam un ursuleţ pe care-l chema aşa, mă lămuri, ridicând din umeri.

Eram sigură că-l văzusem roşind. Deci şi lui îi era ruşine cu părinţii. Ne asemănăm din ce în ce mai mult.

— Mamele sunt bizare, am zis, gândindu-mă că asta ar zice şi Amber.

Duncan îşi dădu părul de pe frunte.

— Da.

Îşi trase scaunul mai aproape de computerul meu şi mă întrebă:

— La ce lucrezi?

Am început să mă joc cu părul. Nu mă aşteptasem deloc c-o să dau peste el şi c-o să-mi pună întrebări.

— E un proiect de cercetare în domeniul genealogiei, am zis, lovită de inspiraţie.

— Eu fac tema la engleză.

Oftă şi reveni dinaintea monitorului său. M-am dus pe-o pagină Google, am scris *Moxie* şi *revistă*, apoi *Bruce Guberman*. Titlul – „Când iubeşti o femeie grasă” – umplu ecranul. M-am aplecat într-o parte, astfel încât Duncan să nu poată vedea, am făcut clic pe link şi-am citit: *N-am să uit niciodată ziua când am realizat că iubita mea trage la cântar mai ceva ca mine*.

Ihh. Mi-am strâns tare ochii, apoi i-am deschis numai un pic, suficient cât să văd doar câte un cuvânt sau o propoziţie. *Ştiam că C. e o fată mai voinică… nu m-am considerat niciodată un amator de forme rubiconde… masivitatea ei voluptuoasă şi atrăgătoare*.

Doamne… sfinte, mi-am zis. Ce naiba aveau oamenii ăştia? De ce trebuia să am doi părinţi ahtiaţi după sex? Probabil că gemusem cu voce tare, căci Duncan mă privi îngrijorat.

— Eşti bine? Ai aflat că te înrudeşti cu vreun criminal în serie sau ce?

Aş vrea eu.

— N-am nimic, i-am răspuns, zâmbind palid. Am deschis volumul meu din *Fetele curajoase*, hărtănit şi

îndoit pe la colţuri, şi-am notat cu litere micuţe „Când iubeşti o femeie grasă”, pe coperta a treia, apoi data la care apăruse articolul. Pe urmă, am numărat pe degete. Mama rămăsese însărcinată după apariţia articolului, după ce-l citise, după ce întreaga lume ştia că el voise să-i cumpere lenjerie, dar aflase că numerele disponibile erau mai mici decât ce purta ea. N-avea nicio logică, dar aşa se petrecuseră lucrurile.

Într-o străfulgerare de inspiraţie, m-am întors la pagina de Google şi-am scris iarăşi *Moxie* şi *revistă*, apoi numele mamei. La *Cannie* n-am găsit nimic, aşa că am încercat *Candace*. Am descoperit că scrisese douăsprezece articole pentru ei. Am parcurs titlurile şi-am făcut clic pe „Taţi a plecat”:

La şedinţele grupului pentru mame ai căror copii s-au născut prematur, ne spunem pe rând numele, numele copilului şi diagnosticul acestuia, apoi numele soţului. Unele femei sunt atât de îndurerate sau epuizate de nesomn, încât abia mai pot să-şi rostească numele. Altele sunt atât de triste încât cu greu îngaimă numele alese pentru cei mici. Dar toţi au un nume şi-un diagnostic şi toate femeile de-aici sunt măritate, în afară de mine. Eu am un donator de spermă.

În prezent, din câte ştiu eu, Donatorul este în Amsterdam. Donatorul şi-a văzut fiica o singură dată, nu a contribuit cu absolut nimic la creşterea ei şi, cel puţin o dată pe zi (sau, ca să fiu cinstită, o dată pe oră), am o scurtă, dar foarte intensă fantezie în care-i îndes pe gât pannenkoeken până se învineţeşte.

Am mijit ochii, căci ecranul se înceţoşase. Mi-am frecat pleoapele şi, pentru că nu-mi venea nimic altceva în minte, am scris *pannenkoeken* pe Wikipedia: *Clătite olandeze care, spre deosebire de cele americane, sunt mai mari şi mai subţiri, putând conţine felii de şuncă afumată, mere sau stafide*. Minunat. Poate pregătesc şi eu câteva

pentru Ziua Internaţională a Plecării lui George W. Bush de la Casa Albă, în septembrie anul viitor.

Am închis pagina din Wikipedia şi-am rămas aşezată, făcând iarăşi socoteli. Când scrisese mama articolul ăsta, eu împlinisem un an, iar Bruce o părăsise. Mătuşa Elle îmi spusese deja şi iată şi dovada, negru pe alb. O părăsise.

Aăă, *Bruce al tău*. Aşa-i zicea întotdeauna mama şi-mi amintesc că venea în vizită o dată la două duminici, ca să mă ducă în locurile obişnuite: Franklin Institute, Please Touch Muséum, Camdem Aquarium sau grădina zoologică. Când eram copil, credeam că flecare puşti avea câte un „ăăă Bruce”, un fel de tată de rezervă, aşa cum ţii o lanternă şi baterii în sertarul de la bucătărie, în caz că e vreo pană de curent, un tată care să-ţi cumpere haine prea mari de ziua ta, care să te scoată la pizza şi să-ţi pună întrebări prosteşti despre şcoală, teme şi lecţii pentru *bat mitzvah*.

Când am crescut îndeajuns încât să-mi dau seama că situaţia nu era normală, mama mi-a explicat că, odată, fuseseră împreună şi că, deşi nu se căsătoriseră, amândoi îşi doriseră ca eu să mă nasc. Îmi mai spusese şi că mă iubeau foarte, foarte mult.

Dar iată adevărul, scris negru pe alb pe o pagină de internet, unde putea să-l vadă lumea întreagă: ea fusese grasă (un lucru evident, de altfel), el o părăsise (ceea ce nu-mi spusese nimeni niciodată), ea nu mă dorise (îmi dădusem seama citind cartea), iar el fugise la Amsterdam, unde stătuse ani de zile, ceea ce însemna că niciunul din ei nu dorise vreodată ca eu să mă nasc.

— Joy?

Mi-am ridicat privirea. Duncan stătea chiar în spatele meu, citindu-mi peste umăr. Nu ştiam de cât timp era acolo. M-am deconectat rapid.

— A sunat clopoţelul. Nu l-ai auzit? mă întrebă el.

Am scuturat din cap. Încă nu aveam încredere în

vocea mea.

— Haide, zise Duncan, aplecându-se şi luându-mi rucsacul de sub masă. La domnul Shoup nu se întârzie.

Se uită iarăşi la mine, în timp ce străbăteam holul. Îmi simţeam picioarele de parcă fuseseră tăiate de la un mort şi cusute de şoldurile mele.

— Ai vreun plan pentru vacanţa de primăvară?

— Nimic deosebit, i-am răspuns, afişând un zâmbet à la Amber Gross.

În drum spre clasă, îmi doream să existe un Amsterdam pentru fetele de aproape treisprezece ani, un loc în care să poţi fugi, unde să mănânci clătite cu măr şi stafide, un loc în care să mă pot muta, schimbându-mi numele în Annika, şi de unde să nu mă mai întorc acasă niciodată.

Unsprezece

Joi dimineaţa, Peter mă sărută de la revedere şi ne lăsă la gara de pe Thirtieth Street, în drum spre serviciu. Odată intrate în încăperea cu tavan înalt, asemănătoare unei peşteri în care se stârnesc ecouri, mi-am strecurat cartea de credit în distribuitorul automat de bilete. După ce-au ieşit cele trei bilete, am cumpărat o cafea cu gheaţă mare, două brioşe (una cu afine, una cu porumb) şi ultimele numere din *Us*, *Inătyle* şi *People*. La zece şi un sfert, Joy, Elle şi cu mine ne-am urcat în trenul de mare viteză, care avea să mă transporte la New York la timp pentru prânzul de la ora unu cu redactorul, agentul meu literar şi editorul. Joy (aflată în vacanţa de primăvară) şi Elle (aflată într-o pauză de-o durată necunoscută) urmau să-şi petreacă după-amiaza la cumpărături.

Ele s-au aşezat una lângă alta, au refuzat brioşele şi au petrecut cele şaptezeci şi cinci de minute ale călătoriei cu nasul în *Women's Wear Daily* şi *Vogue*, şopotind şi însemnând paginile cu foiţe colorate, privind uneori pieziş

către mine şi chicotind. Eu eram prea adâncită în gânduri ca să-mi pese.

De regulă, atunci când mă duceam la editură, Peyson Horowitz, redactorul meu, comanda sandvişuri şi cumpăram sucuri de la automatul de pe hol. Astăzi, însă, urma să iau prânzul cu agentul meu literar la Michae Fs, cantina neoficială a celor din mass-media. Mi s-a spus că vom fi doar noi două, plus Patsy Philippi, de la Valor Press, editura care, de zece ani încoace, îmi publicase toate SF-urile, dar şi romanul *Fetele curajoase nu plâng*.

Mi-am luat la revedere de la sora mea, de la fiica mea şi de la gara Pennsylvania şi m-am îndreptat agale spre local, ştiind că oricum voi ajunge jenant de devreme, chiar dacă o mai lălăi pe drum. M-am uitat la ziarele de la un chioşc, am mai băut o cafea cu gheaţă şi m-am minunat de femeile care treceau pe lângă mine, toate având trupuri atletice şi coafuri perfecte. La toaletă restaurantului, m-am spălat pe mâini şi m-am studiat în oglindă. Îmi doream să-i fi şterpelit lui Joy placa de îndreptat părul, cea despre care n-ar trebui să ştiu, să-i fi împrumutat rujul (nici de ăsta n-ar trebui să ştiu) şi să fi acceptat ca Elle să mă ajute cu machiajul şi hainele, căci ţinuta care azi-dimineaţă, în Philadelphia, arătase chiar acceptabil (fusta neagră dreaptă, pantofii cu toc jos, de aceeaşi culoare, bluza din bumbac gri şi colierul din mărgele negre faţetate), părea acum demodată şi ternă.

Larissa îmi făcu semn cu mâna de lângă pupitrul şefului de salon şi mimă că mă sărută pe ambii obraji – un nou mod de-a ieşi în evidenţă, mi-am zis. I-am trimis şi eu sărutări, încercând să nu mă holbez la o bătrână doamnă, prezentatoare de televiziune, care se pitise la o masă de patru persoane de lângă fereastră. Celebra ei figură suferise atâtea operaţii de lifting, încât sprâncenele şi linia părului erau mai mult sau mai puţin în acelaşi loc.

— Ţi-o aminteşti, fireşte, pe Patsy, zise Larissa.

Am încuviinţat şi m-am lăsat pupată pe ambii obraji. O mai întâlnisem pe Patsy o singură dată, când editura Valor organizase o recepţie cu şampanie în cinstea faptului că *Fetele curajoase* era de şase luni pe lista bestsellerurilor. Patsy era scundă şi plinuţă şi aducea vag cu Doamna Moş Crăciun, din pricina cârlionţilor albi şi a ochelarilor cu ramă aurită, scânteietoare. Privind-o, n-ai fi ghicit că-şi luase doctoratul în literatură comparată la douăzeci şi trei de ani sau că, dincolo de înfăţişarea dulce, se ascundea un spirit înspăimântător de ascuţit.

Larissa îşi scoase haina şi-mi strânse mâna, dând la iveală unul dintre cele două sute de costume negre identice, după cum mă exprimasem eu odată, în glumă. Purta o geantă care semăna cu una de bowling, din piele verde, împodobită cu tot soiul de ciucuri şi franjuri, plus un lacăt greu din alamă – adică genul de accesoriu pe care soră-mea l-ar fi putut identifica instantaneu, după nume, designer şi preţ.

După ce scrisesem romanul, luasem legătura cu Violet, agentul literar care se ocupase de vânzarea scenariului meu de film.

— Un roman? repetase ea neîncrezătoare.

— Ştii tu, operele literare pe care se bazează uneori scenariile de film?

— Nu te pot ajuta, scumpo. Eu… Hei, lua-te-ar dracu’, idiotule!

Am rânjit larg. Violet arăta ca o cercetaşă, dar înjura precum Chris Rock.

— Ai păţit ceva?

— Nu, nu, e OK. Un cretinoid mi-a luat locul de parcare. Uite, o să-ţi dau numele unor agenţi literari. Cum e la New York?

— La Philadelphia, am corectat-o.

Îşi ceruse scuze şi, într-o oră, îmi trimisese zece nume. Larissa fusese prima de pe această listă care-mi

solicitase întregul manuscris. Mă sunase într-o sâmbătă să-mi spună ce mult îi plăcuse cartea şi cât de profund se identificase cu personajul (la vremea respectivă, îmi amintesc foarte clar că mă întrebasem în ce consta această identificare).

Însoţitoarea ne conduse prin restaurantul însorit, un labirint de mese înghesuite de-a lungul pereţilor albi, încărcaţi de artă modernă şi imagini ale unor editori şi agenţi literari din epocile trecute, prânzind cu salată şi peşte la grătar. Masa noastră era de patru persoane, plasată într-un loc excelent. Un chelner ne întinse nişte meniuri gigantice şi ne oferi apă gazoasă, plată sau de la robinet. Am sporovăit despre călătoria mea cu trenul, despre renovarea apartamentului pe care Patsy îl avea în Londra şi despre noua asistentă a Larissei, o tânără care, în timpul facultăţii, se întreţinuse lucrând în salonul de cosmetică al familiei şi care, în fiecare săptămână, insista să-i facă pedichiura şefei. Rochia lui Patsy era bleumarin şi, examinând mai atent costumul Larissei, am constatat că era, de fapt, de-un albastru foarte închis. *Bleumarin*, mi-am zis cu regret. Bleumarinul era noua modă. Oare cum de-mi scăpase asta? De ce nu puteam să fiu măcar pe sfert atât de obsedată de pantofi cu toc şi modă, pe cât susţinuseră criticii romanului meu? Mă rog. *Caracterul contează*, mi-am spus. *Şi vreo cinci kile în minus*.

După încă vreo câteva minute de vorbărie măruntă, chelnerul se întoarse.

— Sunteţi gata să comandaţi? ne întrebă.

Eu am cerut o salată Cobb.

— Doriţi şi sos?

— Ah, fireşte.

Prostuţa de mine! Nu realizasem că ideea jocului era să comanzi salata din care să lipsească atâtea ingrediente, încât la sfârşit să rămâi doar cu o grămadă de frunze de lăptucă şi roşii, în valoare de douăzeci şi patru de dolari.

Larissa ceru o salată Cobb fără şuncă şi cu sos. Patsy solicită să nu conţină şuncă sau avocado şi să nu aibă sos.

Delicios, mi-am zis. Mi-am scos picioarele din pantofi şi le-am aşezat pe covor, pe care-l simţeam vibrându-mi literalmente sub tălpi. *Energia electrizantă a New York-ului*, m-am gândit, într-un spirit uşor romantic. Abia apoi am realizat că ceea ce simţeam erau, de fapt, reverberaţiile unei duzini de telefoane mobile, palmtopuri şi Blackberry-uri, puse pe vibraţii şi care bâzâiau din tot atâtea genţi scumpe, lăsate pe podea.

I-am zâmbit lui Patsy. Aceasta se instală mai confortabil şi zise:

— Deci!

Am căutat în geanta mea banală. Adusesem cel mai recent manuscris din seria cu Lyla Dare, cel pe care-l terminasem chiar în seara de dinainte. Peyson arăta ca o pisică prinsă cu botul plin cu smântână.

Patsy scutură din cap.

— De fapt, nu te-am invitat aici ca să discutăm despre Lyla Dare, cu toate că ai făcut o treabă minunată cu acest personaj, adăugă ea.

Am strecurat manuscrisul înapoi în geantă.

— OK.

Cu mare întârziere, am început să-mi dau oarecum seama de ce mă chemaseră la New York, în loc să-mi trimită prin e-mail obişnuitul lor raport; de ce ciuguleam salată în salonul de lux de la Michael's, aşezate pe scaunele de lemn de la o masă îmbrăcată în material scump, la nici doi paşi de un editor executiv de la *Allure*, de unde puteam vedea pe toată lumea şi eram văzuţi de toţi, în loc să mâncăm sandvişuri la pachet, în birouaşul fără ferestre al lui Peyson.

Patsy îşi propti bărbia cu degetele grăsuţe şi se aplecă înainte, cu ochii ei albaştri cât nişte farfurioare.

— După cum ştii, la toamnă serbăm zece ani de la

publicarea romanului.

Am încuviinţat din cap. Genunchii îmi tremurau deja, iar mâinile, pe care le-am şters cu şervetul, îmi asudaseră de tot.

— Am dori să scoatem o ediţie nouă, specială, zise Patsy. O copertă nouă, o formă nouă, o poză recentă cu autoarea şi-o campanie de promovare inedită.

— Sună fantastic, spuse Larissa.

Am dat şi eu din cap, cam tâmp. Mă rog, ei deţineau drepturile asupra volumului. N-aveam cum să-i împiedic.

Patsy îşi continuă discursul:

— Noi speram să fii disponibilă pentru a face publicitate cărţii. Ne gândeam la un tur care să includă şaisprezece oraşe.

— Vai, dar nu pot.

Am încercat să par dezolată, nu isterică, dar, judecând după expresiile lor, nu eram întru totul convinsă că reuşisem. Larissa mă privea lung şi întrebător. Am ridicat paharul de apă cu o mână tremurândă şi-am luat o înghiţitură.

— Îmi pare rău, am zis. Dar nu cred că pot pleca de-acasă chiar acum. În toamnă, Joy îşi serbează *bat mitzvah* şi trebuie planificate o groază de lucruri.

— Desigur, mă aprobă Patsy.

Parcă simţindu-mi jena, se întinse peste masă şi-mi bătu uşurel mâna îngheţată cu degetele ei calde.

— Poate-o să facem doar nişte emisiuni radio prin satelit şi nişte interviuri televizate. Şi, se-nţelege, o lectură aici, la New York. Ar fi fantastic.

Am încuviinţat iarăşi, gândindu-mă că voi scăpa eu şi de astea, când va veni vremea. Existau scuze pe care le puteam invoca sau boli pe care le puteam mima. De fapt, poate că nici nu va fi nevoie să mă prefac. Mă făcea să vomit numai perspectiva de a sta pe o canapea alături de-o prezentatoare de ştiri şi de a retrăi acele episoade din

trecutul meu.

Patsy trase de unul din zulufii ei ca nişte tirbuşoane şi îşi rearanjă şervetul în poală. La masa de alături, o tânără îmbrăcată în bleumarin (cum altfel?!) se instala pe scaunul tras de chelner.

— Agentul meu literar va sosi numaidecât, anunţă ea cu mândrie.

Mi-am întors privirea. Patsy continuă expunerea:

— Şi-am putea organiza o aniversare în primăvară, cu toată lumea prezentă aici, cu noi, cei de la Valor, şi cu milioanele de admiratori ai romanului, desigur!

Îmi adresă un surâs foarte cald. Am zâmbit la rândul meu, dar palid, făcându-mi singură curaj.

— Ne întrebam dacă n-ai vrea să mai scrii o carte, zise Patsy.

Se uita la mine strălucind toată, de parcă tocmai aşezase pe masă un cadou frumos împachetat.

— Mă flataţi. Voi, ăăă, voi reflecta la asta, m-am bâlbâit eu.

— N-avem nevoie pe loc de un întreg roman, spuse ea pe cel mai dulce şi mai liniştitor ton. Nici nu e musai să fie o continuare a celui de dinainte. Poate doar o idee pe care-o rumegi de multă vreme…

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Am împins scaunul şi m-am ridicat. Paharul de apă a tremurat când m-am întors, atât de rapid încât mai că am dat peste ospătarul care ne aducea salatele chelite de ingrediente.

— Mă scuzaţi, am repetat şi m-am grăbit către toaleta doamnelor, aflată după colţ, unde m-am închis într-o cabină de marmură şi m-am aşezat, ţinându-mi tâmplele în mâini.

Un vis devenit realitate. Oraşul clişeelor, nu-i aşa? Cu toate acestea, nu mai puţin de douăzeci de articole scrise despre surprinzătorul succes al romanului mă citaseră

spunând exact aceste cuvinte: *Este un vis devenit realitate*. Adevărul este că aşa îmi părea: o fată grasă, provenită dintr-o familie destrămată, cu ghinion în dragoste, nedreptăţită la serviciu şi care nu se simte bine în propria piele găseşte marea dragoste, un bărbat şi un copilaş superb, plus un bestseller. Sigur, nu neapărat în această ordine, dar povestea se încheia cu bine.

Acum zece ani, scrisesem *Fetele curajoase* în dormitorul sărăcăcios, scoţând cinci sute de pagini în şase luni de furie oarbă. Manuscrisul reda o poveste aventuroasă foarte detaliată şi profană, despre o fată grasă, amuzantă şi furioasă, despre tatăl care-o părăsise, despre iubitul care-i frânsese inima şi despre călătoria ei zbuciumată către dragoste şi fericire, punctată de numeroase opriri (întru totul fictive) în paturile a numeroşi bărbaţi (imaginari şi ei). Într-un acces de ambiţie literară, mi-am intitulat opera *Nimic*. Larissa mă întrebase dacă aş agrea o schimbare de titlu. I-am răspuns că aş agrea chiar şi o schimbare de sex, dacă de asta credea ea că e nevoie ca să vândă cartea şi să-mi ofere o siguranţă financiară care să-mi permită să plătesc asigurările de sănătate şi poate să dau un avans pentru o casă.

Trei săptămâni mai târziu, cartea era corectată, redusă la un număr mai rezonabil de pagini, adică doar 370, şi rebotezată *Fetele curajoase nu plâng*. Larissa a vândut manuscrisul editurii Valor, pe o sumă care mă entuziasma şi mă îngrozea alternativ, în funcţie de starea de spirit în care mă găseam.

De îndată ce mi-a parvenit cecul cu prima tranşă din avans, am depus un acont pentru o casă aflată nu departe de apartamentul meu, o casă din cărămidă roşie, cu patru dormitoare mari, dispuse la cele două etaje. M-am hotărât să le împart astfel: o cameră de joacă pentru Joy, un birou, un dormitor pentru mine şi unul pentru fiica mea. Casa avea în partea din spate o grădină desprinsă parcă dintr-o

carte poştală, cu deschidere spre sud şi est şi cu un cireş cât un stat de om, plantat într-un colţ. Pe lângă el, erau înşirate jumătăţi de butoaie din lemn, în care puteam sădi plante aromatice şi roşii. După ce i-am mutat pe Nifkin şi Joy, împreună cu toate bunurile mele materiale, în noua noastră locuinţă, am închiriat o casă în Avalon, pe malul mării, pentru o vacanţă de două săptămâni.

Am sosit în Avalon într-o vineri din august, spre amiază. Pentru cină, luasem scoici prăjite şi pateuri de crab. Am ajuns la casa închiriată pe la apus, i-am făcut baie lui Joy în cada adâncă, am învelit-o în pătură şi-am instalat-o în dormitorul de lângă al meu, punând în priză veioza cu Cenuşăreasa.

— Iepuraşul pufos, mi-a cerut ea, aşa că i-am citit din povestea despre tatăl lui Trixie, care îi rătăceşte jucăria preferată la spălătoria automată, până ce Joy a început să caşte şi şi-a băgat degetul mare în guriţă.

— Te iubesc, botoşel, i-am spus.

Am deschis toate ferestrele. Casa mirosea puţin a mucegai, dar parfumul predominant era cel adus de briza sărată. Sunetul mării răzbătea în fiecare încăpere.

— Tu eşti mami a mea, zise Joy somnoroasă.

Înfofolită în pătură, părea a nu fi mai mare decât un bebeluş, cu toate că împlinise doi ani. Medicul pediatru mă asigurase că va depăşi această fază, explicându-mi că avea dimensiunile normale pentru vârsta ei. *În cele din urmă, se va dezvolta şi ea în ritm cu ceilalţi copii. O veţi privi şi nici nu veţi remarca diferenţa. Atâta doar că eu eram sigură de contrariu.*

— Aşa e, i-am confirmat eu.

Nifkin veni tropotind în dormitor şi se instală în valiza lui Joy, răscolind până ce-şi făcu un culcuş în vârful teancurilor de pantaloni scurţi şi bluziţe.

Joy se ridică în capul oaselor şi se uită la mine.

— Cine e tăticul meu?

— Ăăă…

M-am sprijinit de cadrul uşii. Ştiam că-mi va pune această întrebare, dar îmi închipuisem că voi avea ceva mai mult timp la dispoziţie pentru a găsi un răspuns.

— Da, păi… El e…

— Pe-tah, zise ea, dând satisfăcută din cap.

Mi s-a oprit respiraţia în gât. Trecuse un an de la seara aceea de august în care Peter îmi spusese că nu mai poate aştepta. Nu fusese zi sau noapte în care să nu mă gândesc la el, dar nu eram sigură dacă Joy îl mai ţinea minte.

— Vezi tu, puiule, adevărul e că…

Îşi agită pumnişorul spre mine – ceea ce, pe limba ei, însemna *Taci odată*, *mă gândesc*! – şi rămase privindu-mă lung, cu guriţa strânsă pungă.

— Bunica Annie e mămica ta, îmi zise.

OK, suntem din nou pe teren sigur.

— Aşa e.

— Cine e tăticul tău?

Degetele mi se strânseră convulsiv pe întrerupător, iar camera se cufundă în întuneric, singura sursă de lumină fiind Cenuşăreasa în rochie de bal, dansând chiar deasupra pernei lui Joy şi aşteptând, ca întotdeauna, sărutul prinţului.

— Eu… Am respirat adânc şi-am înghiţit nodul din gât. Păi, îl cheamă Larry.

— Arry, repetă ea somnoroasă.

M-am rezemat de perete. Eu nu eram pregătită să-i răspund la întrebări despre tatăl ei, darămite să-i dau lămuriri despre al meu. Tata plecase când aveam şaisprezece ani, se căsătorise cu o femeie mult mai tânără şi făcuse doi copii. Nu mai primisem veşti de la el încă de când ne întâlniserăm pentru singura dată în Los Angeles. Atunci, mă prezentasem la el în birou însărcinată, cu o verighetă de aur pe care mi-o cumpărasem singură şi

sperând la ceva nedesluşit – poate la faptul că aş putea fi iarăşi fetiţa lui, prinţesa lui, că mă va considera frumoasă, chiar dacă aveam douăzeci şi opt de ani, eram încă necăsătorită şi cu burta la gură.

Ei bine, asta nu s-a întâmplat. Se întorsese, cu o expresie pe jumătate indiferentă, pe jumătate dezgustată. Cu o durere teribilă, de parcă ceva se rupea în mine, mi-am amintit în clipa aceea de-o inscripţie pe care-o văzusem odată, scrisă cu litere mici şi negre pe uşa zgâriată, din metal verde, a unei cabine de toaletă de la Vince Lombardi Service Area, pe autostrada New Jersey: *Pe tata nu l-am cunoscut*, / *iar asta nu contează acum*. / *E totul scrum*.

E totul scrum, mi-am zis şi-am ieşit din biroul tatii. După aceea, nu l-am mai revăzut. Nici nu contasem pe faptul că Joy va observa atât de repede că îi lipsea un bunic la numărătoare. Îmi imaginasem că voi avea timp suficient ca să mă pregătesc pentru situaţia asta: să citesc cărţile recomandate, să discut cu un terapeut şi să pun la punct răspunsul potrivit.

Am rămas acolo, în întuneric, privind-o şi întrebându-mă dacă va crede că oamenii – nu, nu oamenii, părinţii – ar putea să dispară, pur şi simplu, din viaţa cuiva, de parcă ar fi dinţi care-ţi cad. Aşa se întâmplase cu Peter. Şi cu Bruce. Şi cu tata. Probabil va crede că aşa se petrece sau s-ar putea petrece cu toţi. Poate va crede că voi pleca şi eu într-o zi.

În casa de pe plajă exista un singur telefon, care mirosea a sare şi ceară de luminări, un model vechi, cu disc, făcut din plastic negru. Era în bucătărie, lângă chiuvetă. Peter a răspuns de la primul apel, de parcă se plimbase şi el ca şi mine, în sus şi-n jos, cu telefonul îndesat în buzunar, sau şezuse lângă el, în aşteptare. Nu-mi închipuiam că mă aşteptase pe mine. Probabil că avea deja pe altcineva, care ar fi putut fi chiar acolo, lângă el în pat, sau care, dacă ştia de existenţa mea, probabil mă

credea cea mai mare idioată din lume. Cred că nu se înşela prea mult.

— Peter? Cannie la telefon. Am scris o carte, am izbucnit eu.

— Ah, răspunse el pe un ton neutru.

— Dacă… dacă ai citi, ai găsi explicaţii despre… M-am prăbuşit pe scaunul de lângă telefon, imaginându-mi cât de ridicolă puteam fi. Despre ce s-a întâmplat cu tata şi cu Bruce, despre ce s-a petrecut cu mine. Ai găsi motivele pentru care nu pot fi o soţie bună. Peter, îmi pare rău, am spus, înghiţindu-mi nodul din gât.

— Cannie.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, iar vorbele îmi ieşeau şuvoi din gură:

— Lui Joy îi e dor de tine. În seara asta a spus că tu eşti tatăl ei şi eu cred că… Am mai înghiţit un nod şi mi-am şters ochii. Aş vrea… Adică, au fost destui oameni în viaţa ei care-au părăsit-o şi, dacă ai vrea să citeşti cartea, ţi-aş putea da un exemplar. O să iasă abia în primăvara viitoare şi editura a schimbat titlul, dar aş putea să printez manuscrisul şi să ţi-l dau…

Tonul vocii lui era puţin mai cald. Aşa îmi vorbea el atunci când eram extrem de deprimată, şi tot aşa îi vorbeşte un medic unei paciente care suferă de-o boală incurabilă, atunci când îi spune că nu se mai poate face nimic, dar că el va încerca s-o aline. Deci poate că era singur. Sau poate că iubita lui se dusese până la baie, ca să se schimbe de corsetul din dantelă şi să-şi pună bikini cu imprimeu ce imită pielea de leopard.

— Unde eşti? mă întrebă Peter.

— În New Jersey. Am dus-o pe Joy într-o vacanţă. Iartă-mă că te deranjez. Nu-ţi face griji, voi fi bine. Ar fi trebuit să… Mi-am impus să nu mai continui. În fine, îmi pare rău că te-am deranjat.

Acum, vocea îi suna amuzată.

— Unde anume în New Jersey?

— Avalon. Pe plajă. Am luat un avans şi mi-am zis că poate-ar trebui să mergem la mare. Să ne bronzăm puţin, să ne plimbăm pe nisip. Medicul lui Joy a zis că i-ar prinde bine să meargă pe nisip.

— Care e adresa?

Mi-a tresărit inima şi mi-am muşcat buzele, nevrând să sper prea mult.

— Stai o clipă.

I-am spus unde eram şi ne-am luat la revedere. Apoi am urcat pe terasa care se deschidea din dormitorul principal şi-am ascultat zgomotul tainic al valurilor care se rostogoleau la ţărm, râsetele ce răzbăteau de la barul din apropiere şi pe oamenii care jucau cărţi pe veranda casei de alături. M-am lăsat învăluită de aroma verii, în care se împleteau parfumul apei sărate şi fumul scos de cărbunii de la un grătar, până ce zidurile au fost scăldate în luminile unor faruri, iar Peter a urcat hotărât scările de la intrare, a ajuns pe terasă şi m-a luat în braţe.

Mai târziu, stând întinsă pe o saltea care se afunda în mijloc, într-o cameră ai cărei pereţi luceau în lumina lunii, mi-am dat seama că scrierea romanului fusese un soi de act de exorcizare.

Pusesem totul pe hârtie, fiece gând plin de furie şi ură, dorinţa mea de răzbunare, durerea şi lipsa mea de siguranţă, aventurile mele amoroase eşuate şi părerea proastă pe care o aveam despre mine, descrieri ale familiei mele destrămate. împletisem adevărul cu neruşinatul fir aurit al sexualităţii, şi încă fără să mă zgârcesc, permiţându-i eroinei mele să-şi istovească furia într-o serie de întâlniri prea puţin credibile şi dăruindu-i tot ce-mi dorisem eu vreodată, iar acum eram liberă – sau, cel puţin, atât de liberă cât puteam să fiu eu vreodată. M-am cuibărit la pieptul lui Peter, imaginându-mi că patul era o barcă şi că pluteam amândoi la întâmplare pe o mare liniştită,

îndepărtându-ne tot mai mult de povestea mea nefericită, de cei care-mi făcuseră rău.

Peter îşi strecurase mâna în părul meu, iar obrazul mi se încălzise, lipit de pieptul lui.

— Mă mărit cu tine, i-am zis. Dacă mă mai vrei.

— Nu e limpede că te vreau? întrebă el, chicotind.

— Dar fără vreo petrecere impresionantă, am precizat strecurându-mi picioarele printre ale lui. Nu vreau să ne dăm în spectacol.

— Fără spectacol, repetă el.

L-am sărutat somnoroasă.

— Şi nu vreau niciun fel de rochie de mireasă. E o risipă de bani uriaşă. Două mii de dolari cheltuiţi pe ceva ce îmbraci o singură dată!

— Fără rochie, încuviinţă Peter.

— Joy va duce coşuleţul cu flori. Am închis ochii şi mi-am imaginat scena. Poate să ţină Nifkin verighetele?

— Cum vrei tu.

Îi simţeam buzele arcuindu-se într-un surâs.

— Fără petreceri, fără rochie de mireasă, Picăţel o să ţină verighetele. Sună excelent.

— Nu-i mai spune Picăţel.

— Păi, Nifkin tot asta înseamnă, zise el, căscând.

Mda, adevărat.

— Ah, şi nu vreau în ruptul capului să-mi apară fotografia în ziar.

Peter oftă.

— Să mai întreb de ce?

Am dat din cap că nu. Mă folosisem de scena asta în carte – pagină desprinsă din viaţa mea reală. Odată, mă găsise tata stând la masa din sufragerie şi studiind intens fotografiile de la nunţi. Mijise ochii şi se uitase la miresele acelea de parcă nu mai văzuse niciodată vreuna. Poate că nici nu văzuse. „Hârtie de împachetat” era una dintre expresiile cele mai blânde pe care le folosea la adresa

publicaţiei locale; rămăsese fildel ziarului *Times*.

— De ce te interesează aşa de tare? mă întrebase el, iar eu îi povestisem despre concursul pentru cea mai urâtă mireasă.

— Îţi vine să crezi una ca asta? întrebasem pe un ton plin de indignare. Îţi vine să crezi că oamenii pot fi atât de răi?

Tata mă privise furios. Era roşu la faţă şi în mână avea un pahar de whisky.

— Tu chiar îţi faci griji pentru mireasă? Vorbea încet, iar cuvintele erau uşor neclare, dar reuşeam să le disting. Sau îţi faci griji pentru tine însăţi?

— Larry, zisese mama de lângă chiuvetă, unde spăla vasele de la cină. Tremurător şi slab, tonul vocii ei se ridicase atât cât să acopere sunetul apei care curgea. Larry, te rog.

Întinsă în pat, lângă Peter, am respirat adânc şi-am îndepărtat amintirea acelui moment.

— E o poveste lungă, am zis. Poţi s-o citeşti în carte.

Am căscat şi m-am cuibărit lângă el, satisfăcută şi foarte fericită.

În cele din urmă, a citit. El, ca şi restul lumii. După subiectiva mea părere, consecinţele acestei lecturi au fost aproape dezastruoase. Şi-acum, iată-mă în compania editoarei mele, care voia să iau totul de la zero.

— Cannie?

Pe sub uşa cabinei de toaletă, am văzut vârfurile pantofilor bleumarin de lac ai Larissei.

— Te simţi bine?

— Da, am răspuns eu.

Pantofii nu se mişcară.

— Îmi pare rău, spuse Larissa. Ar fi trebuit să-mi închipui că asta se va întâmpla, dar când am sunat-o pe Patsy s-o întreb de ce ne invită la prânz, mi-a zis doar că vrea să-ţi facă o surpriză.

— Păi, chiar sunt surprinsă, am spus veselă şi m-am ridicat. Dar îmi place foarte mult ceea ce scriu acum, îmi place Lyla Dare. Îmi place să am un pseudonim. Chiar sunt mulţumită.

— Dar te vei mai gândi la propunere?

Vocea Larissei era plină de speranţă. Am deschis uşa cabinei şi m-am dus la chiuvetă.

— Sigur.

De-ndată ce-am rostit cuvântul am ştiut că era o minciună, dar era una nevinovată, mi-am zis în sinea mea. îi spuneam Larissei ce-şi dorea să audă; ea, la rândul ei, îi va spune lui Patsy ceea ce-şi dorea aceasta să audă; iar eu mă întorceam la Philadelphia, plănuiam ceremonia de *bat mitzvah* a fiicei mele, mai tricotam un pulover şi selectam apelurile telefonice, până ce se linişteau apele.

Larissa strălucea de fericire.

— Vorbeşti serios? Nici nu-ţi pot descrie cât de entuziasmaţi ar fi. Dacă ai vreo idee nouă, dacă-ai putea să-mi scrii un rezumat sau poate doar un paragraf...

Pentru o clipă, reticenţa mea lăsă loc uimirii profunde.

— Ai putea să vinzi un paragraf?

— Scris de tine? Fireşte. Aş putea vinde şi-o propoziţie. Chiar şi-o interjecţie!

M-am şters pe mâini în tăcere. N-aveam de gând să-i dau apă la moară.

— Haide, zise ea.

Mă luă de braţ şi rosti o frază pe care mă îndoiesc c-o mai spusese cineva vreodată, la toaletă acestui restaurant:

— Hai s-o dăm încolo de salată şi să comandăm un desert.

Doisprezece

În timp ce urcam pe scările rulante către raionul de haine de la Bergdorf Goodman, mătuşa Elle mă dăscălea:

— Cea mai importantă regulă în modă este „Cunoaşte-te pe tine însăţi44.

— Cunoaşte-te pe tine însăţi, am repetat eu.

Mă simţeam de parcă trebuia să-mi iau notiţe.

— Ai şolduri mai late şi umeri mai înguşti? Ai o siluetă de clepsidră? Ai o talie joasă? Ai umerii laţi? Sau picioare frumoase? Sau tălpi înguste? Trebuie să cunoşti şi să accepţi acele trăsături care te fac unică şi să le pui în valoare.

— Eu... ăăă...

Să fiu sinceră, nu ştiam să existe ceva anume care să mă deosebească de alţii, în afară de jena îngrozitoare cauzată de prezenţa maică-mii şi de adevărul despre naşterea mea.

— Îmi place părul meu, am zis în cele din urmă, deşi asta se întâmpla numai după ce munceam la el trei sferturi de oră.

Mătuşa încuviinţă din cap. Peste blugi îşi înfăşurase un sarong strălucitor, din mătase roz cusută cu fir argintiu, purta o bluză subţire, neagră, cu decolteu adânc şi se încălţase cu balerini tot argintii. Îşi ascunsese părul sub o şapcă de tweed cenuşiu, în care înfipsese şase agrafe cu strasuri în formă de inimioară, de diverse mărimi. Zornăia şi clincănea la fiecare pas. Mă simţeam extrem de banală, mergând alături de ea îmbrăcată în kaki şi cu adidaşii pe care mama mă obligase să-i port („O să stai în picioare de dimineaţă până seara, Joy, şi-o să-mi mulţumeşti că te-am pus să-i încalţi”).

— Trebuie să cunoşti toate amănuntele, chiar dacă urmează să cumperi o simplă pereche de chiloţi, spuse Elle.

Sări de pe scara rulantă şi-mi puse mâinile pe umeri, oprindu-mă locului. Mi-am tras părul peste aparatele auditive, mi-am supt burta şi-am îndreptat umerii, privind încremenită la femeile bine îmbrăcate care se perindau pe

lângă noi. Elle îmi atinse uşor capul, îşi trecu mâna peste părul meu, îmi dădu roată, apoi zâmbi satisfăcută şi mă conduse către următoarea scară.

— Aş zice că porţi măsura 34. Proporţiile sunt armonioase. Tenul este *superb*. Aş opta pentru roz, zise ea. Nu galben şi în niciun caz roşu sau albastru. O pereche de săndăluţe, un coc…

Se aplecă înainte, adunându-mi părul într-un coc răsucit.

— Am văzut o rochie cu mărgele Proenza Schouler. E mortală. Absolut mortală!

— Aăă… chestia e că…

Nu prea ştiam de unde să încep, dar eram convinsă că „rochia cu mărgele Proenza Schouler” nu era compatibilă cu îndemnul „Să nu depăşeşti trei sute de dolari” pe care mi-l adresase mama la gară, după ce-mi dăduse cartea ei de credit. Acesta fusese precedat de „Nu vorbi cu persoane străine” şi „Să nu pierzi cartea de credit” şi-i urmase „Ţi-ai amintit să aduci gustarea pe care ţi-am pus-o la pachet?”, moment în care am fost obligată să-i amintesc că mă duceam la cumpărături, nu la Amsterdam. O umbră i-a străbătut chipul la auzul cuvântului „Amsterdam”, dar s-a mulţumit să mă sărute şi să-mi ureze noroc.

— Ştii că am o sumă fixă, nu?

— Parcă am auzit eu un zvon, zise mătuşa Elle. Cât avem voie să cheltuim?

— Trei sute de dolari.

Expresia ei trăda un asemenea şoc, de parcă i-aş fi aruncat cafea în faţă.

— Pentru două rochii, am adăugat, pe un ton şi mai scăzut.

Elle scutură din cap, dezgustată.

— Şi de unde, mă rog, să cumpărăm o rochie de o sută cincizeci de dolari? De la H & M?

Mi-am muşcat buzele. Cămaşa mea era cumpărată de la H & M.

— Ţine-mă de mâini, a zis mătuşa când am coborât de pe o altă scară rulantă, întinzând braţele în lături.

Încă o prostie New Age de-a mătuşă-tii Elle, obişnuia mama să spună despre sora ei, dar i-am făcut pe plac.

— Închide ochii.

Aşa am făcut.

— Vizualizează rochia.

Am încercat, dar n-am văzut decât întuneric.

— Vizualizează rochia, scandă mătuşa. Fii rochia însăşi.

M-am concentrat din toate puterile şi, de data asta, am văzut o rochie frumoasă, cu un corset din satin strâns şi cu falduri unduitoare de tul. Din păcate, fata care-o purta nu eram eu, ci Amber Gross. Dar mi-am zis că era un început.

Mătuşa Elle expiră încet şi zgomotos, îmi eliberă mâinile şi-şi scoase mobilul argintiu din geanta de piele cu mărgele, tastând ceea ce mi s-a părut a fi numărul mamei.

— Cannie? Da. Da, e aici. Totul e în regulă.

Făcu o pauză, ţinându-şi capul înclinat.

— Nu, nu am găsit încă rochia. N-a trecut decât o jumătate de oră! Ai înnebunit?

Îşi dădu ochii peste cap şi mimă cuvântul „nebună”. I-am răspuns cu un zâmbet.

— Trebuie să discutăm bugetul, reluă Elle. Da. Da, mi-a zis… dar, Cannie, fii serioasă. Trei sute de dolari?

Se opri din nou.

— OK, dar tu ştii cât costă rochiile de seară?

Altă pauză.

— Da, am zis rochie de seară. Are nevoie de-o rochie de seară elegantă.

Încă o pauză scurtă. Elle mă luă de cot şi mă târî după ea până la pereţii pe care, cu litere argintii, stăteau

scrise nume de designeri. *Narciso Rodriguez*, am citit în gând. *Zac Posen*. *Armani*. *Valentino*. *Marchesa*. Parcă erau cuvinte dintr-o limbă străină, iar magazinul se găsea într-o altă lume.

— Candelabru, pur şi simplu nu am timp în clipa asta să-ţi explic care este diferenţa dintre o rochie şi-o rochie de seară, zise mătuşa.

Luă de pe o bară o rochie albă cu o singură bretea, o ţinu în dreptul meu, apoi clătină din cap şi-o agăţă la loc.

— Există o diferenţă, crede-mă. De trei sute de dolari-găseşti o rochie de Doamne-ajută la vreun magazin din Philadelphia, dar nu-ţi ajunge pentru o rochie de seară. Când unica ta copilă trece pragul maturităţii, o rochie de gală este absolut necesară.

Scoase o rochie de un auriu pal, cu o fustă scurtă şi înfoiată, o ţinu în dreptul ei, zâmbi, apoi scutură violent din cap, ca pentru a-şi reaminti scopul misiunii noastre, şi-o puse la loc. Când mobilul îi alunecă de la ureche, am auzit vocea maică-mii, un cârâit subţire şi indignat.

Elle rânji şi mai scoase o rochie de pe bară. Aceasta era din satin lucitor de culoarea lavandei, partea de sus având volănaşe încreţite. O văzusem pe Taryn Tupping purtând ceva identic – poate chiar rochia asta – într-una din revistele mătuşii. Pulsul mi se acceleră. Rochia lui Taryn Tupping! Dar mătuşa Elle dădu din cap. *Nu ţi se potriveşte culoarea*, îmi şopti ea.

— Ce? spuse cu voce tare în telefon, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu. Nu, de o mie de ori nu. N-am de gând să-i cumpăr superbei tale fiice o rochie lungă, posibil cu nişte volănaşe. Doamne, ce te-a apucat? Cum de-ai ajuns în halul ăsta? îşi lipi telefonul de ureche, dar tot se mai auzea cârâitul. Uite ce e, spuse ea în cele din urmă, făcând cu mâna vânzătoarei, care veni grăbită să ne ajute. Doar pentru că tu nu cheltuieşti bani cu propria garderobă, nu înseamnă că Joy ar trebui să facă la fel. De

fapt, tocmai pentru că tu faci economie la haine, Joy ar trebui să-şi permită ceva drăguţ.

Mi-am plimbat cu sfială degetul pe corsetul uneia dintre rochii. Era făcut din fâşii de satin verde, într-o nuanţă pală ca a ierbii noi. Am ridicat eticheta cu preţul, dar i-am dat drumul rapid. Am ridicat-o iarăşi, având impresia că citisem un zero în plus. Când m-am lămurit că văzusem bine, m-am strecurat ruşinată pe lângă vânzătoare, care stătea în poziţie de drepţi alături de mătuşă-mea, cu faţa către bara pe care se găsea un carton discret, cu inscripţia REDUCERI.

Elle asculta ce zicea mama, pe sub cozorocul strălucitor al şepcii zărindu-i-se fruntea încruntată. Când deschise iarăşi gura, rosti cuvintele pe un ton glacial:

— Un exemplu prost? întrebă ea, iar eu am încremenit, ţinându-mi respiraţia. De ce? Pentru că-mi pasă cu ce mă îmbrac? Pentru că vreau ca Joy să arate splendid într-o zi aşa de importantă?

Îmi făcu iarăşi cu ochiul şi m-am relaxat chiar înainte să ridice degetul mare, în semn că totul era în regulă.

— Sigur, sigur. Nu, nu, am înţeles. Mă voi strădui. O să-i spun. Bine. Bun. Ce?

Îşi sprijini telefonul de umăr.

— Maică-ta vrea să ştie dacă ai fost la toaletă.

Şi eu, şi mătuşa ne-am dat ochii peste cap exasperate.

— Sunt convinsă că poate să aibă grijă de ea însăşi. Da, da. Te sun mai târziu. Pa.

Trânti clapeta mobilului şi-l puse înapoi în geantă, afişând o expresie satisfăcută.

— Am obţinut un buget de cinci sute, mă anunţă ea.

— Mătuşă, eşti extraordinară! am exclamat.

— Aşa este, mă aprobă ea, dar trebuie să contribui şi tu cu o sută de dolari.

— E-n regulă, am zis. O să fac comisioane,

babysitting, orice. Prietena mea Tamsin are grijă de copii şi primeşte cincisprezece dolari pe oră.

— Cincisprezece dolari?

Mătuşa scutură din cap şi smulse o rochie bleumarin de pe suport.

— Doamne, eu mă consideram norocoasă dacă obţineam trei. Mă rog, adevărul este că nu eram o persoană prea grijulie. Hei, pleacă de-acolo!

Mă înşfacă de braţ şi mă trase de lângă rochiile cu preţ redus, fără să-şi ridice ochii din podea. Am zâmbit larg. Uitasem că mătuşa credea în Legea Afinităţii – aceasta spunea că, dacă-ţi doreşti lucruri frumoase, trebuie să petreci un timp cât mai îndelungat în preajma lor. Mătuşa Elle nu numai că nu cumpăra haine la reduceri, dar nici măcar nu se atingea de ele.

— Ar trebui să mergem la Macy's. Pronunţă numele de parcă ar fi înghiţit o pilulă amară. Cred că mai ştiu unde e. Au nişte imitaţii foarte simpatice şi poate că…

O urmam pe mătuşă-mea printre stativele de care atârnau haine, în vreme ce-şi croia drum, clincănind, spre ieşire, când, deodată, am văzut-o: roz, strălucitoare, cu mărgele sclipitoare şi bretele subţiri înfăşurate în jurul unui umeraş de plastic.

— Mătuşă Elle.

— Ce e? mă întrebă ea.

Fără o vorbă, am arătat spre rochie.

— Ooo…

O ridică de pe stativ şi-o scutură uşor, făcând mărgelele să arunce lumini şi fusta să se unduiască.

— Foarte frumos.

— Asta e. Pe asta o vreau, am zis, regăsindu-mi glasul.

O ţinu la distanţă de un braţ, răsucind-o pe toate părţile. Văzând cum se reflectă lumina în ţesătură şi auzind sunetul scos de mărgelele de pe tiv când se loveau

una de alta, mi-am imaginat cum voi dansa îmbrăcată în ea, plutind pe ring; mi-l imaginam chiar şi pe Duncan Brodkey, privindu-mă cu buzele strânse ca pentru un fluierat admirativ. Fruntea mătuşii se încreţi la vederea preţului.

— E de rău? am întrebat.

— Ei bine, să nu ne pripim. Hai s-o probăm.

Îşi ciocăni uşor dinţii cu una din unghiile roz.

— Cred că am un tichet-cadou pe care-l putem folosi. Şi poate că…

Îşi aruncă rochia pe braţ, iar eu am urmat-o ţopăind spre cabina de probă.

— Pot să te întreb ceva?

— Spune, albinuţo, mă îndemnă mătuşa.

Presără nişte sare peste băltoaca de ketchup pe care şi-o storsese pe farfurie, înmuie un cartof prăjit şi-l ronţăi delicat. Eram la Brooklyn Diner, într-un separeu de lângă vitrina cu sandvişuri cu brânză, mătuşa de-o parte a mesei, eu de cealaltă, împreună cu rochia cea roz. Acoperiserăm preţul cu cartea de credit a mamei, cardul de debit al mătuşii, plus tichetul-cadou, dar chiar şi aşa depăşiserăm simţitor bugetul. Rezultatul era că nu mai putusem cumpăra o rochie şi pentru petrecerea lui Amber, dacă aceasta intenţiona într-adevăr să mă invite. Dar nu-mi păsa. Când îmi strecurasem rochia cea roz pe cap şi mătuşa trăsese fermoarul, mi-am dat seama că nu mă simţisem niciodată atât de frumoasă. *Arăţi trăsnet*, îmi imaginam c-ar fi şoptit cineva, iar vocea suna ca a lui Duncan, cuvintele acestea fiind adresate nu lui Amber, ci mie.

— Păi…

Am scos salata din burgerul cu curcan, apoi feliile rotunde de murături.

— Păi, cred că Bruce n-a venit prea des să mă vadă, atunci când eram mică.

Elle zâmbi complice.

— Verifici dacă lucrurile sunt adevărate, după ce s-au petrecut?

— De ce nu mi-a zis nimeni că a plecat la Amsterdam? am întrebat, muşcând din burger.

— Nu ştiu, răspunse mătuşa. Erai foarte mică… şi când te-ai făcut de trei, patru anişori, el se întorsese deja.

Ridică furculiţa şi-o înfipse într-o foaie de salată.

— Cred că maică-ta încerca să te protejeze.

— Ascunzându-mi faptul că tatăl meu biologic m-a văzut pentru prima oară când aveam trei ani?

Mătuşa Elle părea îngrijorată. Poate că îi era teamă să nu-şi atragă mânia mamei, dând în vileag secretele.

— Păi, e chiar aşa de important? Îţi aminteşti ceva de pe vremea când aveai un an sau doi? Probabil că stăteai tot timpul într-un ţarc.

— Ce-i aia ţarc? am întrebat eu, nedumerită.

— Un fel de cuşcă pentru copiii mici, răspunse Elle, încruntându-se. Bunică-ta ne ţinea în aşa ceva.

Lasă asta acum, mi-am zis.

— Da, e foarte important. Doar e vorba de tatăl meu!

— Eu am avut un tată şi nu-i cine ştie ce plăcere, zise mătuşa.

— Ce vrei să spui?

Cunoşteam datele esenţiale despre familia lor: bunicul meu plecase când mama era adolescentă, se căsătorise cu o femeie mult mai tânără şi avusese copii cu ea, şi nici mama, nici altcineva nu-l mai văzuse de-atunci.

Elle strânse din buze şi puse furculiţa pe masă.

— Nu e plăcut, pur şi simplu, zise ea.

— Ce vrei să spui cu asta? Vă bătea?

Tatăl din Fetele curajoase nu plâng nu-şi bătuse copiii, dar aruncase în ei cu diverse obiecte: cărţi, sticle, telefoane fără fir. „Allie” avea o adâncitură în frunte de pe vremea când avea nouă ani şi tatăl ei aruncase cu o patină

după ea.

Elle mai presără nişte sare pe cartofi.

— Nu ne-a bătut niciodată.

A rămas tăcută atât de mult timp, încât mi-am închipuit că nu intenţiona să mai continue şi va trebui s-o iau de la capăt cu calculatorul sau poate cu bunica Ann, dar deodată spuse:

— Mă jignea.

— În ce fel?

Era roşie la faţă, iar părul, când îşi trecu degetele prin el, i se ridică şi-o făcu să semene aşa de mult cu mama, că m-am speriat.

— Îmi zicea „proastă”, „tâmpită”, „idioată”, „cretină”. Cred c-ai prins ideea.

— Vai…

Nu ştiam ce altă replică să dau.

— Şi-apoi, dintr-odată… Pocni din degete în aer şi suflă printre buzele strânse pungă. A dispărut. S-a topit în ceaţă. A lipsit de la ceremonia de absolvire când a terminat Josh liceul. A lipsit de la ceremonia mea de absolvire a facultăţii.

— Tu ai absolvit facultatea?

Asta era o noutate pentru mine.

— Păi, aş fi absolvit-o, dacă mi-ar fi plătit taxele de şcolarizare! ridică ea tonul.

Cele două doamne cu părul alb, care împărţeau o felie de prăjitură cu brânză, se uitară lung la noi. Mătuşa izbi fundul sticlei de ketchup cu atâta furie, încât m-am mirat că nu m-a stropit.

— Mă rog, spuse ea, punând sticla jos, tu ai o mamă şi un tată şi… ăăă, pe Bruce. Ai o grămadă de oameni care te iubesc. Practic, ţi-ai atins potenţialul maxim! Şi-ncă de la vârsta asta!

În timp ce ea-i tot dădea înainte cu realizarea potenţialului maxim şi nu mai ştiu ce seminar la care

fusese de curând, mintea mea zbura spre alte meleaguri. Iată faptele: ea şi maică-mea avuseseră un tată rău, doar că răutatea lui era puţin diferită de a personajului din carte. Descoperisem deja adevărul despre mama şi Bruce, deci puteam să aflu adevărul şi-n privinţa poveştii ăsteia. Puteam să mă joc în continuare de-a detectivul, investigându-mi propria viaţă şi viaţa întregii mele familii, citind cărţi şi articole, interogând martorii, separând adevărul de ficţiune şi descoperind de una singură toate acele lucruri pe care nimeni nu voise să mi le spună. Adevărul ar fi putut să fie complet diferit faţă de ceea ce scrisese mama şi de ce-mi povestise mie. Poate că felul în care se purta era adevărul, iar ceea ce descrisese în carte era minciuna.

Însăşi ideea îmi ridică moralul. I-am zâmbit mătuşii, care-mi întoarse gestul aproape cu recunoştinţă, revenind la starea ei de spirit obişnuită, plină de optimism şi strălucire. Mi-am lăsat mâna să alunece către punga cenuşie şi lucioasă de lângă mine şi mi-am trecut degetele peste foiţa de hârtie care-mi acoperea rochia, de parcă mi-ar fi putut da puteri noi sau mi-ar fi adus noroc.

— Nu, zise mama patru ore mai târziu, în aceeaşi seară.

Luaserăm toate trei trenul spre casă, înşirate astfel: mama cu romanul în braţe, mătuşa Elle cu telefonul şi eu cu punga în poală, refuzând cu încăpăţânare s-o las pe mama fie şi numai să tragă cu ochiul şi obligând-o să aştepte până la momentul numit de mătuşă-mea „marea dezvelire”.

Acum, stăteam în dormitorul ei, în faţa oglinzii înalte, îmbrăcată în rochia cea roz. Maică-mea se tot rotea încetişor în jurul meu.

— Îmi pare rău, Joy. E o rochie foarte, foarte frumoasă, dar pur şi simplu nu se potriveşte cu serbarea de *bat mitzvah*.

— De ce nu? am gemut eu.

Îmi strânsesem părul în vârful capului şi-mi pusesem unica pereche de sandale cu toc pe care-o aveam, cea rămasă de anul trecut, de la Ziua Clasei. Rochia îmi venea perfect – nici prea strâmtă pe piept, nici prea largă pe şolduri. Poalele îmi atingeau delicat pielea chiar deasupra genunchilor, iar mărgelele argintii luceau, dând impresia că însăşi rochia era ţesută din lumină pură.

Mama se aşeză pe pat ca o căpetenie indiană, cu sânii odihnindu-i-se practic pe genunchi.

— Am primit instrucţiuni de la sinagogă. Nu ai voie cu rochii fără bretele sau cu bretele foarte subţiri.

— Dar are şi un şal!

Am dat fuga să i-l aduc. Când am revenit, cu ţesătura argintie în jurul umerilor, mama era tot încruntată.

— E minunată, Joy, vorbesc serios, dar e prea sofisticată pentru o fetiţă de treisprezece ani.

Prea sofisticată, *zici*? Interesantă remarcă, mai ales că venea din partea cuiva care scrisese că-şi pierduse virginitatea la cincisprezece ani, pe canapeaua extensibilă a părinţilor – dacă nu cumva era şi asta o minciună.

— Dar nu mai sunt o fetiţă. Despre asta e vorba în ceremonia de *bat mitzvah*! Sunt pe cale să devin femeie şi nu pot să mă îmbrac într-o rochie de copiliţă!

Mi-aş fi dorit să fie şi mătuşa acolo, să-mi ţină partea, dar aceasta se topise aproape imediat ce ajunseserăm acasă, făcându-ne cu mâna peste umăr şi spunându-le alor mei să nu o aştepte.

— Nu, zise mama.

M-am uitat la ea. Se uită şi ea la mine, cu o expresie încordată şi impenetrabilă.

— De ce eşti aşa de îngrijorată? Ce crezi c-o să mi se întâmple dac-o port? Îţi închipui că… am început, dar apoi mi-am ţinut gura.

Îţi închipui că o să fac sex cu vreun tip pe canapeaua

extensibilă? fusesem cât pe ce s-o întreb. Crezi c-o să rămân însărcinată din greşeală, ca tine?

— Îmi pare rău, zise ea. Dar rochia asta nu e potrivită pentru genul de ceremonie pe care tatăl tău şi cu mine vrem ţi-o oferim.

Care tată? aproape c-am întrebat. Dar, judecând după figura ei, o astfel de întrebare nu m-ar fi ajutat cu nimic. Expresia îmi era foarte cunoscută. Era aceeaşi pe care-o afişase atunci când îmi spusese că nu am voie să merg la un film interzis persoanelor sub cincisprezece ani sau la o petrecere, decât dacă vorbea în prealabil cu părinţii respectivi; când mă informase că nu-i păsa cât de târziu stau alţii, pentru că ora mea de culcare în cursul săptămânii era la zece.

Mi-am scos rochia şi-am azvârlit-o pe patul maică-mii, unde ateriză într-o grămăjoară tristă de material roz.

— Scumpo, îmi pare rău, dar…

N-am zis nimic. Nu i-am adresat nici măcar o privire, în timp ce ieşeam şi-o luam în jos pe scări. *Ce ipocrită*, mi-am spus, articulând cuvântul cu buzele, dinţii şi limba, dar fără să-l rostesc cu voce tare, în vreme ce parcurgeam cu paşi apăsaţi holul decorat cu portrete de familie: eu bebeluş, eu pe la doi ani, eu în prima zi la creşă, la grădiniţă şi în clasa a şaptea. Am trecut pe lângă pendula de care maică-mea era atât de mândră şi pe lângă mesele cu vaze încărcate de trandafiri roşii şi roz, pe care-i tăiase din grădină. *I-po-crită*. Când nu era decât ceva mai mare decât mine, ea făcuse deja sex, sex adevărat cu nişte tipi cât se poate de reali, şi-acum murea de grijă dacă-mi arătam puţin umerii?

Ajunsă la mine în dormitor, mi-am pus nişte blugi şi-un hanorac şi-am scos din sertarul cu lenjerie cartonaşul de răspuns la invitaţia lui Tyler. Am coborât, i-am legat lesa lui Frenchie, am ieşit în aerul limpede al nopţii şi m-am dus la cutia poştală de la capătul străzii. Am rămas

lângă ea, ţinând uşiţa cutiei deschisă până ce-am auzit cartonaşul aterizând pe fund.

Treisprezece

În seara aceea, la zece, Peter s-a întors de la partida de Quizzo[14] la care se ducea o dată pe lună, împreună cu ceilalţi dieteticieni (*Specialişti în medicina pentru prevenirea obezităţii, te rog*! zicea el de câte ori mă auzea spunându-le „doctori în dietă”). Nici n-a intrat bine pe uşă, că l-am şi înşfăcat de braţ, mi-am dus un deget la buze şi l-am târât la etaj. Am trecut în vârful picioarelor pe lângă dormitorul lui Joy, după care am deschis uşa dormitorului nostru şi i-am indicat cu un gest teatral rochia roz-argintie întinsă pe pat.

— Tu vezi asta? l-am întrebat cât se poate de categoric.

Peter s-a uitat la rochie, apoi la mine, apoi iarăşi la rochie, aşteptându-se neîndoielnic la o întrebare-capcană.

— E drăguţă, remarcă în cele din urmă. E pentru tine?

O, Doamne-Dumnezeule! De parcă aş putea vreodată s-o trec peste şolduri! Peste un şold, măcar.

— E de la Badgley Mischka. La ăştia nu se fac haine pentru de-alde mine. Asta, am declarat pe un ton patetic, este rochia pe care fata noastră vrea s-o poarte de *bat mitzvah*.

Peter se uită la ea cu mare precauţie, de parcă se aştepta să ţâşnească de pe plapumă şi să-l stranguleze.

— E frumoasă, zise, dar îmi văzu expresia şi adăugă: Nu ţi se pare?

— Nu e deloc potrivită, am răspuns, respirând foarte adânc, ca la yoga. E complet şi total nepotrivită.

Peter traversă camera, ridică rochia de breteluţe şi-o

---

14 Concurs de cultură generală foarte popular în Statele Unite, organizat în localuri.

întinse pe bancheta de la piciorul patului. Apoi se întinse, îşi aşeză capul pe pernă şi un braţ îndoit sub cap. Cu celălalt bătu uşurel spaţiul gol de lângă el. Înciudată, m-am lungit şi eu alături. Peter îmi ronţăi delicat lobul urechii.

— Miroşi frumos, spuse.

— Nu devia de la subiect, i-am atras eu atenţia, schimbându-mi poziţia şi aşezându-mi capul pe pieptul lui. Trebuie să discutăm despre asta. Trebuie să purtăm o discuţie serioasă… ca între adulţi… mă gâdili!

Am început să chicotesc. Nu părea să-l deranjeze că mişcarea îmi făcea sânii să tremure lângă şoldul lui.

— Pot să te întreb ceva? Oare procedăm greşit? Adică vrem neapărat ca ziua asta să însemne ceva şi credem că evenimentul religios este cel mai important, dar poate c-o să părem nişte zgârciţi, dacă la petrecere o să avem doar un DJ. Poate-ar trebui să angajăm nişte dansatori sau să prezentăm un film cu scene din viaţa lui Joy. Crezi că e prea târziu să găsim un cameraman şi un producător? Şi să cumpărăm drepturile de difuzare pentru nişte cântece?

— Cred că ar trebui să ne ţinem de planul nostru, mă sfătui Peter şi-mi desfăcu dintr-o singură mişcare toate cele patru copci ale sutienului, un talent pe care şi-l perfecţionase de-a lungul vremii şi care mă impresiona de fiecare dată. Adică un DJ, un prânz gustos, cabina aceea foto. Va fi perfect. Îmi ridică bărbia cu degetele şi mă privi. Şi acum, spune-mi ce te frământă cu adevărat.

Am deschis gura, dar mi-am dat seama că nu eram în stare. Nu puteam să-i spun: *Dragul meu, adevărul e că fiica noastră arată de treizeci de ani în rochia aia*. Nu puteam să adaug că, dacă Joy n-ar fi fost o fetiţă, ci femeie în toată firea, oamenii ar fi rănit-o, aşa cum se întâmplă de obicei. Şi nu puteam nici măcar să şoptesc partea cea mai dureroasă, şi anume: dacă ar fi într-adevăr o femeie în toată firea, mie ce mi-ar mai rămâne de făcut? Sigur,

aveam o carieră, cu toate că era una incompletă şi mai mult în umbră, dar adevărata mea slujbă de zece ani încoace fusese să-mi protejez fiica. Când o văzusem în rochia aceea, mă simţisem de parcă primisem înştiinţarea de concediere şi un salariu compensatoriu. *Misiunea dumitale s-a încheiat aici*, spuse rochia, lunecând de pe banchetă şi căzând pe covor, unde rămase într-o grămăjoară ce părea a-şi râde de mine. *Ce păcat, e-aşa de trist, ai grijă să nu te lovească uşa când pleci*. Nu puteam să-i împărtăşesc lui Peter detaliile târgului pe care-l încheiasem în mintea mea: dacă îi ofer lui Joy petrecerea pe care şi-o doreşte, o petrecere aşa cum avuseseră toţi prietenii şi rudele ei, atunci sentimentul de recunoştinţă o va mai ţine pe lângă mine o vreme şi lucrurile nu se vor schimba.

Am scos invitaţia lui Tyler din sertarul noptierei, unde-o ascunsesem în vederea unei astfel de discuţii, după ce-o salvasem din coşul de gunoi.

— Ia uită-te la asta.

— E mare, zise Peter luând plicul în mână.

— Mare, am repetat eu. Asta îşi închipuie Joy că e normal şi, în lumea ei, asta chiar e firesc. Deci, poate c-ar trebui…

Peter mă sărută. Pleoapele mi se închiseră atunci când îmi trase bluza şi sutienul peste cap, dar se deschiseră din nou, imediat după.

— Aranjamentele din centrul mesei. Trebuie să găsim altele.

— Şşş, spuse Peter şi mă sărută încă o dată.

Mă întinse pe spate şi-şi lăsă trupul peste al meu.

— În următoarele zece minute nu mai vorbim.

— Zece minute? am început eu să chicotesc. O facem de două ori?

— Tacă-ţi gura, îmi şopti.

I-am simţit fierbinţeala buzelor pe obraz, apoi pe gât.

Am închis ochii şi mi-am lăsat inima, acel pumn veşnic încleştat, să se destindă şi să-şi avânte degetele către cer.

De fapt, au trecut în jur de patruzeci de minute până ce vreunul dintre noi să fie iarăşi interesat de conversaţie. Cum stăteam aşa, întinşi în întuneric, acoperiţi cu o pătură şi ascultând zgomotul maşinilor dincolo de fereastră, mi-am expus părerea, după care Peter îmi spuse pe un ton foarte serios:

— Deci să recapitulăm, ca să fiu sigur că am înţeles bine.

Era încă dezbrăcat, pe pieptul lui neted jucându-se flacăra luminării de pe noptieră. După sex, eu mă îmbrăcasem cu nişte pantaloni de pijama şi un tricou cu University of Philadelphia. Mi-am strecurat capul în scobitura dintre gâtul şi umărul lui şi m-am pregătit sufleteşte pentru recapitulare.

— Tu crezi, începu el, că petrecerile de *bar mitzvah* ca aceea dată de Tyler sunt motivul pentru care lumea îi urăşte pe americani, în general, şi pe evrei, în particular. Deci, dacă îi organizăm lui Joy o petrecere de o sută de mii de dolari, cu dansatori, invitaţii video şi schimbări de costume, înseamnă că teroriştii au câştigat partida.

— Mai mult sau mai puţin, am confirmat eu.

— Cu toate astea, continuă Peter, eşti chinuită de nelinişte…

— Şi de remuşcare! am adăugat.

— …nelinişte şi remuşcare, pentru că nu am pregătit sărbătoarea fiicei noastre cu destulă generozitate, şi-ai vrea să plec din culcuşul meu cald, să mă duc la computer, să intru pe internet şi să aflu dacă Aretha Franklin este disponibilă pentru un minispectacol în ziua respectivă.

— Aretha nu călătoreşte niciodată cu avionul, i-am amintit eu. Nu ştiu dacă ar accepta să meargă cu trenul sau cu maşina, dar spune-le impresarilor că suntem dispuşi să plătim pentru transport.

M-am rostogolit de lângă el şi m-am forţat să fac nişte extensii, respirând adânc, cu picioarele întinse către colţurile patului şi cu braţele ridicate deasupra capului.

Peter se propti în cot şi mă privi cu dragoste.

— Eşti nebună.

— Ai dreptate, am oftat eu. Probabil că Joy nici n-a auzit de Aretha Franklin. Ar trebui să-l chemăm pe… cum îl cheamă? ăla care arată de parcă ar fi fratele mai mic şi handicapat al lui Leonardo DiCaprio? Dustin Tuli? Lui Joy îi place la nebunie.

— Cannie, spuse Peter răbdător, nu-l vom angaja pe Dustin Tuli să cânte la petrecerea de *bat mitzvah* a fiicei noastre.

— Ei bine, ceva tot trebuie să facem.

M-am dat jos din pat şi-am început să mă plimb de colo-colo.

— Ce-ar fi să ne purtăm firesc? propuse el.

M-am trântit înapoi în pat şi mi-am îngropat faţa în pernă.

— Nu cred că e de-ajuns. Crezi că ar fi nimerit să-l aducem pe Prince? am întrebat, ridicându-mă iar.

— Candace, zise Peter, lăsându-şi mâna caldă pe spatele meu.

— Neah, nu Prince. O să spună că vine la două şi-o să apară pe la opt. Ca să nu mai zic de tipii ăia fără fund, cu care umblă…

— Cannie, tună Peter. Ce naiba se întâmplă?

M-am ridicat în picioare şi i-am oferit doar o parte din adevăr – vârful aisbergului, cum s-ar zice:

— I-am spus că rochia aia nu e potrivită. Îi trebuie ceva cu mâneci. N-a fost prea încântată.

Şi premiul pentru cea mai reuşită jumătate-de-adevăr a serii i se atribuie lui…

— Şi de ce, mă rog, n-o lăsăm să se îmbrace cu ce rochie vrea ea? întrebă Peter. Suflă în lumânare şi-şi

încrucişă braţele sub cap, dând de înţeles că va adormi curând. Poate să-şi pună ceva pe deasupra. Un batic, de pildă.

— Un batic? Dar ce, are nouăzeci de ani? Unde trăim, în Anatevka[15]?

— Ştii ce vreau să spun.

— Un şal, am mormăit eu.

— Un şal, repetă el aprobator. Nu e mare lucru.

— Nu e mare lucru dacă fiica noastră va arăta ca o prostituată, în sinagogă?

— N-o să arate aşa, mă contrazise Peter, căscând şi acoperindu-şi gura cu palma.

— Bine, poate nu chiar ca o prostituată, am cedat eu. Doar ca o damă de companie. Ştii tu, serviciul ăla unde trebuie să dai bani în plus, dacă vrei şi sex.

— Poate că va arăta ca o adolescentă, pur şi simplu.

Am închis ochii şi m-am înfiorat, conştientă fiind că ne apropiam de miezul problemei.

— Trebuie să ţinem seama şi de dorinţele ei.

Am încuviinţat, căci era un punct de vedere foarte corect.

— Joy se maturizează, a mai spus Peter.

Am scuturat din cap fără să scot o vorbă.

Domniţe, feţi-frumoşi, coşari, toţi cată/Să se prefacă-n pulbere odată[16]. Era un fapt inevitabil, dar asta nu însemna că trebuia să-mi şi placă. Doar pentru că soţul meu se grăbea să-i facă vânt lui Joy şi să aibă încă un copil, iar editoarea mea ardea de nerăbdare să mai scriu un roman nu însemna în mod automat că eu voi fi de acord.

— E firesc să se întâmple aşa, spuse el, şi mă sărută

---

15 Satul tradiţional evreiesc din filmul muzical Scripcarul de pe acoperiş (1971), a cărui acţiune este plasată în Rusia ţaristă, în anul 1905.

16 William Shakespeare, Cymbeline, Actul IV, Scena 2, Editura Univers, Bucureşti, 1971, trad. de Florian Nicolau, p. 172 (n. r.).

blând pe obraz, pe gât şi apoi pe frunte. E un lucru bun.

O lacrimă mi se rostogoli din ochi şi căzu pe pernă. *Fetiţa mea*, m-am gândit şi mi-am şters lacrima cu mâneca pijamalei. Cea mai importantă fiinţă din viaţa mea.

Paisprezece

De patru ani încoace, îmi serbez ziua de naştere în exact acelaşi fel. În weekendul de dinainte, mama şi cu mine mergem la Toppers, ca să ne facem manichiura şi pedichiura. În weekendul din săptămâna în care e ziua mea, mergem la Kimmel Center să vedem un film muzical şi luăm ceaiul la Ritz-Carlton, unde mâncăm sandvişuri cu castraveţi şi miniecleruri. În weekendul de după, mi se permite să invit doi prieteni să doarmă la mine şi mama îmi pregăteşte ce vreau eu la cină. Musafirii mei au fost întotdeauna Tamsin şi Todd, dar anul ăsta, din pricină că Todd devenise bărbat şi nu mai avea voie să vină (o interdicţie de-a dreptul ridicolă, dar maică-sa încă mai spera că vor începe să-i placă fetele), le-am invitat pe Tamsin şi pe Amber Gross.

În după-amiaza din ziua respectivă, Tamsin şi cu mine eram în camera de zi, când deodată sună cineva la uşă.

— Haide, am zis, ridicându-mă în picioare.

Tamsin rămase aşezată, ţinându-şi cartea (*Persepolis 2*) în poală şi făcând o mutră îmbufnată.

— Du-te tu, spuse ea.

Era evident că prezenţa lui Amber n-o încânta prea mult, în ciuda faptului că, atunci când îi cerusem părerea, fusese de acord. În săptămâna care trecuse, gemenii stătuseră cu mine la masa lui Amber. Mi-am imaginat că Tamsin va fi încântată să le vadă pe Sasha şi Andrey strângându-se ca să-i facă loc pe bancă, dar ea şi-a mâncat prăpăditul de *burrito* dat de maică-sa şi a stat cu nasul în carte, fără să scoată un cuvânt. Bănuiala mea era că, deşi

părea cufundată în lectură, Tamsin trăgea, de fapt, cu urechea din toate puterile, aşa cum făcea de obicei. Mai bănuiam şi că n-o impresionase prea tare ceea ce auzise, dar, cel puţin deocamdată, nu-mi spusese nimic despre asta.

Am deschis uşa. În prag era Amber Gross. Parcă tot nu-mi venea să cred. Era ca şi când însuşi preşedintele ţării ar fi venit pe la noi să ia cina şi să vadă un film. Nădăjduiam că vecinii erau acum la ferestre, privind minunea: cea mai iubită fată de la Philadelphia Academy stătea în pragul casei mele.

— Salut!

Pe un umăr ducea un rucsac roz, iar aparatul dentar era prins cu benzi de elastic galben. M-aş fi putut uita la ea ore în şir, analizând-o minuţios şi încercând să-mi dau seama cum de-i reuşeau toate perfect: cum de lungimea pantalonilor ei era perfectă sau cum de ştia să-şi întoarcă manşetele cămăşii de două ori, astfel încât aspectul acesteia să nu fie nici prea neglijent, nici prea îngrijit.

— Salut! Hai înăuntru.

— Uau, exclamă ea, părând impresionată după ce a tras cu ochiul în biroul mamei.

Se uită lung la teancurile de volume în numeroase limbi, toate traduceri ale romanului *Fetele curajoase*, apoi ridică o poză înrămată în care, gătite nevoie mare, erau mama şi Maxi Ryder pe un covor roşu. Avusesem grijă ca fotografia să fie cât mai la vedere.

— Uau, spuse ea din nou.

Începusem să mă relaxez, dar Amber ridică ochii şi-şi trecu degetul peste vrafurile de cărţi negru cu verde din colecţia Star Girl, care ocupau două etajere întregi.

— Mama ta citeşte aşa ceva?

Inima se porni să-mi bată cu putere. Star Girl era un secret – unul dintre multele secrete ale maică-mii, dacă stăteam să mă gândesc bine –, dar de ce ar fi fost, oare, de

datoria mea să-i păstrez secretele? Ce făcuse pentru mine în ultima vreme? Mă refuzase cu fiecare ocazie.

— Da, le citeşte, i-am răspuns. Dar le şi scrie.

Amber se uită la mine cu ochi mari.

— Serios?

— Da. Cu asta se ocupă. Dar e un secret, aşa că…

Tamsin îşi vârî capul pe uşa biroului.

— Bună, Tamsin! o salută Amber.

— Bună, Amber! răspunse Tamsin pe acelaşi ton, stând lângă uşă în bluza ei de trening cenuşie şi ţinând cartea în mână.

Am avertizat-o scurt din priviri, dar ea m-a ignorat. Le-am condus pe amândouă înapoi în camera de zi, unde Frenchelle se urcase pe canapea şi era pe jumătate băgată în castronul cu floricele de porumb.

— Deci care-i planul? m-a întrebat Amber, de îndată ce-am alungat câinele şi-am aruncat la chiuvetă floricelele în care îşi băgase nasul.

— Ăăă…

Crezusem că planul era să mâncăm cina şi să ieşim la o îngheţată, dar poate că activităţile astea nu erau destul de palpitante.

— Noi ne uitam la televizor, am spus. Aş putea să mai fac nişte floricele.

Amber trase fermoarul rucsacului şi scoase un plic roz uriaş.

— Vreţi să vedeţi invitaţiile mele pentru *bat mitzvah*? Au sosit chiar azi-dimineaţă.

Am dat amândouă din cap în semn că da. Mă rog, eu am dat, Tamsin mulţumindu-se să ridice din umeri. Amber extrase din plic un DVD şi-l puse în player. O clipă mai târziu, încăperea răsună de acordurile melodiei *Isn't She Lovely*, iar chipul în alb şi negru al lui Amber umplu ecranul. „Isn't she lovely, isn't she wonderful…”, cânta Stevie Wonder.

— Frăţioare, am zis eu, rămasă fără suflare.

— Frăţioare, spuse şi Tamsin, dar cu sarcasm.

I-am aruncat o privire furioasă. Tamsin dădu din umeri şi-şi luă iarăşi cartea, dar eram convinsă că se uita în continuare. Ecranul televizorului se animă de secvenţe care-o înfăţişau pe Amber costumată precum diverse vedete de cinema: în crinolină, coborând scările ca Vivian Leigh în *Pe aripile vântului*; în rochie neagră şi cu un şirag de perle, aşa cum purta Andrey Hepburn în *Sabrina*; în postură avântată, la prova unui vapor (pe care l-am recunoscut imediat, din numeroasele excursii cu clasa la Independence Seaport Muséum), precum Kate Winslet în *Titanic*.

— Cine-i tipul? am întrebat eu în şoaptă, indicându-l pe tânărul care-o ţinea de mijloc, iar Amber mă lămuri că era fratele ei vitreg, făcându-mi cu ochiul şi precizând că-l voi cunoaşte la petrecere.

Un crainic, a cărui voce adâncă suna exact ca atipului care anunţa premierele filmelor, zise: „În ziua de optsprezece iunie, oraşul Philadelphia, statul Pennsylvania, va deveni… oraşul AmbriaM.

— Cum ai făcut asta? o întrebă Tamsin pe Amber.

— Ce?

— Cum i-ai convins să schimbe numele oraşului de dragul tău?

— Şşş, zise Amber, balansându-şi greutatea de pe un picior pe altul, astfel încât părul i se legăna pe spate. Acum vine partea cea mai reuşită.

Era un montaj în care femei şi bărbaţi cu trupurile vopsite se roteau pe o scenă, dându-se peste cap, executând salturi şi luptându-se între ei cu săbii în flăcări.

— Circul Soarelui! exclamă Amber. Va fi o reprezentaţie la petrecere!

Invitaţia se încheia cu o poză a lui Amber îmbrăcată precum Anne Hathaway în *Jurnalul unei prinţese*, după ce

fusese machiată, în spatele ei stând şi zâmbind părinţii, bănuiesc, şi fratele mai mic.

„Vă rugăm să fiţi alături de prinţesa noastră”, spunea mama lui Amber. „Pentru a sărbători una dintre cele mai frumoase zile din viaţa sa”, continua tatăl ei. Apoi ecranul ne arăta adresa website-ului unde puteam trimite răspunsul „Reginei Mamă” şi, în cele din urmă, apărură nişte litere mari şi aurii, care, rotindu-se, alcătuiau cuvântul „SFÂRŞIT”.

Amber apăsă butonul şi scoase DVD-ul.

— Practic, ai mei au stricat totul. Nu suportă nici măcar să stea împreună în aceeaşi cameră, aşa că a durat o veşnicie până să-şi spună replicile corect, iar frate-meu e un mototol.

— E incredibil, am zis eu.

Până şi Tamsin, pitită în spatele cărţii, părea impresionată.

Mama ne aduse un castron cu floricele proaspete şi privi atent la ecran.

— La ce vă uitaţi, fetelor?

— La invitaţia mea pentru *bat mitzvah*, răspunse Amber.

Flutură telecomanda în direcţia televizorului şi puse încă o dată DVD-ul.

Mama se aşeză pe canapea ca să privească. O dată în viaţă, arăta complet depăşită. Parcă însuşi darul vorbirii o părăsise definitiv.

„Păi...” şi „Oh”, zicea ea, şi apoi „Asta e foarte...” şi „Doamne!” şi „Circul Soarelui!”. După genericul de final, adăugă:

— Trebuie să mă asigur că n-am nimic pe foc.

Se repezi înapoi în bucătărie, roşie în obraji şi cu ochii scânteind, dând impresia că se luptă din răsputeri să nu izbucnească în râs.

Am luat telecomanda de pe canapea, unde-o lăsase

Amber, şi-am apăsat butonul de *replay*.

— Eşti atât de norocoasă, i-am spus. Mie n-or să-mi facă în veci invitaţii video. Nici nu mai zic de vreun spectacol la petrecere.

— Serios? N-o să ai nici măcar dansatori?

Amber clătină dezaprobator din cap, făcând să i se unduiască părul drept.

— Eu credeam că scrie undeva, în Tor a, că trebuie să ai dansatori la petrecere.

— Eu n-am avut, replică Tamsin din spatele cărţii.

— Ba ai avut, am contrazis-o eu.

Tamsin se strâmbă.

— *Todd* a avut dansatori. Eu doar eram prin preajmă.

Amber n-o băgă în seamă şi-mi zise:

— Cine ştie?! Dacă iei note foarte bune semestrul ăsta, poate că ai tăi or să se răzgândească.

— Poate, am spus, ridicând din umeri.

Singura cale de a lua note mai bune era să port aparatele auditive tot timpul, şi nu voiam asta, deşi, dacă notele mele continuau să scadă, mama avea de gând să angajeze meditatorul cu care mă tot ameninţa sau avea să ceară o întâlnire cu toţi profesorii mei. Era imposibil să nu-şi dea seama că nu purtam aparatele, iar asta însemna că voi fi pedepsită să stau în casă pentru tot restul vieţii.

Amber îşi aranjă bentiţa.

— Nu tu invitaţii video sau vreo temă…

În clipele acelea, simţeam că mă evalua, cântărind dacă eram destul de „super” pentru standardele ei sau dacă, în ciuda legăturii mele indirecte cu Maxi Ryder, rămâneam o mototoală fără leac.

— Dar o să primesc o rochie grozavă, am zis. De la New York.

Amber se mai învioră.

— Serios? De la ce magazin?

— Asistenta mea de cumpărături şi cu mine am

explorat puţin pe la Bergdorf’s, am răspuns pe un ton degajat. Dar mama a spus că nu pot păstra rochia care mi-a plăcut. E prea sofisticată sau ceva de genul ăsta.

— La naiba, zise Amber.

— Ai o asistentă de cumpărături? se miră Tamsin.

— Da, am, i-am răspuns, aruncându-i o privire severă.

Tamsin dădu din umeri şi reveni la carte.

— Eşti aşa de norocoasă, îmi zise Amber. Eu trebuie să cumpăr totul de la penibilul ăla de mall King of Prussia.

Se cutremură într-un mod, spre lauda ei, foarte teatral, tocmai când mama îşi vârî iarăşi capul pe uşă, anunţându-ne că masa e gata.

În seara aceea, ca de fiecare dată de ziua mea, mama îmi pregătise mâncărurile preferate: pui fiert în abur şi pesmeţi cu unt, presăraţi cu piper negru şi brânză Cheddar, piersici conservate, pe care-o ajutasem să le culeagă vara trecută, şi spanac pasat, peste care pusese nucşoară. La desert, făcuse brioşe cu ciocolată cum îmi plăceau mie, cu glazură din unt de arahide şi decorate cu bombonele argintii, servite pe străvechiul platou de prăjituri primit de mama şi Peter de la tanti Samantha, drept cadou de nuntă. Mama înfipse o lumânare în brioşa mea, deşi o implorasem să nu facă asta, dar slavă Domnului că măcar de data asta n-a mai cântat. Amber îşi linse puţină glazură de pe unghiile roz, muşcă delicat de vreo două ori, după care puse prăjitura deoparte. Am imitat-o.

— Voi nu mai mâncaţi? întrebă Tamsin şi, când am dat din cap că nu, îmi luă brioşa şi-o termină.

După cină, am mers toate trei la TLA şi-am închiriat DVD-ul cu *Titanic*, la cererea lui Amber, şi pe cel cu *Ghost World*, la dorinţa lui Tamsin.

— N-ai văzut niciodată un film pentru persoane peste cincisprezece ani? mă întrebase Amber, cu ochii cât

cepele. Niciodată, niciodată? Doamne. Eu am primit *Spărgătorii de nunţi* când am împlinit… cred că zece ani.

Ne-am întors pe South Street, eu mergând de-o parte cu Amber, care vorbea despre rochii, şi de cealaltă cu Tamsin, cufundată în tăcere. Doar uneori o mai auzeam fredonând bucăţi din *Isn't She Lovely*. Am luat îngheţată cu lămâie de la Rita's şi-am mâncat-o pe drum spre casă. Când am ajuns, ne-am schimbat în pantaloni de trening şi tricouri şi, o vreme, am crezut că totul va fi în regulă. Mama şi tata se mişcau prin bucătărie în tăcere, spălând vasele şi pregătind cafea. Amber şi Tamsin se ignorau reciproc, dar, odată filmul pornit, asta nici nu mai conta. La unsprezece, mama dădu stingerea. Ne-am dus sus şi ne-am spălat pe dinţi. Nici nu m-am uitat în clipa în care Tamsin a ieşit din baie, purtând pijamaua cu *Stăpânul inelelor*.

— Frumoasă bluză, observă Amber, pe acelaşi ton pe care-i spusese domnului Shoup „Frumoasă cravată.

Amber se îmbrăcase cu o cămaşă de noapte fără mâneci, albă şi tivită cu dantelă roz. Tamsin n-o luă în seamă, instalându-se, ca de obicei, în sacul de dormit aşezat pe jos, lângă patul meu, şi trăgând fermoarul acestuia până sub bărbie.

Frenchie sări pe pat şi se făcu ghem la picioarele mele.

Amber îşi desfăşură şi ea sacul de dormit.

— Ah, nu, i-am spus eu. Poţi să dormi aici, în pat.

— Eşti sigură? mă întrebă.

Am dat din cap că da, ochii lui Tamsin urmărindu-mi mişcările. Amber se strecură în pat, iar eu am întins pătura pe jos, de partea cealaltă a locului în care dormea Tamsin. De îndată ce-am stins lumina, Amber scoase telefonul mobil din rucsac şi-i desfăcu clapeta, inundând camera cu o lumină albăstruie. Frenchie săltă capul.

— Ar trebui să le dăm nişte apeluri unor ţipi, zise ea,

aparatul dentar reflectând lumina ecranului, în timp ce Amber se apleca spre mine.

— Ăăă…

Căutam să nu vorbesc la telefon cu oameni pe care nu-i cunoşteam, pentru că nu eram niciodată sigură că vocea mea suna OK.

— Ştiu şi eu…

Tamsin îşi luă cartea şi se întoarse pe-o parte. Amber îmi şopti ceva, dar n-am auzit-o. Am aprins veioza de pe noptieră, ca să-i pot citi pe buze.

— Haide, Joy, mă îndemna ea. Eu o să-l sun pe Martin. Tu pe cine vrei să suni?

Numele lui Duncan Brodkey îmi stătea pe vârful limbii, dar ce-aş fi putut să-i spun? Dacă dormea? Dacă vocea mea îi suna ciudat? Dacă-şi închipuia că sunt un băiat? Am simţit că încep să roşesc.

— Nu spui nimic şi închizi, spuse Amber.

— Şi ce rost are? întrebă Tamsin, întorcând pagina.

— Păi, or să ştie că te gândeşti la ei, răspunse Amber, cu o expresie teribil de dezgustată. Uite, dacă tastezi steluţă-şase-doi, apelezi cu număr ascuns, ca să nu-şi poată da seama cine i-a sunat.

— Atunci, de unde vor şti cine se gândeşte la ei? întrebă Tamsin. Ar putea fi oricine. Poate cineva a greşit numărul.

— Tu parcă citeai, îi replică Amber.

Îşi dădu ochii peste cap, exasperată. Mi-am muşcat buza, fără să scot o vorbă.

— Ce pacoste, îmi şopti ea.

Mi-am plecat capul, proptindu-mi bărbia în piept şi prefăcându-mă că n-am auzit, deşi Amber ştia probabil că o auzisem. Mai rău, chiar, probabil c-o auzise şi Tamsin.

A doua zi, m-am trezit la şapte şi jumătate, m-am îmbrăcat în linişte, mi-am strecurat aparatele în urechi şi-am zgâlţâit-o pe Amber de umăr cât de blând am putut.

— Ce? zise ea, fără să deschidă ochii.
— Pot să-ţi împrumut telefonul o clipă?
— Sigur, răspunse, rostogolindu-se pe partea ei.
— Pot să dau telefon în alt stat?
— Convorbiri nelimitate, zise Amber căscând.

Contasem pe asta. Am scos volumul din *Fetele curajoase* de sub saltea, l-am îndesat în rucsac, i-am legat lesa lui Frenchie şi m-am asigurat încă o dată că mobilul lui Amber era în buzunar. Nu eram sigură dacă mama îmi verifica mobilul ca să vadă cu cine vorbeam, dar ştiam că ţinea socoteala minutelor şi a mesajelor pe care le trimiteam şi era foarte important să nu afle despre convorbirea asta. Am lăsat un bilet pe masa din bucătărie, anunţând că ieşisem după covrigi, şi m-am strecurat pe uşa din faţă.

Cerul era de-un albastru profund. O briză dulce mişca uşor crengile copacilor, răscolindu-mi părul şi blana lui Frenchie cu adieri parfumate şi făcând umbrele de pe trotuar să tremure. Mi-am scos jacheta şi mi-am legat-o în jurul mijlocului.

— Fetiţă drăguţă, fetiţă drăguţă, cântă vagabondul în scaun cu rotile, de la colţul străzii.

Vânzătorul de la patiserie îmi zâmbi şi-mi strecură în pungă încă un covrig, din partea casei. I-am pus sub braţ şi am mers cale de trei străzi către sud, după care m-am aşezat pe-o bancă, la umbra unui sânger uriaş din parcul Mario Lanza.

Frenchie tropotea prin perimetrul destinat câinilor, ignorând restul patrupedelor şi ridicând arogant năsucul în aer atunci când încercau s-o miroasă. Am scos romanul din rucsac, l-am deschis la pagina unde lipisem semnul şi-am început să citesc.

Ca studentă a prestigioasei Universităţi Larchmont, specializarea mea oficială era literatura engleză, dar, chiar din a treia săptămână din anul întâi, a devenit limpede că

eforturile mele se vor îndrepta mai ales către Iubiţii Ticăloaselor Bogate. În timpul cursurilor, când pe foi de hârtie mototolite găseam firimituri şi resturi de blat de pizza (odată, am dat peste o întreagă felie cu pepperoni, tare ca piatra), în ore furate, la finalul cărora traversam invariabil Bell Courtyard, cu un rânjet satisfăcut pe faţă şi cu lenjeriea mea XXL în buzunar. Nu eram genul de fată care să rămână peste noapte. Nu eram nici din acelea pe care le inviţi atunci când e şi colegul de cameră prin apropiere. Eu eram plăcerea vinovată, un răsfăţ pe care şi-l ofereau, tipul de fată care n-ar refuza nimic. Zvonul începu să umble. La fel şi eu. Nu mă atrăgea sexul ca atare, partidele fiind între mediocre şi bunicele. Ceea ce-mi doream cu ardoare era să stau cuibărită în braţele Iubitului

Ticăloasei Bogate, în vreme ce raze prăfuite de soare îşi croiau drum pe sub jaluzelele verzi, tipice în campus, imaginându-mi că aud spunându-mi-se „Te iubesc”. Fireşte că Chas, Trip ori Talbot nu rosteau niciodată aceste cuvinte. Nici măcar nu mă salutau, dacă se întâmpla să treacă pe lângă mine, prin curte, sau dacă şedeam alături la seminarul pentru „boboci. Puteai să te lauzi în gura mare că ai făcut sex, dacă partenera era una dintre blondele anorexice şi insipide care păreau a alcătui jumătate din promoţia anului 1991, dar sexul cu cineva ca mine rămânea secret… Şi-am trecut pe lângă toţi băieţii aceia precum devorasem odinioară ciocolatele de la Whitman pe care obişnuia să ni le aducă tata, înainte să se decidă că mai întâi dulciurile, apoi căsnicia şi familia lui sunt o idee cât se poate de proastă.

Nu mi-o puteam închipui pe mama în posturile acelea: mama mea, cea care tricota, era membră în diverse comitete, conducea o dubiţă şi avea trei feluri de soluţii de îndepărtat petele, puse bine în baie. Dar, până în prezent, mi se confirmase tot ceea ce ştiam despre roman. Era o

versiune superficială a realităţii, o povestire oarecum adevărată. Dacă, în studenţie, mama fusese într-adevăr o stricată notorie, mi-am zis că exista o singură persoană care mi-ar putea spune mai multe.

În carte, colega de cameră a maică-mii de la „Larchmont” se numea „Baldwin”. În realitate, cea cu care locuise în aceeaşi cameră în anul întâi era Alden Langley, din Richmond, statul Virginia. îi aflasem numele de căsătorie (adică Chernowitz, care părea un mare pas înapoi faţă de numele de fată) de pe site-ul absolvenţilor de la

Princeton. îl accesasem introducând un cod găsit într-o revistă – *Princeton Alumni Weekly* – de-a maică-mii, pe care-o descoperisem în coşul de gunoi. Deşi aş fi preferat acest mijloc de comunicare, Alden nu postase nicio adresă de e-mail. Îşi dăduse, însă, numărul de telefon. Cât ronţăiam eu marginile unui covrig cu sare, am lăsat-o pe Frenchie să adulmece pe lângă un tomberon. La ora nouă fix, am format cu grijă numărul lui Alden, repetându-mi în şoaptă replicile şi rugându-mă la Dumnezeu să am o voce normală. La al treilea apel, răspunse un bărbat.

— Alo?

Mai că mi-a pierit tot curajul şi-am vrut să închid.

— Alooo?

— Alden Langley Chernowitz este acasă? am întrebat.

— Cine sunteţi? mă chestionă vocea nazală.

Pe fundal se desluşeau glasuri de copii, ceea ce m-a mai liniştit. Măcar nu trezisem toată casa din somn.

— Mă numesc Joy Shapiro. Alden a fost colegă de facultate cu mama.

Bărbatul zăbovi puţin, apoi zise:

— Aşteaptă o clipă.

Urmă un clic, se lăsă tăcerea, apoi în telefon se auzi

vocea unei femei.

— Alo?

Părea nedumerită, dar nu ostilă.

— Bună ziua. Sunt Joy Shapiro. Pe mama o cheamă…

— …Cannie, mă completă vocea instantaneu. Ce mai face? Speram că va veni şi ea la reuniune.

— O, vai… ăăă, nu ştiu ce să vă spun.

În anul care trecuse, văzusem mereu sosind invitaţii portocaliu cu negru şi scrisori, dar mama le aruncase direct la coş. *Încă nu sunt pregătită pentru asta*, îmi zisese.

— E bine, cred.

Vocea lui Alden nu era aceea a unei bogătaşe arogante, aşa cum mă aşteptasem. Era caldă şi cu un uşor accent sudist, pronunţând numele mamei de parc-ar fi fost „Cann-ee”.

— Cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea.

— Ăăă…

Haide, *Joy*, *spune odată*, m-am încurajat singură.

— Am citit cartea scrisă de mama.

Alden nu răspunse, dar mi s-a părut c-o auzisem inspirând repede.

— Şi aş vrea să vă întreb…

Despre partea cu sexul, am continuat în gând.

— Despre cercei, zise Alden cu o oarecare tristeţe.

Pe moment n-am ştiut la ce se referă. Apoi mi-am amintit de pagina 73 şi-am răsfoit rapid cartea până am dat de ea:

Maică-mea m-a condus până la Universitate, după ce-mi pusese în bagaje câte două din toate: două perechi de blugi, două tricouri cu mânecă lungă, două perechi de pantofi. Bine că asta era tot ce-aveam la sufletul meu, pentriţ că hainele colegei mele de cameră, Baldwin Carruther, ocupau întreg spaţiul rămas disponibil în dulapul comun, umplând inclusiv şifonierul pe care-l instalase în cameră, lângă combină şi deasupra unui covor

oriental adus din Atlanta. Familia lui Baldwin studia la Larchmont de patru generaţii. Baldwin avea păr blond fin, pe care-l purta strâns într-o coadă subţire ca un creion, şi braţe musculoase, cu care se alesese după anii de canotaj. Cât mă agitam eu cu cearşafurile, ea a pus o poză înrămată lângă paturile noastre supraetajate. În fotografie era ea, stând alături de sora ei în rochie de seară lungă până la podea, cu mănuşi până la cot şi-un buchet prins la încheietură.

— Eraţi la balul ei de absolvire? am întrebat.

— Nu, la balul de intrare în societate, răspunse ea.

Caseta de bijuterii a lui Baldwin era plină cu şiraguri de perle, brăţări de aur, cercei de argint, pandantive şi talismane.

— Ia orice doreşti, mă invită, fluturând nepăsătoare mâna în direcţia comorii din cufăraş. Până în semestrul al doilea nu m-am atins de lucrurile ei. Fusesem invitată la un bal mascat – de fapt, toată lumea din cămin primise invitaţii – şi mă hotărâsem să mă costumez în Madonna. Cerceii mari, din aur ai lui Baldwin ar merge de minune, mi-am zis. I-am scos din cutie şi i-am lăsat un bilet. Când m-am întors, am găsit un mesaj pe pernă, în care scria: DĂ-MI CERCEII ÎNAPOI. SUNT MOŞTENIRE DE FAMILIE.

Mi-era greaţă când i-am scos din urechi şi i-am aşezat la loc, în vârful talmeş-balmeşului de bijuterii: perle, brăţări, medalionul gravat cu numele ei.

— Bogaţii sunt alt soi de oameni, am zis cu voce tare.

Apoi am rostit cuvintele „moştenire de familieet.

În următoarele două săptămâni, Baldwin nu mi-a spus decât „bună dimineaţau şi „noapte bună”, dar era evident că nu uitase de greşeala pe care-o făcusem. Într-o sâmbătă seara, intră împleticindu-se în cameră, de mână cu Jasper Jenkins. Jasper, băiatul de care mă amorezasem la ziarul şcolii, unde el scria ştirile sportive, iar eu eram redactorul care-i scria titlurile articolelor şi-i corecta

greşelile. Am rămas întinsă în pat, încremenită, în vreme ce Baldwin îl trase în patul de sus şi, judecând după sunete, îi făcu o felaţie extrem de stângace. „Ai grijă la dinţi!” o avertizase el de mai multe ori. Îngrozită şi excitată în acelaşi timp, am stat acolo cu pumnii încleştaţi şi mi-am spus în gând: Să nu iei niciodată cu împrumut bijuteriile bogătaşei, chiar dacă îţi dă voie.

— Nu era vorba despre cercei, zise Alden. Era o geacă. O geacă de piele. Maică-ta a luat-o cu împrumut şi eu m-am supărat.

— Oh.

— Dar nu din pricină că era scumpă! Era geaca bunicului meu. Mi-a lăsat-o prin testament, însemna foarte mult pentru mine. Mama ta nu avea de unde să ştie asta. Ne-am certat, dar ne-am împăcat după aceea. Vedeam şi eu că… Adică, erau fete de genul ăsta la Princeton. Ştii tu, fete bogate, care te făceau să te simţi de rahat doar pentru că respirai acelaşi aer. Ar trebui s-o întrebi pe maică-ta despre tipa de la etajul nostru, care şi-a adus şi caii cu ea, zise Alden chicotind.

— Frăţioare!

Nu-i mare brânză, mi-am notat pe Post-it, în timp ce Alden continua să vorbească. Am scris „cai” şi, din motive pe care nu le înţelegeam, am adăugat „mama”.

— Deci ea… ea chiar a…

Nu eram în stare să rostesc cuvintele cu voce tare. *Ea chiar s-a culcat cu toţi băieţii ăia*? *Se plimba prin campus cu chiloţii în buzunar*? *Era într-adevăr genul ăla de fată*?

— Ei, sunt doar poveşti, scumpo, chicoti Alden.

Am scris şi „poveşti”. Dar, doar pentru faptul că aceste isprăvi nu erau decât poveşti, nu însemna că nu exista un sâmbure de adevăr pe undeva, licărind precum monedele pe fundul unei fântâni. *Cine e ea*? m-am întrebat, punând la loc capacul stiloului. *Cine e mama, de fapt*? *Şi*

cine sunt eu?

— Hei, ea-i pe-acolo? se interesă Alden, cu vocea-i muiată în dulceaţa Sudului. Aş putea s-o salut?

— Doarme, i-am spus.

Alden râse.

— Norocoasa. Păi, transmite-i salutări din partea mea, scumpo. Spune-i că mă gândesc la ea.

Pe fundal, se auzi un copil scâncind şi, râzând iar plină de veselie, Alden îmi zise:

— Tre' să fug.

Şi închise.

Cincisprezece

— Numele, spuse Peter.

Stăteam rezemată de un braţ al canapelei, iar el şedea cu faţa la mine, cu picioarele goale încrucişate şi cu laptopul în poală.

— O! Ştiu eu! am zis, fluturând mâna în aer.

Peter îmi adresă o privire severă, în vreme ce degetele îi ţăcăneau pe tastatură.

— Datele de naştere, citi el şi le completă. Adresa, numărul de telefon de acasă, numărul de telefon de la serviciu, telefon mobil… Se opri puţin. Ocupaţii.

— Păi, tu eşti doctor dietetician.

— Specialist în medicina de prevenire a obezităţii, se strâmbă Peter.

— Da, aşa zici tu.

— Şi tu?

Am tresărit. Era miercuri seara. Maşina de spălat vase pufăia de zor, Frenchie moţăia în pătucul ei, Joy gângurea ceva în dormitorul ei, iar eu şi soţul meu tocmai începuserăm să completăm o cerere de zece pagini pentru înscrierea la Open Hearts Surrogate Services. (El alesese Open Hearts. Eu, veşnic amatoare de-o denumire frumoasă, voisem să aleg o companie de mame-surogat şi

donatoare de ovule pe care-o găsisem pe net şi care se numea Game Ova.)

— Nu poţi să scrii pur şi simplu „gospodină”? Sună bine.

Peter bătu darabana pe marginea laptopului.

— Pe oamenii ăştia îi interesează declaraţiile de venit din ultimii zece ani. „Gospodină” nu detaliază sursa veniturilor tale.

Iată o remarcă inteligentă.

— Păi, ce-ai zice de „gospodină bine plătită”? Sau „gospodină care a câştigat la loto”?

— Candace, rubrica e foarte mică.

Îşi strecură picioarele goale în poala mea. I-am strâns degetele în palmă, după ce mă asigurasem că Joy nu era prin apropiere. Cu o seară înainte, ne uitaserăm împreună la un film şi, când mă văzuse că-i masez picioarele lui Peter, mă săgetase cu o privire ucigător de dezgustată şi ieşise din cameră.

— Poţi să pui o notă de subsol?

— Dar ce sunt eu? David Foster Wallace[17]?

— Fostă scriitoare? Poate chiar scriitoare pensionată?

— Scriitoare, decise el şi completă rubrica, apoi mă privi sfidător, de parcă abia aştepta să-l contrazic.

Când am primit în cutia poştală primele volume din *Fetele curajoase nu plâng*, copertele lor roz aprins iţindu-se cu neobrăzare din plicul din carton gros, am crezut că întreaga mea viaţă avea să se schimbe. Anii îndelungaţi în care fusesem doar cititoare, în care visasem cu ochii deschişi să devin o scriitoare adevărată îmi creaseră şi întăriseră convingerea că momentul în care opera mea va ieşi în lume va reprezenta pivotul pe care întreaga mea viaţă îşi va schimba, profund şi pentru totdeauna, cursul.

---

17 David Foster Wallace (n. 1962), romancier şi eseist american.

În seara de luni de dinainte de ziua publicării, Peter m-a invitat la Le Bec Fin, unde-am savurat cantităţi mari de vin şi le-am spus tuturor, de la garderobieră până la băiatul care servea brânza, vestea cea bună. După desert, m-am împleticit pe trotuar în direcţia Barnes & Noble, pe Walnut Street, Peter susţinându-mă cu braţul. Am rămas în faţa vitrinei, legănându-mă pe picioare şi plină ca un butoi, spunându-le trecătorilor indiferenţi că romanul meu era acolo, înăuntru. (Din nefericire, nu anticipasem faptul că librăria era încă deschisă, şi nici reacţia gardianului, care m-a ameninţat că va chema poliţia dacă nu încetez să mozolesc geamul.)

A doua zi de dimineaţă, uşor mahmură şi extrem de agitată, mi-am târât, ajutată de soră-mea, valizoiul cenuşiu şi fetiţa (plus scaunul ei de maşină, punga cu scutece, sortimentele de alimente pentru copii şi alte angarale) până la Aeroportul Internaţional din Philadelphia, unde urma să înceapă turneul de promovare a romanului. Am pornit-o din Cleveland, unde m-am aşezat, plină de speranţă, îndărătul unui uriaş teanc de ediţii cartonate. După două ore, izbutisem să vând cantitatea impresionantă de… un volum. Ne-am continuat drumul spre Chicago; la şedinţa de lectură s-a prezentat o singură persoană şi sunt sigură că femeia respectivă nu avea adăpost, refugiindu-se în librărie ca să se mai încălzească.

În Kansas City, o femeie lividă şi care tremura toată s-a apropiat de podiumul pe care stăteam, într-o librărie simandicoasă unde puseseră în vitrină un poster cu romanul, până ce un client fidel se plânsese.

— Mama dumitale a zis că mă strânge de gât, dacă nu vin, aşa că sunteţi bună să-i telefonaţi şi să-i spuneţi că sunt aici? mă imploră femeia.

În Miami, bunică-mea m-a şocat aducând la librărie tot clubul ei de bridge şi anunţând destul de tare ca să se facă auzită, în ciuda urletelor ce veneau de la secţiunea

pentru copii:

— Asta e nepoată-mea, scriitoarea.

Din păcate, mândria ei nu a mers până într-acolo încât să plătească preţul de 24, 95 de dolari, înscris pe copertă.

— O s-o iau de la bibliotecă, m-a asigurat ea, lăsându-mi pe obraz un semn semipermanent de ruj coral, spunându-mi că bluza mea neagră mă slăbea foarte mult şi întrebând-o pe soră-mea dacă are logodnic.

În Atlanta, însoţitoarea mea, femeia pe care editoarea o angajase ca să mă escorteze la evenimente, şi-a petrecut întreaga oră cât a durat călătoria de la aeroport povestindu-mi toate amănuntele morţii soţului ei, decedat cu o lună înainte. Din pricina ei, ne-am rătăcit complet şi-am întârziat un ceas la şedinţa de lectură. Pe drum spre hotel, a mai încasat şi-o amendă pentru viteză excesivă. În Milwaukee, o evreică ortodoxă purtând o perucă strâmbă m-a certat aspru şi îndelung, pentru că eroina romanului mânca alimente impure. Am aşteptat s-o aud plângându-se şi de scena în care Allie făcea sex cu un om de serviciu care nu era evreu, în parcarea sinagogii, de Yom Kippur, ceea ce reprezenta o insultă mai gravă la adresa Domnului decât sandvişul cu şuncă de porc de la pagina 217, dar criza de furie n-a mai avut loc. Se pare că problema era porcul, nu sexul.

În fiecare zi, instalam scaunul lui Joy în maşina unei alte însoţitoare, dintr-un alt oraş, conducând de la o librărie la alta, ca să dau autografe toată după-amiaza şi să citesc din carte seară de seară. După şedinţele de lectură, comandam 6 salată în camera de hotel, apoi mă întindeam în pat, pe cearşafuri moi din bumbac, cu Joy adormită lângă mine şi cu soră-mea scormonind prin minibar, în vreme ce gândurile mi se jucau de-a leapşa prin minte. Cred că turneul costase o avere. Cu excepţia serii în care bunica venise cu membrii clubului de bridge, numărul

participanţilor la sesiunile de lectură nu depăşise o sută, ceea ce însemna că nici romanul nu se vindea prea bine. Oare editoarea mă va considera pe mine responsabilă? îmi vor cere înapoi avansul? Existau precedente pentru asta?

Nu că m-aş fi mirat foarte tare. Mă aşteptasem ca *Fetele curajoase* să fie asemeni unui semnal radio de la capătul spectrului, la care te puteai conecta numai în serile cu cer senin şi fără stele. Am crezut că romanul va circula în grupurile de prieteni sau printre membrii familiei; mi-am imaginat că suratele mele, fetele grase, fără noroc în dragoste şi nefericite în propria piele, vor găsi cartea la bibliotecă ori pe rafturile vreunei case de vacanţă, poate la vreo vânzare cu reduceri ori printr-un târg de vechituri; nădăjduisem c-o vor descoperi, o vor citi şi vor afla în ea mângâiere. Altă răsplată n-aş râvni. Deocamdată, însă, speram din inimă că eforturile mele o vor mulţumi pe editoare.

Eram în Seattle, într-o miercuri după-amiază, dând autografe pe cărţi la biroul de informaţii şi răspunzând la întrebări gen „Unde este toaleta?” sau „Ştiţi cumva numele unui roman de dragoste cu copertă roşie ori poate albastru închis?”, când mobilul începu să sune, iar pe *display* apăru numele agentului literar.

— Hei, ia ghici ce s-a întâmplat? i-am zis Larissei, aplecându-mă s-o iau pe Joy pe sus, înainte să dărâme un raft întreg de cărţi cu *George cel curios*. Aseară au venit cinci persoane! Şi toate arătau de parcă n-ar ieşi niciodată din casă!

— Lasă asta. Îţi trimit prin fax un număr complet din *New York Times Book Review* de săptămâna viitoare, pe care l-am obţinut cu mare bătaie de cap şi cheltuială, mă anunţă ea.

— De ce?

Prestigioasă publicaţie rareori discuta genul de literatură uşoară, pentru femei, pe care-o abordasem eu,

excepţie făcând romanul bazat pe fapte şi personaje reale, în care rolul negativ era deţinut de o mare damă din Manhattan, a cărei identitate era uşor de ghicit (în astfel de cazuri, revista angaja, de regulă, un aghiotant de-al damei şi-l punea să scrie articolul).

— Aşteaptă numai şi-o să vezi!

Am cumpărat o carte cu abţibilduri pentru Joy şi-un *frappucino* degresat pentru soră-mea, iar însoţitoarea ne conduse înapoi la hotelul de cinci stele, în SUV-ul personal, care era atât de departe de pământ, încât persoana ţinea în maşină un scăunel, pentru cazurile în care transporta autori mai în vârstă. Revista de recenzii literare, în variantă completă, sosise prin fax la recepţie şi mă aştepta. Am răsfoit-o încet, împreună cu însoţitoarea, o femeie amabilă şi cam de vârsta maică-mii, care ne întâmpinase la aeroport cu un coş plin cu jucării pentru Joy, transportat în partea din spate a SUV-ului. Articolul de pe prima pagină era o recenzie a unei colecţii de nuvele, de 160 de pagini, a lui Daniel Frustmann Friedlander, intitulată *Budapest Nights*. Cu o săptămână înainte, *The New Yorker* publicase o biografie de zece pagini a autorului, marşând pe înfăţişarea lui tinerească şi accentul rusesc fermecător. Ciudat. Îl cunoşteam pe Dan încă din facultate, când n-avea decât două nume şi nici urmă de accent.

La pagina trei, un critic cultural de la o revistuţă lucioasă îl numea „măgar” pe-un editorialist de la o publicaţie rivală. Editorialul despre bestselleruri nici nu lua în seamă cărţile de pe lista celor mai bine vândute, trâmbiţând un roman care putea fi cumpărat doar în Germania şi numai în germană. Eram pe punctul de-a o suna pe

Larissa, ca s-o întreb dacă era ceva ce-mi scăpa mie, când mi-au căzut ochii pe lista de bestselleruri. Şi iat-o, la numărul 11: *O femeie singură din Philadelphia parcurge drumul anevoios dintre dramele de familie, aventurile*

sexuale şi viaţa de părinte, spunea rezumatul. Şocată, m-am rezemat de ghişeul de la recepţie.

— Frăţioare!

Soră-mea, pe care, la vremea aceea, încă o mai chema Lucy, îmi smulse paginile din mână, apoi ţipă triumfătoare.

— Permiteţi-mi să fiu prima care vă felicită, îmi spuse însoţitoarea şi-mi strânse solemn mâna.

Peter mi-a trimis flori. Editoarea a trimis şampanie, pe care soră-mea a pus stăpânire numaidecât. Larissa mi-a expediat bomboane de ciocolată şi o răţuşcă de cauciuc, pentru Joy. La următoarea haltă din cadrul turneului, revista *People* a trimis un reporter, un fotograf şi, slavă Cerului, o specialistă în machiaj, în vederea unui interviu, care cuprindea şi fotografia obligatorie, înfăţişându-ne pe mine şi pe Joy ţopăind pe un pat de hotel. Dedesubtul pozei scria: „Final fericit. *Tœentyfourseven*, o revistă new-yorkeză, şi-a trimis reportera-vedetă, o femeie de vârstă mijlocie şi înspăimântător de slabă, cu pielea obrajilor atât de întinsă pe oase, încât i se vedeau vinişoarele, ca să scrie un articol biografic în timpul şederii mele în Los Angeles. Cucoana se lansă în interviu deschizându-şi brusc carnetul şi mârâind la mine:

— Aţi scris cartea pentru că vreţi ca oamenii să vă *simpatizeze*?

— Nu, i-am răspuns de îndată ce mi-am recăpătat suflarea. Nu, ăsta e motivul pentru care sunt promiscuă.

Editoarea prelungi turneul, incluzând alte patru oraşe: Denver, Albuquerque, San Francisco şi apoi iarăşi L.A. În seara sesiunii de lectură din

Pasadena, constatasem că nu mai aveam lenjerie curată, că-i pierdusem lui Joy toate păpuşile Polly Pocket şi că nu-mi doream decât să merg acasă, să dorm o săptămână încheiată şi să-mi planific nunta.

— A venit cineva special să te vadă! mă anunţă

directoarea librăriei, conducându-mă spre podium, în timp ce soră-mea o luă pe Joy în braţe şi-o porni să caute cărţile cu Eloise.

— Da?

Maxi, mi-am zis. Prietena mea, vedetă de cinema, îmi spusese că va fi plecată la o filmare în Vancouver (care, mi-a jurat ea, putea fi făcut să semene ca două picături de apă cu New York-ul), dar poate că venise înapoi special ca să mă vadă. Am cercetat, plină de speranţă, mulţimea. Douăzeci de oameni. Nu era rău.

— Bună, i-am salutat eu voioasă, alungind oboseala şi afişând zâmbetul destinat publicului. Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit în seara aceasta. Voi citi câte ceva din primul capitol al romanului.

La instrucţiunile Larissei, am ţinut cartea sus, astfel încât toată lumea să vadă cât mai bine coperta. De fapt, era imposibil să n-o observi, având în vedere că imaginea prezenta nişte sâni mari încadrând o îngheţată cu frişcă şi ciocolată, de pe care o cireaşă în lichior se scurgea sugestiv în decolteu. Mesajul nu era chiar aşa de greu de descifrat. Coperta cărţii lui Daniel Frustmann Friedlander ne înfăţişa o fotografie alb-negru granulată a unui castel din Cehia. *Mă rog*, mi-am zis. *Poate data viitoare*.

— Apoi, dacă doriţi să-mi adresaţi întrebări…

Vocea mi s-a stins când l-am zărit pe bărbatul care se oprise lângă rândul din spate, fără a căuta să se aşeze undeva. Purta un costum bleumarin, iar părul negru şi creţ era vârstat cu argintiu.

Totul la el părea să strălucească: ceasul de aur, verigheta, ochelarii, dinţii. Mi s-a tăiat răsuflarea în clipa în care tata ridică mâna.

— Cannie, mă strigă cu o voce joasă şi caldă, de parcă am fi fost numai noi în librărie.

Mi-am înghiţit nodul din gât, forţându-mă să deschid gura şi să vorbesc.

— Bună, tată.

Un murmur străbătu încăperea, stârnit, probabil, de cei care citiseră cartea. M-am chinuit să deschid volumul şi m-am apucat să citesc, din memorie, frazele cu care-mi începusem povestirea cu mult timp în urmă.

Dintre toţi bărbaţii care mi-au tras-o şi m-au dezamăgit, tata a fost primul şi cel mai crud. Drew Blankenship a fost pe locul doi, la mică distanţă. Retrospectiv, ar fi trebuit să ştiu că era o pacoste. Chipul lui grăia adevărul, chiar dacă gura nu spunea decât minciuni. Cu toate astea, deschizând un număr din Cosmo, atrasă, ca întotdeauna, de promisiunile că voi da jos rapid cinci kilograme, că Trni voi însuşi la perfecţie toate trucurile de machiaj ale vedetelor şi că voi deprinde o poziţie exotică şi inedită, care-l va face să geamă, să scâncească şi să cerşească precum un câine, am fost uimită peste măsură când ochii mi-au căzut pe numele lui Drew, scris deasupra unui articol intitulat „O dragoste mare, marete. Drew a scris un articol? m-am întrebat. Eu eram cea care mai făcea un ban din articole de colaborator. Eu eram cea care-ar fi dat în cap numai să-şi vadă numele într-o revistă de circulaţie naţională. Până în clipa aceea, crezusem că visul lui Drew era să crească într-o bună zi o plantă de marijuana, despre care să se scrie în High Times. Parcurgând la iuţeală articolul, cu inima bătându-mi tot mai tare şi cu mâinile îngheţate, am realizat că mă înşelasem cumplit.

Mulţimea de oameni a râs exact atunci când trebuia, a oftat adânc şi plină de înţelegere aflând că articolul era despre constituţia masivă a lui Allie (*Dumnezeu mi-e martor că ar fi putut să se refere la dotările lui Drew*, scrisesem eu. *Licenţa poetică are limitele sale*). Pe măsură ce citeam, trăgeam cu ochiul la tata, care nu se mişcase de la locul său. Stătea cu mâinile în buzunare, iar pe chip purta o mască impenetrabilă. Dacă prima propoziţie l-ar fi

deranjat câtuşi de puţin, mi-aş fi dat seama. Mi-am întors atenţia către pagină şi m-am concentrat, cât de intens am putut, asupra surorii mele şi-a lui Joy, care şedeau în siguranţă, într-un fotoliu imens, cu spatele la podium. *Ţine-o departe de el, ţine-o departe de el, ţine-o departe de el.*

— Întrebări? am izbutit să articulez. Urechile îmi vâjâiau, iar mâinile îmi erau asudate.

O femeie din primul rând ridică braţul.

— Lucrez de ceva vreme la un roman, zise ea. Am început să vorbesc fără să fie nevoie să mă gândesc la ce spuneam. I-am povestit cum fusese publicat romanul, apoi am răspuns la întrebări despre cartea însăşi, despre agentul meu literar, despre adevăr şi ficţiune. Mi s-a oprit respiraţia în gât când am văzut-o pe Joy îndreptându-se cu paşi ezitanţi spre mine, ţinând în mână o carte cu Eloise.

— Mă scuzaţi, am murmurat. Lucy? am spus la microfon.

Soră-mea veni în grabă dinspre secţiunea pentru copii, ţinând şi ea o carte în mână. S-a mişcat rapid, dar nu suficient de rapid. În vreme ce oamenii şopoteau, tata se aplecă şi-o luă pe Joy în braţe, iar aceasta, deşi de regulă urla de câte ori vedea un bărbat străin (Lucy presupunea, deseori corect, că bărbatul străin era luat drept încă un doctor care îi va face o injecţie), se cuibări lângă el şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui. Mi-a stat inima în loc.

— N-o atinge, i-am spus, dar cuvintele se auziră ca o şoaptă gâtuită.

— Bună, pisoiaş, zise tata.

— Pisoiaş! repetă Joy şi bătu încântată din palme.

Am rămas încremenită şi amuţită, incapabilă să mă mişc sau să cred ce vedeam. Tata scoase din buzunar un mic aparat de fotografiat argintiu şi, cu un zâmbet, îl întinse unei persoane care le făcu bucuroasă o poză, în vreme ce soră-mea stătea lângă rafturile pentru copii, cu

palma la gură şi părând la fel de îngrozită ca şi mine.

— Joy, am strigat-o, întinzând braţele spre ea.

— Pisoiaş! exclamă Joy chicotind.

— Felicitări, spuse tata şi-o lăsă din braţe cu blândeţe.

Până mi-am şters lacrimile şi-am dat-o pe Joy înapoi în grija soră-mii, tata dispăruse, iar eu rămăsesem ţintuită locului, cu inima bătându-mi puternic şi picioarele amorţite, pe jumătate furioasă, pe jumătate uluită. De ce-ar vrea tata să mă vadă, după atâta timp? M-am aşezat pe un fotoliu şi-am închis ochii. Las-o baltă. Urma să plecăm a doua zi, la prima oră. Descifram eu misterul acasă.

A doua zi, am ajuns înapoi în Philadelphia, la casa mea de cărămidă roşie şi la Peter, de care-mi fusese atât de dor, încât, de vreo săptămână, sentimentul se transformase într-o durere continuă. Mi se desprinseseră două rotiţe de la valiză.

Soră-mea şchiopăta, după ce se rănise încercând să se caţăre în ţarcul de joacă al lui Joy.

— Am vrut să văd dacă încap, îmi explicase ea, cu o oarecare mândrie de chefliu.

Grădina pe care-o sădisem înainte să plec era sufocată de buruieni; coşurile cu violete şi petunii se uscau din lipsă de apă. Cartea ştersese un întreg anotimp. Pierdusem toată primăvara.

Dar, în calitate de senzaţie a săptămânii şi, fireşte, de reprezentată-simbol a femeilor grase şi foarte grase, care n-avea nimic împotrivă să fie fotografiată în public, mă întorsesem acasă cu un premiu de consolare foarte drăguţ: un teanc de oferte supuse examinării mele, una mai măgulitoare şi mai bizară decât alta. De pildă, aş dori să fiu noua reprezentată a Supraveghetorilor Greutăţii?

— Dar sunt grasă! am izbucnit, vorbind cu Larissa.

— Bănuiesc că, de îndată ce-şi vor isprăvi treaba cu tine, n-o să mai fi.

Doream să fac reclamă la fursecuri dietetice, îngheţată fără grăsimi şi haine pentru gravidele grase? Nu, nu şi încă o dată, nu, deşi suna tentant.

Compania care-mi eliberase cartea de credit m-a avansat la White Cârd, acel instrument rar şi legendar care nu impunea limite de cheltuială şi oferea tot soiul de bonusuri. Un doctor din Illinois mi-a oferit o operaţie de by-pass gastric gratuită. Un chirurg din Pittsburgh a pus la bătaie o operaţie de ajustare a nasului, deşi nu mă gândisem niciodată că nasul meu ar avea nevoie de aşa ceva. Era mare, fireşte, dar se încadra în proporţiile generale. Un văr de gradul al treilea, pe care-l văzusem de două ori în viaţa mea, mi-a cerut un împrumut ca să pună pe picioare o combinaţie personală între o companie de formare profesională şi-un bar. L-am refuzat, dar am adăugat că puteam să-i dau relaţii, dacă intenţiona să-şi facă operaţii la nas şi stomac.

Cea mai ciudată ofertă a venit din partea unei companii care-mi propunea să fiu purtătoarea lor de cuvânt pentru tampoane, în campusurile studenţeşti.

— Ar trebui să vizitez diverse facultăţi, îmbrăcată ca un tampon gigantic? am întrebat-o pe Larissa.

Mi-o imaginam îndărătul străvechiului ei birou din mahon, şezând în scaunul roz, capitonat, şi frunzărind cartea.

— Nu cred, răspunse pe un ton vioi.

— Aş putea să mă costumez în tampon, dacă aş vrea? am insistat eu.

— Ăăă…

— Oare oferta asta duce spre alte fire?

Larissa oftă.

— Ai terminat cu bancurile despre menstruaţie?

— Păi, am zis eu umilă, nu-s prea multe de absorbit.

Şi nici nu prea exista timp pentru asta. Odată ajunsă acasă, mă aşteptau încă vreo şase interviuri, aranjate de

editoarea mea. De ani de zile scriam pagina de divertisment a ziarului *Philadelphia Examiner*. Îmi închipuisem că, după aproape un deceniu în care-i pisasem pe alţii, eram pregătită să fiu trecută eu însămi prin maşina de tocat. Dar mă înşelam amarnic, îmi deschisesem uşa vechilor mei colegi – oameni cu feţe proaspete sau marcate de acnee; mame iritate şi ocupate, ale căror mobile zbârnâiau neîncetat; băieţi tomnatici şi simpatici, care se perindaseră de la ziar la ziar şi de la o revistă la alta. Le arătasem casă, le istorisisem întâmplări din turneu, le-o prezentasem pe Joy. În majoritatea cazurilor, lucrurile merseseră foarte bine, chiar dacă *Publishing Today* nu fusese prea impresionat de conţinutul frigiderului meu (prea mult unt şi prea puţine fructe pentru gusturile reporterului), iar titlul din săptămânalul de Chicago fusese regretabilul: FATA CEA GREOAIE, REGINA ROMANELOR DE DRAGOSTE MODERNE.

— Greoaie? am urlat eu la Peter, fluturând tăietura din ziar. Greoaie? „Greoi” sună a sac de gunoi. Eu, una, am forme generoase.

Apoi, într-o duminică dimineaţă, am deschis uşa şi-am constatat că numărul zilnic din *Examiner* nu era pe trepte.

— Ai luat tu ziarul? am strigat.

Peter scutură din cap fără să mă privească.

— Azi n-avem ziar, zise el.

M-am întristat. Ziarul era livrat în fiecare zi, ceea ce însemna că Peter se trezise de cu zori şi se descotorosise de el. Ştiam şi motivul. Cu o săptămână înainte, petrecusem două ore în compania reporteriţei pe care *Examiner* o angajase în locul meu, o fată cu voce slabă şi-un caz grav de acnee, care se prezentase cu un buchet de garoafe luat de la băcănie.

— Îmi plac copiii, mă anunţase ea când i-o prezentasem pe Joy. Dacă aveţi vreodată nevoie de cineva

să stea cu cea mică…

I-am mulţumit pentru ofertă, în vreme ce trăgeam concluzia că ziarul o plătea mai prost decât pe mine. Interviul s-a întins pe-o jumătate de oră încheiată. Mă întrebase cum reuşisem să scriu o carte, lucrând în acelaşi timp pentru ziar, şi dacă agentul meu literar ar avea timp să-i citească romanul, acum, că aflase cum putea să-şi facă timp pentru a scrie unul.

Peter stătea în spatele meu şi-i simţeam mâinile calde pe umeri. Am tras adânc aer în piept, luându-mi inima în dinţi să aflu adevărul.

— Cât de rău e? l-am întrebat.

— Ar fi mai bine să nu-l citeşti.

— Ei, haide. Fostul meu iubit mi-a zis că sunt grasă într-un articol apărut în *Moxie*. Ce-ar putea fi mai rău de-atât?

Urmă o pauză agonizantă.

— Nu cred că… zice el.

Telefonul începu să sune, iar eu am smuls receptorul.

— Alo?

— De ce le-ai spus celor de la *Examiner* că am fost la dezintoxicare?

Mi-a căzut faţa.

— De ce le-am spus… ce?

— De ce… le-ai spus… celor de la *Examiner*… că am fost… la DEZINTOXICARE? rosti sacadat soră-mea. N-o mai auzisem niciodată vorbind cu atâta furie. Şi, dacă tot era musai să aduci vorba, de ce nu le-ai zis că am făcut asta ca să cunosc bărbaţi?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! Nici nu i-am pomenit fetei ălei a despre tine!

Tonul soră-mii scăzu şi mai mult.

— De ce? Nu ştii că am nevoie de publicitate?

— Stai puţin, am rugat-o, băgând laptopul în priza de la bucătărie şi ignorând semnele disperate pe care mi le

adresa Peter. Nici n-am citit articolul.

Am încărcat pagina, cu soră-mea urlându-mi încă în ureche, apoi am înghiţit greu. Lângă poza reporterei, ale cărei coşuri fuseseră îndepărtate electronic, se afla următorul titlu: „SECRETE DEZVĂLUITE. FOSTA REPORTERĂ A ZIARU-LUI NOSTRU, Candace Shapiro, scoate aur curat din rufele murdare ale familiei.

— Secrete dezvăluite? am citit eu tare. Rufe murdare?

Se auzi semnalul de apel în aşteptare.

— Nu închide, am rugat-o. Alo?

— Candace, lătră frate-meu.

— Josh, i-am răspuns, în vreme ce pagina continua să se încarce. Mă suni ca să mă întrebi de ce am povestit că Lucy a fost la dezintoxicare?

— Nu. Vreau să te întreb de ce le-ai povestit că am fost arestat pentru consum de băuturi alcoolice în public, atunci când aveam cincisprezece ani?

— Dar nu le-am spus asta.

Mi-am aruncat rapid ochii peste articol.

Candace Shapiro stă pe canapeaua din eleganta ei locuinţă situată în centru oraşului, cu picioarele grăsuţe aproape încrucişate şi cu un zâmbet larg, ce-i încreţeşte obrajii durdulii, de parcă nu i-ar veni nici ei să creadă peste ce noroc a dat.

— Doamne sfinte…

Am continuat să citesc şi iată fragmentul cu pricina: arestarea lui Josh (îl săltaseră din faţa casei unui prieten, împreună cu o frapieră Merry Berry) şi scurta perioadă petrecută de soră-mea la dezintoxicare. Al treilea paragraf nu numai că dezvăluia suma primită de mine ca avans, dar dădea şi preţul casei, o chestie pe care eu, personal, n-o făcusem decât o singură dată, anume în cazul unui fundaş al echipei Eagles, implicat într-un divorţ foarte urât.

— „O rochie de vară mototolită – măsura 46, cu

etichetele de la Lane Bryant încă ataşate – zace pe patul nefăcut al lui Shapiro, cu preţul la vedere: 399, 99$”, am citit cu voce tare. OK, în primul rând, rochia aia costă 39, 99$!

Cineva sună la uşă.

— Răspund eu, se oferi Peter, în vreme ce semnalul de apel în aşteptare se auzi din nou.

— Lucy?

— Maică-ta la telefon, se auzi vocea blândă şi placidă a mamei. Uite, Cannie, tu ştii că sunt oricând fericită să-ţi ofer material de creaţie, dar mă văd nevoită să te întreb dacă era absolut necesar ca publicul cititor să afle că am cunoscut-o pe Tanya în piscina de la Centrul Evreiesc?

— O, Doamne, am gemut. Mamă, eu nu…

Uşa dormitorului lui Joy se dădu în lături şi fiică-mea, aproape în pielea goală, purtând doar un tricorn şi o pereche de chiloţi cu Ariel, în care înfipsese o periuţă de dinţi, coborî în bucătărie.

— Piratul Joy!

— Te sun eu imediat, i-am zis mamei.

Am închis şi i-am dat un pupic lui Joy.

— Du-te şi îmbracă-te, botoşel. Pantaloni şi bluză.

— Câini infami, zise ea cu tristeţe, lipăind înapoi spre camera ei.

Peter reveni în bucătărie, roşu la faţă şi ţinând în mâini un pachet învelit în hârtie.

— Cineva ţi-a făcut prăjituri, îmi spuse, aruncând rapid pachetul în coşul de gunoi şi spălându-se pe mâini.

Era mai indicat să nu le mâncăm.

— Asta nu-i a bună.

— Mie-mi spui?! am exclamat eu, continuând să parcurg articolul cu tresăriri, având senzaţia, tot mai puternică cu fiecare cuvânt, că mă lovise un autobuz.

— „Nevrotică şi cinică”? „Simte nevoia acută de a se confesa”? Nici măcar n-a avut ocazia să constate cât de

nebună sunt de fapt. Şi a scris greşit numele lui Joy! N-o cheamă Joyce!

Uşa dormitorului lui Joy se deschise iar şi ea începu să coboare lent. Îşi schimbase pălăria de pirat cu una de cowboy şi se încinsese cu o centură, de care atârnau două pistoale de plastic peste burtica ei goală.

— Cowgirl Joy!

— Pantaloni, am repetat eu pe un ton hotărât. Bluză.

Ne făcuserăm planuri pentru ritualul de duminică dimineaţa, adică o plimbare până în Old City, unde urma să luăm câte-o cafea şi-un croasant la Metropolitan Bakery. Mi-am dat seama că acum nu prea mai aveam şanse să ne punem planurile în aplicare. Nici gând să-mi mai arăt obrajii durdulii, posibil chiar mutra dementă, în public.

— La naiba, zise Joy şi-o porni către camera ei.

M-am uitat lung la pagină, apoi am citit cu voce tare:

— „Casa lui Shapiro e înţesată de dovezi care atestă prezenţa unui copil de trei ani, de la bucăţi de biscuit strivite până ce-au pătruns în ţesătura covorului, la un cărucior de cumpărături din plastic, doar pe jumătate asamblat, din camera de zi. În după-amiaza petrecută împreună, câinele ei, Nifkin, năpârleşte pe canapea, iar fiica, Joyce, nu se zăreşte pe nicăieri. Shapiro îmi spune că mama ei s-a ocupat de micuţă, câtă vreme a durat explozia publicitară. *Babysittere*, *soră-mea*, *iubita maică-mii*, *vânzătoarea de la Starbucks*, *oricine era disponibil*, râde ea, lansându-se într-o istorie despre cum sora ei, proaspăt ieşită de la dezintoxicare, a reuşit s-o încuie pe Joyce într-o cameră de hotel, în timpul turneului de promovare a cărţii”.

Am trântit capacul laptopului. M-am convins că exista ceva şi mai dureros decât să se spună despre tine că eşti grasă într-o pagină de ziar.

— Sunt o mamă rea? am întrebat, îngropându-mi faţa în palme. Pur şi simplu nu înţeleg. A fost aşa de drăguţă!

Şi cum de-a aflat de maică-mea şi de piscină?

— Cannie, îmi zise Peter cu blândeţe, n-ai povestit tu însăţi chestia asta tuturor celor care lucrau în redacţia de ştiri?

Mi-am plecat capul. Era adevărat. Eu, cu gura mea, povestisem asta tuturor celor din redacţie.

Obişnuiam să însoţesc istorisirea cu efecte sonore, pe care le obţineam cu un pai şi-o cutie de Cola dietetică.

— Nu era destinată publicului consumator.

M-am trântit pe un scaun, tresărind când ceva se turti sub mine. În cel mai bun caz, plastilină, în cel mai rău caz, vreun rest de struguri.

— Toate chestiile astea spuse despre familia mea! m-am foit eu, ruşinată la culme. Nici măcar nu m-a întrebat despre ei! N-a vrut să ştie decât dacă am scris de mână sau am folosit laptopul. Am clipit pentru a-mi reţine lacrimile. De ce a făcut asta? Eu n-aş fi făcut aşa ceva în veci.

Peter ridică dintr-o sprânceană.

— Vorbesc serios, am insistat eu. Dacă ar fi trebuit să iau interviu unui reporter care tocmai a vândut o carte, aş fi scris articolul fierbând liniştită în suc propriu, la birou, după care m-aş fi îmbătat, ca să mai uit de necaz.

Peter ridică din ambele sprâncene.

— Ei bine, da, să zicem că i-aş fi făcut una ca asta lui Bruce, am mormăit eu. Dar el m-a părăsit! M-a lăsat de izbelişte! însărcinată şi singură! Omul ăsta mi-a transformat viaţa într-un cântec country jalnic şi meritam să… ştii tu…

Să mă răzbun, şopti mintea mea.

— Să-mi spun povestea, am continuat cu voce tare.

— Mi se pare corect, zise Peter. Dar, în cazul ăsta, nu cred că trebuie să te înfurii atunci când alţii povestesc lucruri despre tine.

— Ba trebuie! Ce-am făcut aşa de rău?! Cui i-am tras-

o, pentru ca apoi să-l las cu fundu-n baltă? Când am…

Mi-am apăsat ochii cu degetele. Cineva sună la uşă. Nifkin lătră ascuţit.

— Mai bine răspunzi tu, am zis. Sunt probabil cei de la Protecţia Copilului.

Am spus-o în glumă, dar îmi şi imaginam scena: doi asistenţi sociali cu figuri severe, înarmaţi cu documente şi întrebări, poate chiar însoţiţi de-un poliţist stând în spatele lor, la o oarecare distanţă: era adevărat că-mi încredinţasem copilul, atât de fragil din punct de vedere medical, surorii mele, care nu era străină de raidurile nocturne în minibarurile din hoteluri? Era adevărat că o lăsam pe Joy cu o vânzătoare de la cafenea sau cu cine ştie ce persoană străină? Am gemut tare, am deschis din nou laptopul şi m-am uitat la poza pe care-o tipăriseră. Era o fotografie luată cu Polaroidul la cine ştie ce petrecere de adio a vreunui angajat al ziarului, în care eu stăteam dinaintea biroului, cu gura larg deschisă, cu bustul măsura G ieşind în evidenţă într-un pulover neinspirat, cu bărbia dublă la vedere, ridicând o furculiţă plină vârf cu glazură. *Fata cu cea mai mare felie din tort*, spunea inscripţia de dedesubt.

Peter mă trase mai aproape, cu o mână caldă, şi mă linişti:

— Lasă, nu-ţi face griji. E doar vorbărie goală.

Am dat din cap fără să scot un cuvânt, ştiind că nu aveam altceva de făcut decât să îndur. Sigur, aş fi putut să o sun pe reporteră sau pe redactorul care se ocupase de articol – adică unul din numeroşii bărbaţi între două vârste, scunzi şi palizi, care alcătuiau majoritatea eşalonului de mijloc al ziarului, genul de indivizi care-ţi lăsau impresia că şi-au petrecut decenii din viaţă încasând şuturi în fund, înainte să urce suficient de mult pe scara ierarhică, încât să-şi poată rezolva frustrările pe spinarea unei generaţii de „răcani. Aş fi putut să-l sun şi să urlu la

el. Aş fi putut face apel la sentimentele lui. Aş fi putut chiar să plâng. Dar n-ar fi contat. Ştiam ce răspuns aveam să primesc. *Sigur că am scris şi de chestiile alea*, mi-ar zice. *Sunt suculente şi iese un articol bun*.

Asta ajunsesem: material suculent pentru articole bune. Nu-mi dorisem decât să scriu astfel de articole, dar, fără voia mea, ajunsesem eu însămi subiectul unuia.

— Nu lua în seamă, îmi zise Maxi, care se erijase în consiliera mea pe probleme de celebritate.

— Cum anume? am întrebat-o. Mama nu mai vorbeşte cu mine. Soră-mea vrea zece mii de dolari ca să-şi pună nişte implanturi mai mari – numai aşa o să mă ierte. Şi azi-dimineaţă, când m-am căutat pe Google, nu-şi care blogger o numise pe Joy „lepădătură.

— Ignoră, ignoră, ignoră, îmi cânta Maxi cu accentul ei elegant. Stai departe de Google. E motorul de căutare al Diavolului. Unu la mână, lumea nu citeşte decât titlurile; doi la mână, dacă citeşte careva mai mult, va uita cu siguranţă ce-a citit; şi trei la mână, articolul cu pricina a fost tipărit în Philadelphia. Nu e vreun ziar cu greutate.

M-am trântit pe canapea şi-am închis ochii. Având în vedere că lucrasem la sus-numita publicaţie, remarca nu era de natură să mă liniştească.

— Ai văzut ediţia de dimineaţă a ziarului din Akron[18]? am întrebat.

— Dacă ne gândim că nu locuiesc în oraşul ăsta… începu Maxi.

— Recenzia spune că sunt frivolă, excentrică şi ameţită! Şi cine e autorul, mă rog? Un individ care a scris istoria socială a cornetului de îngheţată!

— Sincer vorbind, ce-ţi închipuiai că vor scrie? mă întrebă Maxi. Că oamenilor de treabă merită să li se întâmple doar lucruri bune? Că e o carte excelentă şi-o

---

18 Oraş în nordul statului Ohio.

lectură fantastică? Cum crezi că va vinde asta un ziar? Ar trebui să zici mersi că te consideră suficient de importantă ca să scrie despre tine.

Am încuviinţat.

— Ce-a fost a fost, continuă Maxi. Priveşte înainte, nu înapoi.

— Dar e-o nebunie! am exclamat eu. Site-ul ăsta zice că sunt… Stai niţel, să-l găsesc.

Am derulat paragrafele dense şi fără semne de punctuaţie (am presupus că semnele de punctuaţie erau considerate un instrument al orânduirii patriarhale).

— „O scriitoare de aiureli periculoase şi sexiste, o susţinătoare rujată a valorilor familiale conservatoare. a Asta ce mai înseamnă? De unde şi până unde-am ajuns eu conservatoare?

— E chiar ciudat, mă aprobă Maxi. Tu nu prea porţi ruj. Ai primit ce ţi-am trimis?

— Da, da, am primit. Mulţumesc.

După ce un săptămânal din Los Angeles îmi publicase poza de la o sesiune de lectură, Maxi îmi trimisese o trusă de îngrijire cosmetică, plină cu cremă de retuşare a tenului.

— Nu înţeleg şi pace. Cartea mea „dăunează Americii”? am citat eu din articol. Cum Dumnezeu fac asta? Doar conduc o dubiţă!

Maxi stătu să se gândească.

— Păi, ai putea să calci pe cineva cu dubiţa.

Am pufnit în râs fără să vreau.

— Nu mai citi, mă sfătui Maxi. Du-te să înoţi sau fă altceva. Ai o viaţă şi o fetiţă superbe, plus un bărbat care te iubeşte. O să fie bine.

Nu m-am dus să înot. M-am apucat de treburi casnice, cu un a vânt şi-o râvnă care-ar fi făcut-o de ruşine pe Martha Stewart. Am curăţat, frecat şi sortat, am făcut brioşe şi-am încercat să cresc toate legumele necesare

familiei în grădiniţa din spatele casei. Am plantat viţă albă şi trandafiri, pe care-i alesesem atât pentru denumire, cât şi pentru parfum sau flori: Silver Star, Double Delight, Day Breaker, Paradise, Golden Shower, Rambling Red, Funny Face şi Kiss Me. Nu scriam, pentru că, în majoritatea timpului, n-o scăpăm pe Joy din ochi, încărcându-i în fiecare dimineaţă punga pentru scutece cu brânză, sandvişuri şi cănuţe de plastic şi pornind în periplul pe la grădinile zoologice, prin parcuri şi locuri de joacă, pe la concertele pentru copii, pe la acvariu şi muzeu. Profeţia lui Maxi se împlinise: niciuna dintre persoanele cu care m-am întâlnit nu a pomenit de articol. Dar, pe de altă parte, prietenii mei erau prea drăguţi ca să pomenească de el şi majoritatea mamelor pe care le cunoşteam erau prea ocupate ca să citească dincolo de titluri, presupunând că citeau vreun ziar.

Într-o dimineaţă de duminică din august, pe când Peter încă mai dormea, Joy şi cu mine eram în camera de zi. Joy era ghemuită lângă căsuţa păpuşilor, iar Nifkin era încolăcit în pătucul lui, veghindu-ne, când sună telefonul. NUMĂR NECUNOSCUT, scria pe ecran. M-am strâmbat. În ultima vreme îl lăsasem pe Peter să răspundă la apeluri şi la uşă şi să-mi sorteze e-mailurile, dar acum nu voiam să-l trezesc. *Nu mai fi aşa o fricoasă*, mi-am zis şi-am ridicat receptorul.

— Alo?

— Cannie.

Vocea tatii la telefon era minunată, profundă, mătăsoasă şi puternică. Am recunoscut-o de-ndată, doar la auzul numelui meu.

Pe de altă parte, glasul meu era ascuţit şi tremurător, semănând cu vocea unei fetiţe prostuţe care e scoasă la tablă la ora de mate şi habar n-are care e răspunsul corect.

— Da?

— Te-am sunat să te felicit. Mă cam îndoiam de asta.

Tata se opri o clipă, apoi continuă solemn: Autoarea cu cele mai mari vânzări.

Am încercat să-mi iau un ton neutru.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mă bucur că întrebi. Noi doi n-am prea apucat să discutăm despre sesiunea aceea de lectură.

Mda, era adevărat, mai ales pentru că dispăruse într-o clipită, iar eu o rugasem pe directoare, ca măsură de precauţie, să mă conducă rapid spre ieşirea de serviciu.

M-am ridicat de pe canapea şi-am început să măsor casa de la uşa din faţă până la cea din spate, în vreme ce lăbuţele lui Nifkin ţăcăneau pe lângă mine, de parcă ar fi fost un stenograf cu pete alb-negre, mic şi agitat, iar tata îmi explica: i se prezentase o ocazie favorabilă, o şansă de a-şi spori exponenţial veniturile, în urma asocierii cu alţi câţiva chirurgi care-şi deschideau o clinică…

— Cât?

Din neutră, vocea mea deveni de-a dreptul plată.

Râsul lui suna speriat.

— Te-am admirat întotdeauna pentru asta, îmi zise. Mai râse puţin, apoi hohotele se rupseră într-un acces de tuse. Treci direct la miezul chestiunii. Loveşti omul unde-l doare mai tare.

Nu, aşa eşti tu, mi-am zis în sinea mea.

— Cât? am repetat.

— Ei, Cannie, mă linguşi el. Aşa vorbeşti cu taică-tău?

N-am răspuns.

— O sută de mii ar trebui să ajungă, spuse degajat, de parcă mi-ar fi cerut mărunt pentru contorul din parcare.

Am scuturat din cap uluită.

— Dar nu am o sută de mii de dolari!

Vocea îmi deveni brutală şi caustică.

— Eu am auzit altceva. N-au scris cei de la *Examiner* că avansul era o sumă cu şase cifre? N-a costat casa…

— Avansul meu a fost împărţit în cinci, i-am tăiat-o eu. Agentul meu literar ia un comision, plătesc taxe şi am în grijă un copil.

Mi-am strâns buzele. Dă-o încolo de contabilitate. Nu-i datoram nimic, nici măcar o explicaţie.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, îmi spuse:

— Ar trebui să te gândeşti la sursele pentru povestea din roman. Viaţa eroinei… experienţele prin care a trecut…

— Tată, am zis eu, simţind cuvântul ca pe-un gândac în gură. Vrei să-mi spui că te aştepţi să fii răsplătit pentru că ţi-ai părăsit nevasta şi copiii?

— Nu e câtuşi de puţin o cerere exagerată, zise el, pompos ca un profesor universitar. Ţi-am oferit o voce, o poveste de spus.

— Tu… Tu chiar crezi că…

Am tras adânc aer în piept. Joy se uita lung la mine; cu ochişorii mari. M-am forţat să zâmbesc, ducând telefonul în bucătărie, departe de canapea şi de măsuţa de cafea pe care zăceau ziarul de duminică şi-o felie de pâine tăiată în triunghiuri, cum îi plăcea lui Joy.

— Nu mi-ai dat nimic. Când am venit la tine, în Los Angeles, şi eram însărcinată, te-ai prefăcut că nu mă cunoşti. Şi-acum, când am bani, îi vrei, fiindcă-ţi închipui că meriţi recunoaştere pentru munca mea?

Urmă o pauză scurtă, de gheaţă.

— Poate-o să trec să te văd într-o zi, zise pe un ton degajat, meditativ şi – pentru urechile unui străin neavizat – complet inofensiv.

Dacă ascultai cu atenţie, simţeai nuanţa de ameninţare.

— Te rog, i-am zis. Te rog să ne laşi în pace.

Am pus telefonul înapoi în lăcaşul său şi m-am aşezat pe canapea, ţinându-mi capul în mâini.

— Mama? mă strigă Joy, bătându-mă pe genunchi cu palmele. Acum păpuşi?

— Acum păpuşi, am zis şi m-am lăsat pe covor, forţându-mi degetele să se mişte şi buzele să mi se arcuiască într-un zâmbet, de dragul fetiţei mele.

Peste zece minute, Peter coborî în pijamalele de weekend, mirosind a săpun şi-a colonia pe care eu şi Joy i-o aleseserăm şi i-o dăruiserăm de Ziua Tatălui.

— Bună dimineaţa, mă salută, scotocind prin teancul de ziare, în căutarea cuvintelor încrucişate. Cine-a sunat?

M-am dus la el, i-am petrecut braţele peste mijloc şi m-am sprijinit de pieptul lui. Apoi am răspuns cu nemuritoarele vorbe rostite de Roberto Duran, după ce fusese învins la consistenţa sosului tartar:

— No mas.

— Ce?

— *No más*. Ajunge. S-a terminat.

Nu era din pricină că Bruce scrisese despre mine în *Moxie*, spunând lumii că eram grasă. Nu era nici din cauza articolului din *Examiner*, care dezvăluise tuturor că eram un produs jalnic, înrăit şi nefericit al unei familii destrămate, care devenise, la rândul ei, o mamă denaturată (şi era încă grasă, în caz că uitase cineva). Puteam supravieţui umilinţei publice. N-ar fi fost pentru prima oară. După câteva săptămâni de carbohidraţi, de băuturi tari şi de plimbări lungi în compania prietenilor sau a mamei, aş fi încetat să mă mai simt precum un creştin neînarmat, aruncat în cuşca leului, şi n-aş mai fi avut impresia că toată lumea râde de mine. Aşa cum aflasem după episodul cu *Moxie*, adevărul era că majoritatea oamenilor sunt prea prinşi de propria umilinţă şi suferinţă, pentru a-şi mai bate capul cu necazurile altora. Motivul era Joy. Joy şi Peter şi ideea că le-aş fi pus în pericol siguranţa, că i-aş fi expus pericolului prin ceea ce scrisesem, prin ceea ce spusesem. Scrisesem romanul din furie, pentru că voisem să mă răzbun – dar răzbunarea scăpase de sub control. Era ca şi când Bruce îmi spărsese

fereastra cu o piatră, iar eu răspunsesem aruncând o bombă peste întregul oraş, ucigând toţi locuitorii, după care, doar ca să mă distrez, sărasem pământul, pentru ca nimic să nu mai crească vreodată acolo. Mă purtasem oribil (ca *tata*, îmi şopti o voce în minte) şi acum suportam consecinţele. În plus, ştiam cum să trec peste ocara publică... Dar cum supravieţuieşte o fiică, după ce părintele pe care nu l-a mai văzut de mult reapare şi-o tratează ca pe-un bancomat?

Se auzi soneria de la uşă, iar eu am devenit brusc încordată, crezând din nou că veniseră cei de la Protecţia Copilului sau vreun nebun care-mi citise adresa în ziar sau chiar tata, în costum negru şi încercând s-o ia pe Joy. „Poate trec într-o zi pe la tine”, îmi zisese. Ce l-ar fi oprit, oare, să nu apară în tabăra de vară sau la grădiniţa lui Joy, unde să prezinte fotografia făcută la sesiunea de lectură şi propriul carnet de conducere, ca să dovedească faptul că suntem rude? „Sunt doctorul Shapiro”, ar spune. I-ar zice lui Joy „pisoiaş”, ea ar râde, sărindu-i în braţe, şi-apoi... Mi-am îngropat faţa în umărul lui Peter şi mi-am închis ochii cât de tare am putut. Ajunge. *No mas*. Am riscat destul. S-a terminat.

După o lună şi jumătate, în care ignorasem telefoanele şi e-mailurile de la agentul literar, am încuiat în cele din urmă uşa de la dormitor, m-am aşezat turceşte pe pledul meu preferat, am luat telefonul şi, cu Nifkin cuibărit pe perna de alături, am anunţat-o pe Larissa că renunţ la cariera de scriitoare.

Nu m-a crezut.

— Cannie, mi-a zis ea, un scriitor scrie. Cu asta te ocupi. Ce-ai de gând să faci în viitor? Să fii supermamă în fiecare zi?

Mi-am muşcat buza. În ultima vreme, petrecusem foarte mult timp în tabăra de vară a lui Joy. Cu o săptămână înainte, tipul de la livrări îmi ceruse să semnez

facturile.

— De fapt, i-am răspuns, mi-a venit o altă idee.

Şi uite-aşa, dintr-odată, mi-a venit o idee, de parcă băgasem mâna în paltonul pe care-l purtaseră luni de zile şi dădusem peste o bancnotă de cincizeci de dolari, împăturită.

— Te rog, mă imploră Larissa, spune-mi că e o idee pentru o nouă carte.

— Oarecum, am spus şi i-am prezentat chestiunea.

Pe lângă volumele de ficţiune contemporană, de non-ficţiune serioasă şi cărţile de diete, care le susţineau financiar pe cele din primele două categorii, editura mea publica şi seria Star Girl.

Odată ca niciodată – mai exact în 1978 – *Star Girl* fusese un film de succes. De atunci, dăduse naştere unei droaie de continuări, cărţi de benzi desenate, păpuşi, cutii de sandvişuri, jocuri, cearşafuri, cadouri pentru zilele de naştere şi povestiri deocheate publicate de fani pe internet. Valor Press scotea o serie populară, în care se detaliau aventurile personajelor apărute în film, în urmă cu mulţi ani.

Star Girl, al cărei nume real era Lyla Dare, se născuse între două planete, la bordul unei nave spaţiale de cursă lungă. Mama ei, o cercetătoare, fusese inseminată în timpul ultimei escale a navei sale pe suprafaţa unei planete – Lyla nu ştia nici de către cine sau ce, nici prin ce mijloace. Nava fusese prădată de piraţi şi obligată să aterizeze forţat pe o planetă ostilă (calote glaciare la un pol, deşert la celălalt, iar la mijloc, o mulţime de creaturi asemănătoare dinozaurilor carnivori), iar mama pierise pe loc. Micuţa Lyla fusese adoptată de un trib de licantropi (nişte lupi care vorbeau şi care, în 1978, reprezentaseră o realizare a artei machiajului şi costumelor) şi crescută ca una de-a lor. Gând împlinise doisprezece ani, sosise o echipă a cărei misiune era să cartografieze planeta.

Membrii ei o găsiseră pe Lyla aproape goală, purtând doar o bucată de piele de leu în jurul mijlocului, un colier din colţi de animal şi un schelet de şobolan împletit în păr. După ce lovise vreo doi dintre ei şi-i smulsese unui al treilea degetul mic, fetiţa fusese tranchilizată, spălată, îmbrăcată şi dusă într-o instituţie de pe o planetă cunoscută doar sub numele de Academia, unde tutorii ei îi descoperiseră de îndată capacităţile telepatice şi forţa redutabilă.

Lyla Dare era înaltă de 1, 80, avea părul blond ca firul de aur şi lung până la rotunjimile ferme ale fundului. Avea ochi violeţi şi gură cu buze senzuale, oasele pomeţilor ei ar fi putut să taie sticla, iar trupul ar fi putut declanşa războaie (şi, în cel puţin trei aventuri diferite, chiar asta făcuse). Poseda capacităţi telepatice, citind minţile oamenilor printr-o simplă atingere şi vindecând doar cu un sărut. Mai presus de orice, Lyla nu se lăsa călcată în picioare. Pilota un crucişător spaţial special construit pentru ea şi botezat *Angel* (după numele răposatei mame) şi, de ani de zile, era îndrăgostită nebuneşte de un bărbat care depusese jurământul de celibat pentru a salva viaţa fratelui său şi care o iubea cu disperare, dar nu avea voie nici măcar s-o sărute.

Povestea semăna teribil cu cea a lui Heathcliff şi Cathy1 în mlaştinile Angliei sau cu cea a lui Meggie şi a părintelui Ralph[19] la ferma Drogheda. Adolescenţii au devorat cărţile, iar Lyla Darc, bătăuşa intergalactică, a devenit şi a rămas o plăcere vinovată pentru multe femei în toată firea, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Potrivit criticilor, acestea ar fi trebuit să-şi îmbogăţească intelectul cu opere literare serioase, dar ele preferau aventurile Lylei. Când eram mică, întreaga mea viaţă gravitase în jurul lor. În ziua în care apăreau, mergeam cu

19 Personajele principale din romanul La răscruce de vînturi, de Emily Brontë (n. r.).

bicicleta la librăria de la mall, după care mă retrăgeam în dormitor, ca să petrec câteva după-amiezi fericite în lumea Lylei, unde lucrurile rele nu semănau nici pe departe cu necazurile pe care le aveam în viaţa reală.

— Vreau să scriu cărţi S iar Gir 1, am zis.

La celălalt capăt al firului se auzi un murmur. Când Larissa vorbi în sfârşit, vocea ei era slabă.

— Te rog să-mi spui c-a fost o glumă.

— Nu e nicio glumă. Crezi că m-ar lăsa?

— Candace.

Auzeam efortul pe care-l depunea ca să nu urle sau să nu ia avionul până la Philadelphia, unde să angajeze nişte halterofili care să mă ţină cu capul în jos şi să mă zgâlţâie până ce-ar mai fi căzut o carte din mine.

— Problema nu este că nu te-ar lăsa, dar cărţile Star Girl sunt scrise sub pseudonim.

— Ştiu.

În ce mă privea, asta era, în parte, ceea ce mă atrăgea la ele.

— Ştii şi cât plăteşte Valor pentru o carte? Mărunţiş! ţipă Larissa. Vrei să-i dai iarăşi câinelui mâncare ieftină?

— Mă descurc eu, am asigurat-o. Numai să mă lase să le scriu.

Se aşternu tăcerea.

— O să văd, spuse ea într-un final, dacă i-aş putea convinge să le publice cu numele tău.

— Nu! Vreau să fiu J.N. Locksley, am zis, aruncând pledul pe jos şi ridicându-mă în picioare.

Pentru prima dată după săptămâni întregi, izbuteam să întrezăresc un viitor care nu mă înspăimânta şi-n care sentimentul de culpă nu mă năucea. Puteam să scriu romanele din seria S iar Gir 1, puteam să muncesc, să contribui, să-mi găsesc o ocupaţie, şi toate astea fără să afle lumea. Am luat pe sus trei căni de ceai goale şi le-am dus în bucătărie, ascultând cum Larissa îmi ofta în ureche.

— Stai să dau nişte telefoane, zise ea.

A doua zi de dimineaţă, bătuserăm palma. Larissa o convinsese pe editoare să-mi plătească regeasca sumă de cincisprezece mii de dolari pe volum şi să-mi extindă perioada de creaţie de la obişnuitele şase săptămâni la trei luni.

— Promite-mi doar că situaţia asta nu va fi permanentă.

— Fireşte că nu! am asigurat-o. Doar până se mai liniştesc puţin apele.

— Promite-mi, repetă ea.

M-am supus. Şi ce dacă-mi ţinusem degetele încrucişate la spate? Doar fiindcă-mi promisesem mie însămi – nu mai pomenesc de promisiunile făcute soţului şi fiicei mele – că nu-i voi mai obliga vreodată să treacă prin experienţa publicării unui alt roman, nu aveam niciun motiv să-i spun asta Larissei chiar în acel moment. În câţiva ani sau poate în câteva luni, îşi va găsi alţi clienţi şi le va încheia contracte profitabile. Alte şi alte cărţi vor urca în clasamentul bestsellerurilor. Tata n-o să ne mai deranjeze. Lumea mă va ignora şi vom fi cu toţii în siguranţă.

În săptămâna următoare, a sosit prin Fedex un index de şase sute de pagini, cuprinzând toate informaţiile despre Star Girl. Dedesubtul acestuia, era un plic opac, în care se găsea rezumatul de două pagini pe baza căruia urma să scriu cartea: introducerea, cuprinsul şi încheierea. Cum treceam de la una la alta era treaba mea.

Şi asta se întâmplă de zece ani încoace. Scriu patru cărţi Star Girl pe an, cărţi ce nu sunt pomenite în ziare, cărora nu li se fac recenzii şi care se cumpără în cantităţi infime comparativ cu *Fetele curajoase nu plâng*. Dar, judecând după scrisorile şi e-mailurile ce-mi parvin prin intermediul editoarei, fanii seriei sunt mulţumiţi. La fel sunt şi eu.

La o jumătate de an de la publicarea romanului, Bruce Guberman şi-a găsit paşaportul, şi-a croit drum înapoi pe ţărmurile americane şi a uluit naţiunea (sau cel puţin pe mine) cu faptul că şi-a terminat teza de doctorat şi s-a însurat cu „Îmbrâncitoarea”, pe care, într-un sfârşit, am învăţat s-o strig pe numele adevărat, adică Emily. Emily Guberman – un nume care ţi se rostogoleşte, pur şi simplu, de pe limbă.

Tata a dispărut din nou. După acea zi de august, n-am mai primit nicio veste şi n-am încercat să dau de el, pe internet sau în lumea reală. *Lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii lor*, mi-am zis, dar expresia n-a avut mai multă logică decât atunci când o rostise Iisus, căci, tehnic vorbind, niciunul dintre noi nu era mort. Totuşi, eu asta gândeam şi, într-un fel, ideea mă liniştea.

Nifkin, tovarăşul meu credincios timp de două decenii, a murit când Joy avea patru ani. Într-o noapte rece de noiembrie, când vântul sufla aşa de tare că zdrăngăneau storurile de la dormitor, mi-a îngăduit să-l iau în braţe şi să-l urc la etaj, unde i-am dat o lingură cu cremă de brânză conţinând pastilele pentru seară. S-a ghemuit în pătucul lui de lângă şemineu, a închis ochii, a oftat şi s-a cutremurat puternic. Trupuşorul lui pătat înţepeni şi unghiile zornăiră uşor pe scândurile podelei. M-am aşezat alături, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji, şi l-am bătut uşurel pe cap, spunând întruna: *Băiat bun, ce băiat cuminte am eu*.

Bruce se întorsese în oraş de şase luni. I-am cerut lui Andrey un număr de telefon, mi-am luat inima în dinţi, mi-am turnat un pahar de vin şi am sunat acasă la Bruce şi la Emily.

— Cred că ar trebui să-ţi vezi fiica, i-am zis.

— E un gest generos, spuse Bruce.

— Cred că i-ar plăcea.

Am respirat adânc şi-am tras o ocheadă plină de jind

la sticla de vin.

— Vreau să-mi cer scuze, am izbucnit. Pentru carte.

Bruce nu răspunse.

— Îmi pare rău, am spus. N-am… N-am vrut să… Mă rog, n-ar trebui să spun că nu mi-am dorit niciodată să te rănesc, pentru că exact asta voiam la vremea respectivă, dar nu mi-am închipuit că… ştii tu, că lucrurile o vor lua razna până într-atât.

— Avocatul meu va lua legătura cu tine, a zis Bruce.

Peste două luni, ne-am întâlnit la restaurantul din Cherry Hill, unde, la cea mai jenantă porţie de clătite pe care-am fost vreodată obligată s-o suport, am izbutit să punem la punct un aranjament: o dată la două duminici, Bruce o va lua pe Joy de acasă şi-o va aduce înapoi în două ore. Peste ani, restricţiile acestea s-au mai relaxat. Am participat cu toţii la serbarea lui Joy de la sfârşitul clasei a şasea, chiar dacă ne-am aşezat în colţuri opuse. Era şi ăsta un progres.

Cât despre mine, cea care dădea interviuri şi citea la sesiuni publice, cea care postase cu degajare pe blog ultimele ştiri despre cum fiica ei încercase să mănânce pietriş pe terenul de joacă, acea Candace Shapiro a dispărut. Nu-mi actualizez pagina de internet. Nu răspund la mesajele primite de la admiratori. Nu merg în vizite la cluburile de lectură. Anul trecut, numele meu a fost unul dintre răspunsurile de la „Ştii şi câştigi!” („Această autoare a înregistrat un succes gras în 2003, cu romanul *Fetele curajoase nu plâng*”. Concurentul a răspuns greşit). Încă îmi mai cultiv singură verdeţurile şi coc pateuri. Spăl rufele şi găsesc alinare în mişcările de rutină presupuse de călcatul cămăşilor şi-al cearşafurilor. Cât Joy e plecată la şcoală, scriu despre Lyla şi aventurile ei printre stele. După-amiaza, am întotdeauna timp să iau mai mulţi copii de la şcoală sau să semnez pentru vreun pachet, să ridic rufele de la curăţătorie sau să descojesc cincisprezece kile

de cartofi pentru serbarea de Hanuka de la sinagogă. Nu răspund la telefon decât dacă recunosc numărul. Nu răspund la uşă decât dacă aştept musafiri. Şi mă străduiesc din răsputeri s-o ţin pe fiica mea departe de ceea ce-am scris şi am făcut acum mulţi, mulţi ani.

Partea a doua

Amsterdam

Şaisprezece

Sâmbătă dimineaţă, la ora zece, bunica Ann opri lângă bordură maşinuţa ei hibrid, care e într-atât de plină de abţibilduri cu mesaje politice, încât bara din spate a ajuns o formă nedesluşită roşie-alb-albastră, care protestează împotriva războiului şi a poluării. Apăsă pe claxon, îi făcu maică-mii semn cu mâna prin geam şi mă sărută pe obraz după ce-am urcat.

— Cărui fapt îi datorez acest privilegiu? mă întrebă ea, în vreme ce-mi legam centura de siguranţă.

Adevăratul motiv îl constituia investigaţia mea, dar i-am răspuns că-mi fusese dor de ea şi că-mi plăcea teribil casa ei. Bunică-mea zâmbi, porni radioul pe frecvenţa NPR şi demară.

Pe vremuri, bunica Ann a locuit în Avondale, o suburbie aflată la douăzeci de minute de oraş, într-o casă colonială cu patru dormitoare aşezată departe de şosea, pe o pajişte uriaşă, verde ca smaraldul. A locuit acolo împreună cu soţul şi copiii ei. Pe urmă a divorţat şi copiii au plecat, ea rămânând singură o vreme. Apoi, a început o relaţie cu Tanya, care dura de şapte ani. Ţinuseră chiar şi-o ceremonie în care-şi juraseră credinţă, dar Tanya o părăsise pentru un instalator pe care-l cunoscuse într-o tabără de weekend pentru supravegherea dietei.

— Tanya încă mai are probleme de nutriţie? o auzisem pe mama întrebând-o pe mătuşa Elle, care ţinuse

să ne dea chiar ea vestea.

— Nu se putea opri din mâncat cocoşel, declarase mătuşa Elle pe un ton solemn.

Maică-mea îi aruncase şervetul de bucătărie în cap.

— Ţine-ţi gura, că te-aude! îi zisese mama furioasă, arătând cu bărbia spre mine.

Cu doi ani în urmă, bunica o cunoscuse pe Mona la un marş pentru pace al lesbienelor. Mona e profesoară de drept la Temple. Bunica Ann a fost profesoară de sport.

— Şi acum, e lesbiană, zisese unchiul Josh, la o cină de Paşte în familie. Ceea ce n-ar trebui să surprindă pe nimeni.

Anul trecut, bunica şi Mona îşi vânduseră casele şi cumpăraseră, la un preţ accesibil, o fermă nou-nouţă, într-un complex rezidenţial din Bryn Mawr. În casa cea nouă, totul este pe un singur nivel, uşile sunt largi, mesele sunt joase şi toaletele au bare de metal de jur-împrejur, ca să te poţi sprijini.

— Cred că bunică-ta se gândeşte că se va seniliza în curând, îmi spusese mama.

— Mai bine-am pune-o direct pe un gheţar în derivă, ca să terminăm povestea, sugerase mătuşa Elle.

Bunica Ann şi Mona organizează serate şi se duc la cluburi de lectură, şi aproape în fiecare weekend participă la marşuri de protest în zona din jurul New York-ului. Mona e foarte implicată în politică, iar bunica e fericită să-i ţină tovărăşie, cu toate că ajunge să se plictisească în cursul demonstraţiei şi mă sună pe mine sau pe mama, în timp ce discursurile continuă.

— Care e scopul demonstraţiei? am întrebat-o când m-a sunat ultima oară.

— Stai aşa, să mă uit pe pancarte! îmi uriaşe bunică-mea.

Partea cea mai bună este că, atunci când sunt în casa bunicii, pot să fac ce vreau. Bunica Ann este ceea ce mama

numeşte „o persoană îngăduitoare” şi ceea ce mătuşa Elle etichetează drept „leneşă”. De obicei, când sunt la ea, bunica îşi face de lucru prin grădină şi bucătărie, plăteşte facturile online sau vorbeşte la telefon cu Mona, care are extrem de mult timp liber pentru cineva care-ţi spune încontinuu că e foarte ocupată. La gustare pot să mănânc ce-mi pofteşte inima, îmi pregătesc lecţiile cu muzica pornită şi, odată, am mers pe vechea bicicletă a maică-mii fără casca de protecţie, iar bunică-mea n-a protestat.

În sâmbăta cu pricina, m-am dat jos din maşinuţă şi-am urmat-o în bucătărie, unde pregătea ceva *kosher* pentru masa de Paşte, cu aluat nedospit, stafide şi brânză de capră.

— „Coaceţi, descojiţi şi tocaţi mărunt o mână de ardei iuţi”, citi ea din cartea de bucate.

Ochelarii bifocali îi alunecară de pe nas, iar ea – şi dădu capul pe spate ca să-i readucă în poziţia iniţială. Bunica are păr cărunt şi scurt, pe care nu şi-l vopseşte niciodată şi care, de regulă, îi încadrează chipul ca o claie de spini. Are un ten sănătos şi ochii îi sunt la fel de verzi că ai maică-mii. E durdulie, dar braţele şi picioarele îi sunt slabe, ceea ce face ca întreg ansamblul să lase impresia unui măr în care-au fost înfipte patru scobitori.

— Crezi c-aş putea să folosesc un ardei gras roşu? îmi ceru ea părerea.

— Presupun că da.

Mi-am zis că reţeta de tocană – cuvânt pe care Mona, dintr-un motiv necunoscut, îl pronunţa „thocană” – suna dezgustător şi că o eventuală alegere între ardei iuţi şi ardei graşi era cea mai neînsemnată dintre hibe.

— Dar avem ardei roşu?

M-am uitat în frigider.

— Nu.

— Ardei gras verde, atunci? se interesă, dar fără prea mare nădejde.

Am scuturat din cap.

— Hmm… Bine. Dă-mi o ceapă.

I-am dat ceapa şi m-am uitat cum o tăia mărunt, fredonând împreună cu Holly Ne-ar.

— Auzi… am început eu.

Îmi tot bătusem capul de săptămâni întregi ce să întreb şi pe cine. Discuţia cu Alden Langley Chernowitz fusese un lucru bun. Mă ajutase şi mătuşa Elle, dar ea era, ca să folosesc o expresie de-a profesoarei mele de engleză, „un narator necreditabil”.

— Mama a avut mulţi iubiţi când era la liceu?

— Ah, sigur, răspunse bunica. Puse ceapa tocată în tava de la cuptor, peste orezul brun fiert în prealabil. Jucători de fotbal american, de fotbal european… Se chiorî la cartea de bucate, apoi se uită la mine.

— Stai aşa. Nu, asta era Lucy.

Mi-am dat seama.

— Ei, şi mama n-a avut pe nimeni?

— În liceu? Din câte-mi amintesc, a fost un singur băiat.

Mă privi sever prin ochelari.

— Tu ai vreun prieten?

O clipă, mi-a zburat gândul la Duncan Brodkey şi la ziua aceea, în laborator, când cămaşa verde le dăduse ochilor lui o strălucire auriu-verzuie, la felul în care se oprea înainte să răspundă la întrebarea unui profesor, de parcă meditase la ceva mai important decât algebra sau franceza.

— Nu, n-am prieten, am spus. Dar eram curioasă dacă mama avea.

— Ştiu că avea un prieten mai mare decât ea.

Se întoarse, deschise dulăpiorul în care ţinea condimentele şi-ncepu să mormăie cuvântul „oregano”.

— Era un băiat pe care-l cunoscuse în liceu când a participat, ca audient, la un curs de la facultate. Cum îl

chema oare? Brian? Ryan? Ceva de genul ăsta. Ori Brian, ori Ryan.

Am trecut în revistă ce citisem în *Fetele curajoase nu plâng*, dar nu-mi aminteam ca „Allie” să fi avut vreun iubit mai în vârstă decât ea, în liceu. Fusese cu un profesor mai în vârstă, dar la facultate. Pe urmă, avusese o „întâlnire” cu un poliţist, care o trăsese pe dreapta pentru că mergea cu un far spart, şi avusese o grămadă de alţi iubiţi în facultate, deşi cuvântul „iubit” nu s-ar potrivi unor băieţi cu care a făcut doar sex.

— Au fost împreună ani de zile. Din clasa a douăsprezecea şi până la absolvirea facultăţii.

Îşi dădu iarăşi capul pe spate.

— Sau poate îl chema Colin. Nu ştiu de ce, dar numele ăsta îmi sună cunoscut.

— Au fost împreună în timpul facultăţii?

Asta nu se potrivea cu ce scria în carte: Allie îşi petrecuse cei patru ani specializându-se în Iubiţii Ticăloaselor Bogate. Partea aceea mă făcuse s-o compătimesc pe mama, aşa că ştersesem rândurile respective cu markerul. Nu voiam s-o compătimesc. Era mai simplu când mă înfuria.

— Din câte ştiu eu, zise bunica, întinzându-mi un borcan desfăcut, ca să-l miros, tipul ăsta a fost prima ei dragoste. Înainte de Bruce. Tare-aş vrea să-mi amintesc cum îl chema!

Bunica Ann îşi trecu o mână prin părul ţepos, se întoarse în cămară şi mai scoase un borcan, îl ţinu la distanţă de un braţ şi se chiorî la etichetă.

— Ăsta e oregano?

M-am uitat şi eu.

— Coriandru.

— Merge, zise ea veselă şi presără puţin peste ceapa tocată.

Am vrut să-i mai pun întrebări – despre primul

prieten al mamei şi despre Bruce –, dar mi-am zis că-i mai bine să renunţ şi să mai investighez de una singură.

Odată ce-am terminat de mâncat sandvişul, m-am dus la etaj, în „camera bonus”. Aceasta era o încăpere dreptunghiulară şi mai mult goală, cu un televizor prăfuit într-un colţ, cu pereţi albi şi covoare bej (la fermă, toate covoarele erau bej şi pereţii albi, pentru că erau singurele culori asupra cărora fuseseră de acord şi bunica, şi Mona). De-a lungul unui perete erau nişte poliţe de plastic masiv, pline cu tot soiul de coşuri pe care le aduseseră amândouă din fostele case şi fostele vieţi. Erau cutii cu vechi costume de Halloween şi carnete de note, albume foto şi discuri, chiar şi albumele de la nunţile lor de demult.

Am dat peste o cutie de carton plină cu pulovere împăturite, în mânecile cărora fuseseră puse bucăţi din lemn de cedru; apoi am descoperit nişte casete etichetate pe care scria TOP 40, cu scrisul de mână al lui Elle. Bun, îmi plac melodiile vechi. Am găsit un casetofon antic şi prăfuit, l-am pus în priză, am băgat o casetă înăuntru şi-am zâmbit la auzul vocii mătuşă-mii, mai tânără, dar inconfundabilă: „Aici Lucy Beth Shapiro, care vă aduce Topul celor mai bune 40 de melodii ale anului 1982!”. Apoi, mătuşa anunţă un cântec al celor de la Quarterflash. „Îmi voi împietri inima şi-mi voi înghiţi lacrimile”, se jelea vocea. Am dat sonorul mai tare şi-am deschis primul album cu fotografii, în căutarea unor dovezi despre adevăratul caracter al maică-mii.

Albumul era plin cu poze de copii şi, având în vedere că mama, sora şi fratele ei arătaseră cam la fel în copilărie, l-am lăsat deoparte. În următorul am găsit poze cu mama când avea vreo doişpe, treişpe ani, îmbrăcată într-o rochie cu volane şi participând la vreo petrecere. Să fi fost *bat mitzvah*? m-am întrebat şi-am întors fila. Acolo era o fotografie din prima zi de şcoală, în care mama, mătuşa Elle şi unchiul stăteau ţepeni în faţa casei, îmbrăcaţi în

blugi bleumarin noi-nouţi şi cămăşi vărgate. Am observat că mătuşa îşi împletise neîndemânatic părul. Mama şi-l lăsase pe-al ei să atârne liber pe umeri, iar când zâmbea, se observa strungăreaţă care pesemne că fusese corectată cu un aparat dentar.

Erau poze de la Rosh Hashanah, cu mama şi mătuşa Elle purtând fuste plisate şi dresuri de culoarea pielii, şi cu unchiul Josh, a cărui cravată cu dungi era legată strâmb. Mai erau şi fotografii de la Ziua Recunoştinţei, cu toţi cinci adunaţi în jurul unui curcan la cuptor; de la Hanuka, cu aceeaşi masă, dar cu o *menora*[20] în locul orătaniei; de la patinaj şi hochei pe gheaţă, de la meciurile ligii de baseball pentru copii şi ale echipei de fotbal Stelele Căzătoare. Bunicul avea păr cârlionţat şi negru, care încărunţea odată cu trecerea anilor. În majoritatea pozelor, îşi ascundea ochii îndărătul unor ochelari întunecaţi şi uneori ţinea între degetele pătrăţoase un muc de ţigară. Rar apărea zâmbind, iar când se întâmpla, zâmbetul era mai degrabă un soi de rânjet, care numai fericit nu arăta.

Îmi amintesc când i-am văzut prima oară fotografia, poate chiar în albumul ăsta. Eram mică şi venisem la bunica de Ziua Recunoştinţei.

— Cine e? întrebasem eu, arătând cu degetul.

Mama, unchiul şi mătuşa veniseră să se uite peste umărul meu.

— Doctorul Diabolic, zisese Elle.

— Cap-de-mort, răspunsese unchiul Josh.

— Acela e tatăl nostru, mă lămurise mama, după care se aplecase, părul ei atingându-mi obrazul, şi întorsese pagina.

Am dat muzica mai tare şi-am luat încă un album,

---

20 Candelabru cu şapte braţe ; unul dintre cele mai vechi simboluri ale poporului evreu, este prezent chiar pe stema statului Israel. în timpul sărbătorii Hanuka („Sărbătoarea luminilor"), în cea de-a opta zi este folosită o menora cu nouă braţe (n. r.).

uitându-mă la cum trecea vremea. Bunica Ann se îngrăşase, îşi scurtase părul, îl vopsise blond, îl înfoiase, apoi îl tunsese în scări, după care îşi făcuse şuviţe şi revenise la o tunsoare dreaptă, toate în vreme ce copiii ei creşteau, iar soţul ei, bunicul meu, nu se schimba prea mult. Îi mai crescuse barba şi i se mai îngustaseră reverele şi gulerele; o dată, îşi răsese mustaţa, dar îi crescuse la loc. Cam asta era tot.

„Chicago! ţipă Elle din difuzoare. *Hard to Say Fm Sorry*! Vai, ador melodia asta!”

Am rânjit, întorcând paginile încet şi urmărind cum coafura mamei trecea de la coadă de cal la una cum purta Farrah Fawcett. Ar fi trebuit să-i spună cineva că-i stătea oribil. Am văzut cum sânii şi nasul i se măreau, în vreme ce muzica trecea de la Chicago la John Cougar şi-apoi la J. Geils Bând. În sfârşit, am ajuns şi la pagina pe care speram s-o găsesc: mama la *bat mitzvah*, tunsă scurt şi cu un aparat dentar uriaş, stând dinaintea porţilor sinagogii. Purta o rochie lungă neagră, cu nişte floricele trandafirii, cu o eşarfa roz şi volănaşe pe tiv şi la mâneci. Iarăşi dresuri de culoarea pielii (o *greşeală grosolană*, zise vocea lui Amber Gross în mintea mea), balerini negri, cercei din aur simpli în urechi şi nicio altă bijuterie în plus. Arăta groaznic. De fapt, arăta atât de rău, încât mă mir că mama ei îi dăduse voie să iasă din casă, darămite să mai participe la propria ceremonie de *bat mitzvah*. Nu-i de mirare că nu avusese o petrecere. Probabil că nu voise să mai apară în public îmbrăcată în halul ăla.

Când s-a terminat caseta, am scos-o din casetofon, după care-am mai răscolit prin cutie ca să găsesc alta. Erau vreo şase cu Topul 40 din anul 1982 şi una pe care scria LECTURĂ 1974 cu litere înguste şi aplecate, aşa cum nu mai văzusem până atunci. Din curiozitate, am pus-o în casetofon şi-am apăsat pe *play*.

„A fost odată ca niciodată o regină frumoasă, dar rea,

care stăpânea peste un regat mare”, se auzi o voce adâncă de bărbat.

O clipă am crezut că era tata, dar presupunerea mea n-avea logică.

„Nu citi partea cu vrăjitoarea!” spuse un glas de copil.

Să fie mama? m-am întrebat.

„Păi, de unde primeşte Albă ca Zăpada mărul otrăvit, dacă nu e nicio vrăjitoare în poveste?” întrebă un al doilea glas de copil.

Am zâmbit, căci o recunoscusem. Da, *asta* era mama.

„Dacă nu se întâlneşte cu vrăjitoarea, nu ajunge în sicriul de cleştar şi nu-l cunoaşte pe prinţ!”

„Voi sări peste fragmentul ăsta”, zise liniştitor vocea bărbatului.

Am simţit un sloi de gheaţă pe şira spinării în clipa în care mi-am dat seama cine era: bunicul meu.

„Dar nu se mai leagă povestea!”

„Ei bine, atunci o să-l citesc foarte repede”.

„*Foarte* repede”, zise Elle.

„Bebe”, zise maică-mea în şoaptă.

„Şşş”, o atenţionă bărbatul, apoi îşi reluă lectura. „Regina avea o oglindă fermecată şi, seară de seară, se privea în ea şi întreba: *Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din ţară*?”

„Adică fermecătoare”, se auzi vocea mamei, care-şi dădea importanţă, ca de obicei.

„Eu sunt fermecătoare?” întrebă mătuşa.

„Sigur că eşti”, îi răspunse tatăl lor, aproape cântându-şi cuvintele. „Fetiţele mele sunt amândouă frumoase”.

Am ascultat toată caseta. Înregistrase *Albă ca Zăpada* şi *Scufiţa Roşie*, iar fetiţele îl întrerupseseră tot timpul. Mătuşa Elle punea foarte multe întrebări despre poveşti şi voia să ştie dacă va mai fi fermecătoare când va

creşte; mama părea mai preocupată să afle dacă vor primi pâine prăjită la micul dejun. Bărbatul nu-şi pierduse nicio clipă răbdarea şi nici nu le ignorase. Răspunsese la fiece întrebare cu mult calm şi amabilitate. După voce, părea drăguţ. Mai mult de atât, părea un om minunat.

Când s-a terminat banda, am scos-o din casetofon şi-am îndesat-o în rucsac. Era un indiciu, deşi nu eram încă sigură de semnificaţia lui.

Când am coborât în bucătărie, mama şi bunica Ann stăteau la masă, cu capetele aplecate şi vorbeau în şoaptă.

— Rămâneţi la cină, ne îndemnă bunica, scoţând tocana din cuptor la ora cinci.

— Nu, mersi, am răspuns amândouă în acelaşi timp.

Mama îmi zâmbi şi, preţ de-o secundă, am simţit că sunt iarăşi mică şi lucrurile sunt iar cum au fost înainte să sărut un băiat şi să mă aşez la altă masă, înainte să caut numele mamei pe internet şi să citesc *Fetele curajoase nu plâng*.

Apoi m-am aplecat ca să trag fermoarul rucsacului, iar maică-mea zise:

— Serios vorbind, miroase de parcă s-ar fi târât o vietate în cuptorul tău şi şi-ar fi dat duhul acolo.

— Chiar trebuie să foloseşti expresii vulgare? întrebă bunica Ann. Monei îi plac foarte mult tocăniţele mele.

— Prea multe informaţii, zise mama. Ne vedem mâine.

Am tras fermoarul rucsacului, asigurându-mă că banda era în siguranţă, în buzunarul din faţă, am pupat-o pe bunica şi am ieşit din casă, îndreptându-mă spre locul unde parcase mama maşina.

— Centura de siguranţă, spuse mama, parcurgând în marşarier aleea largă ce ducea spre ferma nou-nouţă, de-a lungul căreia, vara trecută, fuseseră plantaţi pini mici şi îndesaţi.

Mi-am petrecut centura peste umeri şi poală şi-am

închis-o cu un clic, trăgând cu ochiul la mama. Ce se întâmplase cu bărbatul care-i citise poveşti? În ce fel de persoană se transformase mama ca adult? În niciun caz nu era o prinţesă, dar fotografiile nu-mi oferiseră destule indicii. Cine era cea mai bună prietenă a ei? Cu cine stătea la masă în clasa a şaptea? îşi urâse vreodată părinţii sau furase cremă anti-îmbătrânire? Se ruşinase vreodată de felul în care arăta şi de originile ei? *Cine eşti*? m-am întrebat în gând, în vreme ce mama răsucea volanul şi era atentă la drum. *Cine eşti tu şi cine sunt eu*?

— Putem să ne oprim la librărie? am rugat-o când am ajuns în oraş.

— Sigur. Ce carte-ţi trebuie?

— Împăratul muştelor.

— O avem acasă. Am citit-o când eram de vârsta ta. Zâmbi, sperând în mod evident că-i voi răspunde. Ştii tu, pe vremea când dinozaurii stăpâneau Pământul.

— Ha, ha.

La vârsta mea, mi-am spus, îl lăsai deja pe băiatul de şaisprezece ani de la capătul străzii să-şi strecoare mâna în slipul tău – mă rog, asta făceai în carte.

— Exemplarul tău e plin de însemnări, i-am spus.

Am deschis radioul ca să nu mai fiu nevoită să vorbesc cu ea, iar mama nu mai scoase niciun cuvânt până când opri maşina în faţa librăriei Barnes & Noble, pe Walnut Street.

— O să parchez la Rittenhouse. Sună-mă pe mobil când ai terminat.

Am asigurat-o că aşa voi face şi-am intrat în librărie. A fost uşor să reperez *împăratul muştelor* şi, după ce-am plătit, m-am uitat prin vitrină. Nu se vedea nici urmă de dubiţă. Mi-am îndesat punga sub braţ şi-am traversat în fugă către Kieh Vs. Clopoţeii de la uşă clincăniră şi toate cele trei doamne în halate îşi ridicară privirile.

— Vă putem ajuta cu ceva? mă întrebă una dintre ele,

zâmbind amabil.

Era tânără, cu păr blond care-i ajungea chiar deasupra umerilor, atingând uşor ţesătura halatului, şi cu dâre în diverse nuanţe de roz brăzdându-i mâna.

Am inspirat adânc.

— Aăă, am început eu. Am fost aici acum câteva săptămâni şi am pus asta în buzunar.

Am scos borcănaşul de cremă antirid.

— Am vrut să-l plătesc, dar am uitat.

Femeia mă privi cu răceală şi spuse:

— Nouăsprezece dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi.

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar.

— Plus taxa, preciză ea.

I-am mai dat două bancnote mototolite.

— Mă scuzaţi, am spus şi-am ieşit în goană pe uşă, fără să mai aştept restul.

Şaptesprezece

Ar fi fost o întrebare perfectă pentru Anne Landers, dacă aceasta ar mai fi fost în viaţă ca să răspundă: în ce împrejurări şi cu ce daruri îi ceri surorii tale mai mici să-ţi împrumute uterul?

Peter şi cu mine trimiseserăm cerea de înscriere la Open Hearts, împreună cu declaraţiile de venit şi taxa de înscriere. Între timp, plănuiam în taină să încep căutările ceva mai aproape de casă. Elle părea alegerea logică. Ea avea părţile anatomice necesare, eu aveam banii. Şi dacă mama-purtătoare este chiar sora ta, nu vreo străină, lucrurile rămân în familie. Totul era perfect logic, numai că nu eram prea sigură cum să iniţiez o astfel de conversaţie.

Graţie activităţii de voluntariat la bibliotecă şi la spital, aflasem foarte multe despre ceea ce se cheamă „solicitare”, o activitate în cadrul căreia încerci să convingi o persoană bogată să se despartă de o părticică din avutul

său. În urmă cu şase ani, făcusem parte dintr-un comitet de trei persoane care plecase într-un pelerinaj la conacul din Radnor al unei foste vedete de televiziune, în scopul de a-l uşura de exorbitanta sumă de cincisprezece milioane de dolari, pentru renovarea bibliotecii. Mă rog, pentru mine era exorbitantă. Celebritatea de odinioară, la vremea aceea un domn cu prestanţă, trecut de şaizeci de ani, încărunţit pe la tâmple şi posesor a numeroase premii, nici nu tresărise când semnase cecul. Dar cecul respectiv îi asigurase o publicitate favorabilă, căci tocmai fusese dat în judecată pentru că pipăise nişte asistente pe vremea când prezenta o emisiune-concurs.

Peste ani, le cerusem străinilor, cunoscuţilor şi prietenilor bani, timp şi donaţii pentru orice, de la prăjituri *hamentaschen* pentru Parada de Purim a Preşcolarilor, la mii de dolari pentru noua cameră de odihnă de la spitalul pentru copii. Dar, în timp ce-mi scoteam hainele şi-mi puneam un halat alb şi larg, în vestiarul îmbrăcat în gresie verde-albastră al uneia dintre cele mai simandicoase săli de SPA de la Centrul Municipal, eram convinsă că această solicitare avea să fie cea mai dificilă din viaţa mea.

Mama venise cu ideea să merg la SPA.

— Du-o într-un loc cu dichis, în care să se poată relaxa, îmi sugerase ea.

Pe urmă se autoinvitase, dornică să vadă cu ochii ei fiecare moment. Contribuţia mea la ofertă fusese să le conving pe angajatele de la SPA să aducă şampanie în loc de ceai din plante medicinale. De asemenea, venisem cu un întreg arsenal de vin, ciocolată şi… carnetul de cecuri. Cândva, între tratamentul de exfoliere cu mentă şi *mojito* şi împachetările calde cu scoarţă de salcie, îi voi explica soră-mii situaţia. Probabil că Elle va fi de-a dreptul extaziată şi va semna pe dată. Poate că se va muta la noi, mi-am zis, evitând deocamdată să mă gândesc la reacţia lui Peter. Lui Joy i-ar plăcea tare mult chestia asta, odată ce s-

ar obişnui cu ideea stranie că mătuşa urma să nască fiul sau fiica părinţilor ei, proces ce nu trebuia să dureze prea mult, dată fiind politica de acceptare, toleranţă şi diversitate promovată de şcoala scumpă la care mergea. Ne vedeam deja pe toate trei luând lecţii de yoga prenatală, plimbându-ne îndelung pe aleile din parcul Fairmount, făcând fotografii în care ţin o mână pe burta lui Elle şi muncind cot la cot în bucătărie, ca să pregătim mese sănătoase şi hrănitoare…

Geamătul dezgustat al soră-mii tăie aerul încărcat de parfum de eucalipt.

— Mamă, pentru numele Domnului!

Mi-am ridicat privirea. Pe plăcuţa de deasupra piscinei cu apă caldă scria „ÎMBRĂCĂMINTEA ESTE OPŢIONALĂ44. Mama se descotorosi de halatul de baie, iar Elle tresări îngrozită de spectrul venelor varicoase, al sânilor căzuţi şi-al burţii lăsate, acoperindu-şi ochii în vreme ce mama înota şi se vânzolea puţin prin apa aburindă, înainte să se instaleze sub o minicascadă. Îşi stropi părul cărunt şi zâmbi calmă.

— Ăsta e viitorul, fetelor, ne strigă ea. Îmbrăţişaţi-l.

— Asta e treaba Monei, zise Elle, care era suplă ca o felină, bronzată şi epilată, cu manichiura şi pedichiura puse la punct şi fără măcar o vergetură sau vreun fir de păr alb.

— Bea ceva, i-am spus, îndesind un pahar de şampanie în mâna soră-mii.

Elle se încruntă, îşi dădu jos halatul şi se descălţă de papuci, dând la iveală o pereche de bikini portocalii şi ojă asortată la unghiile de la picioare, după care intră în piscină, luându-şi şampania cu ea. Odată aflată în apă, se instală cât mai departe posibil de mama şi-şi goli paharul.

— Mai vrei şampanie? am întrebat-o în timp ce-şi punea felii de castravete pe pleoape.

Fără să-şi mişte capul de pe perna gonflabilă, Elle

întinse un braţ suplu şi bronzat, psalmodiindu-şi cuvintele:

— După cum vezi.

Mama surâse încântată. Am inspirat adânc şi m-am cufundat în apa plină de bule.

Cândva, între a cincisprezecea reuniune a clasei ei din liceu şi precedenta sărbătoare de Ziua Recunoştinţei, soră-mea descoperise ceea ce ea numeşte, fără vreo umbră de ironie, „sensul vieţii mele. Elle a devenit Fi-istă.

— Fiinţă? întrebase Joy, când soră-mea venise pe la noi să ne dea vestea.

Fiismul apăruse pe scena internaţională în 2005, când Jane Myer, o casieriţă din Africa de Sud – o femeie divorţată, părăsită de noroc, cu cincisprezece kilograme în plus şi cu un permanent oribil – descoperise o broşură de autoeducare de pe vremea lui Pazvante, la… cum s-o zice în *afrikaans* la „târg de reduceri. Broşura conţinea o versiune primitivă a filosofiei gândirii pozitive, care-i instruia pe săraci să-şi imagineze lucrul pe care-l doreau cel mai mult. Dacă se concentrau destul de intens şi un timp suficient de îndelungat asupra acelei imagini, dobândeau lucrul respectiv. „Vizualizează şi va fi era mantra predicată de Jane Myer. Cartea omonină se vânduse într-o jumătate de milion de exemplare numai în prima săptămână şi înainte ca Jane, acum cu o siluetă de invidiat şi păr îndreptat, să pornească într-un turneu de promovare, amăgindu-i pe moderatorii de talk-show-uri şi pe telespectatorii acestora cu încrederea în sine, cu accentul, decolteul şi simplitatea dezarmantă a mesajului ei.

Sora mea, care, până în clipa aceea, trecuse prin cel puţin o jumătate de duzină de guru, mişcări spirituale şi filosofii de viaţă, a cumpărat un exemplar din carte şi a purces de îndată să-i aplice principiile. A renunţat la numele de Lucy („se pot face prea multe asocieri neplăcute*, ne spusese ea, fără a preciza care erau

acelea), s-a ţinut departe de oricine avea o problemă cu drogurile sau era într-un program de dezalcoolizare ori de slăbire, conform ideii lui Jane Myer că însăşi proximitatea faţă de un act extrem te putea transforma într-o fiinţă obeză şi/sau dependentă, chiar fără să fi consumat vreun cocteil sau vreun biscuit cu cremă. Atitudinea asta a dus la un an întreg în care, la mesele în familie, Elle a mâncat cât mai departe posibil de mine şi de mama, cu ochii pe jumătate închişi, în vreme ce noi ne întrebam pe cine încearcă să evite mai mult: pe grăsană sau pe lesbiană.

În ultimii trei ani, Elle a insistat că toate lucrurile bune care i se întâmplaseră, de la o pedichiură desăvârşită, la rolul permanent de femeie fără adăpost din serialul *As the World Tâims*, fuseseră rezultatul direct al aplicării filosofiei Fi-iste. Peter şi cu mine glumeam pe seama faptului că versiunea pe care Elle o dăduse mantrei – „Vizualizează şi va fi” – implica o etapă intermediară pe care Jane Myer nici nu şi-o imaginase – adică obţinea lucrurile dorite prin intermediul unei vizualizări intense şi prelungite a felul în care aveam să le plătesc eu. Dar niciunul din noi nu nega realitatea evidentă, anume că, la venerabila vârstă de patruzeci de ani, surioara mea îşi pusese o oarecare ordine în viaţă.

— Shapiro? strigă o femeie într-un halat imaculat, postată la capătul piscinei, cu un *clipboard* în mâini.

— Da? am răspuns eu.

Mama dădu să se ridice. Elle îşi îndepărtă feliile de castravete de pe ochi şi se încruntă.

— Ţine-ţi chestiile sub linia apei! izbucni ea.

— Lucy, dragă… zise mama cu blândeţe.

— Suntem gata pentru masaj? ne întrebă doamna în halat.

Am ieşit din apă.

— Eu prima! zise Elle, ferindu-şi ochii.

Ne-am pus halatele şi-am urmat-o pe doamnă, lipăind

pe culoar. Mama dispăru într-o cameră de masaj individual, în vreme ce eu şi soră-mea am fost conduse în camera pentru cupluri pe care-o solicitasem, un spaţiu luminat de lum· nări, cu două mese de masaj acoperite cu petale de trandafiri şi aşezate aproape de pereţii drapaţi în alb. O fântână susura într-un colţ, iar din difuzoarele montate în tavan se revărsau acordurile unui cor. M-am instalat pe masa aflată cel mai aproape de perete.

— Cannie, ce se petrece? mă întrebă Elle, bănuitoare.

— M-am gândit c-am putea să petrecem puţin timp împreună. Ştii, să mai stăm şi noi de vorbă.

— Cum adică? Dar vorbim tot timpul!

Asta era adevărat. Elle şi cu mine stăteam de vorbă de câteva ori pe săptămână, iar ea – mi trimitea pe mobil pozele pe care le făcea pe platourile de filmare a serialului, cu ea îmbrăcată într-un sac de gunoi, cu un herpes uriaş plin de puroi, dar fals, în colţul gurii, şi cu mesajul „AM NEVOIE DE-O VACANŢĂ.

Doi maseuri, un bărbat şi-o femeie, intrară în cameră. Erau îmbrăcaţi identic, cu pantaloni albi cu şnur şi tricouri imaculate, arătând ca nişte asistente dintr-un spital ultrasofisticat.

— Eu îl iau pe tip, mă anunţă Elle.

— Ca de-obicei, am comentat eu.

Soră-mea îi făcu vesel cu mâna şi se trânti cu faţa în jos, purtând încă bikini portocalii umezi. Mi-am atârnat halatul în cui şi m-am lungit lângă ea.

— Nu-ţi scoţi costumul de baie? i-am şoptit.

— Te rog, zise ea, strâmbând din nas. Nu mă dezbrac în prezenţa altor femei.

— Dar sunt sora ta… iar lesbianismul nu e o boală molipsitoare, am precizat, tot în şoaptă.

— N-ai de unde să ştii, îmi răspunse Elle pe aceeaşi notă, în vreme ce maseuza îmi turna ulei cald între omoplaţi.

— Deci care sunt noutăţile?

— Mmm, zise soră-mea cu faţa îngropată în pernă, după care-şi săltă capul. Nimic. La tine ce mai e nou?

— Nu prea multe.

Eram conştientă de imaginea pe care şi-o făcuse Elle despre mine: locuiam într-o casă dintr-un oraş pe care ea-l considera o închisoare, cu soţul şi fiica, două lucruri pe care ea cu siguranţă nu şi le dorise niciodată. Şi să nu uităm dubiţa pe care-o conduceam. Dacă ar fi ultimul autovehicul de pe Pământ, sunt absolut convinsă că soră-mea ar merge pe jos. Sau poate că ar demonta roţile şi şi-ar construi un *scooter* mititel.

— Cum mai staţi cu planurile pentru *bat mitzvah*? se interesă, strângând din buze. Va avea şi Mona un rol?

— Ăăă…

Mă concentrasem atât de mult asupra caracterului unificator al serviciului religios, încât nu-mi făcusem nici cea mai vagă idee despre ce rol ar fi putut să aibă partenera de viaţă a maică-mii.

— Şi Guberman? ceru Elle să afle. O să plătească şi el o parte din cheltuieli?

— Păi, am zis, gândindu-mă că-i voi cere lui Bruce Guberman să-mi dea bani exact în clipa în care-i voi cere şi să se culce iarăşi cu mine. Păi, găsim noi o soluţie. Se rezolvă.

Am rămas tăcute câteva minute, în vreme ce maseurii îşi făceau treaba.

— Chiar crezi că o să ajungem să arătăm ca mama? mă întrebă Elle. Oribile şi cu toate pieile atârnându-ne?

— Elle, se auzi vocea dulce a mamei, aflată în cabina de alături. Să ştii că te aud!

— Mama arată bine, am zis hotărâtă.

— Ba nu, îmi replică Elle. Ar fi trebuit să-şi facă un lifting.

— Fi-iştii cred în chirurgia plastică? m-am interesat

eu. Oare mama ar trebui să-şi imagineze că a făcut un lifting?

— Pentru ea e deja prea târziu.

Elle îşi făcuse operaţii estetice la frunte, bărbie şi sâni, înainte să îmbrăţişeze filosofia Fi-istă, ca să nu mai pomenesc de cele şase luni în care mersese la şedinţe de epilare cu laser, încheiate cu numai câteva săptămâni înainte să se publice *Vizualizează şi va fi*.

— Şi ce-ar fi trebuit să retuşeze? m-am interesat eu.

— Totul! zise ea. Fiecare părticică!

— Te-am auzit! strigă mama.

— Şşş, i-am şoptit eu, în timp ce maseurii ridicau cearşafurile şi ne cereau să ne întoarcem pe spate. Vreau să te rog ceva. E o chestiune personală, am adăugat, coborându-mi vocea.

Elle îşi coborî şi ea vocea, întinzându-se ca să-mi ia mâna unsă cu ulei de masaj.

— O, Cannie. Ai cumva sentimentul că-ţi lipseşte prospeţimea?

Am dat din cap că nu, dar ea mă ignoră.

— Ai nevoie de sfatul unei femei! trâmbiţă soră-mea. Ei bine, Cannie, sunt aici ca să te ajut! Spune-mi ce te supără! Vrei reţete de slăbit? Ai cumva… începu, coborându-şi din nou vocea puţin… ai probleme în dormitor?

— Ca să fiu mai precisă, nu am nevoie de sfatul tău, am zis grăbită, ci de… Aş vrea să-mi împrumuţi ceva.

Gata, sosise clipa.

— Ce?

— Mă scuzaţi, doamnelor, zise unul dintre maseuri. E vremea să mergeţi la împachetări.

L-am blestemat în gând pentru momentul ales, în vreme ce omul ne explica procedura: urma să fim mânjite cu o grămadă de extract din scoarţă de salcie, înfofolite în nişte pleduri argintii, ca nişte cartofi copţi, apoi lăsate

singure în cameră, într-o lumină scăzută, pentru ca porii noştri să aibă timp să absoarbă substanţele binefăcătoare. Elle se întinse pe spate, în timp ce maseurul îi întindea loţiunea pe picioare şi apoi pe braţe. La final, o împachetă în pătură ca pe un *burrito* şi-i întinse un şervet matlasat pe faţă. Maseuza mea procedă la fel.

În fine, am fost lăsate singure, întinse pe spate şi imobilizate. Luminile erau stinse, iar camera, cufundată în tăcere, cu excepţia fâşâitului păturilor şi a corului care cânta din tavan.

— Nu e vorba de un împrumut financiar, zise Elle.

— Nu.

— Vrei haine?

Ha, ha, ha.

— Nu.

— Accesorii? Extensii de păr? Numere mai vechi din *Vogue*?

— Peter şi cu mine ne-am gândit să mai avem un copil, am început eu. Am ovule viabile, iar sperma lui e bună, aşa că… ăăă… Ei bine, am avea nevoie de o mamă-surogat. Am izbutit să-mi întorc capul, să-mi eliberez o mână şi să ajung la ea, ca să-i strâng umărul. O să fie distractiv! Ai putea să te muţi la noi până se naşte copilul…

Elle se ridică brusc şi aproape că alunecă de pe masa învelită în plastic.

— Ce vrei să fac?

— Mi-am zis că poate ai vrea… ştii tu… să ne ajuţi cu chestia asta.

Şervetul cu miros de lavandă îi căzuse de pe faţă şi, în ciuda luminii slabe, am reuşit să văd că făcuse ochii cât cepele.

— Vrei să mă culc cu soţul tău?

— Nu! Doamne!

Am inspirat adânc.

— E o procedură foarte simplă. Ţi se injectează ovulul fertilizat în…

— Ce? Când? Acum?

Tălpile lui Elle aterizară cu zgomot pe gresia podelei şi ea se zbătu să iasă din coconul argintiu care-o ţinea prizonieră. Mi-am amintit, cu oarecare întârziere, că acelaşi spaţiu găzduia şi cabinetele medicilor, astfel încât răsfăţatele doamne din Philadelphia să aibă posibilitatea de a-şi injecta nişte Botox sau de a urma tratamentul de cosmetică dentară, deodată cu masajul şi împachetările. Cine ştie, poate că, în drumul de la vestiar la piscină, Elle văzuse nişte halate albe şi presupusese că baia în jacuzzi şi masajul erau doar un preludiu pentru o inseminare ca-n *Rosemary's Baby*.

— Calmează-te! am rugat-o în şoaptă.

Una dintre maseuze crăpă uşa şi mă găsi pe masă, încă încorsetată în pătură, iar pe Elle pe jumătate goală pe podea, azvârlind din picioare ca să se elibereze, de parcă ar fi fost un pui de pasăre căznindu-se să iasă din ou.

— Doamnelor, e totul în regulă? ne întrebă femeia.

— Da, perfect, am zis, sărind pe podea, lângă sora-mea. Elle, potoleşte-te!

Roşie la faţă şi gâfâind, Elle îi permise maseuzei s-o reînfăşoare în pătură şi s-o aburce pe masă, dar numai după o îndelungată muncă de convingere. M-am strecurat şi eu pe masa mea.

— O să iau asta drept un refuz, i-am zis.

— Nu e vorba de asta, zise Elle. Doar că… adică, te rog să nu te superi, Cannie, dar nu cred că vreau să rămân însărcinată. Nu cred că…

Îşi făcu de lucru, reajustând cutele păturii.

— Ce nu crezi?

— Nu cred c-ar trebui să avem copii. Ştii tu, cu toate câte s-au întâmplat…

Dădu din mâini, vrând să cuprindă cu un singur gest

întreaga nebunie: divorţul părinţilor noştri, dezertarea tatii, revelaţia târzie a mamei legată de orientarea ei sexuală. Vorbea pe un ton scăzut, probabil ca să n-o audă mama:

— Nu ştiu. Mă mai gândesc.

— Nu eşti obligată…

— Nu. O să mă gândesc.

— Chiar ar trebui să citeşti *Vizualizează şi va fi*, îmi zise soră-mea a mia oară, în vreme ce împingeam un căruţ de cumpărături prin raionul de legume şi fructe al magazinului de produse organice deschis de curând, chiar peste drum de locuinţa mamei.

După ce ne întorseserăm de la SPA, ne abătuserăm pe-acolo ca să facem cumpărături pentru festinul cu care mama încheia, în mod tradiţional, sărbătoarea de Paşte, pe care o marcaserăm printr-o cină atotcuprinzătoare şi neutră din toate punctele de vedere. Dumnezeu fusese pomenit drept „Puterea”, iar numele de Miriam se rostise la fel de des ca şi cel al lui Moise.

— De ce?

Am luat un ciorchine de struguri şi-o pungă de cireşe auriu-roşcate, apoi o cutie cu stafide mari şi aurii, pentru compot. Maică-mea se văicărea de parcă o înjunghiase cineva.

— Ce-i cu tine? am întrebat.

Fără o vorbă, îmi făcu semn către preţ.

— Mamă, sunt doar nişte cireşe! îmi permit să le cumpăr! am exclamat.

— Ei, las-o în pace, zise soră-mea. Citeşte cartea. Cine ştie, poate că, dacă vizualizezi rezultatul urmărit…

— Apreciez intenţia, dar nu cred că aş putea obţine un uter nou în felul ăsta.

— Mda, aşa e, conveni Elle. Atunci, vizualizează rezultatul final. Copilul.

Am luat de pe raft o cutie de lapte de jumătate de

litru fără hormoni. Mama oftă din rărunchi.

— Acum ce mai e? am întrebat.

— La Price Chopper, asta e un dolar şi cincizeci şi nouă de cenţi.

— Dar nu suntem la Price Chopper. Suntem aici.

— Nu aşa v-am crescut, protestă mama.

— Nu mă-nnebuni, mormăi Elle, azvârlind un borcan cu măsline peste cutia cu aluat nedospit din cărucior. Trei copii duşi în fiecare vară la parcul acvatic şi culcaţi într-un singur pat, la Days Inn.

— Dar vă plăcea aşa de mult să mergeţi la parcul acvatic! sări mama.

— Nimănui nu-i place să meargă la parcul acvatic şapte ani la rând, o contrazise Elle. Mai ales când eşti nevoită să împarţi patul cu fratele tău.

Am împins căruciorul către tejgheaua cu carne, unde bucăţile uscate erau etalate într-o cutie frigorifică specială, de parcă ar fi fost bijuterii expuse într-o vitrină de sticlă. Am arătat cu degetul spre o coastă, în timp ce maică-mea se lua cu mâinile de păr şi gemea.

— Dacă nu vrei, nu eşti obligată să mănânci, i-am zis. Dar eu nu mă ating de tocăniţa aia.

Am mai pus în cărucior nişte *focaccia*, măsline, o bucată de brânză *gorgonzola* dulce, smochine şi legume pentru salată. Între timp, Elle îi zâmbea bărbatului în halat alb din spatele tejghelei, pe care părea să-l încânte atenţia ce i se acorda.

— Doriţi şi osul? o întrebă el pe soră-mea.

Eram exasperată.

— Ce zici? îmi şopti Elle, când tipul se aplecă peste tejghea ca să împacheteze carnea. E homosexual sau doar foarte preocupat de aspectul fizic?

M-am uitat lung la individ.

— Habar n-am. Întreab-o pe mama.

— Fii serioasă, zise Elle. Ea n-a aflat că e lesbiană

decât la vârsta de cincizeci şi şase de ani. Cum îţi închipui c-ar putea să aibă vreo opinie despre alţii?

Soră-mea, îmbrăcată în fustă scurtă, croită din straturi de satin roz, cu o bluză mulată şi geacă de blugi, cu ciojapi-plasă, pălărie de cowboy şi ghete roz-bombon, se topi pe intervalul dintre rafturi. Am plătit pentru ce cumpărasem, dar şi pentru produsele în valoare de încă vreo treizeci de dolari care apăruseră în mod misterios în cărucior (miere de afine, bezele pregătite manual şi oţet balsamic vechi de douăzeci de ani). La casă, mama îmi smulse bonul din mână, se chiorî la el prin ochelarii bifocali, apoi o porni clătinându-se către măsuţele de la cafenea.

— Dă-i mamei nişte săruri şi ajută-mă să pun astea în pungi, am rugat-o pe soră-mea.

Elle deschise o pungă de hârtie şi începu s-o umple cu produsele pe care le alesese de la raft: gel de duş cu lămâie, un burete de baie natural, o sticlă din plastic plină cu suc de grepfrut. Jane Myer ar fi fost mândră de ea. Am luat sucul şi l-am zgâlţâit.

— Când eram însărcinată cu Joy, ăsta a fost singurul lucru la care pofteam, mi-am amintit eu cu voce tare. Îmi imaginasem că o să vreau ceva dulce sau sărat, poate murături sau îngheţată. Nu ştiu, ceva de genul ăsta. Dar tot ce-mi doream era suc de grepfrut. Puteam să beau şi doi litri pe zi.

— Din gura ta, chestia asta sună foarte romantic.

După saună, tenul lui Elle încă mai purta o uşoară roşeaţă, iar expresia de pe chipul ei era una preocupată.

— Nu era o aluzie. Îmi aminteam cum a fost, atâta tot. Şi n-a fost chiar aşa de rău, am zis eu gânditoare, punând sticla de suc într-o pungă. După ce-am depăşit perioada în care mi-era greaţă tot timpul, au existat zile în care nici nu băgăm de seamă că eram însărcinată. În plus, mi-am făcut nişte prieteni foarte buni.

— Am deja prieteni, zise soră-mea. Şi cred că aş băga de seamă dacă aş fi acoperită de vergeturi şi m-aş clătina când păşesc. Îţi aminteşti cât te-ai îngrăşat atunci? Erai cât un camion.

M-am strâmbat. Nu credeam că mă îngrăşasem până într-atât, dar e foarte posibil ca trecerea vremii şi nostalgia să fi îmbunătăţit imaginea.

— Un camionaş?

Elle mă ignoră.

— Aş avea nevoie de-o garderobă nouă, continuă ea.

Chipul i se lumină, poate la gândul numeroaselor rochii de gravidă drăguţe care existau pe piaţă.

— De fapt, se poartă sarcina. Toate vedetele de cinema fac copii.

I-am zis că da, aşa e. Încercam să-mi amintesc cum fusese Elle când era Joy mică. Venea pe la noi o dată la o săptămână sau două, se aşeza pe covor şi-mi amuza fetiţa construind modele din plastilină maro ce închipuiau mişcările intestinelor şi pe care le lăsa cocoţate pe marginea vasului de toaletă. Apoi, o ducea la Johnny Rockets, cu un pumn de monede pentru tonomat, sau îi citea din *Us* ori *în Touch*.

— Vedetele sunt oameni ca şi noi, declarase Joy cu o voce somnoroasă, după ce-i cântasem *Steluţă*, *steluţă*.

— E o decizie importantă, am zis, înainte ca Elle să apuce să înşire care vedete însărcinate fuseseră subiectul predilect al articolelor din ziarele de scandal. Am vrut numai să ţi-o prezint, pentru ca tu s-o iei în considerare.

Elle puse în pungă pâinea şi legumele.

— N-aş mai avea voie să beau, să fumez…

— Fumezi? o întrebă mama, care apăruse la capătul benzii pe care rulau produsele.

Elle se încruntă.

— Nu, mamă. Eu n-am fumat nicio ţigară, Josh nu s-a atins în viaţa lui de-o bere, iar Cannie n-a cheltuit şapteşpe

dolari pe cireşe.

Mama îşi duse mânia piept şi plecă împleticindu-se iarăşi. Elle strânse din buzele date cu luciu, poate la gândul altor activităţi ilicite cărora sarcina le-ar pune capăt. Am împins toate trei căruciorul spre ieşire. Eu am scos cheile, am ridicat capacul portbagajului dubiţei şi mi-am jucat ultima carte:

— Te-am plăti pentru asta.

Soră-mea tocmai îşi aranja părul pe sub pălăria de cowboy pe care o scosese din geantă. Când am rostit cuvintele fermecate, mâinile i-au încremenit.

— Cât?

— Dacă eşti interesată şi dacă vrei să te gândeşti serios la asta, există organizaţii ale mamelor-surogat care sunt sigură că te-ar putea lămuri în privinţa sumei.

— Sumă? zise Elle pe un ton degajat. Dar cu cât eşti plătită, de regulă, ca să faci un copil?

— Poate cincizeci de mii de dolari? am spus eu, scoţând o cifră din burtă.

Ochii lui Elle străluciră.

— Ştii ceva? Am o prietenă, Sarah. E foarte drăguţă – cred că v-aţi întâlnit o dată. Ei îi plac foarte mult copiii şi ar fi absolut de acord cu propunerea ta. Aş putea s-o sun.

Făcu o pauză şi mai puse o pungă în portbagaj.

— Poate primesc… ştiu eu, o recompensă pentru că am găsit-o.

M-am sprijinit de maşină.

— Elle, uite ce e… dacă am fi vrut să găsim pe cineva, oricine, am fi făcut asta de mult. Eu speram că vei fi tu interesată de propunere.

— Pur şi simplu nu-mi imaginez, oftă ea.

Se strecură pe lângă mama şi se urcă pe scaunul pasagerului.

— Ar fi copilul meu, nu-i aşa? Asta ar fi senzaţia.

— Nu ştiu, i-am spus. Nu ştiu care va fi senzaţia.

— Copilul meu, repetă soră-mea. Deci n-ar trebui să am senzaţia că sunt mama lui?

— Nu ştiu.

Eram sinceră. Cum i-aş fi putut cere surorii mele sau oricărei alte femei să poarte un copil, să treacă prin chinurile facerii şi apoi să renunţe pur şi simplu la el, când eu însămi n-aş fi fost în stare de aşa ceva? Am urcat în maşină, am băgat cheia în contact şi-am ieşit din parcare. Brăţările lui Elle zdrăngăniră când îşi puse mâna peste a mea.

Optsprezece

În prima zi după vacanţa de primăvară, i-am întrebat pe cei de la masa lui Amber:

— Ştie cineva cum pot ajunge de una singură în South Orange, New Jersey?

— Fură o maşină, zise Tamsin, fără să-şi ridice privirea din cartea despre ştiinţele naturii.

O invitasem să stea cu mine şi ea fusese de acord, deşi nu cu prea mare tragere de inimă, dar, de când venise, nu adresase nimănui nicio vorbă. Spre deosebire de restul fetelor, care se îmbrăcau în nuanţe de roz şi bleu, Tamsin purta obişnuitul ei hanorac cenuşiu, cu glugă. Ca întotdeauna, părul îi atârna pe faţă, nelăsând la vedere decât vârful nasului.

— Ha, ha, i-am replicat eu.

Încă de la petrecerea în pijama de ziua mea, Tamsin mă tratase cu răceală. Am ghicit că lucrurile nu merseseră tocmai bine atunci când ea şi Amber se treziseră în camera mea, iar eu nu fusesem prezentă, dar ori de câte ori o întrebasem pe Tamsin despre asta, ea ridicase din umeri şi zisese că totul e în regulă.

— De ce te duci singură? se interesă Duncan Brodkey.

— E petrecerea de *bar mitzvah* a vărului meu.

Duncan îşi înclină capul.

— Nu te pot duce părinţii?

— E vărul din cealaltă ramură a familiei.

L-am privit meditând la afirmaţia mea, în timp ce-şi trecea un măr verde dintr-o mână într-alta, manevrându-l cu degetele sale lungi.

— Asta e valabil pentru amândoi părinţii?

— Ai putea să mergi cu trenul, zise Tamsin repede.

Asta era minunat la Tamsin: chiar când nu credeai că e atentă, ea îţi dovedea contrariul. Îşi scoase laptopul din rucsac şi zise:

— Hai să vedem… Un tren regional de la gara de pe Thirtieth Street până la Trenton, apoi trenul de la New Jersey la Metro Park şi pe urmă un autocar spre South Orange…

Calculă timpii, iar eu am notat în grabă tot ce mi-a zis, inclusiv linkurile pentru orarele trenului şi ale autocarului, plus traseul de la staţia de autocar la sinagogă. Dacă plecam din Philadelphia înainte de ora opt dimineaţa, eram acolo la unsprezece, iar dacă plecam de la *bar mitzvah* pe la cinci, ajungeam lejer acasă până la opt seara. O să-i spun maică-mii că mă duc la Tamsin. Perfect! Numai că…

Mi-am dres glasul. Când asta n-a avut efect, am bătut-o uşurel pe umăr pe Amber, întrerupându-i discuţia cu Candace despre formaţiile care cântă la petrecerile de *bat mitzvah*.

— Hei, i-am zis când s-a întors cu faţa la mine. Tu ce-ai purta la un *bar mitzvah* de după-amiază, în New Jersey?

Sâmbătă dimineaţa, la ora opt, mi-am scos cărţile de şcoală din rucsac, le-am împins sub pat şi-am pus în loc rochia bleumarin cu bretele subţiri pe care mi-o împrumutase Amber, dimpreună cu balerinii ei negri, o pereche de şosete de sport („pentru dans”, mă lămurise ea) şi un mic recipient cu spumă de păr cu sclipici. Maică-

mii i-am spus că-mi petrec ziua acasă la Tamsin.

Am ieşit pe uşă, dar în loc să fac la stânga, în direcţia Bella Vista, am luat-o la dreapta, traversând South Street, apoi Lombard şi Pine Street. Autobuzul pe care l-am prins pe Spruce Street m-a dus chiar până la gară. Simţindu-mă foarte mică pe sub bolţile înalte, în mijlocul mulţimii de oameni care trăgeau valize pe rotile sau împingeau cărucioare pe dalele de marmură pătate, am strecurat în automat cârdul rămas de la Hanuka şi-am cumpărat un bilet dus-întors. Apoi, m-am refugiat în toaleta gării şi-am îmbrăcat rochia de la Amber, după care m-am instalat pe-o bancă din lemn curbat, cu spătar înalt, ţinând rucsacul în poală şi ochii fixaţi pe tabla imensă ce atârna deasupra biroului de informaţii, pândind ca literele tremurătoare să-mi spună că e vremea s-o iau din loc.

— Joy?

Am sărit de pe bancă de parcă-mi făcuse cineva vânt şi l-am văzut pe Duncan Brodkey aplecându-se peste spătar.

— Hei, dormeai sau ce? Te-am strigat pe nume. Asculţi muzică?

Îmi ciufuli părul în joacă, uitându-se după căşti. Trăgându-mă înapoi, mi-am simţit întreg trupul roşind şi-am sperat din suflet că nu observase aparatele auditive.

— N-n-nu, m-am bâlbâit eu. Mă gândeam doar.

— Adânci gânduri, zise el, părând impresionat, aşa că m-am străduit să-mi iau o expresie contemplativă, ca să nu se vadă că, de fapt, eu deliberam dacă mai am sau nu vreme să-mi cumpăr un suc şi mă întrebam dacă la chioşcul de băuturi aveau din cel care-mi place mie. Mergi la petrecerea de *bar mitzvah*? continuă el.

Am dat din cap că da, încheindu-mi geaca de blugi, jenată. de faptul că purtam rochia de la Amber.

— Tu ce faci aici?

De îndată ce cuvintele îmi ieşiră din gură, am realizat

că sunau acuzator, dar Duncan nu păru să observe nuanţa.

— Mă duc să-l văd pe tata, la New York, îmi răspunse, sărind peste spătar şi aşezându-se lângă mine.

Purta pantaloni de pânză, cu un şnur care atârna liber la manşete, adidaşi desfăcuţi la şireturi şi şapcă de baseball.

— O să-i văd pe cei de la Yankees mâncând bătaie. Vrei o bomboană? mă întrebă, după ce se căută prin buzunar.

— O, ăăă... sigur! am zis şi-am luat o bomboană mentolată. Şi te duci de unul singur?

Abia după ce-am rostit întrebarea mi-am dat seama ce copilăresc suna. În definitiv, şi eu călătoream singură. Duncan se mulţumi să dea din cap.

— Fac aşa tot timpul. Mă rog, începând de anul ăsta. Hei, tu eşti deşteaptă, nu?

Eram odată, mi-am zis, dar am dat din cap că da, iar el se aplecă şi scoase cartea de algebră. Am făcut împreună tema, până în clipa în care panoul de informaţii se trezi iarăşi la viaţă. Duncan îşi ridică rucsacul, îl luă şi pe-al meu şi mă conduse pe scara rulantă, spre tren.

După o oră şi jumătate, îmbujorată şi fără astâmpăr, am coborât din autocar, proaspăt dată cu rimei şi ruj şi cu părul răsucit foarte şic, într-o coafură pe care-o copiasem din *Allure* (am lăsat două şuviţe să atârne peste urechi, ca să mascheze prezenţa aparatelor auditive), păşind pe trotuarul de la colţul bulevardului Gilman, din South Orange. *Duncan Brodkey*, mi-am spus în gând, apoi, pentru că nu era nimeni prin preajmă ca să mă audă, am zis cu voce tare:

— Duncan Brodkey mă place.

Se anunţa o zi fantastică. Atmosfera strălucitoare era încărcată de polen şi de zgomotul traficului. Pe stânga era o benzinărie, iar pe colţul de peste drum am zărit o brutărie. Inima bătea să-mi spargă pieptul şi mă simţeam

plină de energie, dar şi puţin speriată. Dacă nu reuşeam să găsesc sinagoga? Dacă nu mă mai întorceam acasă? Mi-a trebuit cam un minut să-mi dau seama pe unde trebuia s-o apuc, dar am dat aproape imediat de Sinagoga Beth Israel („O comunitate căreia îi pasă”). Clădirea semăna, nici mai mult, nici mai puţin, cu o gigantică barcă din ciment alb, pe jumătate ieşită din valurile unui ocean invizibil.

Tocmai traversam parcarea, când o maşină verde încetini în dreptul meu şi geamul de lângă locul pasagerului se lăsă în jos.

— Salut, Joy, zise Emily, soţia lui Bruce, făcându-mi semn cu mâna ei micuţă. Cu ce-ai ajuns până aici?

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă.

— M-au adus ai mei.

Emily încuviinţă. Mama îi spune *Stăpâna Alergiilor*, pentru că e alergică la foarte multe lucruri şi-a lăsat moştenire copiilor toate aceste spuzeli. I se mai spune şi *Panica din Parcul Alunelor*, pentru că alunele sunt alimentul la care ea şi copiii ei sunt cel mai alergici. *Domniţa Moştenitoare* este porecla numărul trei, pentru că Emily se trage dintr-o familie cu bani. Fireşte că niciuna dintre aceste porecle nu este rostită în preajma mea. Le-am aflat de la mătuşa Elle şi de la Samantha sau ascultând atent şi citind pe buze, atunci când ai mei nu ştiau că sunt prin zonă. În public, mama şi Emily îşi vorbesc politicos, aşa cum i se adresează mama şi lui Bruce. Nici n-aş fi bănuit că Emily are o poveste interesantă, înainte să citesc romanul.

În carte, „Drew” o părăseşte pe „Allie”, după care-şi face altă iubită, pe „Eva” (pe care Allie o porecleşte instantaneu „Ebola”, denumire sub care este pomenită până la sfârşit). Eva începe să iasă cu Drew, cu toate că acesta are o iubită însărcinată, iar când cei doi se ciocnesc de iubita însărcinată, adică Allie, adică mama, la un meci al echipei din Philadelphia, Eva îi pune piedică acesteia

când se întoarce să treacă dincolo de bariera de la intrare, şi-o aruncă pe Allie pe podeaua de ciment. După căzătură, Allie naşte prematur o fetiţă, pe Hope, aşa cum s-a întâmplat şi-n realitate.

Deşi întorsesem acest episod pe toate părţile, tot nu reuşisem să mi-o închipui pe Emily îmbrâncind pe cineva în viaţa reală. În primul rând, era aşa de micuţă şi de timidă, că nu mi-o imaginam având suficient tupeu – nu mai vorbesc de forţă fizică – încât să se ia de maică-mea, care nu-i nici firavă, nici sperioasă. Mai multe recenzii ale romanului, pe care le descărcasem pe computerul de la şcoală, se plânseseră de răsturnările de situaţie cam trase de păr şi extravagante – „viaţa lui Allie evoluează de la improbabil la imposibil”, spunea un astfel de comentariu. Mi-am zis că un exemplu grăitor era şi confruntarea de la intrarea în stadion. Totuşi, episodul mă făcuse s-o privesc pe soţia lui Bruce cu alţi ochi, precum eram şi eu privită de către restul lumii, în vremea din urmă.

Am rămas în faţa maşinii, cam jenată, în timp ce Emily îl elibera pe Max din scaunul lui, iar fiul cel mare al lui Bruce, Leo, închidea, trântind, portierele. Leo are nouă ani, iar Max, patru. (Mama le spune „producătorii”, atunci când crede că n-o aud.) Amândoi au moştenit părul nisipiu al tatălui lor – şi-al meu –, doar că al lui Max e drept, în vreme ce Leo are cârlionţi. Ambii sunt palizi, ca mama lor, dar Leo e slab, are o înfăţişare severă şi poartă ochelari, în timp ce Max e rotunjor şi dulce ca o gogoaşă.

— Joy! cântă el, dănţuind în jurul meu.

Ca şi frate-său, era îmbrăcat în pantaloni de pânză şi cămaşă, şi izbutise deja să-şi toarne suc de mere pe cravată.

— A venit Joy! Bună, Joy! Bună! Bună!

— Bună, Max, am zis şi eu, pupându-l pe obrăjorul lipicios.

— Ce mai faci? mă întrebă Emily, zâmbind.

— Bine.

Am măsurat-o din cap până în picioare: purta o rochie înflorată şi pantofi cu toc jos, cu o fundă în vârf, iar părul şi-l dăduse pe spate cu ajutorul unei bentiţe asortate. Cred că, după ce mama s-a despărţit de el, Bruce se hotărâse să găsească o femeie complet diferită. Mama e masivă, înaltă şi are un bust generos. Emily e scundă, firavă şi poartă rochii înflorate, cu gulere de dantelă, sau tricouri cumpărate de la raioanele pentru copii. Părul mamei e castaniu, ochii îi sunt verzi, iar tenul ei e măsliniu. Emily are păr şaten şi ochi albaştri. Când râde, îşi duce degetele la buzele subţiri şi emite un chicotit nervos, spre deosebire de mama, care-şi dă capul pe spate şi dă drumul unui „ha, ha, ha” foarte sonor, pe care-l poţi auzi de la distanţă.

Pe urmă, ar mai fi şi alergiile de care suferă Emily şi care i-au adus majoritatea poreclelor: alune, produse lactate, grâu, gluten, latex (nu poate să poarte plasturii normali), zinc (trebuie să folosească o loţiune de plajă specială), ouă (nu poate să mănânce prăjituri, plăcinte sau alte preparate coapte de la supermarket), mica[21] (nu se poate machia), fum („E pedeapsa divină pentru

Bruce”, am auzit-o pe mama zicându-i Samanthei, care însă-i replicase: „Nu prea cred. Poate că fumează iarbă în pivniţă. Cei de teapa lui sunt foarte inventivi”).

Tatăl lui Emily e manager la un fond de investiţii şi, potrivit mătuşii, „locuieşte într-un palat din Greenwich”. Mama lui Emily se ocupă de activităţi caritabile („Ea conduce Asociaţia Eyeball”, îmi zisese mătuşa) şi colecţionează premii pentru hortensiile pe care le cultivă, atunci când nu strânge bani pentru combaterea orbirii. Emily nu e obligată să muncească, dar predă la grădiniţa de pe lângă şcoala lui Leo şi a lui Max. Cred că şi-a luat

21 O substanţă minerală cristalizată, cu luciu sidefat.

slujba asta ca să se asigure personal că nimeni nu le dă copiilor vreo alună sau nişte zinc.

— Cum merge şcoala? mă întrebă ea, în timp ce traversam parcarea.

— E bine.

— Şi eu sunt la şcoală, sări Max, fluturând cutia de suc. Profesoarele mele sunt domnişoara Meghan şi domnişoara Shannon, şi au şevalete pentru pictură şi o tablă cu nisip. Îmi place rochia ta de bal! Arăţi ca Belle din *Frumoasa şi bestia*! Lui Belle îi place să citească!

Apoi începu să cânte cu vocea lui joasă şi fonfaită (Max suferă de-o rinită alergică înfiorătoare, care-l ţine de primăvara până toamna, când îl apucă alergiile la mucegai):

— „O poveste veche de când lumea…”

L-am luat de mânuţă pe Max, care încă mai cânta, şi l-am condus către uşile impunătoare ale sinagogii. Odată intraţi, Emily întinse mâna spre Leo, cerându-i jocul video, iar acesta mormăi şi i-l dădu. M-am cocoţat pe o bancă aproape de intrarea în hol, ca să-mi scot adidaşii şi geaca, să le îndes în rucsac şi să-mi strecor picioarele în balerinii lui Amber.

Când m-am ridicat, Bruce mă sărută pe obraz. Mirosea a săpun şi-a gumă de mestecat cu scorţişoară şi, ca de-obicei, clipea prea repede.

— Mă bucur c-ai venit, îmi spuse.

— Şi eu mă bucur, am răspuns.

Nu minţeam, cu toate că sentimentul de nervozitate nu mă părăsise încă. Aveam biletele de tren şi autocar în rucsac şi douăzeci de dolari de care să-mi iau ce-mi trebuia, ca să nu mai pomenesc de şosetele perfecte pentru dans. Partea cea mai frumoasă era că numai câţiva dintre invitaţi mă cunoşteau, pe mine şi povestea mea, sau o cunoşteau pe mama. Poate că aceasta era încă o şansă de a face ceva ce nu făcusem acasă – anume, să fiu

altcineva. Oamenii se vor uita la mine, la Max şi Leo, la asemănarea extraordinară dintre noi, şi-şi vor spune: „Iată o familie normală”. Savurând această senzaţie de normalitate, sentimentul că aici era locul meu, mi-am îndreptat umerii, ajungând cu creştetul la bărbia lui Bruce, şi m-am simţit frumoasă şi foarte matură.

Toţi cinci ne-am îndreptat spre sanctuar, mergând în spatele unei mame îmbrăcate cu o fustă de tweed roz şi-o jachetă, al unui tată în costum închis şi al unei fete blonde, slabe şi cu oase ca de pasăre, cam de vârsta mea, gătită cu o rochie de culoarea ciocolatei aproape la fel cu a lui Amber şi cu balerini identici. *De unde ştia Amber lucrurile astea*? m-am mirat. Apoi am zâmbit, căci, din punctul celorlalţi de vedere, eram şi eu genul de fată care se pricepea la modă.

Bruce dădu mâna cu tatăl şi-o sărută pe obraz pe mamă.

— Aceasta este fiica mea, Joy, mă prezentă el.

Rostise cuvintele foarte calm, dar mi s-a părut că zăresc o tresărire de surpriză pe chipurile lor.

— Ea e Jessica, spuse tatăl.

Mama o împinse puţin pe fiică-sa, iar aceasta păşi în faţă, netezindu-şi marginile tunsorii scurte.

— Bună, mă salută Jessica.

Mama şi tatăl ei se holbau nerăbdători.

— Vrei să stai lângă mine? mă întrebă.

— Ar fi minunat, i-am răspuns.

Jessica mă luă de braţ, le spuse la revedere părinţilor şi mă trase afară din sanctuar, fără a se opri să ia programul sau vreo carte de rugăciuni (am luat eu şi pentru ea).

— Iată-i, gâfâi Jessica şi aproape că alergă pe culoar către locul unde şedeau vreo treizeci de copii. O să fie o petrecere nebună, spuse ea. Am auzit c-o să fie un bar de sushi făcut în întregime din gheaţă, şi toţi copiii primesc

cadou cârduri de bursă, din ciocolată aurită.

— Ciocolată aurită?

— Mă rog, cârduri din ciocolată îmbrăcate în foiţă de aur. Au încercat să le pună în foiţă de platină, dar mama lui a zis că arată de parcă ar fi foiţă din aluminiu obişnuit. Salutare, gaşcă! Ea este…

Jessica se uită la mine, cu gura deschisă într-un „O” perfect, care-i întruchipa surpriza.

— O, Doamne, iartă-mă, dar cum ziceai că te cheamă?

— Nu spune „Doamne” în sinagogă, îi şopti una dintre fete.

— Mă cheamă Joy, am zis.

Ceilalţi copii se dădură mai încolo, iar eu mi-am ocupat locul pe bancă, fiind doar o fată în rochie strâmtă, de culoare închisă, dintr-un şir de fete în rochii strâmte, de culoare închisă. Bolta sanctuarului era la fel de înaltă ca aceea de la gară. Singurele ceremonii de *bar* şi *bat mitzvah* la care participasem se desfăşuraseră la Sinagoga Centrului Municipal, ceea ce însemna că sinagoga de aici era, de departe, cea mai mare şi mai frumoasă în care intrasem vreodată. Probabil că erau vreo două sute de invitaţi şi abia de-am reuşit să încăpem toţi pe bănci. *Mă rog*, mi-am zis. Măcar cărţile de rugăciuni erau identice.

— Pagina şaizeci şi doi, zise rabinul, un bărbat înalt al cărui păr se asorta cu firul de argint ţesut în şalul de rugăciune şi cu franjurile de pe *bimahy* podiumul de unde Tyler urma să citească din Tor a.

M-am întrebat dacă nu cumva îl angajaseră pe rabin tocmai pentru că se încadra atât de bine în decorul clădirii.

Jessica deschise aiurea cartea de rugăciuni şi se holbă la ea încurcată.

— Uite, ţine-o aşa, am zis, arătându-i ce să facă.

— Ah, da, mersi, îmi şopti ea.

Tyler, care până atunci şezuse, ca păpuşa unui

ventriloc, într-un scaun înalt de lângă chivotul în care erau ţinute Tor ele, părând că stă să vomite sau să leşine sau poate ambele, se ridică în picioare şi traversă şovăitor scena, urcând către altar. Purta un costum bleumarin, o cravată albastru cu argintiu şi o *yarmulka* din satin albastru, prinsă în vârful clăii de bucle zburlite. Când se aplecă spre microfon, dispozitivul emise un sunet ascuţit, de parcă se speriase de el. Mulţimea izbucni într-un hohot de râs. Rabinul se plecă, îi murmură ceva la ureche şi ajustă poziţia microfonului. Tyler se jucă cu agrafa de păr. L-am văzut înghiţind un nod, după care-o luă de la capăt.

— Vă rog să întoarceţi pagina şi să citiţi alături de mine, cu bucătărie, chiţăi el.

Mai izbucniră câteva râsete. Tyler înghiţi iarăşi.

— Cu bucurie, se corectă şi începu să citească din *Ashrel*.

Am deschis cartea şi-am cântat împreună cu ceilalţi, gândindu-mă că exerciţiul îmi prindea bine: *îl vom iubi pe Domnul Dumnezeul nostru din toată inima, cu toată puterea, cu întreaga noastră minte şi fiinţă*. Jessica nici nu se osteni să citească textul ebraic translitérât sau pe cel în engleză. Când mai era un paragraf întreg până să termine Tyler, închise cartea şi începu să vorbească în şoaptă cu fata aşezată de cealaltă parte. Am auzit de mai multe ori numele „Zach”.

Tyler parcurse şovăitor binecuvântările, adică rugăciunea în care se spune că există un singur Dumnezeu şi rugăciunea de jelire a morţilor, cele pe care, după cum ne-a spus rabinul (pe un ton cam sever, căci auzise chicotelile şi şoaptele venite din colţul nostru), le recitau toţi evreii din lume de Sabatul acesta, precum le recitaseră generaţii întregi în decursul îndelungatei şi tristei istorii a acestui neam urmărit de persecuţii şi dezrădăcinat. Asta i-a închis gura Jessicăi.

Am privit împrejur şi-am realizat că, în afară de

rudele mele, nu cunoşteam pe nimeni prezent în sanctuar. Eram pe cât de fericită, pe-atât de îngrozită.

Sus, pe platforma altarului, Tyler părea a fi pe cale să vomite. Congregaţia îşi ţinu răsuflarea în clipa în care rabinul ridică Tora – un pergament vechi de cinci sute de ani, care, după cum ne explică el, fusese destinat unui muzeu nazist închinat unei religii dispărute. După eliberarea Germaniei, această Tora şi alte câteva zeci fuseseră recuperate de soldaţii britanici, apoi restaurate şi trimise congregaţiilor din întreaga lume. Braţele rabinului tremurară când ridică deasupra capului pergamentul înfăşurat pe două suluri din lemn masiv.

— Acesta este Cuvântul Domnului, primit de Moise pe Muntele Sinai…

Rabinul lăsă jos pergamentul şi lumea respiră uşurată. Tyler îşi drese glasul, atinse şalul de rugăciune de Tora, apoi îl duse la buze spre a-şi arăta respectul faţă de Cuvântul Domnului. Cu o voce spartă, se trudi să cânte textul în ebraică al porţiunii alese pentru respectiva săptămână din Cartea Numerelor. L-am acompaniat, tresărind când Tyler s-a încurcat în silabe, şi mi-am propus, în secret, să mă descurc mai bine.

Lângă mine, Jessica îşi închise exemplarul din Tor a, căută în geantă, deschise clapeta mobilului (acesta avea o carcasă cu imprimeu ce imita pielea de leopard şi era decorată cu strasuri) ca să vadă cât e ceasul, apoi scoase o sticlă de apă. Deşurubă capacul, ridică sticla la gură şi sorbi din ea, apoi mi-o întinse. Aerul fu inundat de-o aromă dulceagă, care-ţi irita ochii.

— *Schnapps* de piersici, îmi şopti ea. Vrei şi tu?

Aventură, mi-am repetat în gând, amintindu-mi pantalonii uzaţi pe care-i purta Duncan, linia bărbiei lui în lumina tremurândă ce intra pe fereastra vagonului şi senzaţia dată de razele soarelui căzându-mi pe umerii dezgoliţi, atunci când traversasem parcarea. Am dus sticla

la gură şi-am luat o înghiţitură mică, apoi mi-am făcut curaj, aşteptând ca alcoolul să-mi ardă gâtul, dar n-am simţit decât o uşoară gâdilătură. Era de-a dreptul delicios.

— Mersi, am zis şi i-am înapoiat sticla.

— Cu plăcere, şopti Jessica, strecurând-o în geantă.

M-am sprijinit de spătarul capitonat şi-am bâjbâit prin cartea de rugăciuni. Tyler isprăvi de cântat şi se aplecă să sărute iarăşi Tor a. Apoi părinţii lui, adică verişoara Bonnie şi soţul ei, Bob, se urcară pe platformă, aşezându-se de-o parte şi de alta. Bonnie arăta de parcă stătea s-o podidească lacrimile, atunci când spuse:

— Tyler, fiule, tatăl tău şi cu mine suntem foarte mândri de tine astăzi.

Îl îmbrăţişă strâns, strivindu-i faţa de pieptul ei. Agrafa lui Tyler renunţă să se mai împotrivească şi *yarmulka* alunecă pe podea.

Jessica pufni. Eu am chicotit, dar am închis imediat gura, căci o doamnă mai în vârstă, aşezată la capătul rândului nostru, se întoarse şi ne aruncă o privire furioasă. Stând între cei doi părinţi şi cu sora Ruthie alături, Tyler păru a respira iarăşi normal. Am închis cartea de rugăciuni şi-am rămas uitându-mă la el, în vreme ce rabinul vorbea, maică-sa îşi trăgea nasul, iar copiii de pe rândul meu şuşoteau. Fustele fetelor foşneau pe deasupra genunchilor, băieţii se jucau cu cravatele, iar eu îmi spuneam în gând: *Cine va fi în altar alături de mine*? Mama şi tata. Dar Bruce? Dacă bunica Ann va rosti binecuvântarea asupra Tor ei, cu bunica Andrey cum rămâne? Şi cum aveam s-o conving pe mama că, dacă purtam rochia pe care-o voia ea, întregul oraş va râde de mine?

Jessica băgă iar mâna în geantă şi, când îmi oferi sticla de apă, nici n-am mai stat pe gânduri.

În clubul aflat pe aceeaşi stradă, doar ceva mai jos de sinagogă, zidurile străluceau în razele soarelui ce se revărsau prin lucarne, iar vocile a două sute de musafiri

puşi la patru ace şi ale celor aproximativ douăzeci de copii reverberau din podelele de marmură. Îndărătul unei tejghele înalte de un metru şi ceva, făcută din gheaţă, se aflau maeştrii bucătari promişi de Jessica, ocupaţi să taie peştele pentru sushi, să împacheteze orezul şi să aşeze produsul finit pe nişte cuburi de gheaţă tăiate astfel încât să închipuie numele vărului meu. Un bărbat cu tichie de bucătar amesteca nişte paste, aruncându-le în sus, iar altul umplea nişte clătite cu friptură de raţă. Într-un colţ se afla un cărucior de hotdog autentic, aşa cum găseşti doar la New York, iar pe masa de lângă el, pe un grătar de metal, erau înşirate conuri de hârtie umplute cu cartofi prăjiţi belgieni, alături de recipiente cu şase feluri diferite de maioneză, în care să-i cufunzi. Chelneri în cămăşi albe şi cravate negre serveau hamburgeri şi sandvişuri miniaturale, cotlete de miel şi minipateuri umplute cu sote de ciuperci în vin, după cum ne explică ospătarul.

L-am zărit pe Tyler stând în spatele unei mese drapate în catifea albastră, alături de o *challah* împletită, ca un copil de trei ani la ritualul de binecuvântare a pâinii. Arăta mândru şi uşurat, dar şi puţin transpirat. Toată lumea îl săruta şi-l felicita.

Băieţii care stătuseră pe rândul nostru în timpul slujbei religioase se urcară la balcon ca să arunce cu bomboane mentolate, puse în cutii cu numele lui Tyler pe ele, în cei care aranjau mesele de dedesubt. Jessica strânse laolaltă fetele, îmi făcu semn cu mâna şi se îndreptă spre bar.

— Cu ce vă servesc, doamnelor? întrebă barmanul.

— *Daiquiri* pentru toată lumea, rânji Jessica. Duble.

— Glumeaţă fată, replică barmanul şi turnă nişte lichid alb şi spumos dintr-o carafă în mixerele goale, aliniate în faţa lui.

Uram bananele. Eu aş fi ales altă aromă. În meniu scria că aveau piersică, zmeură, lămâi verzi…

Prea târziu. Jessica îmi întinse un cocteil cu o felie sănătoasă de ananas înfiptă în marginea paharului şi cu o bucată de banană plutind înăuntru.

— Pasul doi, zise ea.

Am urmat-o după colţ, într-un hol pustiu, unde scoase o sticlă din geantă, care, de data asta, era plată şi făcută chiar din sticlă. Privi împrejur ca să se asigure că nu mai era nimeni de faţă, apoi turnă puţin din lichidul maroniu în paharul fiecăruia.

— Noroc!

Am ciocnit paharul, mi-am ţinut respiraţia şi am luat o înghiţitură, care a fost de ajuns ca să mă decid că-mi plăcea mai mult *schnapps*-ul de piersici decât *daiquiri*-ul de banane. Celelalte fete îşi amestecară băuturile cu paiul şi se strânseră ciorchine. În rochiile acelea negre, cafeniu închis şi bleumarin, arătau precum un buchet funerar. Am mai sorbit puţin şi-am pus paharul jos, după care am luat un minihamburger de pe un platou. L-am mâncat încet şi m-am îndreptat către colţul holului, unde stătea Tyler.

Când am terminat hamburgerul, mi-am şters degetele pe un şervet de hârtie albastru închis, cu numele lui Tyler gravat cu litere argintii ca părul rabinului, după care am traversat podeaua de marmură.

— Salut, Tyier.

El mă privi indiferent. Sus, în altar, atunci când spusese „Astăzi am devenit bărbat”, Jessica îşi încrucişase picioarele slăbănoage şi zisese:

— Mă cam îndoiesc.

Dar uitându-mă acum la el, cu tunsoarea asta şi îmbrăcat în costum, m-am întrebat dacă era oare adevărat, dacă într-adevăr se schimbase.

— Sunt Joy, i-am reamintit eu.

— Ah, salut. Scuză-mă, dar arăţi altfel.

Mi-am netezit rochia.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Am dat-o în bară la Haftora, zise roşind.

— N-am observat, am minţit eu.

Tyler se uita deja peste umărul meu, spre locul unde aşteptau următorii musafiri.

— O să fie o petrecere beton, zise el.

M-am strecurat ruşinată în colţul meu şi l-am privit stând între tatăl şi mama lui, cu faţa strivită de pieptul acesteia de fiecare dată când îl îmbrăţişa şi cu mâinile tatălui strângându-i umerii. Luminile licăriră şi chelnerii străbătură încăperea sunând din clopoţei, semn că era vremea să mergem înăuntru.

A durat cam un minut până ce ochii mi se obişnuiră cu întunericul din sala de bal, de-a lungul căreia stăteau aliniate treizeci de mese drapate în argintiu şi albastru. Fiecare avea un ornament central înalt, făcut din diverse piese de echipament sportiv. N-avea nicio logică. Din câte ştiam eu, Tyler ura toate sporturile în egală măsură, cu excepţia *wrestling-uhii* profesionist. M-am uitat lung la ornamentul central de pe masa copiilor: o duzină de mingi de fotbal şi un tricou al celor de la Jets, cu numele lui Tyler pe el, suspendat în aer. Cum de reuşiseră să facă tricoul să plutească astfel? îl atârnaseră de vreun fir invizibil? Era umplut cu baloane?

M-am cufundat în scaun, încadrată de Jessica şi de încă o fată.

— Îţi place băutura? mă întrebă Jessica, zâmbind, şi-mi întinse încă un pahar cu *daiquiri*, de data asta de căpşuni.

Am luat o înghiţitură zdravănă, lăsând lichidul dulce şi îngheţat să mi se topească pe limbă, în vreme ce un chelner îmi aşeza dinainte un platou pe care erau sushi şi o salată mititică, peste care fuseseră presărate nuci caramelizate, plus ceva copt în foietaj.

Jessica se uită nemulţumită la mâncare.

— Ar fi trebuit să aleg hotdog, zise ea. De ce la

petrecerile astea apetitivele sunt întotdeauna cele mai bune feluri? Ce-i asta? întrebă ea, împungând cu furculiţa foietajul din farfurie.

— Ăăă…

Am muşcat puţin din al meu.

— Un fel de plăcintă cu umplutură?

— Este o plăcintă cu brânză de capră, sos de usturoi şi praz la tigaie, ne lămuri fata care stătea de cealaltă parte, al cărei păr cârlionţat era adunat în vârful capului.

— Praz la tigaie, repetă Jessica şi se strâmbă dezgustată.

Se apucă iarăşi să împungă cu furculiţa în farfurie. Cealaltă fată îşi muşcă buza. Purta o rochie cu mâneci bufante şi o eşarfă din satin albastru peste piept.

— *Ea* seamănă puţin cu un praz la tigaie, i-am zis Jessicăi.

Intenţia mea era să-mi spun remarca în şoaptă, dar am văzut-o pe fata cu păr cârlionţat întorcându-şi privirile în altă parte.

Jessica râse.

— Praz la tigaie!

Mi-am plecat capul deasupra farfuriei. Mâncarea mi-a plutit pe dinainte şi, pentru o clipă, am văzut două plăcinte cu brânză de capră. *OK*, *asta a fost o răutate*, mi-am zis în gând. Măcar nu spusesem că arată ca sosul de usturoi.

M-am forţat să iau o înghiţitură de apă. Ospătarii ne luară farfuriile. Jessica îmi înşfacă paharul şi-l strecură sub masă. Când acesta reapăru la suprafaţă, era din nou plin ochi.

— Bea, mă îndemnă ea şi-şi duse paiul la gură.

Luminile se stinseră şi, o clipită mai târziu, coloana sonoră a filmului *Rocky* izbucni la o asemenea intensitate, că paharele începură să tremure, iar podeaua vibră. Înconjurat de un cerc de lumină albastră orbitoare, apăru

Tyler, susţinut în aer de… am strâns din ochi şi, da, nu visam. Vărul meu era dus pe umeri către *bar mitzvah-ul* său de către majoretele de la Jets, în came şi oase. Patru dintre ele îl purtau, iar celelalte opt îşi agitau pampoanele argintii şi îşi etalau zâmbetele strălucitor de albe.

— Haide! îmi ţipă Jessica în ureche, luându-mă de mână şi trăgându-mă spre ringul de dans.

Petrecerea începu la ora unu după-masă şi dură multe ore, nu ştiu sigur câte. S-a dansat în linie şi *limbo* şi s-a organizat un concurs de cunoştinţe despre Tyler, la care copiii au câştigat hanorace, CD-uri şi bonuri-cadou. Îmi amintesc că am dat pe gât un *daiquiri* de piersici şi zmeură, în timp ce se desfăşura interminabila ceremonie a aprinderii lumânărilor („Nu v-am cunoscut, dar ne-am fi distrat împreună, aşa că aprind prima luminare pentru bunicul Hyman şi bunica Marcia”), plus încă unul, de banană şi ananas, cât a durat dansul lui Tyler cu mama lui. Eu am dansat cu doi băieţi pe nume Jack, cu trei pe care-i chema Noah şi chiar cu misteriosul Zach. După, am constatat că îmi simţeam capul prea greu ca să-l mai ţin drept şi că mâinile păreau a-mi fi total străine. I-am zis Jessicăi că trebuia să merg la toaletă şi ne-am strecurat afară din sala de bal, inundată de lumina reflectoarelor şi de muzica zgomotoasă, pătrunzând în holul răcoros şi pe jumătate cufundat în întuneric. Am tras-o repede pe Jessica pe lângă bunică-mea.

— Joy! Scumpo! mă strigă aceasta şi-mi făcu semn cu mâna, dar nu puteam să risc să stau de vorbă cu ea, înainte să înghit o cutie sau două de bomboane mentolate personalizate cu numele lui Tyler.

Ne-am refugiat la toaletă doamnelor, minunat de răcoroasă şi zugrăvită în trandafiriu.

— Cea mai… bună petrecere… la care… am fost! sughiţă Jessica, trântind uşa cabinei.

Aceasta se deschise iar, ceea ce-o făcu să râdă, şi ne-

au trebuit trei încercări ca s-o închidem ca lumea.

Mi-am scos pantofii şi mi-am sprijinit obrazul de metalul rece al uşii cabinei mele. Eram roşie la faţă, capul îmi bubuia, iar gura, în ciuda tuturor băuturilor pe care fusesem silită să le înghit, era uscată iască.

— Hei, le-ai văzut pe însoţitoarele de la garderobă? îmi strigă Jessica prin perete. Ştii de ce erau acolo? Mai sughiţă o dată. Pentru că la *bat mitzvah-ul* lui Ainsley Kiernan, una dintre fete i-a făcut, ştii tu, o felaţie unui tip, în biroul rabinului, iar părinţii lui au aflat şi, de-atunci, templul obligă pe toată lumea să aibă însoţitor.

— Bleah, am zis.

Parcă era o scenă din *Fetele curajoase*. Am tras apa, m-am dus la chiuvetă şi mi-am dat cu apă rece pe faţă, după care mi-am reînnoit stratul de *gloss* de pe buze şi, chiar când ieşeam pe hol, am zărit-o pe Emily trăgându-l pe Bruce spre uşile de la intrare şi-am auzit-o pronunţându-mi numele.

— Petrecere! strigă Jessica.

— Vin şi eu imediat, i-am zis.

M-am sprijinit iar de perete, privindu-i pe Emily şi pe Bruce, care păreau că se ceartă. M-am furişat după ei prin încăperea pustie, pitindu-mă îndărătul barului de sushi, pe jumătate dezmembrat şi în curs de topire, ca să-i aud mai bine.

— …nici nu ştiam că vine.

Mi-am ţinut respiraţia şi m-am lăsat în jos, astfel încât să fiu perfect camuflată de faţa de masă pătată cu sos de soia. Trăgând cu ochiul printr-o despărţitură dintre mese, i-am văzut pe Emily şi Bruce stând lângă perete, ea cu mâinile în şolduri, el rezemat la o oarecare distanţă, privind în pământ şi arătând ca un puşti care a spart o fereastră cu mingea de baseball.

— Poate că a uitat să-mi spună.

— Poate că *maică-sa* a uitat să-ţi spună, sări Emily.

— Păi, ce-i aşa de rău? întrebă Bruce.

Vocea lui, de regulă foarte sonoră, era acum şi mai înaltă, şi clipea mai des decât de obicei.

— A venit, e loc şi pentru ea la masă, deci care e problema?

— Problema, scârţâi Emily, întorcându-se pe un toc, este că, pentru mine, toată chestia asta e jenantă. Crezi că-mi face plăcere să văd că familia ta se holbează la ea şi la mine? Să aud cum mătuşa Lillian le spune tuturor: „O, şi aceea este fiica lui

Bruce dintr-o relaţie anterioară*? Aici, imită vocea unei bătrâne. „Nu, nu, nu e vorba de o altă nevastă, doar o fostă iubită. Este – cum se spunea pe vremuri? – un copil din flori. Făcută cu Candace. Vă amintiţi? Cea care a scris cartea aceea.*

M-am tras înapoi lângă perete. Ameţeam şi îmi venea să vomit. Fusesem aşa de ocupată să-mi fie jenă cu maică-mea, că nici nu-mi dăduse măcar prin minte că eu însămi aş putea fi o ruşine pentru alţii.

— Cartea aceea, zise Emily cu ciudă. Dar Max şi Leo?

Am strâns pleoapele şi-am simţit un junghi în inimă. Cât de stupid trebuie să fi arătat noi cinci, mergând împreună. Şi eu, care-mi imaginasem că aşa trebuie să fie într-o familie normală.

Bruce se trase de cravată.

— Nici eu nu-s prea fericit de ce se întâmplă, spuse el încetişor. Ştiu că te simţi jenată şi-mi pare rău.

— Jenată! urlă Emily.

— E fiica mea, spuse Bruce. Are dreptul să fie aici, la fel ca ceilalţi.

Aşa e, mi-am zis, cu tâmplele pulsându-mi puternic şi cu *daiquiri*-urile ridicându-mi-se în gât. *Ai dreptate*! *Zi-i de la obraz*!

— Dar regret, continuă el şi întinse mâinile spre umerii lui Emily. Ştiu că nu eşti tocmai într-o poziţie de

invidiat.

Emily îşi întoarse faţa.

— Aş vrea…

Capul îmi zvâcnea mai tare ca oricând, iar buzele îmi tremurau. Nu auzeam şi nici nu vedeam ce spune, dar puteam să ghicesc: „Aş vrea să nu existe. Aş vrea să nu se fi născut deloc. Ghemuită în spatele unui bloc de gheaţă din care picura apa şi care mirosea a peşte, i-am împărtăşit dorinţa.

Am aşteptat un minut, apoi m-am ridicat, sprijinindu-mă cu o mână de gheaţa înmuiată.

Chiar şi încălţată cu balerini, tot o depăşeam ca înălţime pe Emily.

— Mă scuzaţi, am zis.

Ea şi Bruce se întoarseră în timp ce eu mă apropiam, trupurile lor despărţindu-se dintr-odată, de parcă fiecare realizase brusc că celălalt fusese cuprins de flăcări. Emily îşi duse la gură mânuţa făcută pumn, iar Bruce clipi de trei ori mai rapid.

— Aş vrea să-mi cer scuze, am zis, pe un ton înalt şi perfect degajat. Pentru că v-am stricat ziua.

Emily avea o expresie îngrozită.

— Vai, scumpo, dar eu n-am…

— Evident, nu mă voiai pe mine.

Mă uitam la ea, dar vorbeam cu amândoi şi sunt convinsă că Bruce realiza că nu mă refeream doar la ziua aceea şi la petrecerea de *bar mitzvah* a fiului vărului său. Mă refeream la întreaga istorie.

— Fireşte că te voiam, zise Bruce. Noi…

Dar i-am tăiat-o scurt.

— Trebuie să plec. A venit mama.

M-am întors şi mi-am luat rucsacul din cuier, unde-l atârnasem. Am împins uşile şi-am rămas o clipă locului, năucită de lumina puternică a soarelui.

Au venit amândoi după mine, dar nu i-am luat în

seamă, ceea ce n-a fost prea dificil, odată ce mi-am scos aparatele din urechi, iar ochii mi s-au înceţoşat de lacrimi. *Nu te opri, nu te opri*, mi-am intonat în minte şi-am traversat în grabă parcarea. Pantofii de la Amber loveau trotuarul, iar razele soarelui aruncau săgeţi strălucitoare reflectate în parbrizele maşinilor. Bruce mă strigă, dar nu m-am oprit din mers, de parcă aşteptam să dau de dubiţa albastră a maică-mii, aşteptând leneşă la colţ. În clipa aceea, mi-am zis că aş fi dat orice să fie adevărat, să o găsesc aşteptându-mă şi să mă ia în braţe, spunându-mi: *Nu te mai gândi la el şi n-o lua în seamă pe Emily sau ce-am scris eu. Sigur că te-am dorit, te-am dorit mai mult decât orice altceva*.

Mi-am ţinut fruntea sus şi nu m-am întors, deşi nu-mi închipuiam că ar alerga după mine, riscând astfel o confruntare cu mama. *Probabil că respiră uşuraţi să mă vadă plecând*, mi-am spus, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz. *Acum se vor distra în voie*.

Trenul trase la peronul gării de pe Thirtieth Street la ora şapte şi patruzeci şi cinci de minute. M-am schimbat de haine la toaletă, dar probabil că aventurile de peste zi lăsaseră urme vizibile. Nu în respiraţie, căci mestecasem un pachet întreg de mentosane Tyler cât mersesem cu autobuzul de la gară până acasă. Nici pe faţă, căci înlăturasem machiajul şi-mi strânsesem iarăşi părul în coc. Dar pe undeva tot se vedea. Când am intrat în casă, la opt şi jumătate, mă întâmpină aroma de chili care fierbea pe aragaz. Pe masă erau aşezate castroane de lut pictate în albastru viu şi auriu, pline cu avocado mărunţit, smântână şi brânză rasă, alături de un ştergar şi un şervet pentru mine. Nu era nimeni în bucătărie. I-am găsit pe ai mei în birou, ghemuiţi în faţa computerului, pe care mama l-a închis brusc, în timp ce se trăgea cu scaunul de lângă masă şi se întorcea spre mine.

— Cum a fost azi? mă întrebă.

— Aţi avut spor, tu şi Tamsin? zise şi tata.

Am simţit cum un hohot de râs mi se ridică din piept. Avea gust de piersici. Am deschis gura şi-am râgâit de s-au cutremurat pereţii.

— Mişto! exclamă mama.

Bătea darabana pe capacul laptopului, de parcă ardea de nerăbdare să-l deschidă iar. Mai făcea aşa uneori, atunci când scria, dar asta nu explica de ce era şi tata cu ea. De regulă, când mama şi Lyla Dare hălăduiau pe câmpiile din Said dath Kahr sau mai ştiu eu pe unde, tata o lăsa în pace.

Mi-a luat o grămadă să realizez că tata nici nu se uita la ea, ci se holba la mine.

— Joy, tu te simţi bine?

Ooof.

— Cred că e un virus stomacal, am mormăit şi m-am dus sus, unde m-am încuiat în baie şi m-am aşezat pe toaletă, ţinându-mi capul în palme.

Peste câteva minute, se auzi un ciocănit la uşă.

— Nu mă simt bine! am strigat.

— Eu sunt, sună vocea tatii, foarte adâncă şi blândă.

— O clipă.

M-am clătit cu apă de gură şi-am deschis uşa. Tata stătea în prag, înalt şi îmbrăcat ca de obicei cu blugi şi hanorac albastru, ţinând în mână o sticlă de Tylenol şi un pahar cu Gatorade, cu gust de struguri. Mi-am amintit numeroasele ocazii în care-mi fusese rău din pricina durerilor de urechi, a febrei sau a vreunei bronşite, şi cum tata mă îngrijise, preparând ceaiul lui special (muşeţel plus nişte ingrediente secrete), aducându-mi mai multe perne, proaspăt înfăţate, şi ouă jumări moi şi pâine prăjită, şezând lângă mine cât mă uitam la televizor. Mă ducea la meciurile celor de la Eagles şi Philly, îmi cumpăra hotdog şi steguleţe pe care să le flutur, mă ajuta la teme, empatiza sau măcar mă asculta când mă plângeam că mă

înnebuneşte mama.

Mi-am înghiţit lacrimile şi încă un râgâit, devastată de remuşcări şi ruşine. Ar fi trebuit să-l invit pe el la petrecerea de *bat mitzvah* pentru întreaga familie, nu pe Bruce. Ar fi trebuit să semăn cu el, să am părul lui negru şi ochii întunecaţi, nu cu Bruce, care nici nu mă dorise şi pe care-l făcusem de ocară.

— Încearcă să iei o înghiţitură, mă îndemnă tata, întinzându-mi băutura purpurie.

Am golit dintr-odată jumătate de pahar, apoi am mai râgâit şi m-am trântit pe covoraşul de baie roz şi pufos. Tata luă un prosop de pe bară şi mi-l puse, împăturit, sub umeri.

— Voi presupune, spuse el domol şi aproape şoptit, că astăzi ai învăţat o lecţie importantă şi că nu e nevoie să-i spunem maică-tii despre ce e posibil să fi băut sau nu, pentru că nu vei mai face asta niciodată.

Am încuviinţat, fără măcar să încerc să mint că am mâncat brânză stricată sau sushi alterat. Mi s-a pus un nod în gât. Voiam ca tata să mă ţină în braţe ori să mă ducă la un matineu sau la un meci al celor de la Eagles. Voiam să fiu iarăşi mică, o fetiţă care adora îngheţata şi rozul şi purta mereu aparatele în urechi, o fetiţă care nu minţea, nu fura şi nu se ascundea. Am deschis gura, fără să ştiu prea bine ce va ieşi din ea: *schnapps* de piersici, Bruce şi Emily, unde m-am dus sau unde stătusem toată ziua.

— Amber Gross are un prieten, am croncănit.

Tata se gândi la ce spusesem.

— Vrei şi tu să ai un prieten?

Am râs. îi şi vedeam pe ai mei întinzând o plasă uriaşă, plină cu jocuri video şi aripioare de pui prăjite, de-a latul lui South Street, aşteptând apoi răbdători până ce băiatul perfect, dar nesocotit, avea să le pice în gheare. Am râs şi mai tare când i-am „văzut” strângând plasa şi târând-o spre casă. „Iubitule, am prins unul viu!” ar zice

mama. Sau: „Aruncă-l înapoi, nu merită deranjul!”

— Am dat de belea? am întrebat.

Tata scutură din cap, apoi îşi scoase ochelarii şi-i lustrui cu marginea cămăşii. Îndărătul lentilelor, ochii îi erau blânzi şi obosiţi, cu pungi vineţii dedesubt.

— Să nu se mai întâmple, OK? M-am silit să zâmbesc, deşi îmi venea să plâng. Crezi c-ai putea să mănânci nişte pâine prăjită? mă întrebă el, iar eu am spus că aş putea.

Nouăsprezece

— Nu ştiu ce să zic, i-am spus lui Peter, foindu-mă pe scaunul de lângă el. Mi se pare foarte bizar. Imoral. Parc-am alege o prostituată sau ceva de genul ăsta. O, ea e drăguţă!

Joy sorbise o cană cu supă de pui şi ronţăise o felie de pâine prăjită, după care, la nouă şi jumătate, se dusese la ea în dormitor. Peste zece minute, Peter şi cu mine am aşezat un ibric de cafea şi nişte biscuiţi pe o tavă şi ne-am furişat în vârful picioarelor către biroul meu. Peter intră pe pagina de internet, în timp ce eu îmi strângeam foile cu cel mai recent rezumat din seria Star Girl. Ne-am petrecut următoarea oră ghemuiţi în faţa laptopului meu, parcurgând anunţurile de pe site-ul Open Hearts – pe care eu am insistat să-l numim Mămici. corn. Agenţia ne aprobase condiţionat cererea, trimiţându-ne un cod de acces ca să putem vedea pozele şi biografiile mamelor-surogat, în timp ce aşteptam vizita la domiciliu. Acum, ne uitam la profilurile lor cu un amestec de groază (mai ales din partea mea) şi interes (Peter).

— Uită-te puţin la ea, am zis, cu vaga senzaţie că sunt un „peşte”, în timp ce arătam către fotografia unei brunete cu un chip dulce, care poza pe o verandă împreună cu doi băieţei radiind de fericire, strângând din ochi din pricina soarelui puternic.

Femeia ţinea o mină pe umărul unuia dintre fii, iar cu

cealaltă îşi îndepărta bretonul din ochi.

— Chiar seamănă cu mine.

Peter studie atent poza.

— Nu văd unde e asemănarea.

— Suntem amândouă brunete, am zis.

Peter ridică şi mai mult din sprâncene.

— Şi suntem amândouă femei.

De data asta, îmi zâmbi îngăduitor.

— Ei, haide! Ţi-ar plăcea asta la nebunie.

— Aşa se zice acuma? se miră el.

— Păi, nu asta ar cam fi ideea? am replicat eu. Dacă suntem în căutarea unei femei care să ne poarte copilul, n-ar trebui ca aceasta să fie, ştii tu, o persoană cu care, în teorie, ai vrea să te culci?

— Presupun că da. Amabil ca întotdeauna, Peter îşi întinse picioarele lungi în faţă. Dar, având în vedere că este sperma mea, dar şi ovulul tău, n-ar trebui ca persoana să fie cineva cu care şi tu ai vrea să te culci?

— Asta pune lucrurile într-o lumină complet diferită, am răspuns, privind la poza mamei-surogat.

Cutele din colţurile gurii i se adânciră şi mai mult când zâmbi.

— Hei, Cannie, chestia asta e serioasă sau nu?

M-am simţit la fel de nesăbuită, de fără astâmpăr şi de debusolată, de parc-aş fi băut zece cafele.

— Se pare că este.

Degetele îmi zburară pe tastatură. Zeci de chipuri de femei şi nume de cod ne trecură pe dinainte. M-am oprit la una şi-am râs, căci fotografia o arăta într-un tricou pe care scria *Mă înmulţesc*, *contra hrană*. Am revenit la prima pe care o alesesem.

— Douăzeci şi nouă de ani, păr castaniu, ochi căprui, şi nu e la prima experienţă.

Am parcurs anunţul şi l-am citit cu voce tare:

— „Prima mea experienţă ca mamă-surogat a fost

fantastică! Am născut un băieţel sănătos şi frumos, de patru kilograme şi jumătate, fără complicaţii şi fără medicamente împotriva durerii…”

M-am tras cu scaunul de lângă computer, ca să poată vedea şi el ce efect avuseseră asupra mea cuvintele „sănătos şi frumos” şi „fără complicaţii”. A observat asta, fireşte, şi, punându-mi degetele sub bărbie, îmi întoarse faţa spre el şi mă întrebă:

— Eşti bine?

— Foarte bine! am răspuns.

Probabil că tonul meu a sunat teribil de convingător, pentru că Peter îşi rezemă coatele de birou şi se uită cu atenţie la ecran.

— Zice că va veni ea aici, pentru transfer.

— Doamne, m-am cutremurat eu, aşa se cheamă? Transfer? Sună de parcă am ridica un colet. Stai puţin, am zis, căutând glosarul. Este vorba despre transferul ovulului fertilizat. O, Doamne, am zis, trecând la următorul anunţ.

„BUNĂ SUNT ALBĂ AM DOUĂZECI ŞI TREI DE ANI TRĂIESC ÎN DENVER, MAMA A DOI COPII. AM PĂR BLOND ŞI OCHI ALBAŞTRI ŞI AMBII COPII AU OCHI MARI ŞI ALBAŞTRI CA MINE. NU FUMEZ ŞI NU BEAU ŞI NICI NU DORESC SĂ MĂ APUC. DE CÂND NU MAI SUNT ÎMPREUNĂ CU TATII COPIILOR MEI, DUC O VIAŢĂ STABILĂ ŞI SUNT NERĂBDĂTOARE SĂ AJUT O ALTĂ FAMILIE SĂ ADUCĂ PE LUME UN NOU SUFLET”.

— Sheera, am citit. O cheamă Sheera. Dar femeile numite Sheera nu sunt, în mod automat, dansatoare de striptease?

— Presupun că nu, îmi răspunse Peter.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus la rafturile bibliotecii, privind cu atenţie fotografiile înrămate: Peter şi cu mine, la nuntă; Nifkin încolăcit într-o rază de soare, pe podeaua bucătăriei; Nifkin, Peter şi Joy pe plajă; Nifkin cu un *Frisbee* miniatural în bot; Joy, cu o dungă de cremă

antisolară pe nas.

— Ştiu şi eu. E prea ciudat! Să plătim o femeie, o străină, pe cineva care nu are la fel de mulţi bani ca noi – m-aş simţi de parcă, nu ştiu… am angaja o servitoare. N-ar trebui să fie aşa. Nu e vorba doar despre spălat vasele sau rufele, ştiu. Îmi amintesc.

Mi-am şters ochii, fără măcar să mă prefac că nu eram pe punctul de a izbucni în plâns. Peter se ridică şi mă luă de umeri. M-am ferit, întorcându-mă către fereastră, şi m-am uitat fix în întunericul de afară.

— Şi cine poate să ne garanteze că nu se va răzgândi?

M-am trântit iarăşi pe scaunul de la calculator, citind cu voce tare:

— Tipa asta zice că lasă în seama VP-urilor decizia de a încheia sarcina, în cazul în care ecografiile sau testele nu sunt în regulă. „M-ar deranja, dar este decizia VP-urilor, nu a mea”. Ce e aia un VP?

Peter dădu clic pe un link, apoi pe altul.

— VP, zise, cu vocea lui joasă, tunătoare. Viitorii părinţi.

— Viitorii părinţi, am repetat şi mi-am împreunat mâinile strâns în poală.

Îmi imaginam cum e să am douăzeci şi doi de ani, să locuiesc în Colorado împreună cu cei doi copilaşi cu ochi albaştri că ai mei, să muncesc şi să merg la facultate, în timp ce mama are grijă de cei mici, şi să primesc un telefon sau un e-mail de la un cuplu mai în vârstă şi mai bogat, aflat la o mie de kilometri depărtare, care doreşte să-mi închirieze organismul, aşa cum plăteşti pentru o boxă în magaziile cărora le fac reclamă pe autostradă. Aş iubi oare copilaşul pe care-l port în pântece? Aş urî oare cuplul pentru care fac asta?

— Pe oricine am alege şi oricât ne-ar cere, cred că ar trebui să dublăm suma, am zis, îndreptându-mă în scaun.

Peter se uită la mine îngrijorat.

— De ce?

— Pentru că nu cer suficient! am exclamat, arătând spre ecran. Niciuna dintre ele! Pentru sacrificiul de a renunţa la copiii lor, nu e nici pe departe destul!

— Dar ar fi copilul nostru. Biologic vorbind, spuse el.

— Da, biologic vorbind.

Cuvântul era lipsit de semnificaţie. Un copil e un copil şi nu-mi venea să cred că o femeie ar putea să poarte un prunc în pântece timp de nouă luni şi să nu simtă că ar fi al ei. Am scuturat din cap, căci, fără să vreau, mi-am amintit de doctorul care venise în rezerva de la spital, să-mi spună că îmi extirpaseră uterul. Era îmbrăcat în halat alb, cu o pată de cafea pe mânecă, iar ochii îi erau blânzi şi osteniţi.

— Regretăm, dar n-am mai putut face nimic, îmi zisese.

M-am uitat lung la el, întinsă pe patul de spital şi încă ameţită de medicamente, simţindu-mă de parcă măruntaiele îmi fuseseră scoase de însuşi Dumnezeu.

— Nu voi mai avea copii? îl întrebasem cu o voce pierită.

— Ne pare rău, repetase el.

Nu realizasem cât de mult îmi doream să fiu mamă, până în clipa în care am aflat că acest lucru nu mai era posibil.

— Şi dacă vor fi complicaţii, aşa cum s-a întâmplat la mine? Glasul îmi cedă. Cât ai plăti pe cineva, pentru că nu va mai putea avea copii niciodată?

Peter se întinse peste umărul meu şi închise laptopul.

— Hai să facem o pauză.

Am oftat şi mi-am încrucişat mâinile pe capacul laptopului, meditând la timp şi la cât de puţin ne rămăsese ca să facem asta.

— Cannie, e-n regulă, zise Peter. Nu trebuie să luăm

nicio decizie în seara asta. Poate că sora ta se va răzgândi. Poate că…

Am încuviinţat şi mi-am imaginat-o pe Sheera, din Colorado. Mental, am instalat-o într-un apartament ca cel pe care-l avusesem pe vremuri, pe strada înverzită de după colţ – două dormitoare, unul pentru ea, unul pentru băieţi. Am adăugat nişte muzică – coloana sonoră de la *Antrie*, care-i place atât de mult lui Joy –, sunetele maşinii de spălat şi ale uscătorului veşnic în funcţiune, mirosul de cremă, suc de mere şi de macaroane cu brânză. Asta era felul de mâncare preferat al lui Joy, atunci când era micuţă. Avea un castronaş din porţelan, cu margini aurii şi un iepuraş roz pictat pe fund, şi un taburet înalt, cu numele ei încrustat pe spătar – un cadou de la bunica Andrey. O lăsam să stea lângă mine pe taburet şi să arunce praful de brânză peste macaroane. Scaunul şi castronaşul cu iepuraş erau încă în pivniţă, alături de cutiile cu desenele lui Joy de la grădiniţă, hainele care-i rămăseseră mici, tricicleta şi roţile ajutătoare de la bicicletă, toate lucrurile pe care nu mă îndurasem să le arunc.

Cuvintele din textul primului anunţ pe care-l citisem îmi răsăriră iar în minte, ca o bandieră fâlfâind sub cerul limpede precum cristalul: „un băieţel sănătos şi frumos, de patru kilograme şi jumătate…”

Peter îmi studie atent chipul. M-am străduit să-l fac să pară cât mai normal, ridicându-mă de la birou.

— O să mai aranjez puţin pe-aici. Nu sunt obosită.

— OK, ne vedem sus, zise Peter.

Am spălat vasele şi am şters hiaturile din bucătărie, ascultându-i paşii pe scări şi sunetul apei curgând. După o oră, m-am întors tiptil în birou. Lampa încă mai ardea, iar ecranul laptopului s-a trezit la viaţă când am atins tastele. Am terminat de completat biografia mea, am apăsat *Sortează mamele-surogat*, am luat un caiet şi-un pix şi m-am apucat să parcurg paginile cu nume, chipuri şi oraşe,

căutând-o pe femeia care avea să ne îndeplinească visurile.

— Ridică-te, femeie-vânăt or, sâsâi vocea venită din întuneric.

Degetele îmi zburau pe tastatură. M-am aplecat înainte, cu gura uşor deschisă. Nespălată pe dinţi şi nepieptănată, îmi petreceam dimineaţa de duminică, după aproape întreaga noapte de sâmbătă, parcurgând întinderile nesfârşite ale celei mai noi aventuri a Lylei Dare şi fiind fericită să mă pierd în lumea ei.

Lyla mârâi, în timp ce se ridica şovăitor şi îşi trecea mâinile peste trup. Coastele îi erau pline de vânătăi, poate erau chiar rupte, iar un dinte i se spărsese, lăsând în urmă o margine zimţată. Întregul corp îi pulsa de durere, dar se forţă să stea dreaptă, cu umerii traşi înapoi şi picioarele bine înfipte în pământ, precum un soldat, aşa cum fusese antrenată. Vocea din întuneric râse de ea.

— Ce fată curajoasă, zise. Nesăbuită, dar curajoasă.

Lyla se îndoi de mijloc, ca sub imperiul unei crampe neaşteptate. Mai avea încă ghetele în picioare. Cuţitul era la locul lui, înfipt în gheată; îi simţea lama caldă pe piele. îl trase afară, văzând cu ochii minţii străfulgerarea oţelului în întuneric. Vocea spuse…

Sună telefonul, întorcându-mă, cu o tresărire, din transa aventurii mele spaţiale.

— Rahat, am zis, oftând, şi-am salvat documentul.

De regulă, nu uitam să opresc soneria când lucram. Înainte să ridic receptorul, am verificat cine mă suna.

— Salut, Sam, am zis. Nu erai la o întâlnire cu un evreu? Care ar putea sau nu să fie ce-ţi trebuie ţie?

— Chiar acolo sunt, îmi confirmă ea cu o voce pierită. Am mers la Lacroix. Pereţii sunt zugrăviţi într-o superbă nuanţă portocaliu-dovleac.

— Vin imediat, am zis, înşfăcând cheile maşinii de pe birou, strigându-i lui Peter unde mă duceam şi strecurându-mi picioarele în sandale.

„Dovleac” era cuvântul nostru de cod, pe care-l stabiliserăm încă de pe vremea când nu eram căsătorită. îl folosisem o singură dată, când tipul pe care-l cunoscusem la coadă în magazinul de închirieri video mă invitase la cină. La apetitiv, individul mă întrebase dacă eram interesată de aventuri sexuale. Zâmbisem politicos, dădusem fuga la toaletă, o sunasem pe Sam şi rostisem cuvântul magic. Peste zece minute, taxiul în care se afla aceasta trăsese în faţa restaurantului, cu motorul pornit, iar Sam turna o minciună despre un deces în familie.

Am condus cât de repede am putut către hotelul Rittenhouse şi-am parcat lângă fântâna arteziană, i-am azvârlit cheile valetului, am năvălit pe uşă şi aproape că m-am ciocnit de

Samantha, care aştepta lângă lift, cu o expresie nefericită.

— Cannie!

Mă înşfăcă de braţ şi se ţinu de el de parcă ar fi fost ultima vestă de salvare de pe Titanic.

— Slavă Domnului că ai venit! N-o să crezi ce s-a întâmplat…

— Hei!

Ne-am întors amândouă. Uşile liftului se deschiseră şi din interior se ivi un bărbat cărunt, cu o mutră furioasă şi îmbrăcat într-o canadiană albă sintetică. Avea în mână o pungă pentru mâncare la pachet. Se duse ţintă la Sam, care se roti ca să-l înfrunte – era întruchiparea desăvârşită a dispreţului. Faţă în faţă, individul abia de-i ajungea lui Sam până la piept. Se chiorî la ea furios, fluturând ceea ce părea a fi un cec.

— Treizeci şi patru de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi! strigă el.

Prietena mea extrase două bancnote de douăzeci de dolari din portofel şi i le întinse, ţinându-le cu vârfurile degetelor.

— Păstrează restul.

Omul smulse banii. În colţurile buzelor i se vedeau nişte pete albe. În vreme ce eu mă întrebam dacă substanţa albă întărită era pastă de dinţi, mâncare sau ceva infinit mai rău, individul sâsâi furios:

— Să ştii că poţi fi dată în judecată pentru că ai oferit date false pe internet.

Mi-am dat seama că eram martora acelui moment îndelung anticipat, şi anume când cineva o trăgea la răspundere pe Sam pentru că nu arăta ca Brooke Sheilds.

— Serios? întrebă Sam cu răceală. Ar fi o acuzaţie foarte interesantă, dacă ne gândim că partea vătămată a pretins, în biografia de pe internet, că ar avea 1, 60 înălţime.

— Dar eu chiar am 1, 60! insistă omuleţul. Sam ridică din sprâncene şi se uită la mine.

Eu mi-am luat acea expresie universală care vrea să zică *eu nu mă amestec*, chiar dacă era evident că tipul minţea.

O fixă pe Samantha cu o privire furioasă timp de ceea ce ne-a părut a fi o eternitate, după care, smiorcăindu-se şi tropăind, trecu pe lângă noi cu punga de mâncare într-o mină şi cu banii lui Sam în cealaltă. Sam se cufundă într-unul dintre fotoliile cu franjuri de pluş ale hotelului, aproape dărâmând, în cădere, un aranjament cu liliac şi hortensii.

M-am aşezat şi eu lângă ea.

— Vrei să vorbim?

Sam clătină din cap.

— A fost mai rău decât cu Domnul Prepuţ? Se strâmbă, amintindu-şi întâlnirea la care fusese cu mult timp în urmă, cu un tip care se lansase într-un discurs pătimaş despre cum rămăsese cu sechele psihice după circumcizie, eveniment de la care trecuseră vreo treizeci şi opt de ani.

— Sau decât tipul cu un singur ochi?

Tipul cu un singur ochi fusese al meu şi, tehnic vorbind, omul avea doi ochi, dar unul dintre ei o luase razna. Un ochi era fixat asupra mea, care îi dădeam înainte cu flecăreala specifică primelor întâlniri, iar celălalt ochi se lipise de fundul chelneriţei.

Sam oftă.

— Ce-ar fi de zis? Pe internet părea foarte normal.

— Aşa se întâmplă cu toţi.

— Divorţat. Doi copii. E avocat la o corporaţie. M-am uitat lung la uşi, privind cum omuleţul se făcea tot mai mic în vreme ce traversa furios parcul.

— La ce corporaţie lucrează? Ghilda Acadelelor?

Sam îşi scutură capul şi se ridică.

— Vreau acasă. Nicăieri nu-i mai bine decât acasă.

— Bine, Dorothy, am spus şi-am condus-o la maşină.

După ani întregi de prietenie, după toate întâlnirile noastre eşuate, după o histerectomie (a mea) şi o biopsie (a ei, şi doar o alarmă falsă, slavă cerului), Sam îmi cunoaşte bucătăria la perfecţie. Scoase farfurii şi căni din dulap, în timp ce eu, aplecată în faţa frigiderului, am dat la o parte morcovii şi laptele degresat, ca să ajung la bunătăţi. Am aranjat un platou cu brânză Brie, biscuiţi săraţi, struguri şi gem de smochine, gândindu-mă că ne vom instala în dormitor, ca să mâncăm şi să ne uităm la episodul cu Liza Minnelli din *Poveşti adevărate de la Hollywood*, pe care-l ţin mereu în video.

— Deci, când voi vedea şi eu celebra rochie? mă întrebă Sam, în timp ce trecea pe lângă uşa închisă a dormitorului lui Joy.

— Bine, fie, am zis.

Cu un gest dramatic, am deschis uşa garderobei şi am arătat către obiectul vestimentar incriminat.

Sam ridică rochia de pe bară şi o scoase din husa de plastic.

— Frăţioare!

Din nefericire pentru mine, tonul exclamaţiei sale n-a fost unul dezgustat. Era chiar încântată.

— N-ai decât să spui ce vrei despre soră-ta, dar fata are gusturi excelente.

— E frumoasă, am recunoscut eu. Dar e prea sofisticată pentru cineva de vârsta lui Joy.

Sam îşi trecu degetele peste materialul fustei.

— Nu ştiu ce să zic, Cannie. Pun pariu că arată splendid în ea.

— Dar nu asta e ideea! E o ceremonie religioasă! Ideea nu este să arăţi splendid, ci să respecţi tradiţia, iudaismul şi…

— Peter ce părere are?

— Peter e bărbat.

Am întins rochia pe pat şi m-am aşezat lângă ea.

— Când a văzut-o prima dată, a crezut că e pentru mine.

— Ce om dulce şi nevinovat, Dumnezeu să-l binecuvânteze! exclamă Sam, toastând cu biscuitul.

— Şi sinagoga are nişte reguli clare, am continuat. Fără bretele subţiri, fără umeri dezgoliţi.

— Rochia are şi-un şal? întrebă Sam cu inocenţă.

Am gemut cu voce tare. O să-mi vină de hac cuvântul ăsta! O să mi-l graveze pe piatra de mormânt; o să-l tipărească în necrolog! Candace Shapiro Krushelevansky, de patruzeci şi doi de ani, a murit după o scurtă suferinţă cauzată de un şal.

— Rochia nu m-ar deranja aşa de tare, dacă Joy n-ar fi îngrozitoare.

— Cum adică? Se droghează? Are un iubit? Suferă în secret de bulimie?

Am dat din cap că nu, dar nu eram pe atât de sigură pe cât mi-aş fi dorit să fâu.

Cu ochii strălucitori, Sam se ridică în picioare,

părând ceva mai plină de viaţă decât atunci când am luat-o de la hotel.

— E cumva hărţuită pe internet? Au agăţat-o bărbaţi mai în vârstă pe My Space? Putem să aruncăm un ochi pe site-urile pe care a intrat?

— Joy n-are cont pe My Space, la şcoală tocmai s-a ţinut un seminar pe tema hărţuirii în spaţiul virtual şi nu, nu putem să ne aruncăm un ochi pe site-urile cu pricina.

Sam se strâmbă.

— Putem să-i scanăm patul cu lumină ultravioletă, ca să vedem dacă nu sunt urme de spermă pe cearşaf?

— Dar tu de unde ştii de asta? am întrebat-o, holbându-mă la ea.

— Din *CSI*. Un serial *excelent*.

— I-am încălca dreptul la intimitate.

— Eşti maică-sa. Încălcarea dreptului la intimitate face parte din fişa postului oricărui părinte, în plus, nu i-am încălca acest drept, dacă am hotărî, pur şi simplu, să-i întoarcem salteaua pe partea cealaltă, ceea ce ar trebui oricum să faci o dată la şase luni.

Înainte să apuc s-o opresc, Sam parcurse rapid holul, deschise uşa lui Joy, îngenunche în faţa patului şi-şi îndesă mâinile între saltea şi arcuri.

— *Evrika*! exclamă ea.

Mi se opri respiraţia în gât. Un jurnal? Prezervative? O cutie plină cu ţigări cu marijuana şi pliculeţe de heroină?

Era chiar mai rău. Sam scoase două pagini printate, conţinând un articol vechi de zece ani. Am citit „SECRETE DEZVĂLUITE” şi mi s-a făcut rău.

— Oh, am reuşit să articulez. Oh, la dracu’.

Cu degetele amorţite, am răsfoit paginile.

Iată-mă: ameţită, strălucind de fericire şi absentă la ce se petrecea în jur, îndopându-mă cu tort. Am parcurs articolul cu mişcări lente, rememorând fiece detaliu sordid: mama în piscina cu apă caldă, arestarea lui Josh,

acuzaţiile că-mi neglijam copilul şi că avusesem o copilărie nefericită şi faptul că rochia mea de vară era de la Lane Bryant.

— Nu pricep, am zis. De ce să scoată asta la suprafaţă? Ce-i pasă ei?

O frică şi mai teribilă puse stăpânire pe mine.

— Crezi c-a citit romanul?

— Tu ce zici? mă întrebă Sam, dând ochii peste cap.

— Nu cred, am spus, negând.

— De ce, mă rog?

— Odată, am citit un interviu cu fiica Ericăi Jong. Spunea că a citit cam zece pagini din *Teamă de zbor* şi s-a plictisit.

Sam ridică dintr-o sprânceană şi mi se topi toată încrederea.

— Of, la dracu', am înjurat încetişor şi-am întors paginile cu faţa în jos. Poate că asta e o temă. Poate că trebuie să-şi întocmească arborele genealogic sau ceva de genul.

— Un arbore genealogic pe care-l ţine ascuns sub saltea?

Mi-am plecat capul, admiţând astfel că teoria asta nu era valabilă.

— Ar trebui s-o întrebi chiar pe ea.

— Cum? Să-i spun că, din întâmplare, i-am scotocit prin cameră?

— Spune-i că ai întors salteaua pe partea cealaltă.

— O să mă omoare, am gemut eu. Am netezit paginile şi le-am strecurat înapoi, sub saltea. Mă va urî chiar mai mult decât acum.

— Spune-i lui Peter, sugeră Sam. Joy vorbeşte mai uşor cu el.

M-am ridicat şi-am luat rochia în mână.

— N-ar fi trebuit să facem asta. Iar eu n-ar fi trebuit să intru aici.

Am întins bine pledul de pe pat şi m-am postat sugestiv lângă uşă, până ce Samantha a dat din umeri şi m-a urmat afară, pe hol.

Douăzeci

— Deci iată ce material am ales pentru feţele de masă, zise Amber, dând pagina albumului special pregătit de planificatoarea petrecerii. Mi-au plăcut feţele din mătase brodată, care vor veni peste cele din bumbac, dar au fost comandate în India şi nu eram siguri că vor fi livrate la timp. Acestea sunt lampioanele chinezeşti… preciză ea, întorcând pagina.

Sasha, Tara, Sophie şi cu mine exclamam încontinuu, privind la globurile stacojii şi roz care aveau să atârne de tavanul restaurantului Four Seasons, luna viitoare, în vreme ce Tamsin mânca salată de pui, fără să-şi ridice ochii din carte.

— Şi pungile pentru cadouri… ne arătă Amber imaginea. Desigur, asta e doar o mostră. Vor purta numele meu, în monogramă. Tocmai suntem pe cale să ne decidem asupra stilului literelor.

Afirmaţia a fost însoţită de alte exclamaţii de încântare şi mirare. Eu mi-am înăbuşit un căscat. Amber mai întoarse o pagină.

— Rochia pentru slujba religioasă, zise, indicând spre ceva bleumarin cu mâneci lungi. Rochia pentru cocteiluri.

Asta era roz aprins, cu o fustă înfoiată.

— Iar asta e rochia de bal, pentru petrecerea cea mare.

— O, Doamne, ţipă Tara, în vreme ce eu mă holbam la pagina albumului.

— Asta e o rochie de mireasă? am întrebat.

— De domnişoară de onoare, răspunse Amber satisfăcută de sine. E Vera Wang. Mi-au comandat-o special la Nieman Marcus. Hei, când te mai întâlneşti cu asistenta de cumpărături?

Mi-am băgat capul între umeri. Povestisem deja tuturor de la masă întreaga saga a rochiei de la New York: cât de frumoasă era, cum refuzase mama să-mi dea voie s-o port şi cum, în prezent, rochia stătea atârnată în dulapul ei, aşteptând-o pe consiliera mea – care, fără ca ei să ştie, îmi era şi mătuşă – să o ducă înapoi la magazin.

— Doamne, maică-ta e o ticăloasă! exclamase Amber, iar eu am răspuns:

— E total dusă.

— Dusă, repetase Sasha.

— Total, întărise Amber.

— O, Doamne, da, total dusă, zisese Tamsin dindărătul cărţii.

Nu-mi dădeam seama dacă era sarcastică sau se străduia pur şi simplu să le imite pe fete.

— Asistenta e foarte ocupată, aşa că merg doar cu mama în după-amiaza asta, le-am spus.

— Sper din suflet c-o să te grăbeşti, zise Amber. Unele magazine încep deja să aducă hainele de toamnă. Te asigur că nu vrei o rochie de toamnă.

— În niciun caz, mormăi Tamsin de sub perdeaua de păr.

Am ignorat-o, ronţăindu-mi ţelina cu unt de arahide, în vreme ce Amber şi Sasha treceau în revistă numeroasele motive pentru care n-ar fi trebuit să-mi doresc o rochie de toamnă. În esenţă, era vorba, pe de-o parte, despre bleumarin şi nuanţe neutre, care erau OK pentru New Jersey, şi pe de alta, despre tonurile strălucitoare cerute de petrecerea lui Amber.

Sună clopoţelul, iar eu mi-am strâns gustarea.

— Ne vedem, zise Amber.

Tamsin nu scoase o vorbă. Îndesă cutia de lapte goală în coşul de gunoi şi ieşi din cantină atât de repede, că n-aveam nicio şansă s-o mai prind din urmă.

Astăzi îl concediau pe unul dintre profesorii

suplinitori. Am trecut pe la toaletă ca să-mi şterg luciul de buze, după care-am ieşit. Afară, dubiţa mamei era parcată lângă trotuar, sub bolta cenuşie şi umedă a cerului. M-am urcat pe scaunul pasagerului, în timp ce mama vorbea încetişor la telefonul mobil.

— Te sun mai târziu, Sam.

Mi-am pus centura de siguranţă special instalată pentru mine, una de cea mai bună calitate, asemănătoare unui ham.

— Cafea cu gheaţă? sugeră mama, arătând spre o cană aflată în suportul de pe bord, alături de un pai nedesfăcut din ambalaj, dar am refuzat. Ciocolată amăruie? îmi oferi apoi, întinzându-mi o tabletă.

— Nu, mersi.

— Cum a fost azi la şcoală? se interesă mama, pornind maşina şi îndepărtându-se de trotuar.

— Bine.

— Cum a mers la testul de ştiinţele naturii?

— Destul de bine.

Se uită cu atenţie la drum, centura de siguranţă lunecându-i peste piept, către bărbie.

— Auzi, începu ea.

M-a cuprins un soi de încordare, căci mama întoarse maşina şi-o parcă la loc lângă trotuar. Am rămas complet nemişcată, întrebându-mă ce voia şi ce avea de gând să zică.

— Dacă vrei să mă întrebi vreodată ceva sau dacă vrei să vorbeşti cu mine despre orice, să ştii că sunt mereu aici, alături de tine.

De parcă asta n-ar fi evident. Am strâns din buze şi n-am zis nimic.

— Despre băieţi sau droguri ori… ori despre familie…

— Nu iau droguri.

— Nu cred asta, spuse mama. Dar nici nu cred că e totul în regulă cu tine. Mă îngrijorezi, Joy. Notele pe care

le iei la şcoală mă îngrijorează.

— Ţi-am spus deja: am o grămadă de ore speciale şi sunt foarte dificile.

— Dacă ai probleme la cursuri, îţi putem angaja un meditator sau putem discuta cu profesorii. E important, Joy. Notele din clasele V-VIII contează pentru admiterea la liceu, iar liceul este foarte important pentru admiterea la colegiu. În definitiv, aici e vorba despre viaţa ta! Viaţa reală!

— Nu-mi trebuie meditator. E-n regulă.

— Aş vrea doar să ştii că… zise ea, ridicând tonul. Dacă vrei să discuţi pe orice temă, despre prieteni, şcoală sau orice altceva – literalmente despre orice – sunt aici şi te ascult.

— Bine, am mormăit eu.

— Te iubesc, Joy, spuse mama pe un ton emoţionat.

Am tresărit, căci întreaga scenă era incredibil de siropoasă, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi când rostise cuvintele.

— Şi eu te iubesc, am răspuns, pe un ton care-i dădea de înţeles că spusesem asta doar de nevoie.

Când am oprit la un stop, se întinse să-mi mângâie părul şi nu m-am opus. Dar mâna i se opri brusc.

— Joy, unde-ţi sunt aparatele auditive?

Am înlemnit. Le scosesem de dimineaţă, aşa cum procedam de obicei, şi uitasem să le pun la loc.

— Păi…

Găseşte repede ceva, găseşte repede ceva, găseşte repede ceva!

— Eu…

Semaforul se făcu verde şi maşina din spate claxonă.

— În buzunar! am exclamat triumfătoare, amintindu-mi Regulile lui Amber Gross Privind Minciunile Spuse Părinţilor: Nu te complica prea tare, nu te îndepărta prea mult de adevăr şi nu te întinde. Cu cât spui mai multe, cu

atât vor exista mai multe şanse să se prindă că-i duci de nas.

Am scos aparatul pentru urechea stângă din buzunar şi i l-am arătat.

— Nu mergea.

M-am felicitat pentru replica asta, pentru că, tehnic vorbind, era adevărat. Sigur, nu mergea din cauză că-l închisesem eu, dar ăsta rămânea secretul meu.

— L-ai udat? mă întrebă mama. A murit bateria? Joy, lucrurile astea sunt… începu ea, oftând.

— …foarte scumpe, am continuat eu din memorie. Pur şi simplu nu funcţiona. Nu ştiu de ce.

Mama parcă în faţă la Macy’s şi studie cu atenţie aparatul.

— Crezi că ar putea să fie din cauză că nu l-ai deschis?

— Serios?

Tonul meu era pe-atât de inocent, pe cât fusese al ei de sarcastic.

— Vai!

— Vai? Joy!

Am privit-o făcând ceva ce numai prin cărţi mai întâlnisem: îşi aruncă braţele în aer.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Calmează-te, am mormăit, deschizând portiera. A fost o greşeală. Doar şi tu mai greşeşti, nu?

— Ce vrei să spui? mă întrebă mama, privindu-mă ciudat.

— Las-o baltă.

Într-un sfârşit, se extrase şi ea din maşină şi se uită lung şi trist la intrarea în mallul King of

Prussia. În timp ce cobora, mi-am scos aparatul drept şi l-am băgat în ureche. Am trântit portiera. Mama îmi întinse mâna, dar şi-o retrase rapid, în timp ce mă străduiam să nu gem cu voce tare. Am treisprezece ani şi

ea tot mai crede că nu pot traversa o parcare fără să mă ţină cineva de mână.

— Bine! zise mama, respirând adânc şi cu entuziasmul unei majorete care-a înghiţit amfetamine. Să mergem!

Am urmat-o în magazin, trecând pe lângă şosete, dresuri şi genţi; ne-am strecurat printre tejghelele cu farduri şi parfumuri şi am urcat pe scara rulantă. Eu m-am îndreptat spre un colţ al etajului, unde se găseau rochiile de firmă. Mama o luă în direcţia opusă, către magazinele de copii.

— Mamă.

— Ce-i?

— Mătuşa Elle a zis că port 34 şi că ar fi mai potrivite măsurile normale.

— Măsurile normale? în comparaţie cu ce, cu măsurile bizare?

— Cu măsurile pentru copii, am zis, încercând să nu-mi exteriorizez exasperarea.

— Părerea mea este că am putea să aruncăm o privire şi aici.

— N-o să-mi vină nimic.

— Doar ne uităm, mă ademeni ea.

Am oftat şi-am urmat-o târşâindu-mi picioarele. Scoase de pe bară o rochie din pânză, până la genunchi.

— Asta e drăguţă.

M-am uitat la rochie şi nu-mi credeam ochilor.

— Mamă, am zis încetişor. Dar am deja o rochie ca asta. Mi-ai cumpărat-o pentru Ziua Clasei, anul trecut.

— Serios? se încruntă ea. Ce chestie! Mă rog, e drăguţă oricum.

Se uită la mine plină de speranţă.

— Te mai încape?

M-am sprijinit de-o coloană şi n-am răspuns. Rochia avea mâneci foarte scurte şi semăna foarte tare cu cea

purtată de Julie Andrews în *Sunetul muzicii*, atunci când pleacă de la mănăstire.

— Eu am nevoie de-o rochie pentru petrecere, i-am explicat. O rochie elegantă, cu sclipici şi bretele subţiri…

— Oh, nu, zise mama.

— Cu o *jachetă* ori un *şal*, pe care evident că *le voi purta* la *sinagogă*, ca să nu leşine nimeni la vederea *umerilor* mei dezgoliţi.

— Hai s-avem puţină grijă cum vorbim, spuse mama.

Vocea îi era blândă, dar am ghicit ameninţarea pe care o ascundea. Înşfăcă ceva de pe bara cu haine la preţ redus: o jachetă cafenie de tweed, pe sub care era o bluză albă cu guler rotunjit şi o fustă plisată, plus o beretă din catifea asortată, prinsă cu un ac de mânecă.

— Ce părerea ai de ăsta? Adică, poate nu chiar pentru *bat mitzvah*, dar nu zici şi tu că e drăguţ? Pentru o serbare şcolară sau ceva de genul ăsta.

M-am holbat îngrozită la ansamblu, apoi la faţa maică-mii, aşteptând să-mi facă cu ochiul, să zâmbească sau să spună c-a fost doar o glumă. Se pare, însă, că nu era.

— Nu, am zis eu. Pur şi simplu… nu.

O vânzătoare în blugi negri strâmţi şi pantofi ascuţiţi se îndreptă spre noi.

— Vă puneţi la punct garderoba? glumi ea, acoperind bubuitul muzicii rock pe care-o difuzau în boxele de la raionul pentru copii.

Mama scormoni printre hainele de la reducere (mi-o şi imaginam pe mătuşa Elle urlând îngrozită) şi scoase o rochie cu mâneci lungi, croită dintr-un satin verde-frunză mult prea lucios. Apoi o întinse vânzătoarei.

— E pentru copii mici, am obiectat eu.

— Încearc-o numai, mă rugă ea.

— Nu-mi place.

— Doar ca să vedem ce măsură porţi.

— Unu, am zis, ridicând un deget, ştiu deja ce măsură port. Doi, tema petrecerii lui Amber este „Hollywood*, nu „Căsuţa din prerie.

Mama strânse din buze.

— Nu-ţi cer decât să o probezi. Dacă îţi vine, vom şti pe ce picior dansăm. Dacă nu, căutăm altceva.

— Nu e bine. Totul e complet greşit, am zis. Ştiu ce fel de rochii poartă fetele. Am fost la nişte petreceri…

Am închis gura, dar nu destul de repede.

— Când ai fost tu la petrecerile astea? întrebă mama, uitându-se la mine.

Inima mi-a sărit în gât, în timp ce creierul se chinuia să dea la iveală a doua minciună gogonată a zilei.

— Păi, am fost la Todd şi Tamsin şi le-am auzit pe fete vorbind despre petreceri, aşa că ştiu ce fel de toalete se poartă. Sunt rochii elegante, am spus, după care m-am repezit spre cabina de probă.

Cu cât demonstram mai repede că rochia verde era o greşeală imensă, cu atât mai rapid puteam să plec de acolo. *Ce mai distracţie*, mi-am spus în sinea mea, azvârlindu-mi pantofii şi trăgându-mi blugii în jos. O, da, ne distrăm de minune.

Rochia îmi alunecă peste şolduri fără greutate, dar fermoarul se opri pe la jumătatea spatelui şi refuză să mai înainteze. Uitându-mă în oglindă şi văzând cum sânii dădeau să iasă prin rochie şi să-mi ajungă la bărbie într-un fel care, spre oroarea mea, îmi amintea de mama, nu mi-a trebuit mult timp să înţeleg de ce fermoarul nu se mişca.

— Joy?

Mama bătu la uşă.

— Nu-mi vine.

— Lasă-mă şi pe mine să văd! zise ea.

— Nu-mi vine.

— Scumpo…

Începuse chiar să răsucească mânerul uşii

garderobei, de parcă aceasta ar fi sărit în lături numai pentru că aşa voia ea.

Am deschis uşa violent şi m-am proţăpit în faţa ei, cu mâinile atârnându-mi pe lângă corp şi cu sânii pe jumătate ieşiţi afară.

— Vezi? Acum vezi?

— OK, zise ea, dregându-şi glasul. Să încercăm o altă măsură. Sau poate ar fi bine să alegem alt sutien.

Se întinse spre mine, vrând probabil să-mi îndrepte bretelele sutienului. Am trântit uşa şi m-am întors la oglindă, roşie la faţă şi respirând greu. Fermoarul nu se mişca nici în sus, nici în jos şi detestam felul în care arătam – părul se zburlise, sânii îmi tremurau, iar unul dintre aparate îmi atârna din ureche.

— Joy…

Vocea maică-mii era dulce ca mierea. I-am văzut mâna iţindu-se peste marginea de sus a uşii, legănând o rochie roz cu mâneci bufante. Mi-am tras-o pe cea verde peste şolduri, auzind cum se rupe înainte să o arunc pe jos.

— Lasă-mă… în… pace.

Am subliniat fiecare cuvânt azvârlindu-mi hainele una câte una: pantalonii, bluza, pantoful stâng, pantoful drept. Apoi m-am lăsat să cad pe podeaua acoperită de ace şi etichete de preţ, numai în sutien şi chiloţi, şi am şezut cu fruntea în palme. Vina ei. E numai vina ei. Era vina ei că aveam un bust aşa de mare, era vina ei că familia mea era anormală, era vina ei că îmi voi petrece restul vieţii fiind o bizarerie incapabilă să vorbească normal sau să arate omeneşte, incapabilăsă-şi mascheze ciudăţenia într-o rochie.

— Îmi pare rău, zise ea prin uşă.

— Nu mă asculţi, i-am spus. Nu mă asculţi niciodată.

— Bine, replică ea în şoaptă. Hai să mergem la rochiile de firmă. Sau să încercăm un alt magazin? Nordstrom, Neiman’s…

— Las-o baltă, i-am tăiat-o fără să deschid uşa, fără să-mi ridic ochii, fără să mă mişc.

Apoi m-a izbit: asta era răzbunarea mea.

— Ştii ce? Hai să căutăm ceva pentru tine.

De cealaltă parte a uşii se auzi doar tăcerea.

— Ei, haide! Mergem la Neiman's, Nordstrom…

Mi-am pus blugii şi mi-am tras bluza pe cap.

— Mi-am cumpărat deja ceva.

Nici n-a trebuit să mă prefac că sunt îngrozită.

— Intenţionai ca la ceremonia de *bat mitzvah* a copilului tău să porţi ceva ce aveai deja?

— Păi, e vorba de rochia neagră. Cea pe care-am purtat-o la petrecerea lui Tamsin şi Todd.

M-am strâmbat.

— Şi am un costum foarte drăguţ.

— Un costum, am repetat sarcastic. La ceremonia mea de *bat mitzvah* o să porţi un costum.

— E un costum foarte frumos şi e practic nou-nouţ. L-am îmbrăcat o singură dată.

— Unde?

M-am încălţat şi am deschis uşa.

— La emisiunea *Today*, zise ea, plecându-şi ochii.

— Deci e vechi de zece ani şi l-a văzut deja toată lumea? Pariu că e negru. E negru? E negru, aşa-i?

M-am uitat furioasă la ea, până ce a dat ruşinată din cap.

— Mai bine-l păstrezi pentru vreo înmormântare. Haide.

Am târât-o pe maică-mea spre Nordstrom, unde raionul cu numere mari se numea Encore (de ce, habar n-am). Ea se repezi numaidecât spre peretele din fund, care era ticsit de costume de diverse modele.

— Nu cred că… începu mama.

N-am luat-o în seamă şi i-am făcut semn cu mâna unei vânzătoare, aşa cum procedase şi mătuşa Elle când

eram la New York.

— Bună ziua. Sunt pe cale să devin femeie, iar mama are nevoie de o rochie.

— O, ce frumos, exclamă vânzătoarea, o fiinţă scundă şi plinuţă, cu o faţă lată şi trandafirie, la care se asorta de minune rujul roşu aprins.

Oare era o regulă ca vânzătoarele de la raionul pentru femei grase să fie grase ele însele?

— Vă gândeaţi la ceva anume? o întrebă ea pe mama.

— Nu ştiu.

Apucă mâneca rochiei celei mai apropiate şi-şi trecu degetele peste paiete de parcă ar fi fost oarbă, iar paietele ar fi fost un fragment în Braille, conţinând informaţii importante.

— Daţi-mi voie să arunc o privire, zise vânzătoarea şi dispăru după colţ.

Mama luă o rochie înfiorătoare, cusută cu paiete roşii şi aurii, şi-o ţinu lângă ea.

— Ce părere ai?

Am studiat-o cu atenţie.

— Arată de parcă Dumnezeu ar fi mâncat la un restaurant mexican, după care ar fi vomat pe tine.

— Mersi mult, Joy. E o remarcă încântătoare.

Agăţă rochia fără să mă privească.

Vânzătoarea se întoarse cu braţele pline cu rochii. Am zărit ceva ce părea a fi din satin negru, cu o curea mare şi strălucitoare făcută din strasuri, şi o rochie neagră tricotată, la care se asorta o jachetă. Negru. Toate erau negre.

Negre şi cu umeraşi. De parcă de asta ar duce lipsă mama. De parcă cineva care ar purta măsurile maică-mii ar necesita asemenea accesorii.

— Iată! exclamă femeia.

Mama îi smulse toaletele de pe braţ şi dispăru în cabina de probă, lăsându-ne să ne holbăm una la alta preţ

de vreo trei secunde, până ce vânzătoarea zări o altă doamnă grasă şi derutată, care rătăcea prin raionul de îmbrăcăminte sport, şi sări numaidecât s-o ajute. Eu am bătut la uşa cabinei în care era mama.

— Cum mai merge? am întrebat pe un ton dulce.

— Bine, strigă ea.

Vocea îi suna înăbuşit. Probabil că-şi trăgea pe cap una dintre rochii, aranjându-şi umeraşii.

— Ai de gând să ieşi sau stai acolo toată ziua?

— Nu ştiu, Joy. Costumul pe care-l am cred că e perfect…

Am răsucit mânerul. Încuiat.

— Încetează! zise mama tăios.

M-am sprijinit de uşă, examinându-mi unghiile.

— Ştii ce-ar trebui să porţi? Rochia de la premiera filmului lui Maxi.

Văzusem fotografii în care era îmbrăcată cu rochia aceea roşie. Avea mâneci lungi şi marginea de sus era încreţită, iar mama îşi buclase părul şi şi-l strânsese în vârful capului. Nu pot spune că era frumoasă, dar strălucea şi părea extrem de fericită.

— N-o mai am, zise ea.

— Serios?

Pun pariu că minţea. Mama nu arunca niciodată nimic. Probabil că rochia era într-o husă de plastic şi înghesuită în fundul dulapului, undeva lângă rochia roz-argintie perfectă, pe care mi-o confâscase.

— Păcat. Era frumoasă.

Deschise uşa şi rămase în prag, îmbrăcată cu hainele pe care le avea când veniserăm.

— Nu-mi vine nimic.

— Poate ai nevoie de un sutien nou, am rânjit eu răutăcios.

Scutură iarăşi din cap, apoi îşi îndreptă umerii, oftă din rărunchi şi mă conduse înapoi la Macy’s. În

următoarele două ore petrecute la raionul cu rochii de designer, mama refuză splendida toaletă de culoarea fildeşului (prea scurtă), ca şi pe cea purpurie (dezvăluie prea mult), şi singurul lucru asupra cărora am izbutit să cădem de acord a fost că mă săturasem de ea la fel de mult cât se săturase şi ea de mine.

Ne-am întors acasă fără să scoatem un cuvânt pe drum. Mama a intrat cu maşina în garaj şi-a închis uşa în urma noastră, după care am rămas în tăcere, în spaţiul acela slab luminat şi mirosind a benzină. De un perete şedeau rezemate bicicletele, dimpreună cu o sanie veche care fusese a mamei când era mică şi care încă mai avea numele ei scris cu marker pe una dintre scânduri. Era proptită într-un colţ, de tălpicile ruginite atârnând, ca o dantelă, pânze de păianjen. Mi s-a părut că recunosc sania din fotografiile văzute la bunica Ann, care le înfăţişau pe mama şi pe mătuşa Elle în costume de schi asortate; în spate, se afla tatăl lor, gata să împingă sania. Mi-am amintit vocea lui, aşa cum o auzisem pe casetă, rostind melodios: „Fetiţele mele sunt amândouă frumoase”.

Am urmat-o pe mama în bucătărie şi m-am uitat la ea cum scoate diverse lucruri din frigider: un pui tăiat după toate normele religioase, morcovi, ţelină şi mărar proaspăt, adică ingredientele necesare pentru pui la cuptor. Era unul dintre felurile mele preferate. Mi-am imaginat-o petrecându-şi după-amiaza la cumpărături, plănuind o masă deosebită prin care să sărbătorim rochia pentru *bat mitzvah* şi gândindu-se că voi fi nespus de fericită.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Mamă.

A fost greu să rostesc cuvântul cu voce tare. Nu-i mai spusesem „mamă” în ultima vreme, nici măcar când o pomeneam în minte. Pentru mine, fusese doar „ea”. *Ea a zis. Ea a făcut. Ea nu-mi dă voie. De câte ori deschide ea*

gura, mă simt jenată.

Scoase tava de copt alb-albastră din compartimentul de sub aragaz, apoi luă nişte cepe şi usturoi din cămară.

— După cât mă duce pe mine capul, mi se adresă fără să mă privească, o să mă urăşti cam trei ani. Patru, cel mult. Şi îţi recomand călduros să mai păstrezi câte ceva şi pentru liceu şi colegiu.

— Poftim? am întrebat, clipind.

— Patru ani, repetă ea.

— Tu ţi-ai urât mama?

Mama îmi zâmbi scurt.

— Doi ani când eram la liceu, cam un an şi jumătate la facultate, un an când abia trecusem de douăzeci şi-apoi în jur de trei săptămâni când aveam douăzeci şi opt.

— Asta depăşeşte patru ani, am zis, după ce socotisem.

— Primeşti un bonus de timp, dacă maică-ta se îndrăgosteşte de o femeie în piscina cu apă caldă de la Centrul Evreiesc.

Se aplecă lângă mine şi scoase tocătorul din sertar.

— Să nu-ţi faci prea multe iluzii în direcţia asta.

Aşeză morcovii pe tocător şi începu să cureţe o ceapă.

— Pe tatăl tău îl urai? am întrebat.

Mama îmi întinse un castron cu fistic şi rămase tăcută vreme îndelungată.

— Nu prea mă gândesc la el, zise. N-a fost un om de treabă.

Am desfăcut o coajă de fistic, amintindu-mi că exact asta îmi spusese şi Elle, dar era ciudat că imaginea nu se potrivea cu vocea pe care o ascultasem pe caseta găsită în „camera bonus” de la fermă.

— A vrut vreodată să mă cunoască?

Mama se opri din nou. Am mestecat fisticul până a devenit o pastă, privind-o cum turna făină peste ouă,

adăuga ulei, acoperind apoi castronul cu hârtie cerată şi punându-l în frigider.

— Într-un timp, credeam că va vrea, zise ea în cele din urmă. Când te-ai născut, visam că va afla vestea şi va dori să vorbim. Că va dori să vină şi să te vadă.

Lumina soarelui la apus se revărsă prin fereastră, aruncând pătrăţele de lumină şi umbră pe podeaua bucătăriei. Mama potrivi focul aprins sub tavă. Părea obosită.

— Dar n-a venit?

Se gândi o clipă, cu o expresie blândă şi nestudiată, aşa cum avea de obicei seara. Acoperi la loc tava, se şterse pe mâini şi clătină din cap.

— Nu, scumpo. N-a venit.

Douăzeci şi unu

E ceva în neregulă cu mine. Ceva foarte serios. Dar faptul că recunoşti că ai o problemă nu este oare primul pas către rezolvarea acesteia? Eu recunosc că am o problemă. Comportamentul meu este evident unul aberant şi chiar impulsiv. În lumina limpede a zilei, pot să privesc situaţia obiectiv, să recunosc că ceea ce fac nu e sănătos şi să-mi promit că voi înceta.

Dar această ultimă parte nu prea-mi reuşeşte.

În noaptea ce-a urmat expediţiei noastre eşuate – noaptea în care am minţit-o în legătură cu tata, zicându-mi că era o minciună nevinovată, menită s-o protejeze, şi că minciuna unei mame, născută din dragoste pentru copilul ei, nu putea fi etichetată ca atare, ea semănând mai degrabă cu o binecuvântare sau o rugăciune – m-am trezit pe la unu şi un sfert şi m-am strecurat fără zgomot din dormitor. În vârful picioarelor, am traversat holul şi m-am oprit în faţa camerei lui Joy. Voiam să intru şi să-i îndrept pătura, să mă asigur că încă mai respiră, dar am săpat adânc în suflet ca să descopăr nişte rezerve neştiute de

reţinere şi m-am mulţumit doar să mă uit la ea. Părul îi era răsfirat pe pernă şi de sub pled îi ieşea un picior, palid şi arătând perfect în haloul de lumină aruncat de felinarul de afară. M-am uitat intens la ea timp de un minut nesfârşit, dorindu-mi ca secretele ei să mi se dezvăluie: să existe un jurnal pe care să-l pot citi, să-mi pot băga nasul în e-mailurile ei şi să aflu cu cine a vorbit în ultima vreme şi ce a spus.

— Cred că Joy mi-a citit cartea, i-am şoptit lui Peter, în seara în care Samantha dăduse peste articolul din *Examiner* sub saltea.

— Ai întrebat-o?

Mi-am muşcat buza şi-am mărturisit că nu.

— N-ar trebui să te surprindă. Ai fi putut să-ţi închipui că, într-o bună zi, va vrea s-o citească.

Am scuturat frustrată din cap, nevrând să-i mai servesc povestea cu Erica Jong, pentru că probabil ar fi râs şi el de mine.

— Probabil că are deja un milion de întrebări: despre carte… despre Bruce… şi despre familia mea.

— Atunci spune-i tot ce vrea să ştie, îmi zise el.

Era o soluţie perfect logică, doar că eu nu ştiam ce dorea Joy să afle. Nu ştiam ce căuta. Pentru prima dată în viaţă, fetiţa mea dăduse de necaz, iar eu eram neputincioasă.

M-am aplecat şi i-am îndepărtat şuviţele de pe rotunjimea dulce a obrazului.

— Te iubesc, i-am şoptit. Te iubesc atât de mult.

Joy a oftat în somn şi s-a întors pe spate, iar eu m-am furişat afară din dormitor. Poate cuvintele mele i se vor întipări în subconştient şi se va trezi fericită.

Apoi m-am strecurat la parter, mi-am recuperat ciocolata amăruie cu zmeură din dulăpiorul unde o pitisem, îndărătul cutiilor cu seminţe de in şi fulgi de ovăz cu soia, şi m-am aşezat la birou, în faţa laptopului. Am

început cu veştile despre femeile grase. Niciuna nu era bună. Un articol publicat de Associated Press spunea că o asociaţie a studentelor din Indiana îşi redusese numărul de membre de la douăzeci şi cinci la numai două. Era o simplă coincidenţă, insistase preşedinta organizaţiei naţionale, că toate fetele cărora li se dăduseră papucii erau grase, purtau ochelari şi/sau făceau parte dintr-o minoritate. Mai era şi-o ştire pe scurt, despre o fată de unsprezece ani, care se spânzurase după ce colegele de clasă o luaseră în râs. Poliţia o arestase pe mama ei. În momentul tragediei, fata cântărea o sută patruzeci şi cinci de kilograme, acuzaţiile aduse mamei fiind că-şi neglijase fiica şi n-o trecuse la dietă.

Am clătinat din cap, am minimalizat fereastra, m-am aplecat înainte, plină de nerăbdare, şi am apăsat pe site-ul cu mamele-surogat. Asta fac eu noaptea, când soţul şi fata mea dorm. Mă strecor în birou, în halat de baie şi fără papuci, mănânc ciocolată amăruie şi mă holbez la fotografiile unor tinere, postate pe internet. Sunt convinsă că există un element care mă deosebeşte în mod semnificativ de obsedaţii de pornografie obişnuiţi, dar încă nu mi-am dat seama care este, asta dacă nu cumva o fi faptul că majoritatea femeilor la care mă uit sunt îndeobşte îmbrăcate de sus până jos, cu excepţia unei minorităţi restrânse şi surprinzătoare, care-şi imaginează că va avea şanse mai bune dacă pozează în bikini.

Am început cu BETSY82, una dintre primele pe care le-am văzut, cea care avea doi băieţi şi care, după mine, îmi semăna. Betsy locuieşte în Horsham, adică aproape, dar în acelaşi timp la o distanţă convenabilă. E căsătorită de şapte ani, iar ea şi soţul ei au împreună doi fii. Betsy are diplomă de soră medicală, lucrează cu jumătate de normă şi are deja la activ o prestaţie de mamă-surogat, pentru un cuplu masculin (nu e homofobă şi nici obtuză!). *Mi-a plăcut să fiu însărcinată. Mi-a plăcut la nebunie*

senzaţia pe care mi-o dădea sarcina şi felul în care lumea reacţiona. M-am simţit împlinită. (*Da, şi eu*, mi-am zis în gând, luând o gură de ciocolată şi ştergându-mi distrată ochii. *O, Betsy, şi eu.*) *Mi-au plăcut chiar şi ororile acelea de haine*! *LOL*. Aceste trei litere ar fi putut să însemne sfârşitul oricăror negocieri. Mi-aş putea oare încredinţa materialul genetic – ca să nu mai vorbesc de cel al lui Peter – cuiva care folosea abrevieri pe internet? Mă mai gândesc. Respinsesem deja toate candidatele care induseseră *emoticon*-uri animate în alcătuirea prezentării sau vorbiseră despre embrionii criogenaţi ca despre „copiii zăpezii”. Trebuie să existe o limită undeva.

Citisem de atâtea ori prezentarea lui Betsy, încât practic o memorasem; mă uitasem atât de mult la fotografia ei, încât o puteam desena din memorie. Într-o poză, ea şi băieţii erau la o fermă de dovleci. Erau îmbrăcaţi în blugi şi geci, şi fiecare ţinea în braţe câte un dovleac – unul mic, unul mijlociu şi unul mare. Părul castaniu închis al lui Betsy era prins la spate cu o agrafă. Nu era o frumuseţe care să-ţi taie respiraţia, dar era tare drăguţă în pantalonii reiaţi de culoarea prunei şi cu haina maronie, cu soţul stând alături şi cu tenul strălucind de sănătate. Poate că tenul îi strălucea din pricina sticlei de vodcă ieftină pe care-o dăduse pe gât înainte să se urce la volan şi să culce la pământ o întreagă grupă de grădiniţă, în drum spre plantaţia de dovleci. De unde să ştiu dacă era sau nu adevărat?

A doua fotografie mi-a frânt inima: Betsy, pe un pat de spital, palidă, extenuată şi fericită. În jurul încheieturii avea o brăţară de plastic, iar în braţe era ghemuit un bebeluş cu ochii închişi şi o căciuliţă tricotată, roz cu albastru, trasă până la sprâncene. De o parte şi de alta a patului, încadrând-o pe ea şi pe nou-născut, stăteau doi bărbaţi ce radiau de bucurie. Purtau verighete asortate şi fiecare întinsese degetul mic, pentru ca micuţul să se

prindă de el.

O făcuse o dată. Voia să repete experienţa. *Voi colabora cu dumneavoastră şi cu partenerul /a dumneavoastră, pentru ca visurile să vi se împlinească* – aceasta era ultima propoziţie din prezentare şi, de-o lună încoace, era cât pe ce să-i scriu de fiecare dată şi s-o întreb dacă ne-am putea întâlni.

Dar nu şi în seara asta. Se auzi semnalul care mă înştiinţa că am primit un mesaj. Era de la Peyson, care de obicei nu scria în toiul nopţii. AI VĂZUT ASTA? era titlul mesajului, care fusese însemnat cu steguleţul roşu pentru „urgent”. Curioasă, am dat clic pe link, care m-a dus la una dintre cele mai animate pagini ale fanilor Lylei, şi imediat am tresărit de parcă m-ar fi pălmuit cineva.

Titlul de pe Groklt.com ţipa de-a dreptul: J.N. LOCKSLEY ESTE, ÎN REALITATE, CANDACE SHAPIRO? Inima mi se ridică în gât atunci când, deasupra vechii mele poze, se ivi coperta de la *Fetele curajoase* – aveam părul mai lung şi mai deschis la culoare, coafura era mai îngrijită decât fusese în ultimii ani, iar în colţul ochilor încă nu-mi apăruseră riduri. *O voce anonimă, dar foarte convingătoare, ne spune că, de nouă ani încoace, autoarea romanului* Fetele curajoase nu plâng *scrie aventurile Lylei Dare, pentru editura Valor Press. Solicitările trimise către editură şi către Compania Lyla Dare, prin care ceream o confirmare, au rămas fără niciun răspuns.*

— Pe toţi dracii! am urlat eu, privind imediat la scări, cuprinsă de panică.

Linişte. M-am întors la computer, holbându-mă la monitor de parcă aşteptam un răspuns.

— Să fi fost Guberman? am mormăit eu, respingând pe dată teoria asta.

Bruce habar n-avea din ce trăiam şi, din câte ştiam, nici nu-l interesa. Dar, dacă nu fusese

Bruce, atunci cine? Doar o mină de oameni ştiau

adevărata identitate a lui J.N. Locksley: soţul meu, fiica mea, mama, Elle şi Josh, agentul meu literar, fireşte, şi editorii de la New York. Să-i fi scăpat porumbelul lui Peyson? Sau poate chiar lui Patsy însăşi, ca modalitate de a-mi trage de sub picioare covoraşul călduţ şi de a mă obliga astfel să scriu romanul pe care-l dorea editura?

Am gemut şi m-am îndepărtat de computer. Ştiam că acum, cu mintea răvăşită, n-o să mai pot adormi. Mă chinuiam să înţeleg cum de se întâmplase una ca asta şi să-mi dau seama dacă îmi voi pierde sau nu slujba şi sursa de venit sau dacă le voi mai putea recupera, odată pierdute.

Douăzeci şi doi

Joi dimineaţa m-am trezit ca de obicei, am făcut duş, mi-am aranjat părul, mi-am îmbrăcat la loc cămaşa de noapte şi m-am întins în pat, aşteptând să apară mama. Dar degeaba. Am aşteptat până la şapte şi douăzeci, apoi m-am îmbrăcat şi am coborât în bucătărie, unde am găsit-o pe mama stând la masă, în faţa laptopului.

— Mamă? Cum de n-ai venit să mă trezeşti?

Ea nu-mi răspunse. Era încă în pijamale, cu cercuri vineţii în jurul ochilor, arătând de parcă nu dormise deloc. Tata stătea în spate, cu mâinile pe umerii ei, uitându-se la monitor.

— Nu e o tragedie, îi spuse, cu o voce ca un tunet scăzut şi liniştitor.

— O să-mi pierd slujba, zise mama pe un ton trist.

— O să fii liberă să faci alte lucruri, replică tata şi-i strânse umerii, fiind răsplătit cu un surâs palid.

— Ce e? Ce se întâmplă? am întrebat.

Fără un cuvânt, taică-meu arătă spre monitorul computerului. M-am aplecat peste umărul mamei. Titlul ce trona pe pagina de internet zicea: „SCANDALUL STARGIRL! V-aţi întrebat de ce, în ultima vreme, Lyla

Dare, eroina seriei Star Girl, a fost obsedată de mărimea coapselor ei? Ei bine, noi avem răspunsul! Groklt dezvăluie ÎN EXCLUSIVITATE că autoarea din

Philadelphia (Fetele curajoase nu plâng) scrie de ani de zile sub pseudonimul J.N. Locksleyu.

Mi-am înghiţit zgomotos nodul din gât.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a vorbit, zise mama.

Obrajii îi erau îmbujoraţi, dar buzele îi erau albe ca varul şi mi-am dat brusc seama că nu părea furioasă. Părea de-a dreptul speriată.

Asta m-a speriat şi pe mine.

— Cine?

Mă privi timp îndelungat, ceea ce mă făcu să mă foiesc şi să mă simt vinovată, chiar dacă nu eram. În cele din urmă, ridică pur şi simplu din umeri.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Dar cred că acesta este sfârşitul aventurii pentru mine şi Lyla.

— De ce?

Degetele îi ţăcăniră pe tastatură, în timp ce deschidea o pagină cu mesaje de la admiratorii Lylei Dare. Mi-am mijit ochii şi l-am citit pe primul: „Dacă se dovedeşte că autoarea aventurilor lui Ly este într-adevăr Candace Shapiro, individa aia lipsită de talent care a scris jegul ăla de roman cretin, jur că nu mai cumpăr în viaţa mea vreo altă carte!”

— Vezi tu, se presupune că aceste cărţi sunt scrise de J.N. Locksley, iar J.N. Locksley nu este autoarea romanului *Fetele curajoase nu plâng*, mă lămuri ea.

Am parcurs şi restul mesajelor. Niciunul nu era prea încântat de posibilitatea ca mama să fi scris aventurile Lylei Dare. Tata se aplecă şi-i cuprinse umerii cu braţele. Mama scoase un mic scâncet şi se lăsă pe spate.

— Cine? întrebă ea. Cine-ar vrea să-mi facă una ca asta?

Mi-am scos pachetul din frigider şi-am rămas pe loc, aşteptând să observe cineva că era zi de şcoală şi să mă ducă până acolo cu maşina.

— N-ai vrea să mergi cu taxiul? sugeră mama cu o voce pierită.

Nu a verificat dacă aparatele erau pornite, nici nu a tras cu ochiul în rucsac să se asigure că n-am uitat mâncarea şi abia de s-a uitat la mine.

Am înghiţit un nod, întrebându-mă dacă nu cumva credea că eu o dădusem de gol.

Apoi am închis fermoarul rucsacului şi m-am oprit lângă uşă, cu mâna pe clanţă.

— Îmi pare rău, am zis.

Nu mi-a răspuns niciunul. Am ieşit din casă, cu sentimentul din ce în ce mai lămurit că ştiam, de fapt, ce se petrecuse, şi că, poate, era într-adevăr vina mea.

I-am plătit taximetristului, am traversat în fugă curtea şcolii, am sărit peste aplicarea luciului de buze şi îndepărtarea aparatelor auditive şi-am reuşit s-o prind pe Amber Gross chiar când intra în clasă.

— Hei, am strigat.

Se întoarse, afişând obişnuitul ei zâmbet.

— Salut, Joy!

Purta o cămaşă bleu, blugi şi o curea îngustă din satin albastru. O bentiţă asortată, tot din satin, îi ţinea părul neted, iar aparatul dentar era fixat cu elastice bleu pal. Nu părea câtuşi de puţin genul de fată care ar minţi sau ar fura ori genul care i-ar spune maică-sii că are grijă de un copil, când, de fapt, ea e cu Martin Baker la o petrecere a elevilor de liceu, dar eu ştiam cu siguranţă că e capabilă de toate astea.

Mi-am dres glasul.

— Bună, am răspuns. Se întâmplă să… ăăă, să-i fi pomenit cuiva că mama…

Mi-am luat inima în dinţi şi-am privit-o. Amber se

holba la mine, cu ochii cât cepele pe sub pleoapele sclipitoare. Arăta ca însăşi întruchiparea inocenţei.

— Că mama scrie cărţile Star Girl? am continuat în şoaptă.

— Nu, zise Amber scuturând din cap.

Un singur cuvânt. Nu le oferi mai mult, am auzit-o rostind, în minte, sfatul despre cum să spui o minciună pe care ni-l dăduse pe când stăteam la masă.

— Uite, am zis eu uşor panicată, amintindu-mi buzele mamei, albe precum creta, şi suferinţa pe care-o văzusem pe chipul ei de dimineaţă. Dacă ai pomenit cuiva de asta, n-o să mă supăr. Doar că… e ceva important pentru mama, înţelegi? E obligatoriu să rămână un secret.

Amber dădu din cap că nu spusese nimănui, părul fâşâindu-i la atingerea cu materialul cămăşii.

— Bine, am zis, îndreptându-mă către dulap. Bine.

Gemenii trecură pe lângă noi, vorbind în şoaptă, Todd într-o altă cămaşă călcată la dungă, iar Tamsin într-alt hanorac cenuşiu.

— Ascultă, îmi spuse Amber. Cum a fost ieri la mall? E musai să-ţi cumperi ceva cât mai curând.

— Ştiu, am răspuns, desprinzându-mă de lângă ea. Ne vedem la prânz.

Primul clopoţel sunase deja. Mai aveam timp să-i prind din urmă pe gemeni, la dulapurile lor.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Todd când îmi văzu faţa.

Le-am povestit în vreme ce ne puneam toţi trei rucsacurile în vestiare şi o porneam spre clasă.

— Nu vreau să fiu tocmai eu aia care să-ţi zică „Te-am prevenit”, dar… Amber? E o ticăloasă prefăcută, spuse Tamsin.

Numai pentru că nu te are la inimă, am rostit în gând.

— E o ticăloasă prefăcută şi o bârfitoare, reluă

Tamsin, aruncându-şi părul pe spate. Acum putem, te rog, să nu mai stăm la masă cu ea?

— Serios vorbind, mi-e dor de tine, zise şi Todd.

Mi s-a strâns inima. Şi mie mi-era dor de ei.

Mi-era dor să stăm împreună; îmi era aşa de uşor să le spun orice. Însă nu eram sigură că-mi lipseau toate asta îndeajuns de mult ca să renunţ să mai stau la masă cu Amber şi cu Duncan Brodkey.

— Poate că n-a fost Amber, am spus. A zis că n-a fost ea.

Tamsin se strâmbă.

— Te rog! zise ea, zâmbind dispreţuitor. Chiar crezi c-o să-ţi mărturisească adevărul? Amber minte despre orice.

— Arată grozav, admise Todd, netezindu-şi manşetele cămăşii. Dar e o ticăloasă.

— O mare ticăloasă, îl corectă soră-sa.

Era îmbujorată, iar vârful nasului i se înroşise ca para focului. Îşi ridică gluga hanoracului şi trase de şnururi: mai întâi de stângul, apoi de dreptul.

— Deci pe cine alegi, Joy? Pe ei sau pe noi?

Am simţit un gol în stomac.

— Nu e corect, am zis.

Gemenii erau cei mai buni prieteni ai mei, dar voiam să merg la petrecerea de *bat mitzvah* dată de Amber. Problema era că aceasta îmi îndepărtase prietenii şi-o trădase pe mama. Sau poate că nu.

— Nu ştiu, am mormăit eu.

Se auzi şi al doilea clopoţel, iar eu m-am cufundat în scaun, întrebându-mă ce se va întâmpla dacă mama îşi va pierde cu adevărat slujba şi dacă era numai vina mea.

De obicei, atunci când mă întorc de la şcoală, bucătăria miroase frumos. Mama coace pâine sau culege ierburi aromatice din grădină şi le agaţă la uscat. Întotdeauna stăruie câte un miros: de ceai de mentă, de pâine prăjită pentru micul dejun sau vreo adiere dulce

venind dinspre trandafirii din vază, unde stau până ce le cad toate petalele pe masă şi pe podea. Astăzi, în bucătărie nu mirosea a nimic. Mama şedea exact în locul unde-o lăsasem de dimineaţă, la masă, uitându-se fix la monitorul laptopului. Purta o cămaşă, dar nu se schimbase de pantalonii de pijama roşu cu verde şi era desculţă.

— Bună, am salutat, sprijinindu-mă de masă.

Ridică o mână, o flutură fără tragere de inimă şi rămase tăcută. Am umplut un pahar cu suc şi l-am dus la masă, neştiind ce să mai fac apoi.

— Vrei ceva? am întrebat-o într-un sfârşit.

Mama clătină din cap.

— Îmi pare rău că am fost aşa de absentă azi-dimineaţă, îmi spuse.

Am luat asta ca pe-un semn că mi-era îngăduit să mă aşez la masă, în faţa ei.

— A fost un şoc pentru mine. Deşi poate că n-ar fi trebuit să fie. Editoarea se tot ţine de capul meu să scriu altceva, un roman semnat cu numele meu adevărat, şi bănuiesc că cineva de la editură a hotărât ca asta, zise arătând spre ecran, să fie îndemnul s-o apuc pe altă cale.

— Oh.

Mă gândeam la chipul lui Amber, la felul în care mă privise atunci când negase. Am înghiţit greu, în timp ce mama se uita lung la mine.

— Nu ştii nimic despre asta, nu-i aşa?

— Nu! Fireşte că nu!

Se uită iar la mine, apoi ridică din umeri.

— Acum ce-o să se întâmple? am întrebat-o, făcând un efort.

— Trebuie să aştept să văd dacă mai preia şi altcineva ştirea asta.

— Şi dacă nu?

— N-o să comentez, dar nu există crimă perfectă, după cum se zice. În ultimă instanţă, e vorba despre ce

însemnătate va căpăta chestiunea asta… despre cât adevăr sunt oamenii pregătiţi să înfrunte, atunci când sunt în joc romanele lor SF preferate.

— Îmi pare rău.

— Mda, mă rog…

Mama săltă din umeri şi se strădui să zâmbească, apoi se ridică de la masă. Am aşteptat să mă întrebe dacă vreau să facem fursecuri sau s-o ajut să pregătească cina, dacă aveam nevoie de ajutor la lecţii ori dacă voiam să merg la o plimbare sau la librărie. În loc de asta, se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se încet în direcţia biroului şi, pentru prima dată de când o ştiam, închise uşa după ea.

Douăzeci şi trei

— Nu te gândi la asta, zise Lyla Dare, rânjind şi înfigând călcâiul ghetei în grumazul jegos al soldatului.

Eram la jumătatea celui mai recent manuscris, iar Lyla făcea tot ce se pricepea ea mai bine: bătea de stingea şi primea înjurături. Trebuie să mărturisesc că imaginea grumazului strivit de gheata Lylei îmi oferea un minunat sentiment de catharsis, căci îmi închipuiam că aparţinea persoanei care mă trădase.

Soldatul întoarse capul şi-o scuipă. Lyla surâse uşor, netulburată. Se aplecă şi-l dezarmă rapid, scoţându-i pistolul paralizant de la centură şi cuţitul curbat de la carâmb. Apoi îl săltă în picioare, răsucindu-i braţele la spate. El se smuci înainte, căutând să scape din strânsoare şi încercând să ajungă la centură. Lyla îşi trase violent braţele mai sus, rânjetul adâncindu-i-se atunci când ambii umeri fură smulşi din încheieturi, cu un trosnet care-o umplu de satisfacţie.

Am rânjit şi eu, dezgolindu-mi dinţii şi aplecându-mă înainte, închipuindu-mi că piciorul meu era cel care-i strivea soldatului beregata.

— Mai gândeşte-te, şopti Lyla, atât de aproape incit

buzele aproape că-i atingeau urechea murdară.

În vreme ce lumea se clătina dinaintea ochilor săi, soldatul văzu că dinţii Lylei aveau urme de sânge. Omul căzu în genunchi, gemând.

— Îndurare, soră, se rugă el, lacrimile şi sângele amestecându-i-se cu sudoarea şi murdăria de pe faţă. Îndurare, femeie-vânător.

Nu suntem oare la fel, tu şi eu?

— Nu prea, am mormăit, chiar când sub fereastră se auzi un claxon.

Am închis brusc laptopul, privind spre ceas. Zece şi un sfert dimineaţa. Asta însemna că mai aveam o oră şi patruzeci şi cinci de minute ca să-mi pun casa în ordine. M-am uitat pe geam. Bruce îşi mai cumpărase o maşină.

— Joy! am strigat. A venit tat… A venit Bruce! Uşa de la baie se trânti şi fiică-mea coborî scările tropăind. Îşi prinsese părul în coadă de cal şi se dăduse cu rujul despre care se presupunea că eu nu ştiu. I-am făcut semn să se apropie, iar ea oftă zgomotos. M-am uitat în ambele urechi, ca să mă asigur că şi-a fixat aparatele şi că acestea erau pornite.

— E-n regulă dacă mergem la cumpărături? mă întrebă ea, făcându-i cu mâna lui Bruce prin fereastră.

— Sigur, am răspuns. Sună-mă, dacă staţi peste ora patru.

Joy îşi strânse buzele roz.

— N-o să mă întorc înainte de cină. Bruce mă lasă la Casa Ronald McDonald. E pentru proiectul de *bat mitzvah*, ai uitat?

— Aşa e.

E perfect. O să am timp să fac curat, să primesc vizita la domiciliu, după care să fac iarăşi dezordine. Peter şi cu mine ne hotărâserăm să nu-i spunem că s-ar putea să mai avem un copil, până ce nu treceam de inspecţia casei şi nu găseam o mamă-surogat care-ar fi dispusă să ne

ajute. Nu eram obişnuită să am secrete faţă de fiică-mea, dar mi-am zis că acesta slujea unei cauze nobile, în condiţiile date – schimbările ei de dispoziţie, notele mici, aparatele pe care n-ar trebui să uite să le pornească, articolul găsit sub saltea, perspectiva ca eu să rămân fără slujbă –, de ce să-i „servesc* încă ceva, dacă nici noi înşine nu eram siguri?

— Pupic, am zis.

Joy gemu cu voce tare, dar îmi îngădui s-o sărut pe obraz şi să-i şterg puţin din ruj cu mâneca, intenţionat-din-greşeală.

— Distracţie plăcută! Ai grijă! Sună, dacă ai nevoie de ceva!

Joy flutură din mână nerăbdătoare şi o şterse pe uşă afară. De îndată ce maşina nou-nouţă a lui Bruce se desprinse de bordură, mi-am închis laptopul şi m-am apucat de treabă, îndreptând vrafurile de reviste de pe măsuţa de cafea, înghesuind pantofii şi umbrelele în dulap, aprinzând luminări şi punând în cuptorul preîncălzit o plăcintă cu mere preparată în weekendul de dinainte, pentru a da căminului nostru o aromă nostalgică, familiară, de scorţişoară şi cuişoare, care invoca o dragoste trainică şi principii morale solide – sau măcar accesul regulat la deserturi preparate în casă.

— Peter! am strigat.

Soţul meu, încă nebărbierit şi echipat cu ţinuta de weekend, formată din pantaloni de pânză şi un tricou împroşcat cu vopsea, coborî tacticos scările.

— Vizita la domiciliu, ai uitat de ea?

Peter rânji cu toţi dinţii.

— Cumpărat covrigi. Achiziţionat platou de fructe.

L-am urmat în bucătărie. O jumătate de duzină de covrigi parfumau aerul, din punga de pe masă, iar Peter nu uitase că-l rugasem să ia cremă de brânză degresată şi din cea obişnuită, platoul cu fructe comandat de mine de la

Whole Fruit şi amestecul de cafea.

— Ţi-am spus cumva că te iubesc? l-am întrebat, iar el încuviinţă din cap. Ţi-am spus cumva şi că trebuie să te razi? Şi-ai putea să bagi şi aspiratorul în camera de zi?

— Acuşi mă apuc de treabă.

L-am urmat în camera de zi.

— Tu te apuci de treabă sau aspiratorul?

Aspiratorul Roomba era, fireşte, la locul său, în dulap, Frenchie se ghemuise în colţ, iar micul disc automat se agita pe covor.

— Ştii că n-am încredere în chestia aia.

Peter îşi puse mâna pe gâtul meu.

— Candace, avem Roomba de zece ani şi nu ne-a dezamăgit niciodată.

— Asta nu înseamnă că timpul e pierdut, am zis, uitându-mă lung şi bănuitor la aparat. De fapt, în ce mă priveşte, aceşti zece ani înseamnă că şi-a trăit traiul.

— Mă duc să mă bărbieresc, mă anunţă el.

— Aşa să faci.

M-am înapoiat în bucătărie ca să tai covrigii, să fierb cafeaua, să distribui braţul de lalele roz şi galbene, de crini şi de bujori în trei vaze diferite şi să torn suc proaspăt de portocale într-o carafă din sticlă faţetată, pe care-o primisem la nuntă.

— Şampanie? am strigat. Vrem ca Remy Heymsfeld să creadă că suntem genul de persoane care beau cocteil de şampanie şi suc de portocale?

Peter şi cu mine nu ne lămuriserăm dacă Remy Heymsfeld era un el sau o ea, aşa că de două săptămâni încoace, de când aranjaserăm vizita, îi spuseserăm persoanei numai pe numele întreg.

— Poate-ar trebui să bem toţi trei nişte tequila, sugeră Peter în vreme ce cobora scările, zece minute mai târziu. Am mai dezmorţi puţin atmosfera.

Îi rămăsese puţin săpun pe lobul urechii şi-şi lipise o

bucăţică de hârtie igienică pe o tăietură din mijlocul bărbiei.

Mi-ar prinde şi mie bine un shot, mi-am zis în gând. Eram cu nervii la pământ. Am turnat smântână lichidă într-un recipient şi l-am aşezat pe tavă, alături de ceşti, de castronaşul cu zahăr, de linguriţele de argint şi de şervete (mă trezisem de la şase ca să le calc). Odată terminată şi treaba asta, am urcat scările la trap. Bigudiurile, bigudiurile, unde-mi sunt bigudiurile? Am scormonit pe sub chiuvetă: foehnul, o sticlă uriaşă de balsam, o pungă prăfuită cu mostre gratuite de ruj şi fond de ten (amândouă de-o nuanţă nepotrivită), dar nici urmă de bigudiuri. Am trântit uşa dulăpiorului şi m-am repezit în dormitorul lui Joy. Manualele şcolareerau aşezate într-un teanc ordonat pe birou. În trecere, am văzut manualul de mate şi caietul de engleză şi, între ele, o tentă de roz aprins cunoscută.

Mi s-a oprit inima. M-am aşezat pe pat, ameţită şi cu gura uscată iască, după care mi-am cufundat mâna în ghiozdan şi am scos un exemplar hărtănit din *Fetele curajoase nu plâng*.

Am întors paginile cu încetinitorul, spaima iniţială transformându-se în derută. Propoziţii, paragrafe, ba chiar pagini întregi fuseseră acoperite cu cerneală neagră. Fiecare înjurătură şi scenă de sex fusese revizuită. Filele erau pline de Post-it-uri. *Întreab-o pe Elle*? scria pe unul. *Nu se poate*, zicea altul. Pe un al treilea scria simplu *Amsterdam*. Pe coperta interioară era adresa paginii de internet a Universităţii Princeton, un număr de telefon şi un prefix zonal pe care nu le recunoşteam şi un şir de cuvinte, ca un haiku: *Cai*. *Mama*. *Poveşti*. *Nu e mare brânză*.

— Cannie?

Am sărit de pe pat ca electrocutată şi-am îndesat cartea înapoi în ghiozdan. Apoi am coborât scările,

clătinându-mă. Peter se holba la mine din vestibul.

— Încă nu te-ai îmbrăcat?

— Cred că avem o problemă, am spus cu voce slabă.

— Ce e?

— Joy…

Am scuturat din cap. Nu, nu era timp. Trebuia să amân discuţia pe mai târziu.

— Las-o baltă. Vin imediat.

Am dat fuga înapoi în dormitor, ca să-mi pun fusta pe care o luasem de la curăţătorie chiar în ajun, la care aveam să asortez un compleu de caşmir roz şi colierul de perle al Samanthei.

Peste cinci minute, eram iar în bucătărie, stând dinaintea lui Peter, pentru inspecţie.

— Ei? Arăt tânără şi plină de viaţă?

Peter, în pantaloni kaki şi cămaşă albastră din bumbac proaspăt spălată, arăta perfect acum, că faţa încetase să-i mai sângereze. îl ajutasem să-şi aleagă ţinuta cu o seară înainte, după ce Joy se culcase. Mi se părea că pantalonii transmiteau un mesaj de tipul *Voi merge cu copilul în parc fără să fiu rugat să fac asta*, în vreme ce cămaşa spunea *Angajat, cu venituri mulţumitoare şi o asigurare de sănătate avantajoasă*.

Peter îmi aruncă o privire de ansamblu.

— Aş zice fie colierul, fie pantofii cu toc. Nu amândouă.

— E prea mult?

— Parcă te-ai duce la un bal mascat, costumată în June Cleaver[22].

Am strecurat perlele în buzunarul şorţului de bucătărie şi mi-am netezit părul. Plăcinta mirosea delicios, iar cafeaua se filtra. Pe poliţa de deasupra şemineului din camera de zi era înşirată o gamă încântătoare de fotografii

22 Personaj din telenovela americană Leave It To Beaver, reprezentînd prototipul mamei de familie.

de familie, proaspăt şterse de praf şi puse în rame din argint, lac şi lemn lustruit. Adolescenta mea îmbufnată urma să lipsească de acasă câteva ore bune şi aveam întregul weekend la dispoziţie să discut cu ea despre ce citise. Mai bine nici că se putea.

În cele din urmă, Remy Heymsfeld se dovedi a fi un tânăr asistent social de vreo douăzeci şi cinci de ani („Remy e prescurtarea de la Jeremy*), plin de entuziasm ca un pui de Golden Retriever, cu părul blonziu proaspăt pieptănat şi cu obrăjori roz, numai buni de ciupit. Devoră doi covrigi unşi din belşug cu cremă de brânză, îşi puse zahăr în cafea, îmi admiră grădina, o mângâie pe Frenchelle şi ne întrebă dacă ne place în Philadelphia. După aceea, deschise un dosar (am văzut că numele noastre erau scrise foarte oficial) şi începu să ne pună o mulţime de întrebări: De când ne cunoaştem? Cum ne-am cunoscut? Cum am descrie căsătoria noastră? (Eu am zis „stabilă*, Peter a spus „amuzantă.) Cum am caracteriza relaţia noastră cu Joy? (M-am gândit la cuvântul „tensionat*, dar am minţit cu seninătate, zicând „caldă şi deschisă*; Peter a zis „plină de afecţiune.) Remy scrise totul cu grijă. Pentru o clipă, m-am întrebat care cuplu din lume n-ar putea să mimeze normalitatea pe durata unei vizite la domiciliu. Chiar dacă adevăratele tale intenţii erau să ţii copilul într-o cuşcă de găini în beci, înainte să-i vinzi rinichii pe ebay, ai fi putut totuşi să pari întreg la minte o oră, două, ca să impresionezi un străin.

— Aţi fi buni să-mi arătaţi puţin casa? ne rugă Remy.

Ne-am ridicat toţi trei. Instrucţiunile primite de la agenţie ne informaseră că asta făcea parte din procedură. În săptămâna de dinainte, Peter şi cu mine mutaserăm banda de alergare din dormitorul de rezervă în pivniţă şi dăduserăm un rând proaspăt de vopsea albă pe pereţi. Când Joy ne întrebase care era ocazia, i-am prezentat o versiune a adevărului: că trebuia să-mi fac de lucru până

ce se lămurea situaţia de la editură. După ce plecase la şcoală, m-am urcat în pod şi-am deschis cutiile din lemn de cedru etichetate BEBELUŞ/IARNĂ, COPIL/VARĂ, PĂTURI ŞI JUCĂRII. N-am mers până într-acolo încât să-mi recuperez din pivniţă vechiul balansoar sau să pun în dulap păturile şi puloveraşele tricotate, dar le spălasem pe toate, folosind detergent Dreft şi programul pentru rufe delicate, după care le împachetasem cu grijă şi le aşezasem la loc în cutii, ca să le avem la îndemână.

Remy scoase un aparat foto digital. Făcu poze şi măsură distanţa dintre camera bebeluşului virtual şi dormitorul nostru, baie şi scări. Observă că aveam multe băi, fotografie alarmele de incendiu şi ne ascultă dându-i pe larg explicaţii cum că Frenchelle era aşa de blândă şi bine dresată, încât abia de va băga de seamă prezenţa unui bebeluş şi că nici nu încăpea vorbă să încerce să-l atace. Apoi mâncă o felie de plăcintă cu mere şi mai zăbovi prin biroul meu, inspectând cu atenţie teancurile de cărţi Star Girl şi raftul de sus, plin cu traducerile romanului.

— Cărţile dumneavoastră? mă întrebă.

— Cărţile mele, i-am răspuns, pe jumătate sfioasă, pe jumătate sfidătoare.

M-am gândit că nu mai avea rost să neg. În plus, dacă Remy petrecea fie şi numai zece minute pe internet, ar fi găsit oricum informaţia.

— Scrisul e o slujbă cu adevărat extraordinară pentru o mamă, am spus cu entuziasm, omiţând să precizez că această slujbă ar fi putut să nu mai fie de actualitate. Programul este foarte flexibil. Când Joy era mică, scriam după-amiaza, în timp ce ea dormea.

Remy încuviinţă şi notă ceva în dosarul nostru. M-am aplecat înainte – ca orice fost reporter de calibru, puteam citi invers –, dar n-am izbutit să-i descifrez scrisul.

— Mulţumesc, ne zise după ce-şi îndesă dosarul în servietă. Nu pot afirma nimic oficial înainte de evaluarea

finală, dar…

Mi s-a oprit inima, iar Peter îmi strânse mâna.

— Păreţi a fi candidaţii ideali, încheie Remy.

Chipul lui tineresc se încreţi într-un zâmbet vesel, iar eu am răsuflat uşurată. În final, Remy dădu mâna cu Peter, apoi cu mine.

— Nu cred că aveţi motive de îngrijorare.

Douăzeci şi patru

— Bună, am salutat-o pe doamna cu căşti care şedea la birou.

Era trei şi jumătate într-o duminică după-amiază, iar eu mă aflam în holul Casei Ronald McDonald, unde mirosea a tot felul de arome amestecate şi soluţie de curăţat şi pe undeva, dar foarte vag, a pipi. În mână duceam o pungă de cumpărături.

— Sunt Joy Krushelevansky. Am venit să mă înscriu ca voluntar. Pentru proiectul de *bat mitzvah*.

Doamna ridică un deget.

— Sigur… a-ha… vă va contacta un asistent social. După care îşi scoase căştile. Bună! mă salută, zâmbindu-mi cu toată gura ei mare, puternic rujată cu roşu şi părând uşor umedă. Mă numesc Debbie Marshall şi sunt una dintre coordonatoare.

Tefelonul începu să sune. Doamna se încruntă, apăsă un buton şi se ridică.

— Uite, atârnă-ţi lucrurile aici. Pun pariu că e nevoie de tine la bucătărie.

Îmi indică un vestiar, unde mi-am lăsat sacoşa de cumpărături, după care mă conduse la o bucătărie care mirosea a dezinfectant, cu linoleum pe jos şi un aragaz cu opt ochiuri. Mai erau şi două frigidere de-a lungul unui perete, două maşini de spălat vasele şi două chiuvete, ambele pline cu vasele de la micul dejun. Am văzut coji de pâine prăjită şi cereale înmuiate plutind într-o băltoacă de

lapte rămasă pe fundul unui castron albastru cu alb.

Debbie îmi spuse, aproape scuzându-se:

— Te deranjează? Suntem la capacitate maximă în clipa asta. Şase familii. Oamenii ar trebui să strângă după ce termină, dar…

Mi-a trebuit cam un minut să-mi dau seama ce vrea.

— Ah, nicio problemă.

Am descoperit o pereche de mănuşi de cauciuc galbene şi mi le-am pus, apoi am deschis una dintre maşinile de spălat vase, am dat drumul la apa caldă şi am făcut rost de burete şi detergent lichid. Spălatul vaselor era nimica toată în comparaţie cu ce-mi închipuisem că mi se va cere, adică să vorbesc cu copiii bolnavi sau cu familiile lor. Ce Dumnezeu aş fi putut să le spun?

M-am gândit la sacoşa de cumpărături din vestiar şi-am zâmbit. Fusese uşor. Fusese atât de uşor. Nu-l mai văzusem pe Bruce de la scena petrecută cu ocazia serbării lui Tyler, iar el mă tratase de parcă-aş fi fost modelată din porţelan fin. Când m-am urcat în maşină, m-a întrebat ce-mi doream să fac, în loc să-mi prezinte pur şi simplu planurile lui. Când i-am cerut să mergem la cumpărături, n-a obiectat şi m-a condus la mallul Cherry Hill.

— Joy, îmi spusese după ce parcase, vreau să ştii că, în ciuda a ceea ce s-a petrecut între mine şi mama ta, în ciuda a ceea ce-ai auzit sau ai citit…

— E OK, i-am tăiat-o scurt. E totul în regulă. Sunt bine.

Nu-mi scăpase expresia de uşurare ce i se aşternuse pe chip.

— Eşti sigură? mă întrebase, aplecându-se să-l scoată pe Max din scaunul special. Pentru că, uite, adevărul este că…

Tare nu-mi doream să aud care era adevărul, mai ales în versiunea lui.

— Hei, am zis, după ce Max se prinse de mâna mea şi

mă târî spre trenuleţul de jucărie. Îmi dai nişte bani să-mi iau un covrig?

Bruce făcu ceea ce ştiam că va face, ceea ce făcea întotdeauna: scoase portofelul din buzunar şi mi-l azvârli.

— Serveşte-te.

Portofelul lui era în dezordine, plin ochi cu chitanţe vechi de bancomat, cărţi de vizită, carduri de credit şi trei permise de conducere expirate. Am extras un MasterCard, ridicându-mi repede ochii să mă asigur că Bruce nu era atent. Nu era. Mi-am îndesat cârdul în buzunar şi l-am luat pe Max de la trenuleţ. Când băieţii ne-au rugat să mergem la film şi Bruce s-a uitat la mine întrebător, am zis doar:

— Luaţi-o voi înainte. Eu mai rămân pe-aici.

— Eşti sigură? mă întrebă el, vizibil uşurat, iar eu am spus că da.

Filmul a durat o oră şi jumătate, adică mai mult decât suficient. Rochia pe care-am găsit-o era la fel cu cea cumpărată împreună cu mătuşa – rozul era ceva mai închis, modelul cu mărgele de pe bretele şi tiv era diferit, dar, în ansamblu, era aproape identică. Nici n-am clipit când am trântit cârdul lui Bruce pe tejghea. *Să plătească el*, mi-am zis în gând. *Aşa se cuvine*, *doar sunt fata lui*. Când m-a luat din faţa atelierului de bricolaj, am aşteptat să mă întrebe ce-i cu punga, dar Max plângea, iar Leo îl tot bătea la cap în legătură cu nu ştiu ce muzică pe care voise s-o cumpere. Pe drum spre casă, a fost joacă de copii să strecor cardul de credit în buzunarul scaunului din spate al maşinii sale nou-nouţe.

Tocmai clăteam nişte pahare şi le puneam pe suportul de sus al uneia dintre maşinile de spălat vase din Casa Ronald McDonald, când în bucătărie intră o fată îmbrăcată în salopetă şi cu şosete scămoşate, din lână roz. Am urmărit-o cu coada ochiului, în timp ce-şi trăgea un scaun lângă masa rotundă la care încăpeau zece persoane. Se aşeză, uitându-se la mine cum spăl vasele. *Să zic ceva*?

Să nu zic nimic? În final, am oprit apa şi mi-am scos mănuşile.

— Bună, am zis. Eu sunt Joy.

— Lucrezi aici? întrebă fata, după ce mă măsurase din cap până-n picioare.

— Sunt voluntar.

Păream suficient de matură ca să lucrez în locul acela? Ca să lucrez undeva? Fata avea tenul măsliniu, părul îi era împletit în două codiţe înfoiate, avea ochi căprui rotunzi şi mari, iar pe dedesubtul salopetei îmbrăcase o bluză cu dungi albe şi roz. Mi se părea cam de zece, unsprezece ani, aşa că era posibil să mă creadă mai în vârstă.

— Vorbeşti ciudat, îmi zise.

— Ba nu!

— Ba da, mă contrazise fata. Vocea ta sună…

Îşi scăzu tonul până ce acesta ajunse să semene cu un mormăit profund şi gâjâit.

— …aşa.

Am verificat rapid dacă aparatele auditive erau la locul lor, după care am împăturit şervetul de bucătărie pe care-l folosisem şi l-am atârnat ordonat pe mânerul cuptorului.

— Dacă vrei să ştii, i-am spus, având grijă să rostesc limpede fiecare silabă, se întâmplă numai să am o voce mai răguşită. Nu vorbesc ciudat deloc.

— Porţi aparate auditive?

Mi-am netezit părul, trăgându-l bine peste obraji, şi m-am încruntat.

— Şi bunica mea poartă.

Minunat.

— Eşti bolnavă? am întrebat-o.

Dacă era bolnavă, dacă avea cancer sau vreo altă boală îngrozitoare, dacă părul acela înfoiat nu era decât o perucă, atunci eram dispusă s-o las în pace. Dar, dacă nu

era bolnavă, aveam de gând să mă duc glonţ la Debbie Ruj şi să-i cer o altă slujbă.

— Nu eu, răspunse fata. Fratele meu. Face chimioterapie.

— Oh.

— Probabil c-o să moară.

— Oh, am repetat, trăgându-mă iarăşi de păr.

Debbie Ruj îşi iţi capul de după colţ.

— Gara? Ţi-ai terminat temele?

— Da, răspunse aceasta sau, mai precis, oftă.

— Iar vasele sunt toate curate, am adăugat.

— Grozav! Mersi!

Se vedea că Debbie se chinuia şi nu izbutea să-şi amintească numele meu.

— Ştii ce? Nici măcar n-am apucat să-ţi prezint casă, zise.

— I-o arăt eu, se oferi Gara.

Debbie ridică din sprâncene. Din hol se auzi iarăşi telefonul sunând, apoi uşa de la intrare care se deschidea şi se închidea.

— Păi, dacă vrei.

— Sigur că vreau, confirmă Gara, apoi mormăi: Nici nu am altceva mai bun de făcut.

O porni pe hol, lipăind în şosetele roz, iar eu m-am ţinut după ea.

— Sala de mese, anunţă Gara, indicând cu degetul o încăpere mobilată cu o masă lungă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu tablouri pictate de copii şi aşezate în rame de plastic colorat. Bârlogul, continuă ea.

În camera asta exista o întreagă colecţie de canapele confortabile, dar care nu se asortau, un ditamai televizorul prins în perete, plus alte lucrări în creion sau pictate cu degetele. Tot pe perete, am mai văzut şi nişte plăcuţe prin care probabil că li se mulţumea celor care donaseră canapelele şi televizorul.

— Toaleta.

Înăuntru mirosea a substanţe chimice, iar în jurul toaletei erau fixate bare de oţel inoxidabil. Un coş de hârtii din pastic roşu, pe care scria PERICOL BIOLOGIC, se afla în colţ, alături de coşul de hârtii obişnuit. Lângă oglindă, era lipit un anunţ printat în care era explicată procedura de spălare a mâinilor.

— Camera de joacă.

Încăperea aceasta avea ferestre înalte, în faţa cărora se aflau banchete şi canapele. Într-un colţ se găsea un mic teatru de păpuşi. Lângă el, erau un cufăr din carton plin cu costume jerpelite, scaune făcute din huse umplute cu granule, etajere ticsite cu cărţi, o masă joasă şi trei scăunele îngropate în carton şi foarfeci pentru copii şi, pe o masă de metal dintr-un colţ, un calculator. *Unde sunt părinţii Cărei*? m-am întrebat. *De ce e aici de una singură*?

Apoi ochii mi-au căzut pe calculator şi mi-a venit altă idee.

— Hei, am zis într-o doară. Ştii cumva dacă are acces la internet?

Gara îmi răspunse printr-o combinaţie de înclinare a capului şi ridicare din umeri, strângându-şi buzele pungă de parcă se pregătea să facă baloane.

— Crezi c-aş putea să trimit un mesaj scurt?

Acelaşi răspuns. Gara se trânti pe un fotoliu roşu şi mă urmări atent. M-am aşezat pe scaunul cu rotile şi am apăsat pe *mouse* până ce monitorul a revenit la viaţă. Mă gândeam la Bruce, la felul în care-l sărutase pe frunte pe Max, după ce-l aşezase în scaunul pentru copii. Mă gândeam la Tyler, stând în altar încadrat de mama care-l strivea la piept şi de tatăl care-şi ţinea o mână pe umărul lui. M-am gândit şi la sania din garajul nostru, cu numele mamei scris de-a lungul uneia dintre scânduri într-o grafie necunoscută, şi la vocea pe care-o auzisem pe casetă.

Am şters pagina de start a Casei Ronald McDonald,

decorată cu o înşiruire de imagini ale unor familii fericite şi sănătoase, şi-am intrat în contul meu.

Gara se uita în continuare la mine.

— Cui îi scrii? mă întrebă. Ai un prieten?

— Ce? Nu.

Am mai deschis o fereastră şi m-am conectat la adresa pe care speram să dau de misteriosul meu bunic. Centrul de Chirurgie Beverly Hills avea o pagină de internet foarte dichisită, unde puteai să descarci filmuleţe cu cele mai cerute proceduri şi fişiere audio cu interviuri luate personalului medical. Dar n-am pierdut timpul cu ele. La secţiunea „Medicii noştri” am găsit fotografia doctorului Lawrence Shapiro. Cu părul cârlionţat şi cărunt şi cu barba aceea argintie, semăna cu o versiune îmbătrânită a bărbatului pe care-l văzusem în albumele foto ale bunică-mii. Nu părea genul de om care şi-ar obliga fiica să se urce pe un cântar dinaintea întregii familii, care ar arunca după ea cu patine sau care ar urla când nevasta îi iese din vorbă. Era personificarea vocii pe care o auzisem pe casetă, adică un om blând şi răbdător cu fiicele lui.

Faceţi clic aici şi lăsaţi un mesaj pentru medicii noştri, zicea linkul. Am făcut clic şi-am scris:

Dragă domnule doctor Shapiro, mă numesc Joy Krushelevansky. Pe mama o cheamă Candace şi cred că ar putea fi fiica dumneavoastră.

M-am uitat lung la cuvinte, în timp ce cursorul clipea. Apoi am şters „ar putea fi” şi am bătut „este”.

Ceremonia mea de bat mitzvah este în octombrie şi, dacă sunteţi bunicul meu, aş dori să vă invit. Ceremonia va avea loc la Sinagoga Centrului Municipal, la ora zece. Va fi urmată de un prânz. Dacă îmi trimiteţi adresa, voi fi fericită să vă expediez o invitaţie.

Mi-am scris numele şi adresa de e-mail. *Nu e un om de treabă*, ziseseră mama şi mătuşa Elle. Dar poate că se

înşelaseră. Poate că înregistrarea pe care-o auzisem dezvăluia adevărata poveste. Poate că trecerea timpului îl schimbase. Poate voi avea ocazia să-l prezint tuturor invitaţilor la petrecere: „Acesta este bunicul meu”. Nu „Acesta este… ăăă, Bruce al meu” ori „Acesta este tatăl meu”, după care, mai târziu, să explic că, în realitate, Peter nu era tatăl meu; ori „Ea este Mona, partenera de viaţă a bunicii mele” şi să văd cum lumea fie se comportă ciudat, fie devine excesiv de prietenoasă. Poate voi avea ocazia să rostesc nişte cuvinte simple, drăguţe şi adevărate, precum „Acesta este bunicul meu”.

P.S. Dacă nu sunteţi doctorul Shapiro care este tatăl lui Candace Shapiro, vă rog să mă scuzaţi.

Aproape bine dispusă, am apăsat *Trimite*, după care m-am întors spre Gara, care se uita pe geam.

— Ei bine, ce-ai vrea să faci acum?

— De ce vorbeşti ciudat? îmi răspunse tot cu o întrebare.

M-am ridicat de la computer şi m-am instalat pe un fotoliu galben cârpit cu bandă adezivă, aflat chiar în faţa ei.

— M-am născut cu două luni şi jumătate mai devreme decât trebuia. Din cauza asta, nervii care conduc sunetele din ureche către creier nu au avut timp să se dezvolte suficient. Dar nu vorbesc ciudat. Oamenii înţeleg foarte bine ce spun.

— Aha.

Una dintre şosetele Cărei avea o gaură. Ne-am uitat atent la ea timp de un minut, cât a durat să-şi scoată degetul mare de-acolo.

— Mergi la şcoală când eşti aici? am întrebat.

— Am un meditator.

— Oh.

Peste încă un minut, Cara îşi strecurase încă un deget prin gaură. Unghiile îi erau lungi şi neîngrijite, de

parcă nu i le mai tăiase nimeni de săptămâni întregi.

— Poate n-ar trebui să faci asta, i-am zis.

— Mai am şosete, spuse ea, dând din umeri.

Am aruncat un ochi la ceasul de perete. Era patru şi jumătate, ceea ce însemna că trebuia să mai stau o oră şi treizeci de minute.

— Îţi place aici?

— E bine, răspunse Cara, ridicând iar din umeri.

— Ţi-e dor de prietenii tăi?

— Cred că da.

— Ţi-ar plăcea să faci ceva?

— Ce? întrebă, privindu-mă.

— Nu ştiu. Cam ce e de făcut pe-aici?

— Păi…

Se sculă în picioare. Nu părea din cale-afară de entuziasmată, dar măcar nu mai stătea degeaba. Arătă spre un vraf de jocuri ale căror cutii de carton se înmuiaseră după ce trecuseră prin atâtea mâini, fiind acum lipite cu bandă adezivă argintie.

— Avem Candy Land, Şerpi şi Scări. Plictisitor. Mai este Origami, zise ea, indicând spre pătratele de hârtie viu colorată, portocaliu intens, roz şi verde. Putem să facem cocori. Eu am făcut deja asta de un milion de ori. Vrei să vezi un film?

— Aveţi voie să vă uitaţi la filme?

La mine acasă, de câte ori întreb dacă pot să mă uit la un film, sâmbăta sau duminica după-masă, mama întreabă dacă n-aş prefera să merg la o plimbare sau la o mică excursie pe bicicletă. Apoi se oferă să mă însoţească. Acum, nici măcar nu mă mai ostenesc să întreb.

— Joy.

Am tresărit când am auzit-o pe Cara strigându-mă pe nume, surprinsă de faptul că-l ştia, pentru ca apoi să-mi amintesc că eu însămi i-l spusesem.

— Aici, nimănui nu-i pasă de mine.

Dacă aş fi fost adult, i-aş fi spus ceva matur şi consolator, ca de pildă *Sigur că le pasă* ori *Părinţilor tăi le pasă* ori poate chiar *Mie îmi pasă*. Dar încă nu trecusem prin ceremonia de *bat mitzvah*, aşa că m-am făcut că plouă.

— Ţi-e foame? Vrei să pregătim floricele de porumb?

Am cerut permisiunea lui Debbie, care era iarăşi la telefon. Îmi făcu rapid semn că e în regulă, fără a scăpa vreun cuvânt din conversaţie. Am găsit porumb în bucătărie, dar din acela în borcan, nu din cel care se pune la cuptorul cu microunde. Gara studie borcanul neîncrezătoare, deşurubând capacul şi adulmecând conţinutul, după care scoase un bob şi-l roti între degete.

I-am luat borcanul din mână şi am citit instrucţiunile cu voce tare.

— Ne trebuie o cratiţă mare, cu capac…

— Ţi-aduc eu.

Gara scoase o cratiţă dintr-un dulap, cu o mişcare teatrală şi cu un bubuit.

— Ulei…

— E-n dulăpiorul de sus. Nu ajung.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am luat.

— Sare şi unt.

— Uite şi uite, zise ea, trântind-o pe prima şi aşezându-l pe al doilea lângă mine, pe blatul de bucătărie.

Am turnat ulei în cratiţă, am aprins focul şi-am aşteptat să se încingă, în timp ce Gara, care şedea lângă mine, ţopăia nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt.

— Am mai pregătit floricele în felul ăsta o dată, în tabăra de vară de anul trecut, numai că am pus cratiţa la foc deschis, îmi povesti Gara.

— Şi-a mers?

— Da, au fost foarte bune.

Când uleiul începu să sară, am lăsat-o pe Cara să arunce un bob în cratiţă. Ţipă când acesta pocni şi-i zbură

direct în faţă.

— Au! Frige! exclamă, frecându-şi obrazul.

— Fii atentă, i-am spus.

Am obligat-o să-şi pună o mănuşă de bucătărie ca să toarne restul de boabe, după care i-am găsit un taburet înalt pe care să se aşeze în faţa aragazului, ca să ţină mânerul şi să scuture cratiţa.

Am topit untul în cuptorul cu microunde, am răsturnat floricelele într-un castron şi-am turnat untul peste ele. Cara a presărat sarea. Am găsit nişte şerveţele de hârtie şi o carafă cu suc de ceva, plus o tavă pe care să aşez tot. Cara scormoni într-un teanc de DVD-uri şi scoase *Mica sirenă*, pe care-l văzusem când eram mică. Ne-am instalat pe una dintre canapele, cu castronul între noi. Tocmai când Ursula, vrăjitoarea mării, îşi începea măreţul număr muzical, Cara spuse:

— Harry.

— Poftim?

— Aşa-l cheamă pe fratele meu, Harry.

— Oh.

— „O dată sau de două ori, admit, / Preţul prea mare n-ar fi trebuit plătit/ Şi teamă mi-este c-am fost nevoită/ să-i trec pe toţi prin sită…”, cânta Ursula.

— E total aiurea, zise Cara.

Ochii îi erau încă aţintiţi spre ecranul televizorului, lumina albastră din film licărindu-i pe chip, iar mâna i se afunda automat în castronul cu floricele, ducând pumni întregi la gură.

— Nici nu mai are păr.

Mi-am întors capul, crezând că poate plângea, şi mi-am spus că ar fi trebuit să fac ceva în legătură cu asta, dar nu-mi venea nimic în minte.

Brusc, se aprinse un beculeţ.

— Hei, vrei să probezi cea mai frumoasă rochie din lume?

Douăzeci şi cinci

Până în prima zi de vineri din iunie, vremea se făcuse neobişnuit de rece. Nu ştiu ce masă de aer cu presiune scăzută se abătuse brusc dinspre Canada, ducând temperaturile de la 26 de grade la numai 10, ceea ce aproape că-mi ucisese petuniile din jardiniere. Frunzele verzi erau măturate de-a lungul trotuarelor, iar pe cer se fugăreau nori cenuşii ca oţelul. Simţeam deja începuturile unei răceli – usturimea din gât şi durerea surdă din spatele ochilor. Am dat pe gât un pahar mare de apă şi-o cană sănătoasă de ceai de măceşe, am înghiţit tablete de vitamina C şi mi-am căutat reţeta pentru tocăniţa de vită. Dacă-i dădeam bătaie, puteam să iau un antricot de la Chef's Market, o baghetă şi legume pentru salată, plus o tartă cu afine pentru desert, să pun tocăniţa la fiert la foc mic, după care s-o iau pe Joy de la şcoală.

Am luat coşul cu rufe curate de pe uscătorul de sus, l-am sprijinit de şold şi l-am cărat în dormitorul lui Joy, observând în trecere că, aşa furioasă cum era, îşi făcea totuşi patul şi nu-şi arunca hainele pe covor. Asta era bine. Nu destul de bine pentru a compensa faptul că abia de-mi spusese câteva cuvinte în ultimele două săptămâni, dar nici chiar de lepădat. Încercasem să deschid o portiţă şi să aduc vorba despre *Fetele curajoase nu plâng*, spunându-i că, dacă voia să discutăm, dacă avea vreo întrebare, dacă o neliniştea cumva ceva… Nu mi-am continuat ideea, aşteptând cu sufletul la gură şi respiraţia tăiată, în vreme ce Joy mă privea cu o expresie neutră, zicând că totul e în regulă.

Am aşezat pe pat un teanc de lenjerie şi cămăşi, am deschis dulapul să-i atârn blugii şi… iat-o. Roz. Cu bretele subţiri. Strălucitoare. Singura diferenţă era că văzusem rochia chiar în acea dimineaţă în dulapul meu, pusă la loc sigur până venea Elle s-o ia şi s-o ducă de unde-o adusese,

adică la New York.

M-am uitat lung o clipă, străduindu-mă să înţeleg ce se întâmplase, cum de ajunsese rochia înapoi în dulapul lui Joy. Când am ridicat umeraşul de pe bară, am realizat că era de fapt o rochie nouă, nu de la Bergdorf, ci de la Macy s-o variantă aproape identică, roz cu paiete argintii.

Mi-a luat cam jumătate de minut să-mi dau seama cum se petrecuseră lucrurile şi încă vreo zece secunde să găsesc telefonul. Bruce Guberman nu răspundea la telefonul de la birou şi nici la mobil. La numărul de acasă, răspunse Emily.

— Candace Shapiro la telefon. Bruce e acolo?

— Despre ce e vorba? întrebă Emily.

Îmi stătea pe limbă să răspund: Ah, ştii, despre noaptea în care bărbatul tău şi cu mine am făcut sex pe treptele din pivniţă, în vreme ce părinţii lui puneau masa de Paşte. Despre vremurile bune /, dar am reuşit să mă stăpânesc şi chiar să alung amintirea faptului că gustul de charoset1 mă excitase mult timp după aceea.

— Despre Joy, am răspuns. E vorba despre Joy.

Se mai scurse un minut, după care se auzi vocea lui Bruce.[23]

— Cannie, cu ce te pot ajuta?

Odată, demult, Bruce Guberman şi cu mine fuseserăm îndrăgostiţi unul de celălalt. Apoi, tăcuserăm tot ce ne stătuse în puteri să ne distrugem reciproc – el cu articolul din revistă, eu scriind cartea –, azvârlind cuvintele ca pe nişte săgeţi înveninate. În prezent, nu ne mai rămăsese decât pojghiţa subţire de politeţe aşternută peste harababura dulce-amară a trecutului nostru… şi Joy. O aveam pe Joy.

— Scuze că te deranjez acasă, am zis foarte ceremonios. Dar trebuie să vorbim despre rochia pe care i-

23 O pastă dulce şi închisă la culoare, servită cu ocazia Paştelui evreiesc.

ai cumpărat-o lui Joy.

— Nu i-am cumpărat nicio rochie lui Joy.

După voce, părea derutat, dar el aşa era aproape întotdeauna.

— De la Macy’s? Duminica trecută? în dulapul ei este o rochie cu eticheta de preţ. Ai dus-o la mall. Numai de acolo putea s-o cumpere. Şi, Bruce, rochia asta e total nepotrivită.

— Nu ştiu nimic despre nicio rochie. Joy s-a dus la cumpărături, în timp ce eu şi băieţii eram la film…

— Ai lăsat-o singură? am întrebat tăios.

Bruce oftă.

— Doar o oră şi jumătate, într-un mall. Noi eram chiar peste drum, iar Joy avea la ea telefonul mobil cu GPS.

Să lăsăm asta deocamdată, mi-am spus în gând.

— Atunci, a cumpărat rochia cât eraţi voi la film.

— Are carte de credit?

M-am forţat să respir.

— Nu, Bruce, fiica mea de doar treisprezece ani nu are carte de credit.

Drogat prost ce eşti, mi-am zis, dar cred că, în loc să rostesc cuvintele doar în minte, le-am spus cu voce tare, pentru că Bruce îmi răspunse pe un ton demn:

— N-am mai fumat iarbă de peste zece ani.

— Măi să fie, felicitări!

Nu că l-aş fi crezut. Dacă Bruce ar fi renunţat la marijuana, întreaga economie subterană de pe Coasta de Est s-ar fi prăbuşit. Vânzătorii de droguri ar fi bătut străzile, sfâşiindu-şi straiele şi bocind.

— Dar asta nu explică de unde are Joy rochia. Dacă eu n-am plătit pentru ea, şi nici tu…

— Crezi că a furat-o?

Am strâns pleoapele cât am putut de tare. Nu. Imposibil. M-am uitat la rochie şi, brusc, am respirat

uşurată.

— E o chitanţă în pungă. A folosit un MasterCard. Eşti sută la sută sigur că nu i-ai dat vreun card de credit?

— I-am dat cinci dolari să-şi cumpere un covrig şi să-l dea pe Max cu trenuleţul. Eu… Stai aşa, îmi spuse după o pauză.

Puse receptorul jos, iar eu m-am afundat în salteaua patului, cu ochii închişi. Peste un minut, Bruce se întoarse şi-mi spuse pe un ton foarte serios:

— Cred că mi-a luat unul din cardurile de credit.

— Nu se poate, am zis din reflex. Joy n-ar…

Am înghiţit un nod.

— MasterCard-ul meu nu e în portofel.

— Şi-abia acum observi?

Cretinule, am gemut în gând.

— De ce nu suni la companie să verifici dacă au existat retrageri în ultima vreme? Dacă răspunsul este da, dacă asta s-a întâmplat de fapt, o să vorbesc eu cu Joy. O să încerc să aflu despre ce vorba.

— OK.

Bruce făcu o pauză. Faţa îmi ardea de furie şi de ruşine. Cum de frumoasa mea fiică, cea atât de demnă şi de bună la suflet, ajunsese o hoaţă? Unde greşisem?

Bruce îşi drese glasul şi zise:

— Speram că nu va fi cazul să-ţi spun asta, dar cred că Joy a auzit, din greşeală, ceva la *bar mitzvah-a* lui Tyler.

— A auzit din greşeală… la… Stai niţel! Dar Joy n-a fost la *bar mitzuah-ul* lui Tyler!

Bruce oftă din nou.

— Nu ne aşteptam să vină şi ea, iar Emily s-a enervat. Tocmai ne certam în timpul petrecerii…

— Joy nu a fost la *bar mitzvah*-ul lui Tyler!

Am rostit fiecare cuvânt clar şi răspicat, ca să nu-i scape ceva sau să interpreteze greşit.

— Ba a fost, mă contrazise Bruce.

De data asta, el era cel uluit.

— Credeam că tu ai adus-o la petrecere.

— Mie mi-a zis că nu vrea să meargă.

Strângeam cearşafurile de pe patul ei cu atâta putere, încât îmi simţeam unghiile străpungându-mi palmele prin material. *Joy*. *O*, *Doamne*, *Joy*.

— Aha, spuse Bruce. Atunci, poate a venit cu trenul. Sau a dus-o cineva cu maşina. Sau…

— Te sun mai încolo, am zis, închizându-i telefonul.

Am rămas acolo, împietrită şi ameţită. N-am fost câtuşi de puţin surprinsă atunci când Bruce m-a sunat iarăşi, să-mi spună că într-adevăr exista o retragere de numerar de pe card de la magazinul Macy's, pentru plata unei rochii.

— Hei, zise el, pe un ton chiar blând. Îmi pare rău.

— Şi mie, am murmurat răguşit, adăugând că-l voi suna de îndată ce-i găsesc cârdul.

Se zice că mâncarea gătită cu dragoste e cea mai bună. Însă tocăniţa mea din seara aceea ar fi putut dovedi că lumea se înşală. Am scos fundul de lemn şi cel mai greu cuţit de tocat şi-am măcelărit o ceapă, trei morcovi, trei cartofi şi-o conservă întreagă de roşii-prunişoare. Cu lama cuţitului, am transformat căţeii de usturoi într-o pastă compactă. Am smuls capacul unei cutii cu supă de carne pe care-o scosesem din frigider, am smucit dopul unei sticle cu vin şi-am hăcuit carnea de vită până ce-a ajuns nişte fâşii roşii şi umede. Am călit legumele, am curăţat cratiţa, am târât carnea prin fină şi-am mai potrivit-o la gust, azvârlind peste ea zahăr brun, frunze de dafin, melasă şi nişte usturoi. Pe urmă, am trântit capacul peste cratiţă şi m-am aşezat la masă, spumegând de furie şi străduindu-mă să-mi dau seama când şi cum devenise fiica mea o străină. Joy fura carduri de credit! Joy mergea cu trenul! Singură! Fără să ştim vreunul din noi unde se află! *Ar fi putut să vorbească cu oricine*, mi-am zis. S-*ar fi putut*

întâmpla orice.

La ora trei fără un sfert m-am urcat la volan, în timp ce conduceam pe Lombard Street, cu vântul biciuind geamurile maşinii, mi-am repetat în gând argumentele. Numai că de unde să încep? De la rochie? De la călătoria cu trenul? De la faptul că minţise când spusese că nu vrea să meargă la petrecerea lui Tyler?

Am strănutat de două ori, mi-am şters ochii şi am tras lângă bordură, uitându-mă după Joy prin mulţimea de copii adunată în jurul porţilor. Am ridicat braţul şi i-am făcut semn lui Tamsin, care flutură şi ea scurt din mână, pentru ca apoi să-şi înfigă bărbia în piept şi să treacă pe lângă mine cu paşi hotărâţi. Joy nu se vedea pe nicăieri. Ciudat. De obicei, unde era Tamsin era şi Joy. Am coborât din maşină şi am cercetat terenul de joacă. Un grup de băieţi mai mari se ciondăneau pe-o minge de baschet. Mai încolo, era un grup de fete cu nişte ghiozdane roz şi purpurii de-a dreptul uriaşe, dând impresia că nu mai lipsea mult până ce-şi vor doborî posesoarele. Ah, şi iat-o şi pe fiica mea, chircită în cadrul uşii, cu puloverul strâns pe corp, de parcă încerca să se încălzească.

— Joy! am strigat.

Ea se întoarse şi zâmbi, oferindu-mi acel surâs sincer şi luminos de copiliţă pe care nu-l mai văzusem de luni întregi, şi-mi făcu semn cu mâna să mă apropii, aşa cum se întâmplase când avea trei anişori şi soră-mea îi adusese un DVD cu *Charlie şi fabrica de ciocolată*. „Vino cu mine! Şi-o să-ţi arăt!” zicea ea, cu vocea răguşită. „Vino să vezi lumea imaginaţiei pure!”

— Bună, mamă! Ia ghici ce-am primit? Un e-mail de la tatăl tău!

— O să vorbim despre asta mai târziu, am zis, înainte să-i înţeleg bine cuvintele.

De la tatăl meu? Probabil că auzisem eu greşit. Cred că spusese Bruce, de fapt.

— Mai târziu? repetă Joy, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Mamă, dar e vorba despre ceva superimportant! E tatăl tău!

— Ştiu asta, am izbucnit eu.

Joy tresări.

— Zice că vrea să mă vadă, răspunse ea blând.

Vorbele îmi ieşiră din gură înainte să apuc să mă controlez:

— De ce? Are nevoie de bani?

Joy căscă ochii mari şi strânse din buze. Mi-am masat tâmplele, dorind să pot retrage ce-am zis. În loc de asta, am schimbat subiectul.

— I-ai luat lui Bruce cardul de credit?

Îşi ridică bărbia, dar nu răspunse. M-am urcat la volan, iar ea îşi ocupă locul alături.

— Te-ai dus la *bar mitzvah-ul* lui Tyler?

Joy îşi întoarse capul spre fereastră, fără un cuvânt.

— De ce? am întrebat-o. De ce să mă minţi? De ce să ţii asta secret? Dacă ţineai morţiş să mergi, n-aş fi avut nimic împotrivă!

Niciun răspuns. M-am uitat lung la profilul ei: părul de culoarea mierii, obrajii îmbujoraţi de la vânt, nasul drept şi îngust moştenit de la Bruce, bărbia rotunjită ca a tatălui ei, doar că mai micuţă şi mai fină. *O femeie în toată firea*, mi-am spus şi, pe urmele acestui gând, veni un altul: *O străină*.

— I-ai furat lui Bruce cardul de credit, am zis, ca un judecător care citeşte capetele de acuzare, şi ai cumpărat o rochie la fel cu cea pe care-ai luat-o împreună cu Elle.

— Nu e chiar la fel, mormăi ea.

— Din punctul de vedere al Curţii, asemănarea este relevantă.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă Joy.

Am pufnit exasperată.

— M-ai minţit. Ai ţinut secrete. Ai furat. Ai mers cu

trenul într-un oraş din afara statului, fără să ne spui, mie sau tatălui tău, încotro te duci.

— Şi tu m-ai minţit, zise Joy pe-un ton atât de scăzut, încât aproape că n-am auzit-o.

— Poftim?

— Mi-ai spus că bunicul meu nu m-a văzut niciodată. Ai spus că nici n-a încercat.

Băgă mâna în rucsac şi scoase două coli de hârtie. Pe prima era într-adevăr un e-mail de la Lawrence Shapiro, medic la Centrul de Chirurgie din Beverly Hills. L-am citit la iuţeală: „Din nefericire, mama ta şi cu mine n-am mai ţinut legătura de ani de zile. Motivul constă, bănuiesc, în încercările fostei mele soţii de a-i întoarce pe copii împotriva mea…”

— Mai lasă-mă!

Am aruncat hârtia, complet dezgustată.

— Joy, asta e o minciună. N-a fost nevoie ca bunica Ann să ne întoarcă împotriva lui. Ar fi fost un efort inutil, pentru că nu trebuia să ne gândim la răul pe care ni-l făcuse! Ne-a părăsit, n-a vrut să mai aibă de-a face cu noi, a refuzat să ne plătească studiile…

Vocea ei suna stins, dar neiertător:

— Mi-ai spus că n-a încercat niciodată să mă vadă, dar nu e adevărat.

Am simţit că mi se strânge stomacul şi, pentru o clipă, am crezut c-o să vomit. Mi-am ales cuvintele cu grijă, aşa cum îţi cumpăneşti traseul prin albia unui râu umflat, uitându-te după acele pietre care ţi-ar putea susţine greutatea.

— Joy, ce se întâmplă cu tine? De ce eşti brusc atât de interesată de tatăl meu?

Joy extrase încă o hârtie din ghiozdan. Ştiam ce va urma, chiar înainte s-o văd: era o fotografie de-acum zece ani, făcută într-o librărie din Los Angeles, în care Joy era cuibărită în braţele tatii.

— Zice că a venit la o sesiune de lectură şi acolo a făcut poza, spuse fiică-mea.

— Aşa e.

Aveam gura atât de uscată, de parcă era umplută cu paie.

— E adevărat. A venit la una dintre sesiuni şi… M-am forţat să reîncep să respir. Uite ce e, îmi dau seama că ţi-ar plăcea să ai un bunic şi îmi pare nespus de rău să te dezamăgesc, dar, în afară de sesiunea asta, singura dată când a mai încercat să ia legătura cu mine, după ce te-ai născut, a fost când mi-a cerut bani.

— Ai zis, repetă Joy, că nu a încercat niciodată să mă vadă. Dar m-a văzut. Deci m-ai minţit.

Am înghiţit cu greu, fiind tot mai ameţită şi simţind tot mai acut c-o să vomit. Se hotărâse cumva, din senin, că o întâlnire cu tata era cheia întregii sale fericiri? Cu tata, care n-o iubise niciodată, care nu întrebase de ea şi care mă sunase numai ca să-mi ceară bani? Cu un om care nu-i telefonase niciodată, nu-i trimisese nici măcar o felicitare de ziua ei şi nu-şi manifestase nici cea mai vagă dorinţă de-a o întâlni?

— Eu… Eu nu am…

Am scuturat din cap şi m-am întins să-i iau mâna, pe care şi-o ţinea cuminte în poală. Ar fi trebuit să-i spun adevărul, chiar dacă asta o va durea. Ar fi trebuit să-i spun că omul nu merita nimic.

— Joy, te rog, vorbeşte cu mine. Nu te pot ajuta, dacă nu ştiu ce…

— Ai minţit, repetă ea calm.

— Joy…

Cuvântul îmi ieşi greu de pe buze.

— Nu mai spune asta! strigă ea.

— Ce să nu mai spun?

— Numele meu! Tâmpitul ăsta de nume! *Joy*[24], scuipă ea. De parcă te-aş fi făcut vreodată fericită. De parcă m-ai fi dorit vreo clipă.

— Ce? Despre ce vorbeşti? De unde ţi-a venit ideea asta?

Vocea îmi trăda spaima. Fireşte că ştiam răspunsul la întrebare. Ideea îi venise citind cartea mea, cartea scrisă cu atâta furie, cea pe care fiica mea n-ar fi trebuit s-o citească niciodată, o versiune a poveştii pe care ea nu trebuia s-o creadă.

— Sigur că te-am dorit! Şi mă faci nespus de fericită!

Am vrut să-i ating umărul, dar ea a tresărit şi s-a smucit.

— Scumpo, iartă-mă dacă… dacă te-am minţit. Dar adevărul este că tata…

— Nu e un om de treabă”, mă cită ea.

— Îl cunosc mai bine decât tine. Ştiu ce hram poartă. Sunt mama ta şi nu vreau decât să te apăr.

Îmi tremura vocea. La fel şi mâinile.

— Asta-i tot ce mi-am dorit, să fii în siguranţă, am zis, înghiţind greu. E vorba despre ceva ce ai citit? am întrebat, înghiţind iar. Despre cartea mea? Pentru că, Joy, ar trebui să ştii că…

— Du-mă acasă, zise fiică-mea.

A rămas tăcută până am parcat maşina în garaj, moment în care ea a trecut pe lângă mine cu paşi apăsaţi, s-a dus în dormitorul ei şi a închis uşa. Am auzit declicul încuietorii. M-am oprit în faţa uşii, frângându-mi mâinile, vrând să bat, să-i strig iarăşi numele, să spun ceva, orice, deşi nu ştiam sigur ce-ar fi ajutat în clipa aceea.

— Uite, am zis în cele din urmă, adresându-mă suprafeţei albe. Dacă vrei să-l cunoşti pe bunicul tău, atunci o să încerc să-l găsesc. Dacă asta e important

---

24 în limba engleză, joy înseamnă „bucurie”.

pentru tine, atunci asta vom face.

Mi s-a părut că aud cuvântul „mincinoaso” strecurându-se pe sub uşă, dar, indiferent cât am aşteptat acolo şi cât de mult am bătut, Joy n-a vrut să deschidă şi nici să-mi vorbească.

Partea a treia

Anumite fete

Douăzeci şi şase

Am ignorat-o pe maică-mea până ce, în final, s-a lăsat păgubaşă, coborând scările cu paşi greoi. Am stins luminile şi am stat întinsă în pat, cu perna pe urechi, încercând să ţin departe lumea exterioară: pe mama, pe tata, telefonul care suna, alte bătăi la uşă. Apoi s-a lăsat tăcerea. Odată ce mi-am scos aparatele din urechi, aceasta a devenit totală.

Ceva mai târziu, se auzi iarăşi o bătaie la uşă.

— Pleacă, am urlat pe un ton nu prea politicos.

— Joy?

Vocea caldă şi domoală nu era nici a mamei, nici a tatălui meu. La uşă era bunica Ann. Uitasem că trebuia să vină la noi la masă.

— Pot să intru? întrebă ea, suficient de tare ca să n-am nicio şansă să mă prefac că n-am auzit.

M-am dat jos din pat, am aprins lumina, am descuiat şi am rămas în prag, clipind şi uitându-mă furios la bunică-mea, care mă privea lung şi blajin.

— Of, dulceaţă, zise ea, întinzându-se să mă îmbrăţişeze.

M-am smucit de lângă ea şi m-am întors cu paşi furioşi în pat, frecându-mi nervoasă ochii. Bunica Ann se aşeză la picioarele patului. I-am adulmecat mirosul, o combinaţie între fursecuri vanilate şi o tentă de Bengay.

— Ai primit un răspuns de la bunicul tău, spuse.

— Mama a minţit, am murmurat eu răguşit, dar bunica se mulţumi să dea din cap. A minţit în legătură cu tot, am continuat. Despre tata… despre tatăl ei… totul e o minciună.

Bunica oftă şi-şi trase genunchii în sus, până ajunse să semene cu un şef indian.

— Părinţii mai fac şi greşeli, zise ea. Şi eu am făcut, şi mama ta; tu însăţi vei face greşeli. Dar îţi dau cuvântul meu că, indiferent ce-a făcut, maică-ta nu s-a gândit decât la binele tău.

Binele meu, mi-am zis în gând. De parcă ar avea cea mai vagă idee despre ce-mi face bine. Din punctul meu de vedere, mama îşi urmărise propriile interese, încercând să se pună pe sine într-o lumină favorabilă: ea, mama cea bună, stâlpul comunităţii, iar nu o curvă care scrisese un roman scandalos şi jenant pentru toată lumea şi care rămăsese însărcinată din greşeală, nedorindu-şi copilul.

— Maică-ta n-a avut o viaţă uşoară, reluă bunica Ann. După ce-a părăsit-o Bruce, nu i-a fost lesne. În ce-l priveşte pe tatăl ei, părerea mea este că n-a vrut decât să te ţină departe de-o prezenţă nedorită în viaţa ta.

— Dar de ce să decidă ea care sunt prezenţele dorite sau nedorite în viaţa mea? Am treisprezece ani, voi deveni curând o *bat mitzvah*, aşa că nu e alegerea ei…

— Joy, şi-a dat toată silinţa.

— Ei bine, a dat-o în bară! am strigat, destul de tare cât să mă audă şi ea.

Îmi tremurau mâinile, faţa îmi ardea şi simţeam că stă să-mi explodeze capul.

— L-a făcut pe tata să plece doi ani. Am un bunic care nu mă cunoaşte, cu toate că şi-a dorit asta.

— N-o condamn pe maică-ta, zise bunica Ann pe un ton puţin rece.

Vocea ei mă surprinse. Mă aşteptasem să cedeze nervos la vederea lacrimilor mele, să facă tot ce-i stătea în

puteri să mă aline. Dar se părea că mă înşelasem.

— Bunicul tău i-a frânt inima.

— Ce vrei să spui? am întrebat, ştergându-mi faţa.

— Adică mama ta a fost preferata lui încă de când era micuţă şi până pe la doisprezece ani.

M-am ridicat în capul oaselor, clipind nedumerită. Părinţii n-ar trebui să aibă copii preferaţi şi, dacă totuşi au, n-ar trebui să pomenească despre asta.

— O iubea pentru că era deşteaptă şi ageră, dar apoi, când a văzut că se luptă cu aceleaşi lucruri pe care le înfruntase şi el…

— Ce lucruri?

Patul se mişcă atunci când bunica îşi potrivi ţinuta, trăgând de manşetele pantalonilor largi de bumbac. După chipul ei, îmi era clar că se gândeşte ce să spună şi cum.

— Felul în care arăta, răspunse. Socializarea. Prietenii. Niciunul dintre lucrurile astea nu i-au fost la îndemână, precum, de pildă, învăţătura, şi cred că… Se opri puţin şi-şi încrucişă din nou picioarele. Cred că asta i-a amintit bunicului tău de multe altele, nu tocmai plăcute.

Am tresărit. Dacă părinţii nu trebuie să pomenească niciodată despre copiii lor preferaţi, atunci le este complet interzis să spună că le e ruşine cu fiii şi fiicele lor sau că aceştia le reamintesc de ei, de pe vremea când erau mai tineri şi mai nefericiţi.

— Şi pe urmă a plecat, continuă bunica. Fiecare din noi a avut de suferit din pricina asta.

— Dar ea mi-a spus că n-a vrut niciodată să mă vadă…

— Din câte ştiu eu, ăsta e adevărul. Singura dată când a încercat să ia legătura cu mama ta a fost la şedinţa aia de lectură, şi apoi când i-a cerut bani. Dar niciodată după ce te-ai născut sau după ce mama ta s-a căsătorit. Abia atunci când şi-a zis că ar putea să profite de pe urma ei.

Mi-am frecat iarăşi ochii şi m-am uitat lung la bunica. Să-ţi alegi un copil preferat era un lucru rău. Să-ţi fie ruşine cu fiul sau fiica ta era şi mai rău. Dar să nu-ţi pese de copilul tău decât atunci când vrei bani? Asta era oribil. Dacă era adevărat. Şi nu izbuteam să fac legătura între acest comportament şi fotografia bărbatului care mă ţinea în braţe la librărie ori cu vocea pe care-o auzisem pe casetă, promiţând celor două fiice că va sări peste episodul cu vrăjitoarea şi că vor primi pâine prăjită dimineaţă. De unde să ştiu în cine puteam să am încredere şi care era, de fapt, adevărul?

— Chiar n-a fost…

— …un om de treabă, am încheiat eu propoziţia, pe un ton obosit.

— O, dar a fost mai rău de atât, zise bunica Ann.

— Cum adică? am întrebat, trăgându-mi nasul.

Bunica se mulţumi să mă privească.

— Asta e ceva ce-ţi poate spune numai mama ta. Dacă vrea. Tot ce am eu de zis este că niciun părinte nu e perfect şi fiecare mamă se străduieşte să facă ce e cel mai bine. Aşa s-a întâmplat când am avut eu copii, aşa va fi când vei avea şi tu.

— Eu n-o să am niciodată copii, am mormăit, dar bunica nu m-a luat în seamă.

Se duse în baie şi reveni cu un prosop înmuiat în apă rece, cu care mi-am şters faţa.

— Mona e jos. Ah, şi a sunat Bruce. Înţeleg că trebuie să-i returnezi ceva.

Am oftat.

— Zi-i că am pus cardul de credit în buzunarul din spate al scaunului de la maşină. Probabil că este tot acolo.

— Cred că ar trebui să-i zici asta chiar tu.

Continua să se uite la mine cu ochii ei verzi şi blânzi. Îşi strânsese părul argintiu într-un ciot de codiţă care, după cum spunea mătuşa Elle, o făcea să semene cu

George Washington.

— O să returnez rochia, am mormăit. Oricum, nu mi-ar fi dat voie s-o port.

Bunica încuviinţă din nou.

— Mama ta a pregătit tocăniţă.

De parcă aş putea mânca. De parcă aş mai putea să mănânc vreodată. Dar am zis „bine” numai ca să nu tac şi-am lăsat-o să spună ce-ar spune orice bunică: toată situaţia asta se va rezolva şi lucrurile vor fi în regulă.

Douăzeci și șapte

— Asta nu e nimic, îmi zise mama, atârnându-şi prosopul pe barele benzii de alergare. Chiar nimic. Îţi aminteşti când Elle a fugit de-acasă cu bărbatul ăla fără dinţi?

— Era jucător de hochei, am zis pe un ton obosit. Nu era ştirb, doar că avea dinţi falşi.

Mama apăsă butoanele ca să mărească viteza şi înclinaţia benzii, după care începu să păşească, balansându-şi puternic braţele.

— Josh n-a vorbit cu mine un an şi jumătate. Zicea că nu poate să vorbească din cauză că-l rănea aparatul dentar. Şi tu…

— Eu ce-am mai făcut?

— Hmm…

Continuă să meargă şi se gândi bine.

— Nimic. Eu nu fac niciodată nimic. Am stat îmbufnată câţiva ani, pe urmă am scris o carte. Dar nu eu sunt problema, ci Joy!

— Cum te-aş putea ajuta?

Era sâmbătă dimineaţă. O pedepsisem pe fiică-mea să petreacă o zi în compania Monei, cea care nu greşea niciodată. După ce-şi cerea iertare de la Bruce, Mona avea s-o ducă la magazinul de mărgele, apoi la Macy-s, ca să returneze rochia, apoi la magazinul de vopsele şi alte

articole de fond plastic, întru pregătirea unei după-amiezi foarte distractive, în care urmau să confecţioneze pancartele pentru un marş de pace de la Washington.

Între timp, mama mă dusese la Centrul Comunităţii Evreieşti din Avondale, ca să mai fac sport şi să mă destind. Mărşăluiam pe benzi de alergare alăturate, eu în pantalonii de trening cu Philadelphia Academy şi-o cămaşă de-a lui Peter, iar mama în maioul inscripţionat cu „Familia înseamnă Dragostea şi cu părul cărunt şi ciufulit ieşind de sub o bentiţă în culorile curcubeului.

— Asta însemnă, în opinia ta, a fi mamă, îmi spuse propria mamă. Să treci prin viaţă cu inima vulnerabilă la orice.

Mi-am continuat marşul chinuit, gândindu-mă la Elle şi la suferinţa pe care trebuie că i-o cauzase mamei cu nesfârşitul şir de ţipi dubioşi şi de slujbe temporare, înainte ca Fiismul sau poate doar trecerea vremii s-o calmeze.

— Nu ştiu ce să fac, am zis, tropăind cu patru kilometri la oră. Ce-ar trebui să fac?

— Dă-i timp, Candace, cântă mama. Dă-i libertate. Dă-i dragoste.

Am pufnit. „Dă-i bani” era ultimul lucru care mai lipsea din litania ei şi care, în ce mă privea, fusese sigurul gest pe care-l făcusem şi care dăduse roade concrete în cazul soră-mii. Dar mama îi dăduse lui Elle timp şi libertate şi dragoste. De asemenea, ignorase cu bună ştiinţă aventurile tot mai revoltătoare ale fiicei mai mici, inclusiv momentul în care Elle îşi luase o slujbă ca dansatoare de striptease şi-şi aruncase în coşul de rufe murdare chiloţeii transparenţi şi un sutien decupat în dreptul sfârcurilor. Dacă îmi amintesc corect, mama le spălase, le uscase, le împăturise şi le pusese, fără o vorbă, pe patul lui Elle.

— Joy se distruge, m-am plâns eu cu voce tare, ceea ce mi-a atras privirile pline de interes ale unui domn de

vreo nouăzeci de ani, care se târa ca o broască-ţestoasă, cu un kilometru la oră, pe banda de alături. Se distruge singură, iar eu ar trebui să stau prin preajmă şi să asist în tăcere? Mi-am şters fruntea cu mâneca. Şi dacă ar fi mai bine să-i povestesc de tata?

— Spune-i adevărul, mă sfătui mama pe un ton calm. Spune-i că tatăl tău locuieşte tot în Los Angeles. Spune-i că a divorţat din nou.

Mi-am întors brusc capul către ea, nevenindu-mi să cred.

— Tu de unde ştii?

— Avocatul meu mă informează.

Am oftat. După atâţia ani, mama încă se mai agăţa de speranţa ei deşartă şi costisitoare de a recupera, într-o bună zi, măcar o fracţiune din zecile de mii de dolari pe care ar fi trebuit să le primească de la tata pentru întreţinerea noastră între 1980 şi 1990 şi pe care acesta nu le plătise. Într-un deceniu, mama schimbase trei avocaţi şi avusese parte de doi judecători care muriseră, dar nu primise de la fostul bărbat nici măcar cât să-şi cumpere o geantă mai elegantă.

— Ce s-a întâmplat?

Mama ridică din umeri, după care îşi reluă mişcările din braţe.

— Habar n-am. Dar a doua nevastă avea un contract prénupţial.

Bravo ei, am gândit, fără s-o spun cu voce tare.

— Mai ţine legătura cu…

Mi-a luat cam un minut să-mi amintesc numele copiilor lui taică-meu din a doua căsătorie. Ani de zile, eu, Elle şi Josh le spuseserăm numai „înlocuitorii.

— …cu Daniel şi Rebecca?

— Nu ştiu.

— Partea care rămâne un mister pentru mine, am zis, scuturând din cap, este ce motiv a avut. De ce i-a răspuns

lui Joy? De ce să se prefacă tocmai acum că e un bunic minunat, care-a fost alungat de lângă ea de… Am iuţit pasul şi am făcut semnul ghilimelelor cu degetele, „… manevrele de înstrăinare ale părinţilor*? Are nevoie de bani?

— Nu ştiu, repetă mama, clătinând din cap şi oftând. Îmi pare rău.

— Da. Da, şi mie.

Am sărit de pe bandă, roşie la faţă şi gâfâind, şi m-am aplecat să-mi leg şiretul.

— Şi acum nu se mai gândeşte decât la întâlnirea cu el.

— Poate c-ar trebui s-o laşi, zise mama.

— Poftim?

Am smuls un prosopel de pe bară şi mi-am şters faţa, auzindu-mi inima bătând mult prea puternic şi sângele pulsându-mi în urechi.

— Ar trebui s-o laşi să-l vadă, repetă ea calm.

Cerceii din mărgele făcuţi de Mona se balansau în timp ce păşea.

— Joy nu e proastă. O să-l vadă şi-o să constate ce fel de om este în realitate.

M-am îndreptat de spate, scuturând din cap.

— Poate să fie foarte şarmant când vrea. Dacă Joy se hotărăşte că el are dreptate şi că noi greşim?

— Joy te cunoaşte, spuse mama. Ne cunoaşte pe toţi. E o fată cu capul pe umeri.

Nu şi în ultima vreme, mi-am zis în gând.

— Mi-a citit cartea, am spus în şoaptă. Şi nişte articole. Ştie… dar vocea mi se pierdu.

Ştie cine sunt, am continuat în gând. Sau cel puţin ştia ce interpretare dăduseră unii reporteri personalităţii mele publice (ori a lui Allie) de atunci, copilul ilegitim al unei furii cumplite, vechi de ani de zile. M-am imaginat acum doisprezece ani, după ce plecase tata, după ce

fusesem părăsită de Bruce şi îl gonisem pe Peter, stând în camera lui Joy, aplecată peste blocnotes şi scriind atât de apăsat încât amprenta cuvântului se distingea cale de multe pagini, spunându-mi că le va părea tuturor foarte rău şi că-i voi face să mi-o plătească. N-o puteam învinui pe fata din acele vremuri pentru ce făcuse, dar ce mamă şi-ar dori ca fiul sau fiica ei să întrezărească măcar o versiune a sa cumplit de furioasă şi de confuză?

Mama avu chiar tupeul să pară amuzată. I se încreţiră colţurile ochilor când zâmbi, oprind în acelaşi timp şi banda.

— Ai putea să spui că totul e o ficţiune. Eu afirm asta de ani întregi!

Am clătinat din cap, fără o vorbă. Allie nu era invenţie pură. Partea cu sexul era în totalitate a ei – mă rog, aproape –, iar partea cu furia era doar a mea, şi fireşte că o atare mânie era cel puţin la fel de jenantă ca sexul cu străini, uneori cu mai mulţi deodată.

— Probabil că ar trebui să-i spui că n-ai făcut sex în debaraua îngrijitorului de la Emek Shalom, mă sfătui mama, în timp ce agăţam prosopul la loc. Rabinul nu m-a mai privit în ochi din ziua în care s-a publicat romanul. Am răsucit şervetul în mâini, dar n-am răspuns. Ei bine, am de gând să-i spun că eu şi Tanya ne-am cunoscut la un magazin de feronerie, nu într-o piscină cu apă caldă, preciză ea şi mă conduse către vestiarul doamnelor, unde se postă dinaintea dulapului şi începu să-şi scoată pantofii cu mişcări tacticoase, după care se schimbă şi de echipament.

— Dar voi chiar v-aţi cunoscut într-o piscină. Mi-a zis Tanya.

Mama îşi agăţă tricoul şi-mi aruncă o privire inocentă.

— Mi-a zis *tot*, am precizat.

Clătină din cap, zâmbind, îşi înfăşură un prosop alb

în jurul pieptului şi deschise uşa saunei.

Aburul se revărsă şuierând, ascunzându-i părul şi chipul.

— Spune-i, cel puţin, adevărul despre tatăl tău, mă îndemnă ea, în vreme ce mă aşezam pe o bancă înclinată de alături. Dacă nu faci asta, îi vei spori şi mai mult atracţia.

— Ce atracţie? am întrebat. Ce-i aşa de atractiv la un om care nici n-a vrut să ştie de ea?

— Atracţia necunoscutului, preciză mama. E ca mâncarea de la fast-food sau prinţesele Disney: cu cât îi spui copilului că nu are voie, cu atât mai mult îşi va dori ce-i interzici.

Prin gurile de ventilaţie a mai intrat nişte abur, iar eu mi-am şters fruntea. Mama a surâs cu seninătate şi a închis ochii.

Douăzeci şi opt

— Mamă! am strigat.

Era vineri seara. Îmi terminasem temele şi plănuisem să-mi petrec ora de dinainte de culcare studiind pentru *d'var Tora*, discursul pe care urma să-l rostesc la ceremonia religioasă şi în care explicam semnificaţia fragmentului meu din Tora pentru evreii epocii contemporane, în general, şi pentru mine, în special.

— Vin imediat! strigă ea din baie. Aşteaptă o secundă!

Părea extrem de fericită să-mi audă vocea. În ultima vreme, nu vorbisem cu ea mai mult decât fusese necesar, iar asta o înnebunea. De când primisem e-mailul bunicului, avusese aproape o sută de tentative de a deschide o discuţie, oferindu-se să mă ducă la o cafea, la o plimbare sau la un ceai, la Ritz. Odată, mersese până la a-mi arunca un volum proaspăt din romanul ei odios.

— Cred că e timpul să vorbim despre asta, zisese.

M-am strâmbat şi i-am răspuns:

— Nu am timp să citesc alte cărţi decât cele care sunt pe lista de lecturi de la şcoală şi, crede-mă, profesorii nu vor să citim aşa ceva.

Pălise, dar se mulţumise să ia cartea şi să iasă din dormitor.

— De ce ai nevoie? îmi strigă din capul scărilor.

— Trebuie să intru pe internet.

Motive pentru care o urăsc pe mama, numărul 17: A pus atâtea stavile în calea accesării internetului în casa noastră, încât singurele pagini pe care pot naviga sunt cele pentru canalele de desene animate. Îşi închipuia, cred, că dacă aş fi intrat din greşeală pe un site porno, mi-ar fi explodat capul pe loc.

— Du-te la meniul din Start şi selectează „Dezactivează”! Cobor şi eu într-o clipă!

Minciună. Mergea să-l ia pe tata, apoi plecau împreună la cină, ceea ce însemna că urma să-şi petreacă cel puţin douăzeci de minute cu machiajul, timp în care aş fi putut să pariez că-şi va scoate, practic, ochii cu aparatul de curbat genele.

— Las-o baltă! îmi strigă. Intră cu ID-ul meu!

— Ce parolă ai?

— Nifkin!

Frenchelle, dând târcoale înainte să tragă un pui de somn în coşuleţul ei, îşi săltă căpşorul şi mârâi. Am scris „Nifkin” şi ecranul se însufleţi. *Screen sau*erul mamei era cea mai recentă fotografie de-a mea de la şcoală. În colţul de sus al monitorului, o ciocolăţică dansatoare mă informa că mai rămăseseră 243 de zile până la repunerea în vânzare a fursecurilor făcute de cercetaşe.

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată, apoi m-am uitat la site-urile favorite: pagina admiratorilor seriei Lyla Dare, pagina Gossip. Aici, unul dintre titluri spunea „DEMASCAREA UNEI SCRIITOARE DE CĂRŢI PENTRU

FEMEIUŞTI!”, iar dedesubtul unei poze de-a maică-mii apărea următorul comentariu: „Credeam că gagicile care scriu romane din astea trebuie să arate bine”. Am tresărit şi am dat clic pe site-ul unui magazin virtual care vindea pantofi pentru persoanele cu artrită… apoi pe un articol despre părinţii ai căror nou-născuţi primiseră implanturi cu cipuri din silicon, pentru eventualitatea că vor fi răpiţi sau se pierdeau. Am deschis o pagină de Google şi am scris *„bat mitzvah” 9* „Iacov” şi „Esau”. După aceea, am tras iute cu ochiul la scări, m-am asigurat că apa încă mai curgea, am deschis o altă fereastră şi am dat clic pe „Istorie”. Computerul regurgită instantaneu toate paginile de internet pe care le vizitase mama în ultima săptămână.

În ultimele patruzeci şi opt de ore, se uitase pe o sută de site-uri ale admiratorilor Lylei Dare. M-am făcut mică, ştiind că trebuie să-şi fi căutat numele, în încercarea de a înţelege ce se întâmplase. Cel puţin site-ul acela de bârfe din Philadelphia renunţase temporar s-o mai includă printre subiectele principale, aruncând acum cu noroi într-o reporteră TV despre care hotărâseră că e prea grasă ca să prezinte ştiri din domeniul sănătăţii. Mama vizitase şi pagini despre *bar mitzvah* şi familii reunite şi se uitase după nişte rochii de seară la un magazin online. Dar locul unde-şi petrecuse marea majoritate a timpului era pagina organizaţiei Open Hearts Surrogacy Service.

Am mijit ochii, citind pe pagina de start. Scria *Vă rugăm introduceţi parola*. Am scris iarăşi „Nifkin” şi, o clipă mai târziu, ecranul îmi arăta poza unei femei brunete şi surâzătoare. „Bună, CANNIEGIRL70. BETSY82 şi-a actualizat prezentarea”. Am apăsat pe BETSY82, care, potrivit site-ului, era o femeie sănătoasă şi fericită, mamă a doi băieţi, deopotrivă dispusă şi capabilă să ajute un cuplu infertil să-şi împlinească visul.

— Joy?

Mama stătea în spatele meu, desculţă. Pe umerii

halatului îi picura apă din păr. Miji ochii, ca să vadă ce era pe monitor.

— Ce faci…?

— Ce-i asta? am întrebat, arătând spre fotografia femeii.

Vocea mea ricoşă din pereţi şi ferestre, bâzâindu-mi în aparatele din urechi. Mă simţeam monstruoasă, enormă, de parcă picioarele îmi erau prea mari ca să mai încapă în pantofi, iar trupul nu mai putea fi cuprins de haine.

Mâinile maică-mii se jucară nervoase cu reverele halatului de baie.

— Ce faci… cum de-ai…?

N-am putut s-o las să schimbe subiectul.

— Ce se întâmplă? am întrebat pe-un ton categoric şi-am închis laptopul înainte să-şi dea seama că mă uitasem la istoricul paginilor accesate. Tu şi tata veţi avea un copil?

— Păi… eu…

Se aşeză în fotoliul din colţ, care era plin până la refuz cu teancuri de cărţi şi ziare. Nu părea să le fi observat, după cum nu observase nici că se aşezase pe-o ediţie mare, cu copertă neagră, a unei cărţi cu Lyla Dare.

— Tatăl tău şi cu mine nu voiam să discutăm asta cu tine decât după ce lucrurile se mai mişcau puţin, îmi zise şi, exact în acel moment, toate piesele puzzle-ului se aranjară.

Asta nu era vreo închipuire. Chiar se întâmplă. Urmau să aibă un copil, copilul pe care-l aşteptaseră şi pe care-l doreau, un copil care va fi opusul meu.

— O să apelaţi la o mamă-surogat.

Eram ameţită şi-mi venea să vomit. Mi-am amintit de primul pasaj pe care-l ştersesem din Fetele curajoase nu plâng, în care Allie face testul de sarcină. Dacă e cap, am câştigat; dacă e pajură, am pierdut. O linie, Doamne, fă să fie o singură linie. O linie şi sunt salvată; două linii şi viaţa mea e terminată.

Acesta era adevărul şi era chiar acolo, pe monitorul laptopului. Indiferent ce spunea şi cât de des îmi repeta că sunt fericirea ei, adevărul era că nu mă dorise niciodată. Şi acum va avea încă un copil, un copil dorit, un copil cu bărbatul pe care îl iubea.

— Încă n-am stabilit nimic, zise ea, dar ştiam că era o minciună, încă una, care să pună vârf la muntele pe care mi-l îndrugase până atunci: *Bunicul tău n-a încercat niciodată să te vadă. Sigur că te-am dorit, Joy*.

M-am ridicat. Mama clipi spre mine total aiurea. Îşi curbase genele şi-şi dăduse cu rimei doar la un singur ochi, aşa că arăta ca un raton bizar.

— Nu e musai să rămân aici, să ştii.

Am rostit cuvintele ca din întâmplare, de parcă tocmai atunci îmi veniseră în minte, de parcă n-aş fi ştiut că o vor face să sufere.

Mă privi şocată.

— Poftim?

— Aş putea să locuiesc cu Bruce. Cu adevăratul meu tată.

Acum se uita la mine cu ochii larg deschişi. Cu fruntea plecată, îşi frângea mâinile în poală, dând impresia că nu voia decât să-şi strângă genunchii la piept şi să plângă. Îmi doream să-mi pot lua vorbele înapoi, dar era imposibil. Aşa că am adăugat:

— Zice întotdeauna că mă primeşte la el oricând am chef să merg. Aş putea să mă duc la şcoala unde învaţă Max şi Leo. O să-l sun chiar acum.

Pe chipul ei se ivi un zâmbet crispat.

— N-o să-ţi fie oare dor de untul de arahide?

Am privit-o cu răceală, iar ea a oftat.

— Joy, aş vrea să stau cu tine aici până dimineaţă şi să-ţi explic tot: despre pagina aia de internet, despre tata. Dar trebuie neapărat să merg la cina asta. E foarte importantă şi-am întârziat deja, şi…

— Fie. Du-te, i-am tăiat eu vorba.

Am clipit când a sărit de pe fotoliu, cu părul încă picurând de apă. Lumea păru să se cufunde în ceaţă. Asta nu trebuia să se întâmple şi nu asta ar fi trebuit să spună. Trebuia să spună *Nu* şi *Categoric nu*. Trebuia să spună *Nu-ţi voi permite* şi *Eşti pedepsită*, *Suntem părinţii tăi* şi *Locul tău e aici*. Poate că ar fi trebuit să şi plângă, să încerce să mă îmbrăţişeze, să mă întrebe la nesfârşit ce nu era în regulă, până când îi ziceam. Ar fi trebuit să sufere, aşa cum suferam eu.

În loc de asta, îşi răsuci părul în jurul mâinii şi îşi şterse machiajul de sub ochi cu vârful degetului.

— Trebuie… trebuie să plec, îmi zise. Trebuie să plec. Trebuie să mă întâlnesc cu tatăl tău. Trebuie să…

Cu o expresie aproape febrilă şi cu buzele tremurânde, se uită peste capul meu, la ceasul de la etaj.

— E mâncare în frigider. Fasole verde picantă, cum îţi place ţie. Tata şi cu mine vom fi înapoi până la zece, zece şi jumătate cel mai târziu, promit. Apoi, o să stăm de vorbă şi o să-ţi explic totul.

Mai aruncă o privire disperată pe deasupra mea, după care se puse în mişcare, ajungând rapid la trepte şi urcându-le câte două. Pe sub materialul halatului i se vedeau coapsele tremurânde.

M-am uitat lung la ea, cu gura căscată. Am aşteptat să coboare şi să-şi mai ceară scuze, să-mi spună toate amănuntele despre copil, în cazul în care exista unul. Dar, peste douăzeci de minute, se precipită pe scări, îmbrăcată într-o fustă albă de dantelă şi o bluză roz. Şi-a verificat rujul în oglindă şi şi-a luat poşeta.

— O să ne întoarcem repede şi o să putem vorbi despre toate.

Se aplecă să se încalţe, îşi luă poşeta, îmi aruncă încă o privire disperată, apoi înşfacă cheile şi ieşi în trombă pe uşă, lăsându-mă în urmă, mai şocată ca niciodată. Abia

când împlinisem treisprezece ani începuse să plece şi să mă lase acasă de una singură. Atunci când făcuse asta pentru prima oară, nici nu călcase dincolo de prag fără să-mi pună o mie de întrebări: *Ai mobilul la tine*? *Bateriile aparatelor sunt încărcate*? *Ţi-e foame*? *Ţi-e sete*? *Ai rezolvat cu temele*? M-am dus la fereastră, convinsă că va face cale întoarsă. Dar ea nu se opri din mers, nici măcar nu se uită în urmă, înaintând cu paşi repezi pe trotuar. Apoi trecu de colţul străzii şi dispăru.

Am rămas în biroul pustiu, în casa pustie, unde singurul sunet pe care-l auzeam erau bubuiturile inimii mele. M-am răsucit pe călcâie şi-am alergat la etaj. Bunica Andrey îmi cumpărase o valiză de ziua mea, roz şi cu fermoar, şi o mică trusă de cosmetice. Am pus bagajul pe pat şi l-am deschis, începând să îndes în el blugi, lenjerie, volumul din *Fetele curajoase nu plâng*, o poză cu mine şi Tamsin la Sesame Place, făcută când împlinisem şase ani, toate produsele din programul lui Jon Carame, plus placa de îndreptat părul şi periuţa de dinţi. Până am ajuns să trag fermoarul valizei, gâfâiam deja, iar Bruce nu răspundea la telefon. N-am lăsat niciun mesaj. *Bum-bum-bum*, se auzea în timp ce târam bagajul pe scări. *Nu-mi pasă*, *nu-mi pasă*, *nu-mi pasă*, îmi repetam în cap, la fiecare treaptă.

Douăzeci şi nouă

În marş forţat, am parcurs toate cele treizeci şi două de străzi care despart veranda noastră de Spitalul Universităţii Philadelphia. Eram atât de zguduită, că abia vedeam pe unde calc, atât de nefericită şi de confuză, încât nici n-am observat că băşica de pe călcâi se spărsese şi sângera sau că mă urcasem în liftul de serviciu, nu în cel obişnuit, aşa că am urcat spre biroul soţului meu în compania unui cadavru. Planul era ca Peter şi cu mine să ne întâlnim la şase, să petrecem cam un sfert de oră

verificând o listă cu întrebări pentru potenţială candidată, după care să luăm un taxi către Society Hill, unde ne aştepta cina.

— Aveţi o urgenţă medicală? mă întrebă făptura tinerică şi dulce aflată la recepţia Centrului de Boli Nutriţionale, în vreme ce intram şchiopătând, cu pantofii în mână.

Îngrijorarea de pe faţa tinerei îmi spunea, mai elocvent decât orice oglindă, că arătam îngrozitor.

— Nu, am spus, răsucindu-mi părul într-un coc improvizat. Nu, nu e vorba de nicio urgenţă. Am o întâlnire cu doctorul Krushelevansky, la ora şase.

Aruncă o privire sceptică peste orarul întins dinaintea ei:

— O să mai întârzie puţin…

Minunat, m-am gândit eu.

— O să aştept. Spuneţi-i că a venit Cannie.

Cina era abia la şapte. Ştia şi el ce importantă era; cu siguranţă va termina treaba până atunci. Am cerut un plasture, l-am lipit peste băşica supurândă de pe călcâi şi m-am trântit pe unul dintre noile scaune ale clinicii – fără braţe, pentru ca pacienţii mai corpolenţi să se simtă bine. Iată un adevărat semn al progresului, mi-am zis. Pe măsuţă se găsea un număr mototolit şi vechi de un an din *Ladies Home Journal*. Mi-am făcut vânt cu el de câteva ori, apoi m-am pus să citesc reţete de prăjituri care semănau cu ouăle de Paşte.

Femeia de lângă mine, care se revărsa peste marginile scaunului, se uită încruntată.

— Aţi venit la doctorul K?

Am dat din cap că da.

— Întârzie, mă lămuri femeia.

— E ocupat, am replicat eu.

— Ah, sigur. Ştiu asta.

Femeia îşi întinse picioarele în faţă, rotindu-şi

gleznele.

— Nu vă faceţi griji, eu am terminat. O aştept pe fiică-mea să mă ia. Oricum, nici nu m-aş duce la altcineva. Doctorul K. mi-a salvat viaţa.

— Serios?

Scaunele fără braţe reprezentau un pas pe calea cea bună, dar posterul acela idiot – pe care scria DAŢI JOS KILOGRAMELE, ZI DUPĂ ZI – era încă acolo, o relicvă din perioada în care eu însămi mă oferisem voluntar în programul experimental contra obezităţii. Fătuca slăbănoagă din posterul decolorat de soare ţopăia printr-un câmp de floarea soarelui şi părea depăşită de vremuri, în costumul ei mulat şi cu jambiere. De câte ori nu-i repetasem lui Peter că femeile grase nu vor considera această imagine încurajatoare? I-am spus că indiferent cât ai slăbi, ţi-e greu să te imaginezi îmbrăcând un costum mulat şi apărând în lume şi că sub nicio formă nu ai alerga în public, decât dacă ţi-ar fi viaţa în pericol.

— O, da, zise femeia de alături.

Îşi puse jos piciorul drept şi-l ridică pe cel stâng.

— Am făcut o operaţie în Mexic, spuse ea pe un ton care dintr-odată era foarte scăzut. Dar asigurarea medicală nu acoperea cheltuielile. Mi-au zis că nu eram destul de obeză. Auzi, nu sunt destul de obeză?! exclamă, uitându-se cu tristeţe la abdomen. Vă puteţi imagina aşa ceva? Le-am zis să-mi dea o lună şi câteva cutii de biscuiţi cu cremă, şi-om vedea noi pe urmă.

— Îhî, am aprobat-o eu.

Mi-am scos telefonul din geantă, ca să verific dacă aveam vreun apel nepreluat. Nu, nu aveam. M-am întrebat pe unde era Joy. La gara de pe Thirtieth Street? într-un tren spre New Jersey? în pragul casei lui Bruce şi Emily, bătând la uşă?

— Deci făcusem operaţia asta în Puerto Vallarta şi eram în avion, în drum spre casă, şi totul era bine şi

frumos, înţelegeţi? Mi se umflaseră puţin gleznele, dar mi-am zis că e normal…

Am încuviinţat şi-am deschis clapeta mobilului. GPS-ul îmi arăta că Joy era în camera de zi, şezând, probabil, în acelaşi loc unde-o lăsasem. Sau poate că vorbea la telefon, vărsându-şi amarul la urechea lui Bruce al ei, implorându-l s-o salveze din ghearele monstrului de maică-sa şi s-o ajute să-şi întâlnească bunicul, un om negreşit afectuos, de care fusese îndepărtată cu atâta cruzime. Mi-am strâns pleoapele şi m-am forţat să nu izbucnesc în plâns şi să rămân nemişcată, cu toate că nu voiam decât să sar de pe scaun, să cobor în goană scările şi să alerg înapoi acasă. Dar nu puteam face asta. Fuga nu era o opţiune. Nu puteam rata cina asta, era prea importantă. O să terminăm cât mai repede, fără să ne jignim invitata. Cine ştie, poate-o să cumpărăm nişte îngheţată cu lămâie de la Rita's. E preferata lui Joy. O s-o duc în camera de zi şi-o să-i explic totul cu calm, fie că vrea să mă asculte sau nu: despre mama-surogat, despre posibilitatea de a avea încă un copil, despre viaţa mea sexuală sau lipsa acesteia, din perioada liceului şi a facultăţii; o să-i spun adevărul despre Allie şi despre mine, ca şi despre tatăl meu. Deci am fost o tocilară nefericită şi nesigură de sine şi o mamă cu măsuri mai mari decât ale altora; soră-mea fusese la dezintoxicare, iar maică-mea avusese o întâlnire neobişnuită, într-o piscină cu apă caldă; tata îmi solicitase un împrumut de şase cifre. Existau pe lume şi situaţii mai grave. Nimeni nu e perfect. Cu siguranţă că Joy ştia asta deja.

— …mă trezesc şi sunt în agonie. „Sună la Urgenţe!” îi zic lui bărbatu-meu. Săracul de el era alb ca varul. N-a fost din capul locului de acord să fac operaţia asta. „Mănâncă şi tu mai puţin şi fă mai multă mişcare*, îmi tot zicea. De parcă asta ar ajuta! Deci sună la Urgenţe şi vine Salvarea, şi-apoi mă trezesc că…

Am încuviinţat şi-am oftat în punctele esenţiale ale

poveştii despre septicemie, ţesut necrozat şi operaţia salutară efectuată de soţul meu.

— Acum merge bine, spuse ea. Adică mi-au zis că merge încet şi constant, dar oamenii cu probleme după operaţia asta participă la aceleaşi şedinţe de terapie ca şi cei cu by-pass gastric. Se pare că medicii lor au mai mult noroc. Mă gândesc să-mi fac o operaţie de îndreptare.

Peter îşi iţi capul pe uşa cabinetului.

— Doamnă Lefferts? De ce n-aţi plecat încă?

Doamna Lefferts, fericita beneficiară a unei operaţii efectuate la sud de graniţă, îi comunică lui Peter că o aştepta pe fiică-sa. El dădu din cap că a înţeles, apoi îmi zâmbi:

— Suntem gata?

— Gata, am răspuns, ridicându-mă în picioare.

Doamna Lefferts se uită de la unul la celălalt şi întrebă:

— Dumneavoastră vă cunoaşteţi?

— Oarecum, am zis.

— E soţia mea, o lămuri Peter şi mă privi sever.

Femeia mă măsură de sus până jos.

— Aveţi mare noroc, îmi spuse, după care-şi luă geanta şi-i făcu semn pe fereastră fiicei ei.

Peste cinci minute, Peter şi cu mine coboram cu un lift fără cadavru, iar eu îl puneam la curent cu ultimele evenimente.

— Nu cred că se gândeşte serios să meargă la soţii Guberman, îmi spuse în vreme ce zoream pe Thirty-fourth Street, înconjuraţi de grupuri de studenţi dezgustător de tineri, care purtau sandale din piele cusute cu mărgele, obligatorii, practic, pentru oricine sub treizeci de ani.

— I-am zis c-o să-i fie dor de untul de arahide.

Un ciclist trecu vâjâind la câţiva centimetri de noi, strigând: „Pe stânga!”

— Trebuie s-o ducem la terapie. Sau s-o trimitem

într-o tabără din acelea de antrenament, din Wyoming.

— Cred că astea sunt doar pentru copiii care au probleme cu drogurile.

În faţa noastră, un taxi opri scrâşnind lângă trotuar. Peter ţinu uşa, iar eu m-am ghemuit la geam, în timp ce el îi dădea şoferului adresa.

— Faptul că a furat cardul de credit şi a plecat în alt stat fără ştirea noastră nu poate fi o bagatelă. O să-i caut un terapeut. Chiar mâine, la prima oră. Trebuie să stea de vorbă cu cineva.

Taxiul sălta pe Schuylkill, trecând pe lângă magazinele de covoare orientale, cafenelele şi casele din cărămidă roşie, cu uşi vopsite şi jardiniere pline cu flori, de pe South Street. Pe când traversam Twenty-third Street, m-am forţat să întreb:

— Crezi c-am greşit pentru că nu i-am spus despre…

Încă nu mă simţeam în stare să pronunţ cuvântul „copil”.

— …despre povestea cu mama-surogat? Sau pentru că i-am spus că tata n-a văzut-o niciodată? Nu, n-am greşit, am zis, înainte ca Peter să apuce să răspundă. Nu am greşit, pentru că taică-meu e nebun şi n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu Joy.

Peter îmi luă mâna.

— O să-i găsim neapărat un terapeut, dacă în felul ăsta te mai linişteşti. Dar o să fie totul bine. E adolescentă şi se poartă ca atare. Aşa se întâmplă cu toţi tinerii.

Am parcurs în trombă Broad Street, trecând pe sub sigla mare şi roşie a Universităţii de Arte, care se arcuia în jurul unei clădiri de pe colţ. Peter se uită la ceas şi-mi strânse mâna într-a lui, în vreme ce felinarele de pe trotuar se aprindeau unul câte unul.

— Deci ce-aş putea să vă zic?

BETSY82, al cărei nume real era Betsy

Bartlett, ne zâmbi de dincolo de faţa de masă albă ca

zăpada. Lumina lumânărilor îi scălda obrajii trandafirii şi se agăţa în lănţişorul de aur care lucea din scobitura gâtului. Avea părul castaniu şi buclat, ceva mai lung decât în fotografiile de pe internet, o frunte înaltă şi-un surâs relaxat.

Am ridicat paharul de sangria, străduindu-mă din răsputeri să alung senzaţia că eu şi Peter eram la un rendez-vous cu această asistentă medicală de treizeci şi doi de ani, deschisă şi sociabilă, pe care urma s-o angajăm ca mamă-surogat. După îndelungi discuţii, hotărâserăm s-o ducem pe Betsy la Amada, un restaurant de pe Chestnut Street care-mi plăcea foarte mult. Am făcut schimb de poze cu copiii noştri (adusesem una mai veche, în care Joy zâmbea), am vorbit despre vreme (umedă, ca de-obicei, cu ameninţări de furtună în fiecare seară), despre campania prezidenţială şi despre cel mai proaspăt scandal, având-o ca protagonistă pe-o starletă în fundul gol, care făcuse sex în public. Peter lipsise puţin, ca să vadă ce mai făcea Joy (era încă acasă) şi-mi făcu semn că totul era în regulă. Apoi am comandat o carafă de sangria albă, cu felii de piersică şi zmeură plutind la suprafaţă, plus vreo şase mici platouri: măsline prăjite, chifteluţe din carne de viţel, *queso* cu căpşuni în oţet balsamic, salată caldă de fasole, felii de brânză lucind în nuanţe de alb, alături de câteva linguriţe de miere şi gem. Betsy ciuguli de ici şi de colo, exclamând, din când în când, că mâncare ca asta nu găseşti în Horsham.

I-am cerut chelnerului să ne mai aducă pâine nedospită şi unt amestecat cu pudră de ardei roşu. Betsy zâmbi, aplecându-se către noi.

— Pun pariu că aveţi o grămadă de întrebări.

Adusesem cu mine o listă de vreo trei pagini, dar prima care mi-a venit în minte a fost doar:

— Cum de te-ai implicat în asta?

— Am vrut să ofer ceva în schimb, răspunse ea. Sunt

cu adevărat norocoasă: sunt sănătoasă, am o căsnicie reuşită, doi copii grozavi. Nu stăm pe un sac cu bani şi când ai un copil de opt ani şi-un altul de şase, nu prea mai rămâne vreme de voluntariat. Deci am decis că aceasta va fi contribuţia mea.

— A fost bizar? am întrebat-o.

— A fost puţin cam ciudat, zise. La primul copil – Eli îl cheamă – n-am fost prea sigură ce să le spun oamenilor şi ce nu şi cât din toată afacerea asta îi privea, de fapt, pe alţii. Băieţii s-au îngrijit de asta în locul meu, fireşte.

Zâmbi şi-şi ridică vocea, mimând-o pe cea a unui copil, şi ceva în expresia ei mă făcu să întrezăresc chipul fiului ei.

— „Mami are în burtică un copil care nu e al ei!”

— Şi lumea a acceptat asta pur şi simplu? întrebă Peter.

Betsy ridică din umeri.

— Dacă au avut vreo părere despre asta, mie nu mi-au spus-o niciodată în faţă.

— Dar după ce-ai născut? Ţi-a fost greu când a venit vremea să… adică, atunci când a trebuit să…

— Să renunţ la copil, mă completă ea, scuturând din cap. Ştiţi ceva? M-am gândit că-mi va fi greu, dar n-a fost aşa. M-am simţit… Se jucă puţin cu o scoică prin farfurie. Cred că m-am simţit mai degrabă ca o mătuşă, decât ca o mamă, dacă mă înţelegeţi. N-a fost chiar ca atunci când eşti babysitter, deşi am auzit că alte mame-surogat îşi descriu experienţa în felul ăsta. În cazul meu, a fost ca şi când mi s-ar fi încredinţat un copil pentru o perioadă determinată, după care, odată misiunea mea încheiată, copilul se întorcea la părinţii săi, iar eu la familia mea.

— Cred că cei doi taţi ţi-au fost foarte recunoscători, zise Peter.

— Au plâns, spuse Betsy.

Mi-am plecat privirile, dar ea se întinse şi-mi luă

mâna într-a ei.

— O, nu. Au fost lacrimi de fericire! Toţi cei de faţă plângeau! Când am văzut expresia de pe chipurile celor doi…

Mi-am şters şi eu ochii cu şervetul. Peter mă bătu uşor pe genunchi.

— Mă scuzaţi, am zis eu cu o voce scăzută.

Îmi venise în minte momentul în care asistentele mi-o aduseseră pe Joy. Eram prea ameţită şi uimită ca să pot face altceva decât să-mi iau în braţe fiica – un pachet pe care nu-l comandasem, un cadou total neaşteptat.

Betsy îmi strânse mâna.

— Ştiţi, zise ea sfioasă, nu eram sigură dacă să spun sau nu ceva, dar v-am citit cartea.

Asta mi-a oprit lacrimile.

— Da?

— Îhî. Când eram la liceu. Părinţii mei tocmai treceau printr-un proces de divorţ; apoi, soră-mea mai mare a venit acasă de la facultate cu o iubită. Tata n-a reacţionat prea bine. Nu mai citisem niciodată o carte despre chestii de-astea. Îmi imaginam că eram singura de pe lume care avea pe cineva care, într-o bună zi, se trezeşte spunând: „Ştii, sunt cu totul altfel decât ţi-ai imaginat!”. Ridică paharul de sangria. Simţeam că nu puteam spune nimănui despre asta. În ce mă priveşte, cartea dumneavoastră a venit la ţanc.

— Vai, mulţumesc. Sunt…

M-am întins să-mi iau paharul. N-am ştiut niciodată ce să zic atunci când oamenii voiau să discute despre roman. Dându-şi seama că nu eram în largul meu, Peter îi umplu paharul lui Betsy, apoi pe-al meu.

— Ce-am putea să-ţi spunem despre noi?

În timp ce ei vorbeau, mi-am netezit iarăşi şervetul în poală şi m-am gândit că, dacă am fi fost într-adevăr la un rendez-vous, atunci ar fi fost unul reuşit, în urma căruia

niciunul dintre noi n-ar fi stat acasă frângându-şi mâinile şi aşteptând un telefon despre care ştia că nu va mai veni. *Un copil*, mi-am zis în gând. Un băieţel, pentru că, deşi n-aş fi putut spune cum, ştiam că asta vom primi. Mi s-au umplut iar ochii de lacrimi, amintindu-mi dulcea, unica povară a unui nou-născut în braţele mele, mirosul de săpun şi bumbac cald, pumnişorul nu mai greu decât o pană, atingându-mi obrazul. Un frăţior perfect pentru fetiţa mea cea perfectă, dar dificilă.

Treizeci

Stăteam pe canapea cu valiza între picioare şi cu telefonul mobil în mână. Era opt şi douăzeci şi şapte de minute. Mama plecase de două ore.

Mi-am pus telefonul în buzunar şi-am început să răsucesc franjurile şalului tricotat pe care-l ţineam în poală. Aş fi putut să iau un taxi până la gară şi să mă duc pur şi simplu acasă la Bruce, aşa cum ameninţasem că voi face, numai că Bruce nu răspundea la telefon, iar eu nu voiam să aterizez în New Jersey în miez de noapte, fără să am unde să dorm. Am gemut şi-am ridicat iar clapeta mobilului. N-aveam pe cine să sun. Viaţa mea era distrusă. Mama era o mincinoasă, părinţii mei unelteau în secret să mai facă un copil, ceremonia de *bat mitzvah* a lui Amber era chiar în dimineaţa următoare, iar eu nu aveam nicio rochie cu care să mă îmbrac.

M-am uitat lung la ecranul gol al telefonului. Mătuşa Elle? Samantha? Bunica? Niciuna dintre ele nu-mi părea de încredere.

— Vreau să fug de acasă, am zis cu voce tare în încăperea goală, chiar în clipa în care telefonul începu să-mi vibreze în mâini.

Pe ecran scria MAMA, aşa că am băgat telefonul în buzunar fără să răspund. Odată, tata mă dusese la circ. Îmi aminteam mirosul de floricele de porumb şi rumeguş.

Acrobata de la trapez era foarte frumoasă în costumul mulat, cu steluţe roz şi argintii. Atârna deasupra capetelor noastre, strălucind ca un înger, şi se tot rotea şi se contorsiona.

În mintea mea prinse a se contura un plan – confuz şi poate chiar imposibil, dar era totuşi un plan. M-am dus până la piciorul scărilor, unde mă aştepta valiza. Aveam nevoie de bani… un bilet de avion… dar, dacă planul ar fi funcţionat, aş fi băgat-o în sperieţi pe mama. Aş fi făcut-o să regrete. Poate aş fi aflat chiar de la sursă povestea pe care nimeni nu voia să mi-o spună. *Veţi fi responsabili pentru propria persoană*, ne zisese doamna de la seminarul despre familia unită, şi, dacă-mi izbutea planul, aceasta avea să fie suprema dovadă că sunt un adult, o persoană care obţine ceea ce vrea fără a primi ajutor. În plus, mă voi încadra în tradiţia familiei. Mama sau „Allie” fugise la Los Angeles. Bruce fugise la Amsterdam. Puteam şi eu să fug.

Am închis clapeta mobilului şi l-am îndesat adânc sub una dintre pernele canapelei. Apoi am alergat în biroul maică-mii şi am scormonit prin sertare până ce-am dat de ce căutam. Mi-am înşfăcat valiza, am încuiat uşa în urma mea şi-am pornit-o în grabă către South Street, de unde puteam să iau un taxi.

Peste zece minute, mi-am ţinut respiraţia şi-am apăsat pe butonul soneriei familiei Marmer. Dacă răspundea doamna Marmer, era de rău. Dacă răspundea Tamsin, era chiar mai rău. Dar am avut noroc şi-a răspuns Todd. S-a uitat la mine, printre şuviţele de păr care-i cădeau pe fruntea înaltă.

— Eşti doamna de la Avon? întrebă el.

— Pot să intru? am şoptit.

Todd ridică din sprâncenele fân arcuite.

— Fugi de mâna lungă a legii? Te ascunzi de sticleţi?

— Nu ştiu ce înseamnă asta, am zis. Tamsin e acasă?

Todd deschise uşa, luă valiza şi arătă către scări. În

timp ce le urcam cu încetinitorul, mi s-a părut că se întind pe-un kilometru. Camera lui Tamsin era la capătul holului. Uşa era închisă. Mi-am ţinut răsuflarea şi-am bătut.

— Sunt Joy, am zis înainte ca ea să răspundă. Pot să intru?

O clipă nu se auzi decât tăcerea şi eram sigură că mă va refuza sau că nu va răspunde deloc. După un minut, am auzit scârţâitul unor arcuri de pat, apoi se deschise uşa. Tamsin rămase în prag, holbându-se la mine.

— Salut, am zis.

Tamsin purta o bluză de trening albă, veche şi pantaloni de pijama. Se balansă de pe un picior desculţ pe celălalt şi, privind în jos, am zărit nişte ojă roz sclipind de pe unghiile de la picioare. *Când se dăduse cu ojă*? m-am mirat în gând. *Şi de ce*? *Oare încerca în secret să arate ca Amber*, *dar într-un mod discret*? Unghiile acelea roz, sclipind la extremitatea picioarelor ei lungi şi albe, îmi frânseră inima.

— Ce vrei? mă întrebă Tamsin.

Mă uitam la ea, încercând să găsesc un răspuns, când Tamsin oftă, deschise larg uşa şi se târî înapoi în pat.

Dormitorul lui Tamsin e mic şi pare chiar mai mic din pricină că fiecare centimetru de perete este acoperit cu poze: imagini mărite din romanele ei ilustrate, desene în care fete obişnuite împrumută calităţi de la supereroi. Pe unele din ele le recunoşteam din cărţile pe care le tot citea: *Summer Blonde*, *Plain J.A.N.E*, *Fun Home* şi *Ghost World*. Pe altele le desenase chiar ea. Un desen ne înfăţişa pe toţi trei şezând înşiraţi pe o bancă şi ţinând în poală pachetele cu mâncare, iar altul ne arăta pe mine şi pe Amber Gross în chip de gemene, dar de două ori mai mari decât în realitate, mergând pe holul de la Philadelphia Academy cu părul îndreptat cu placa fluturând în urma noastră.

Tamsin băgă de seamă încotro mă holbam şi încercă

să se aşeze între mine şi poză.

— Arăt de parcă aş fi Lyla Dare, am zis.

Nu prea ştiam cum să exprim ceea ce gândeam cu adevărat, anume că Amber şi cu mine păream aproape ameninţătoare, două creaturi înalte, puternice şi nemiloase care-ar fi călcat în picioare pe oricine le-ar fi stat în cale.

Tamsin îşi înclină capul pe un umăr, într-un gest care nu era tocmai o ridicare din umeri.

— Ce-i în valiză?

— Plec, am zis.

Nu fusesem sigură că era adevărat până ce nu rostisem cuvintele şi, odată ce le spusesem cu voce tare, tăiasem orice cale de întoarcere.

— O să pierzi *bat mitzvah*-ul lui Amber.

— Nu-mi pasă.

Tamsin se întoarse cu faţa la perete, la desenele de pe el.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă. De ce-ai venit aici? Tonul vocii ei nu era prea prietenos. Amber nu mai vrea să ştie de tine?

— Nu, am izbucnit eu. Uite ce e, las-o moartă. M-am aplecat şi-am apucat minerul bagajului. N-ar fi trebuit să vin aici, am mormăit şi aproape că ajunsesem la uşă, când Tamsin zise:

— De ce-ai nevoie?

Se aşeză pe pat. Vara trecută, cususerăm la pătura cu modele roz şi roşii petice divers colorate, decupaje de la blugii care ne rămăseseră mici şi bucăţi din robele vechi pe care le îmbrăcam la cor.

— O favoare. Una foarte mare.

M-am aşezat şi eu pe pat, în faţa ei.

— Zi.

Smuci fermoarul de la bluză, îşi aruncă părul pe spate şi arboră o expresie serioasă.

— Dacă aş vrea să mă duc la Los Angeles de una

singură, fără să ştie ai mei, crezi că aş putea?

— Ai fost invitată la altă petrecere de *bar mitzvah*? mă întrebă Tamsin.

— Nu, e… E vorba de altceva. De bunicul meu. Tatăl maică-mii. I-am trimis un e-mail şi aş vrea să merg să-l cunosc.

Laptopul ei era închis şi aşezat pe noptieră, lângă veioza pe care o împodobise cu capace de sticlă roşii şi aurii, lipite rânduri-rânduri în partea de jos. Se întinse după laptop şi-l deschise.

— Unde-o să stai? La Maxi Ryder?

— Nu! Nu, ea nu trebuie să afle. Nu trebuie să afle nimeni. O să stau la hotel.

Rostogoleam valiza încoace şi-ncolo cu vârful piciorului. Entuziasmul meu creştea tot mai mult şi mă furnicau deja buricele degetelor.

— Îţi ajung banii pentru asta? se interesă Tamsin.

— Nu. Dar uite ce am.

Am băgat mâna în buzunar şi-am scos ce luasem din biroul mamei, adică un card de credit pe care nu-l folosise niciodată, pe care nici măcar nu-l activase, încă nedesfăcut din plicul greu, crem, lipit de o coală pătrată pe care scria cu litere aurii BINE AŢI VENIT LA WHITE CÂRD. I-am întins plicul lui Tamsin, care se uită lung la el, apoi la mine.

— Ai un White Cârd?

— E al maică-mii, dar n-a fost niciodată activat. Probabil că n-o să meargă. Eu doar…

— Stai puţin.

Tamsin luă repede laptopul şi degetele-i fine începură să danseze pe tastatură.

— Verific pe Wikipedia… OK, zice că White Card-urile nu expiră niciodată. Beneficiază de perioade de utilizare nelimitate, fără limite de creditare, îţi dau automat dreptul la reduceri pe şaptesprezece linii aeriene, la şaizeci şi trei

de lanţuri hoteliere din întreaga lume…

— Şi cum îl activez?

— Probabil că vei avea nevoie de numărul de asigurări sociale al mamei tale şi de data naşterii.

— Le ştiu.

Tamsin se holbă la mine.

— Ştii numărul de asigurări sociale al maică-tii?

Am zâmbit superior.

— Ia uite!

În sfârşit, paranoia maică-mii legată de protecţia mea se dovedea de folos. În buzunarul din faţă al rucsacului, unde mă obligase să-l car de ani de zile, era cârdul meu medical, cu numele, data naşterii, adresa, starea de sănătate, informaţii despre asigurări şi toate datele părinţilor mei, inclusiv datele de naştere şi numerele de asigurări sociale. Tamsin îl privi lung vreme de-un minut, apoi scutură din cap.

— Frăţioare, ce bine că nu l-ai pierdut! E practic o invitaţie oficială la furt de identitate.

I-am îndepărtat grijile cu o fluturare a mâinii.

— S-ar putea să mai ai nevoie de ceva, zise ea. Ceva ce nimeni în afară de ea n-ar avea de unde să ştie. De pildă, numele animalului de companie sau numele de fată al mamei ei.

— Poate-l ghicesc, am zis, cu inima zvârcolindu-mi-se în gât.

Nifkin, m-am gândit. Cuvântul magic era „Nifkin.

— Atunci, formezi doar numărul de pe spate, activezi cârdul şi, potrivit celor scrise aici… I-am auzit degetele ţăcănind pe taste. Vei fi conectată la custodele personal.

— Bun, am izbucnit eu. Minunat! Mulţumesc, Tamsin! Serios, îţi mulţumesc din suflet!

Todd ne aduse telefonul, cărându-l ceremonios până în dormitor şi aşezându-l pe pat între noi, ca pe un totem, după care se întoarse la maratonul săptămânal de emisiuni

Project Runaway. Tamsin şi cu mine şedeam faţă în faţă, cu picioarele încrucişate, eu cu White Card-ul în poală, Tamsin cu spatele la perete şi, în braţe, cu o listă de lucruri de care-aş fi putut avea nevoie: adresele anterioare, numere de asigurări sociale, numele de familie al bunicăi Ann, parola „Nifkin”.

La ora nouă şi jumătate, după ce sunasem la numărul verde şi introdusesem numărul cârdului, mă aşteptasem să-mi răspundă un computer, dar m-am trezit că-mi vorbea o femeie cu voce blândă.

— Bună seara, doamnă Shapiro. Mă numesc Riley. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună! Am… ăăă, nu mi-am activat cârdul, am zis.

— Cârdul a fost activat când aţi semnat pentru eliberarea lui, spuse Riley. Cu toate acestea, din motive de securitate, îmi puteţi spune numărul de telefon de acasă şi numărul de asigurări sociale?

Le-am spus dintr-o suflare, fericită, pentru prima dată în viaţă, că aveam o voce guturală, pentru că, graţie ei, păream mai în vârstă decât eram de fapt. Tamsin, care citea numerele peste umărul meu, îmi făcu semn că mă descurcasem de minune.

— Data dumneavoastră de naştere?

Mi se chirci inima în piept, căci, într-un moment de panică, nu găseam datele pe cârdul medical. Tamsin mi le arătă cu degetul, iar eu le-am citit la telefon, răsuflând uşurată când Riley le acceptă fără să comenteze.

— Cu ce vă pot fi de folos în seara aceasta?

— Aş vrea să aranjez călătoria fiicei mele, Joy Krushelevansky, la Los Angeles, pentru mâine-dimineaţă.

— Va fi neînsoţită? întrebă Riley.

— Da.

— Are treisprezece ani?

— Da.

De unde ştie asta? am mimat întrebarea către

Tamsin, dar ea săltă din umeri.

— Îi putem lua bilet la categoria „Minor neînsoţit”, dacă doriţi. Cele mai multe linii aeriene oferă această posibilitate persoanelor care au treisprezece ani sau mai mult. De asemenea, am putea să-i luăm un bilet obişnuit, într-o cursă directă.

— Atunci, haideţi să facem aşa.

— Cu plăcere.

Era oare chiar atât de simplu? m-am mirat eu în gând, în vreme ce Riley turuia orele de la care se putea pleca dimineaţă. Am rezervat un bilet dus pentru o cursă care decola la zece dimineaţa. Mi-am zis că restul, adică felul în care mă voi întoarce în Philadelphia, îl voi hotărî după ce ajung.

— Fireşte că biletul vă conferă dreptul la o promovare automată în cadrul serviciului nostru, preciză Riley. Dumneavoastră veţi avea nevoie de bilete?

Mi-a luat cam un minut să-mi dau seama că persoana căreia-şi închipuia că i se adresează cu „dumneavoastră” era mama, nu eu.

— Eu… ăăă, nu. Voi călători la Los Angeles cândva, în săptămâna asta. Am un scenariu acolo, pe care-l…

Era un cuvânt pentru asta. Dar care era cuvântul, oare?

— Prelucrez! şopti Tamsin.

— Pe care-l prelucrez! am repetat. Deci biletul e numai pentru Joy. De asemenea, trebuie să se poată caza singură la un hotel, pentru că nu sunt sigură ce program voi avea mâine. îi voi da cârdul, fireşte…

— Vă veţi întâlni acolo? mă întrerupse Riley cu vocea ei suavă. Motivul întrebării mele este acela că, din păcate, majoritatea hotelurilor nu permit minorilor să se cazeze neînsoţiţi.

— Aăă… Păi, în cele din urmă o să ajung şi eu.

— Voi nota asta în dosar şi voi înştiinţa hotelul. Ne

puteţi da un număr de telefon la care să fiţi contactată?

Am spus numărul lui Tamsin.

— Joy are vreun act de identitate?

— Am… Adică, am pentru ea un paşaport. Am un paşaport pe numele ei.

Tamsin îmi făcea semne disperate să mă opresc. O sfeclisem. Poate că Riley va crede că engleza nu era limba mea maternă sau că suferisem un traumatism cerebral de când îmi luasem cardul de credit.

— Voi telefona la hotel pentru a-i înştiinţa pe cei de acolo.

Riley se opri puţin.

— Sunt convinsă că Joy este o tânără responsabilă. Am dreptate?

— O, fireşte.

— Mai aveţi nevoie de ceva? O maşină cu şofer care s-o ia pe Joy de la aeroport?

— Sigur, am zis plină de a vânt. Sigur, de ce nu?

Şi să-l găsească şi pe bunicul! Poate că personalul de la White Cârd putea să dea de el. Poate că nimic nu le era imposibil.

— Cu plăcere.

Am închis telefonul şi i-am zâmbit lui Tamsin cu gura până la urechi. Ea îşi plecă ochii, fără să mă privească.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

M-am uitat atent la ea şi-am aşteptat. Într-un final, zise:

— Ştii articolul ăla de pe internet, în care se spune că mama ta e autoarea seriei Lyla Dare?

Am dat din cap că da. Tamsin făcu o pauză.

— Ei bine, eu le-am spus.

— Tu? am întrebat, holbându-mă la ea. De ce?

— Eram foarte furioasă pe tine, spuse Tamsin cu o voce tristă. Îmi tot dădeai papucii ca să stai cu Amber. Aşa

că am găsit o pagină de internet unde puteai să trimiţi un pont anonim. Acum, vocea aproape că i se redusese la o şoaptă. Am crezut c-o vei bănui pe Amber şi-o să fii iar prietena mea.

— Dar am fost dintotdeauna prietena ta!

Imediat ce-am rostit cuvintele astea, am ştiut că nu erau adevărate… sau cel puţin asta se înţelegea din expresia lui Tamsin, care refuza să le creadă.

— Şi Amber? mă întrebă.

— E OK. Ştii tu, dacă eşti amatoare de discuţii despre rochii şi culori de feţe de masă.

Tamsin râse puţin, apoi se uită la mine.

— Îmi pare sincer rău, zise oftând. Probabil că ar trebui să-i mărturisesc şi mamei tale.

— Nu te mai gândi la ea deocamdată.

Am sărit din pat, direct la valiză.

— Trebuie să discutăm despre ziua de mâine.

Mi-am îndesat cu grijă cârdul în rucsac, apoi

Tamsin şi cu mine ne-am dus să-l smulgem pe Todd din faţa televizorului, pentru o consultaţie în materie de modă şi arta împachetării, ca să ne printeze adrese şi hărţi şi tot ce mai aveam nevoie pentru călătorie.

Treizeci şi unu

— A dispărut?

Vocea lui Bruce suna impasibil, dar mi s-a părut că simt o nuanţă de dispreţ pândind dindărătul întrebării. Era sâmbătă seara, la ora şase, iar eu patrulam în sus şi-n jos în faţa restaurantului Four Seasons, cu telefonul mobil lipit de ureche, traversând înnebunită prin trafic, aruncându-mă dinaintea maşinilor unor necunoscuţi şi a taxiurilor, smucindu-le uşile şi urlând: „Unde e fiica mea?”

Grupuri de invitaţi, bărbaţi în frac şi femei în ţinute de seară, se scurgeau pe lângă mine, croindu-şi drum către covorul roşu care se întindea până la uşile încadrate de

două statui Oscar aurii, gonflabile şi înalte de trei metri. Vreo şase fotografi – cărora, mi-am zis eu, li se dăduseră instrucţiuni să se poarte ca nişte paparazzi – declanşară bliţurile şi începură să strige numele invitaţilor adolescenţi:

— Madison! Madison, pe-aici, te rugăm!

— Un zâmbet, te rugăm, Gavin!

M-am urcat pe jumătate pe-un ghiveci imens, plin cu petunii, şi-am urlat ca să acopăr vacarmul, încercând să îi explic situaţia:

— Am crezut că poate a venit la voi.

Cu o seară înainte, eu şi Peter ne întorseserăm acasă de la cină şi găsiserăm casa goală. Printr-un mesaj foarte concis, lăsat pe numărul de-acasă, Joy ne informa că-şi va petrece noaptea la Tamsin.

Sunaserăm la soţii Marmer şi Shari îmi confirmase veselă:

— Da, sunt sus. Se uită iarăşi la *High School Musical*.

O rugasem s-o pună pe Joy să mă sune a doua zi de dimineaţă, dar nu mă îngrijorasem prea tare când nu primisem nicio veste de la ea. Ceremonia de *bat mitzvah* a lui Amber era fixată la ora zece. Poate că Joy dormise mai mult şi trebuia să se grăbească într-acolo, iar la sinagogă ştia, fireşte, că trebuie să-ţi închizi telefonul mobil.

Am sunat-o la prânz şi-am fost direcţionată către căsuţa vocală, unde am lăsat un mesaj rugând-o să mă sune. Am mai sunat o dată la unu, apoi la două. Tot nimic. La două, am telefonat la familia Marmer.

— Nu, scuze, dar a plecat de-aici la prima oră, îmi spusese Shari.

Când am cerut să mi-o dea pe Tamsin, simţeam deja că intru în panică.

— N-am mai văzut-o de azi-dimineaţă, îmi confirmase prietena cea mai bună a fiicei mele.

— Ai cumva idee pe unde-ar putea fi? am întrebat.

Dacă până acum îngrijorarea fusese o simplă gâdilătură în piept, acum devenea un sentiment tot mai palpabil, o creatură vie care mi se răsucea în măruntaie, dându-mi o senzaţie de panică şi de rău.

— Poate că e cu Amber sau cu Tara sau cu Sasha, sugerase Tamsin. Şi-apoi, mai e şi petrecerea de diseară.

Amber. *Tara*. *Sasha*, am mâzgălit eu cele trei nume. Am scormonit prin sertarul biroului, în căutarea cărţii de telefon a clasei. De la trei la patru şi jumătate, am sunat la toată lumea – mame, taţi, mame vitrege, taţi vitregi –, pe numere de mobil şi de fix. La Amber n-a răspuns nimeni. Tara mi-a spus că n-o văzuse pe Joy la slujba religioasă, dar că „erau vreo şaizeci de copii acolo, aşa că e posibil să se fi aşezat în altă parte”. La Philadelphia Academy studiau trei fete cu numele Sasha. Fiica mea nu era la niciuna dintre ele, iar a treia Sasha – cea la care trebuia, de fapt, să sun – nu o văzuse nici ea pe Joy la sinagogă.

Am inspirat adânc, simţindu-mi gâtul ca o ţeavă neîncăpătoare. M-am întors către Peter, care stătea în prag cu mâinile în buzunare şi încruntat.

— Cred c-ar trebui să sunăm la poliţie, am zis.

— De cât timp lipseşte? Cam de şase ore, nu? zise el. Nu cred că ne vor lua în serios.

— Dar are treisprezece ani, am protestat eu. O să-i oblig să ne ia în serios.

M-am uitat la el insistent, aşteptând să-mi spună să nu mă panichez şi că era ceva normal. Aproape că am leşinat, recunoscătoare, la picioarele lui când a zis:

— Ştii ce? Petrecerea e la şase. O să mergem la Four Seasons şi-o să ne uităm după ea până apare.

— O, Doamne, o să-i placă la nebunie chestia asta, am mormăit, imaginându-mi expresia de pe chipul lui Joy la vederea părinţilor ei care se aţin pe la uşa celei mai tari petreceri de *bat mitzvah* din oraş. Dar o merită din plin, am adăugat în grabă.

În următoarele trei ore m-am tot agitat, rearanjând vitrina cu porţelanuri, deşi nu era nevoie, transplantând crini în grădină, dându-mă cu ruj şi îndreptându-mi părul cu placa. Îmi ziceam că Joy va fi şi aşa destul de jenată să dea peste noi acolo, ca să mai pun şi eu paie pe foc, arătând ca scoasă din şanţ.

La şase fix, eram instalaţi pe trotuarul de peste drum de hotel. La şase şi jumătate, toţi musafirii intraseră în clădire, falşii paparazzi îşi strânseseră aparatele foto, iar noi nu zăriserăm nici urmă de Joy.

— Vin imediat, zise Peter.

Cu inima bătându-mi ca un ciocan, l-am privit cum trece în fugă strada. S-a înapoiat într-un minut, încruntat şi ţinând ceva în mână: un mic fragment de peliculă, cu numele lui Joy pe el.

— E invitaţia ei, îmi spuse, fără a se osteni să-mi precizeze un fapt evident, anume că Joy nu era la petrecere.

M-am legănat înainte şi-napoi pe marginea ghiveciului, cu braţele strânse la piept. Apoi am scos mobilul şi-am sunat-o pe Elle. Nimic. L-am sunat şi pe Josh. Idem. Am format numărul maică-mii.

— „Bună ziua, aţi sunat la Ann şi Mona Shapiro-Pasternak”, îmi răsună în ureche vocea calmă a mamei.

Am clătinat din cap, în vreme ce un musafir întârziat, o fată cu rochie mulată şi decupată la şold şi la spate, sărea dintr-un taxi şi intra grăbită pe uşă. Oare când se hotărâseră să-şi treacă numele cu liniuţă? Nu avuseseră nicio ceremonie oficială, iar dacă maică-mea avea de gând să se căsătorească, ar fi trebuit să comande măcar un platou de cruditătţi.

— „Momentan, niciuna dintre noi nu vă poate răspunde”.

Căsuţa vocală îmi oferi o grămadă de opţiuni: dacă apăsam 1, puteam să las un mesaj pentru Mona; dacă

apăsam 2, puteam lăsa un mesaj pentru Ann; dacă apăsam 3, puteam să las un mesaj pentru ambele; iar dacă apăsam 4, puteam lăsa un mesaj pentru Casa Albă, în care să vorbesc despre demnitatea şi respectul ce trebuie acordat familiilor homosexuale. Am ales să închid şi-am sunat pe mobilul maică-mii.

— Ai vreo veste de la Joy?

Pe fundal, se auzeau scandări.

— Ce? zbieră mama.

— JOY! am urlat şi eu, ca să acopăr tărăboiul protestatarilor. JOY A DISPĂRUT!

— Stai aşa, trebuie să ajung într-un loc mai liniştit.

Se auzi un sunet înfundat – mama îşi pusese mobilul în buzunar, am presupus eu. Mi-am înfipt unghiile în palmă.

— Alo? Cannie? Mă auzi? Sunt într-o cafenea.

— Unde e cafeneaua asta?

— În Washington. Mona şi cu mine suntem la un marş pentru dreptate.

Dreptate pentru cine? Lasă asta acum.

— Noaptea trecută, Joy a dormit la Tamsin acasă. Trebuia să mă sune azi-dimineaţă, dar n-am primit niciun telefon. Şi era invitată la o petrecere de *bat mitzvah*, dar n-a apărut, iar eu nu ştiu unde este!

— Oh, zise mama. Păi, hai să ne gândim puţin. Aici, cu noi, nu este şi nici n-am vorbit cu ea azi. Unde bănuieşti că s-ar fi putut duce?

— Nu *ştiu*, am zis eu.

— Hmm, îngână ea şi făcu o scurtă pauză. Crezi că povestea asta are vreo legătură cu taică-tău?

— Am sunat deja la Bruce şi-a zis că…

— Nu tatăl ei, mă opri mama. Tatăl tău.

Am îngheţat.

— Nu se poate, am spus, dar, instantaneu, mi-am dat seama că n-aş fi crezut nici că Joy e în stare să meargă

singură până în New Jersey sau să fure carduri de credit, dar se descurcase de minune în ambele cazuri.

Când mama a deschis iarăşi gura, vocea ei suna foarte blând.

— Cred că mă îndrept spre casă, unde o să aştept să primesc veşti de la vreunul dintre ei. Sau vrei să vin la voi?

M-am sprijinit de dubiţă, căci îmi venea să vomit.

— Ai vreun număr de mobil de-al… de-al…

— Am numărul avocatului lui, spuse mama. Nu ştiu dacă o să-l găsesc sâmbătă seara, dar voi încerca.

I-am promis că sun de îndată ce am veşti, apoi am închis. Peter se uită la mine nerăbdător. Am clătinat din cap şi-am format iar numărul lui Bruce.

— Casa Guberman.

— Bună, Emily, am zis cât mai amabil. Candace Shapiro la telefon. Bruce e acolo?

— A dispărut Joy? mă întrebă ea.

— Aş putea vorbi cu Bruce? am repetat.

Am auzit-o oftând, înainte ca Bruce să ia receptorul.

— Candace?

— Ai aflat ceva?

— Nu, nimic deocamdată.

Când vorbi din nou, tonul îi era mai blând.

— Ce-ar trebui să facem?

Am simţit că mă podidesc lacrimile la auzul neaşteptatei sale compasiuni şi amintindu-mi că, odată, noi fuseserăm o singură fiinţă.

— V-aţi certat? mă întrebă el. Se întâmplă ceva la voi?

— E furioasă, am zis. Uite, dac-ai vrea să-ţi ţii mobilul deschis, ştii tu, în caz că te sună Joy…

— Aşa voi face. O clipă, rămase tăcut. Cannie, îmi pare tare rău.

— Nu e vina ta, am zis, ştergându-mi ochii. Te sun de-ndată ce aflu ceva.

— Voi face la fel.

Mi-am îndesat telefonul în buzunar. Peter mă lăsă acasă şi se duse pe la şcoală, la cafenelele din zonă, la librărie şi la Casa Ronald McDonald. Am scos cartea de telefon a clasei lui Joy din sertarul biroului şi-am început să sun pe la toate familiile care aveau copii în clasă cu ea, întrebându-i dacă au văzut-o, dacă au vorbit cu ea, dacă ştiau pe unde-ar putea să fie.

Treizeci şi doi

Am coborât din avion pe aeroportul luminos şi vuind de activitate din Los Angeles. Într-o mină, alunecoasă din cauza transpiraţiei, strângeam zdravăn minerul valizei, încă nevenindu-mi să cred că reuşisem, că ajunsesem la destinaţie.

Avionul meu, programat să decoleze la ora zece, întârziase două ore şi-mi petrecusem fiecare dintre aceste o sută douăzeci de minute în zona de aşteptare, de parcă, în orice clipă, maică-mea ar fi putut să năvălească de după colţ sau aş fi putut fi luată de poliţie. În cele din urmă, ne-am urcat la bord. Mi-am ocupat locul, am fixat centura de siguranţă şi-am rămas în aşteptare, uitându-mă ţintă înainte, în vreme ce bărbatul de pe scaunul de la margine mă privea amuzat. După ce-şi termină cocteilul, puse jos paharul de plastic gol şi mă bătu pe umăr.

— Am mai auzit de oameni care se tem de zbor, dar care-i povestea cu tine? Ţi-e frică de decolare?

— Ceva de genul ăsta, am zis şi mi-am forţat mâinile să se relaxeze pe braţele scaunului, în timp ce restul pasagerilor defilau pe lângă noi.

Am rămas blocaţi pe pistă încă vreo douăzeci de minute şi, de câte ori căpitanul venea să ne anunţe încă o mică întârziere, eram convinsă că motivul era că maică-mea aflase unde sunt şi încotro mă îndrept.

De dimineaţă, plecasem de la Tamsin şi Todd pe la

opt, înainte ca părinţii lor să se trezească, şi luasem un taxi până la aeroport, îmbrăcată într-o ţinută pe care Todd mi-o alesese din dulapul doamnei Marmer. În timp ce Tamsin stătea la uşa dormitorului, ţinând de şase, Todd inspectase toate rochiile, fustele şi puloverele maică-sii. Unele dintre ele nu fuseseră nici măcar scoase din pungile de plastic, iar etichetele de preţ încă mai atârnau de ele. Todd îmi alesese o pereche de blugi negri drepţi („Pantalonii evazaţi sunt prea *trendy*”), un tricou crem simplu şi o jachetă tricotată cafeniu închis, dimpreună cu un colier de mărgele din argint.

— Nu pot să iau bijuteriile mamei tale! am protestat eu.

Exasperat, Todd îmi zise:

— A: e o costumaţie, B: nici n-o să observe şi C: ba da, poţi.

Pantofii erau cei obişnuiţi, cafenii, cu care mă încalţ la şcoală. Îmi lăsasem părul desfăcut ca să-mi ascund urechile.

— Nu vreau să te critic, Joy, dar părul întins cu placa, drept ca un băţ, e cam „fumat”, îmi zisese Todd.

Mă obligase să-mi schimb rucsacul cu o geantă încăpătoare din piele întoarsă cafenie, luată şi ea din garderoba maică-sii.

— Puştoaicele umblă cu rucsacuri, doamnele poartă genţi.

Dar îmi apreciase valiza roz.

— Data viitoare, însă, alege una din piele. E mult mai versatilă.

De asemenea, mă încărcase cu diverse maiouri şi lenjerie de rezervă, mă ajutase să mă strecor neauzită pe lângă uşa camerei în care dormeau părinţii lui, să cobor scările şi să ies în căldura sufocantă de afară. În timp ce mă îndreptam către South Street, trăgând după mine valiza şi privind peste umăr ca să mă asigur că doamna

Marmer nu observase că mă îmbrăcasem în hainele ei şi că-i purtam geanta, Tamsin ieşi în goană pe uşă.

— Uite!

Îmi dădu o eşarfă cu buline maro şi albe şi o pereche de ochelari de soare uriaşi, din plastic alb.

— Todd zice să-ţi acoperi părul cu eşarfa. Spune că e foarte à la Sienna Miller & Edie Sedgwick. Habar n-am despre ce vorbeşte, dar ţi le-am adus.

De îndată ce taxiul se puse în mişcare, mi-am legat eşarfa şi-am strecurat ochelarii în geantă, lângă volumul din Fetele curajoase nu plâng şi foile pe care printasem e-mailurile trimise de bunicul. În carte, este o scenă în care Allie părăseşte Philadelphia şi ia avionul către vest. Am privit cum lumea se înclina dedesubt, dispărând apoi cu totul în clipa în care avionul se înălţă către nori. M-a cuprins un sentiment de optimism. Am tras centura de siguranţă chiar mai strâns în jurul mijlocului, zicându-mi: Poate că voi afla ceea ce caut, acel lucru pe care nu-l pot numi şi de care am nevoie.

Nu eram sigură dacă mama sau Allie găsise ceea ce căutase, dar poate că eu voi avea mai mult noroc şi îmi voi descoperi propria versiune a adevărului.

La aeroport, aproape că mi-a stat inima în loc după ce-am trecut cardul de credit furat prin aparat, ca să-mi iau permis de îmbarcare, iar pe ecran a apărut VĂ RUGĂM SĂ VĂ ADRESAŢI UNUI AGENT. Poate că maică-mea aflase până la urmă. Poate că sunase deja la aeroport sau chiar la poliţie. Dar când m-am dus la agentul de la poartă, tot ce s-a întâmplat a fost că am primit permisul şi un ecuson pe care scria „Minor neînsoţit”, pe care iniţial l-am prins de jacheta doamnei Marmer. De îndată ce mi-am trecut pantofii, valiza şi geanta împrumutată prin detectorul cu raze X, am scos ecusonul şi l-am băgat în buzunar.

Am strâns mai tare centura de siguranţă şi am privit pe fereastră, lăsându-mi respiraţia să aburească suprafaţa

din plastic zgâriată şi ascultând cum bătăile inimii îmi bubuiau în urechi.

— Suntem numărul trei pe lista de decolare, anunţă pilotul. Însoţitoarele de zbor sunt rugate să-şi ocupe locurile, în vederea plecării.

Am respirat cu un şuierat. Omul de afaceri de alături îmi aruncă o privire amuzată.

— Vezi? N-ai de ce să te îngrijorezi. Totul e-n regulă.

Am dat din cap în semn că eram de acord şi-am şters cu mâneca jachetei condensul de pe hublou, ascultând cum vocea din difuzoare mă invita să mă relaxez şi să mă bucur de cele şase ore de zbor până la Los Angeles.

— Mă duc să-mi vizitez bunicul.

— Serios?

Bărbatul deschise un număr din *Wall Street Journal*.

— Da, am încuviinţat, trecându-mi degetele prin păr.

La ceva timp după ce decolaserăm, însoţitoarele de zbor au servit prânzul celor de la Clasa I. Puteam să ne alegem salata sau friptura preferate. Eu am luat salată Caesar cu pui, supă şi o chiflă. Pe tavă îmi fură aduse o solniţă şi o piperniţă, pahare din sticlă pentru vin şi apă, plus şervete din pânză. Tacâmurile, însă, erau toate din plastic.

— Unsprezece septembrie, mârâi vecinul meu. Cei de la pază mi-au confiscat pasta de dinţi şi-acum trebuie să mănânc friptura cu o furculiţă din plastic. Unu-zero pentru Al Quaeda.

Am încuviinţat, scoţându-mi pantofii şi odihnindu-mi picioarele pe valiza roz pe care-o strecurasem sub scaunul din faţă, căci nu voiam s-o pierd nicio clipă din ochi. Poate că voi fi descoperită în California, poate c-o să mă vadă cineva şi-o să decidă că sunt exact genul de fată pe care-l caută. M-aş putea muta la Maxi, aş putea să angajez un profesor particular ca să-mi termin studiile şi aş putea deveni o cu totul altă persoană, cineva cu mult mai bun.

Mi-aş putea rescrie propria istorie, spunându-le oamenilor că părinţii mei fuseseră căsătoriţi şi se iubiseră la nebunie, dar că, din nefericire, pieriseră într-un accident de maşină. Lumea m-ar crede, pentru că mi-aş schimba numele în Annika şi n-ar mai fi nimeni prin preajmă care să mă contrazică.

Am mâncat prăjitura cu ciocolată de la desert, folosind tacâmul din plastic, apoi am pipăit încoace şi-ncolo, până ce-am dat de butonul care-mi înclina scaunul spre spate. Plănuisem să închid ochii doar o clipă, dar presupun că eram mai obosită decât îmi închipuisem, pentru că m-am deşteptat odată cu zgomotul înfundat al trenului de aterizare. Privind pe hublou, am constatat că avionul cobora printr-un nor des şi maroniu către pista din Los Angeles, unde temperatura era de aproximativ 22 de grade, vremea era însorită, iar ceasurile indicau ora locală 14: 45.

— Gata, urmează aeroportul L.A., zise vecinul meu, acceptând vesta de la însoţitoarea de zbor. Doamne-ajută!

Mi-am luat valiza de sub scaun şi geanta din compartimentul de deasupra şi-am traversat aeroportul, ignorând deocamdată bâzâitul telefonului mobil. Întinsesem GPS-ul şi dădusem volumul la minimum înainte să plec.

— Domnişoara Krushelevansky?

Şoferul era incredibil de arătos – maxilare bine definite, păr negru, ochi albaştri scânteietori – şi ţinea un carton pe care scria numele meu. Mă aştepta la baza scărilor rulante, aşa cum mă asigurase Riley că se va întâmpla. M-am întrebat de ce tânărul acesta chipeş nu era vedetă de cinema. Mi-am zis că poate încerca să devină actor, iar meseria de şofer îi dădea doar ceva de făcut până la apariţia primului succes.

— Mă numesc Kevin. Mergem la Regent Beverly Wilshire? mă întrebă, luându-mi valiza.

— Da, vă rog, am răspuns şi mi-am pus ochelarii de soare.

Trecuserăm printr-un nor de ceaţă cafenie, dar, văzut de aici, cerul de deasupra era perfect albastru, iar palmierii aliniaţi de-a lungul şoselei care pleca de la aeroport se unduiau în briza caldă. Am lăsat geamul în jos, zicându-mi că aerul îmi va aduce aroma oceanului, dar, în loc de asta, m-am trezit cu o gură zdravănă de gaze de eşapament. Nu m-a deranjat. Din senin, mi-era atât de foame, că aş fi mâncat până şi ziarul împăturit aflat în buzunarul scaunului.

— Mă scuzaţi, Kevin? Ne-am putea opri undeva să mâncăm?

Kevin scoase pe nesimţite maşina de pe şosea, intrând în parcarea unui fast-food de unde mai mâncasem burgeri atunci când venisem cu mama în vizită la Maxi (Maxi îşi înfăşură întotdeauna burgerii în frunze de salată). Am comandat şi devorat un cheeseburger cu cartofi prăjiţi. M-am întors în maşină şi ne-am continuat drumul preţ de încă o jumătate de oră, înainte să trecem prin porţile din fier forjat ornamentat şi-apoi să parcurgem aleea pietruită a hotelului.

Holul recepţiei era îmbrăcat în marmură roz răcoroasă. În mijlocul încăperii, instalat pe o masă rotundă aurită, trona un aranjament floral uriaş, compus din crini şi tufe ornamentale. Oameni sofisticaţi se perindau prin aerul dulce.

Lângă uşile din sticlă masivă stăteau bărbaţi în uniforme, întrebându-te dacă doreşti să-ţi cheme un taxi sau să te ajute să duci pungile de cumpărături. Pe o tejghea am zărit un bol plin cu mere verzi şi-am luat şi eu unul. Apoi, cu senzaţia că sunt o persoană foarte competentă – Joy Krushelevansky, Fata-Reporter sau Fata-Detectiv ori poate Fata care Dezleagă Misterele Familiei şi Dezvăluie Secrete –, mi-am prezentat valiza la biroul

recepţiei şi m-am dus la toaletă doamnelor, unde m-am încuiat într-o cabină şi-am format numărul de mobil al lui Todd.

— Operaţiunea „Vulturul liber” a reuşit! i-am zis când a răspuns.

— Minunat, replică Todd, dar cred c-ar fi mai bine s-o suni pe mama ta şi să-i spui că eşti în siguranţă. A telefonat la noi de vreo cinci ori până acum.

— O s-o sun mai târziu. Mi-am încrucişat picioarele şi m-am gândit mai bine. Sau ai putea s-o suni chiar tu şi să-i spui că mi-am uitat telefonul la voi, dar că am împrumutat un mobil de la cineva de la petrecerea lui Amber şi că v-am telefonat de acolo.

— Cred că ştie deja că n-ai fost… începu Todd, dar i-am tăiat vorba.

— Sun-o. Nu trebuie să zici că ştii unde mă aflu, doar că ai vorbit cu mine şi că sunt bine şi c-o să-i telefonez pe la… M-am uitat la ceas şi-am socotit rapid… până la miezul nopţii, OK?

— Dacă o să-şi imagineze că ai fost răpită? întrebă Todd.

— Răpită? am repetat.

De ce şi-ar închipui cineva că am fost răpită? Cine m-ar vrea?

— Nu ştiu. Spune-i să-ţi dea ţie banii de răscumpărare.

— O să-i dăm telefon chiar acum, spuse Tamsin. Sună-ne din… din oră-n oră, ca să ştim că eşti bine.

Am promis că aşa voi face. M-am studiat în oglindă, ca să mă asigur că arăt bine, că aparatele auditive erau la locul lor şi că lista cu adrese şi cardul de credit erau în buzunar. Am ieşit din hotel. Maşina şi şoferul mă aşteptau.

Adresa doctorului Lawrence Shapiro pe care-o aveam era pe Linden Lane – parcă bungalow se numea genul ăla de locuinţă, mi-am zis. Era o clădire mică, plină de colţuri

în unghi drept şi cu o verandă joasă care umbrea uşa principală. În faţa casei se găsea o poartă de fier vopsită în albastru. Până aici se ajungea pe o cărare, care se prelungea apoi până la uşă; în curte creştea un portocal. N-a răspuns nimeni când am sunat. Nu s-a auzit niciun lătrat şi nici vreo mişcare înăuntru. M-am întors la maşină.

— Va trebui să aşteptăm puţin, i-am zis lui Kevin, dar, peste doar un sfert de oră, o maşinuţă albă se apropie dinspre alee şi din ea coborî o femeie deşirată şi slăbănoagă, cu păr blond tuns scurt şi îmbrăcată într-o uniformă roz, de asistentă.

— Vin imediat, am zis.

Am traversat strada, scăldată în aerul dulce şi plăcut, şi-am alergat pe trotuar, apoi pe iarba peluzei, până la uşa vopsită. Sub tălpile pantofilor, iarba scârţâia – era ciudată şi altfel iarba asta din Los Angeles. Din arbust căzuseră şase sau şapte portocale, care acum putrezeau pe pământ. Vedeam cum ceva asemănător unui lichid negru se scurgea dintr-una dintre ele – furnici, m-am gândit.

— Mă scuzaţi, am strigat.

Întorcându-se către mine, femeia îmi arătă un chip obosit şi precaut.

— Da?

— Doamna Shapiro? Christine? Doctorul Shapiro este acasă?

Pe un umăr îi atârna un rucsac şi, în timp ce-o priveam, şi-l trase mai sus.

— Doamna Bloom, mă corectă ea. Acum mă cheamă doamna Bloom.

— Dar aţi fost doamna Shapiro? Aţi fost căsătorită cu doctorul Shapiro?

Îşi miji ochii în lumina nedesluşită a înserării.

— Eşti cel mai tânăr portărel pe care l-am văzut vreodată.

— Nu sunt portărel, i-am spus, fără măcar să ştiu ce

este acela. Sunt Joy Krushelevansky. Mama mea este…

— O, Doamne, zise femeia cu tristeţe. Candace.

— Da. Deci, uitaţi, regret să vă deranjez, dar mă întrebam dacă ştiţi unde este bunicul meu acum.

— Acum? Habar n-am, spuse ea.

Se întoarse şi-şi băgă mâna în buzunar, căutând probabil cheile. În carte, mama o descrisese pe noua soţie a tatălui lui „Alliew drept suplă şi poate că femeia din faţa mea fusese aşa pe vremuri, dar, la un moment dat, se făcuse din suplă slăbănoagă. Acum, era la un pas de a arăta de-a dreptul emaciată, ca una dintre actriţele acelea care apar pe coperta revistelor de supermarket, sub titul SUFERĂ DE VREO BOALĂ NUTRIŢIONALA???”. Fosta doamnă Shapiro avea un gât cu muşchi ca nişte funii şi braţe costelive. Uniforma roz cu mâneci scurte dădea la iveală pielea crăpată de pe coate, iar prin despicătura bluzei i se zărea pieptul osos.

— Nu ştiţi unde este? am întrebat-o. Aveţi vreo altă adresă sau un număr de telefon?

— Nu, n-am, zise ea tăios.

Aruncă o privire înciudată spre maşina cu care venisem.

— Călătoreşti în stil mare, ai? Maică-ta e cu tine?

— Sunt singură, am spus. Nu vreau să vă deranjez, dar v-aş fi extrem de recunoscătoare dacă mi-aţi putea da vreo informaţie despre bunicul meu.

Lăsă rucsacul să-i alunece de pe umeri şi îl trânti pe iarbă.

— Hai să-ţi spun câte ceva despre bunicul tău. A plecat. Îmi datorează bani. O grămadă de bani. Mie şi copiilor mei. Iar eu nu sunt în stare să scriu un roman de succes despre asta.

Se aplecă anchilozată, de parcă o durea spatele, şi-şi culese rucsacul de pe jos. Apoi se apucă de poarta albastră, ca şi când ar fi avut nevoie de sprijin.

— Voiam doar să-i dau ceva.

— Nu te pot ajuta. Scuze.

Nu părea să regrete. Unghiile mâinii care se încleştase de poartă erau zdrenţuite, de parcă le rosese.

— Am divorţat. Acum trei ani. Între timp, m-am recăsătorit.

Îmi azvârli cuvintele cu răutate, de parcă-ar fi fost nişte pietre ascuţite. Spera probabil c-o să plec. Doar că eu nu voiam. *Am zburat către un loc în care cresc palmieri, iar în aer pluteşte miros de ulei de plajă şi parfum de ambiţie*, scrisese mama. *Fugisem de epava contorsionată a trecutului meu şi mă îndreptasem către malul strălucitor al oceanului*. Acum, mi-am zis, eram şi eu pe malul strălucitor al oceanului şi orice-aş fi descoperit, orice s-ar fi întâmplat, lucrurile nu puteau fi mai rele decât ce mă aştepta acasă.

— Am venit tocmai din Philadelphia, am zis.

Nu-mi dădeam seama dacă mă auzise sau nu, dar spatele i se îndreptă brusc. La fel făcea şi Tamsin când era furioasă.

— Aş dori să-i înmânez ceva.

Invitaţiile pe care mama şi cu mine le comandaserăm pe internet nu fuseseră încă livrate, aşa că, în noaptea precedentă, în dormitorul lui Tamsin, scrisesem eu însămi vreo două de mână, folosind papetăria ei.

— Uitaţi, am zis şi i-am întins o invitaţie. E pentru ceremonia mea de *bat mitzvah*. L-am invitat deja, dar asta e oficială. Dacă vorbiţi cu el sau dacă aflaţi unde locuieşte în prezent, v-aş ruga din suflet să i-o daţi dumneavoastră.

Femeia îşi strânse degetele şi invitaţiile zburară pe ciment.

— N-ar trebui să-l inviţi la petrecere, zise ea. N-ar trebui să ai vreodată de-a face cu el. Crede-mă, e o jigodie.

Îmi zâmbi cu buzele strânse – un zâmbet înfiorător.

— Multă vreme, am crezut că e doar un om neînţeles.

Nevastă-sa era lesbiană, copiii nişte impertinenţi răzgâiaţi… Dar nu era aşa. Nu ei erau problema, ci el.

Îşi plecă fruntea şi mormăi ceva. Citindu-i pe buze, mi-am dat seama că spusese *ticălos violent*.

— Dacă aţi vrea doar să…

— Du-te acasă, repetă ea, apoi se întoarse – o femeie mult prea slabă, într-o bluză de uniformă exagerat de roz.

Pe când intra în casă, mi-am ridicat invitaţia de pe jos. Am auzit declicul încuietorii.

— Aţi face bine să vă culegeţi portocalele! am strigat. Au putrezit de tot!

Nu răspunse. M-am forţat să număr până la zece, spunând „Mississippi” între numere. Apoi m-am aplecat şi-am strecurat invitaţia prin fanta cutiei poştale. Uşiţa de alamă se închise cu zgomot şi mi s-a părut că aud cum plicul alunecă pe podea, de cealaltă parte a uşii.

— Doctorul Shapiro?

Doamna de la recepţia Centrului de Chirurgie Beverly Hills avea păr negru strălucitor, răsucit în coc şi faţa smeadă, dar când am pronunţat numele bunicului, ochii ei migdalaţi mă priviră bănuitor.

— Nu este de serviciu în weekendul ăsta.

Grozav. Nu e acasă, nici măcar nu locuia acolo unde crezusem eu, şi nu e nici la serviciu. Lucrurile nu mergeau prea bine.

— Îmi puteţi face o favoare? am întrebat. Numele meu este Joy Shapiro. Sunt nepoata lui. Nu mă aşteaptă, dar am venit tocmai din Philadelphia ca să-l văd.

Femeia se uita la mine pe sub genele încărcate.

— Aveţi numărul lui de telefon?

— Doar pe cel vechi, am zis.

Singurul număr pe care-l găsisem era de la casa din Linden Lane şi era limpede că acum locuia în altă parte.

Doamna mă privi încă un minut, fără să clipească.

— Aşteptaţi, îmi zise. O să încerc să dau de

dumnealui.

Dispăru îndărătul unei uşi pe care scria „Centru”. Am rămas cam un minut în faţa biroului gol, foindu-mă, apoi am dat o raită prin camera de aşteptare. Aici erau canapele acoperite cu material auriu şi scăunele joase şi rotunde, cu margini franjurate, pe care fuseseră aşezate teanc o mulţime de reviste *glossy*. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii de dimensiunile unor postere, înfăţişându-i pe medicii care lucrau aici. M-am uitat la ele până am dat peste cea a bunicului. Era tot portretul de Moş Crăciun pe care-l văzusem pe site. Stăteam dinaintea fotografiei, când frumoasa doamnă de la recepţie reveni la birou.

— E pe drum.

În realitate, părul bunicului era aproape complet alb. Era un bărbat scund, cu pieptul bombat şi picioarele îndesate. Se îmbrăcase în blugi, care-i atârnau sub burtă. Flutură o cheie electronică prin faţa uşii şi intră cu paşi greoi, părând a nu se încadra în peisajul cu pereţi crem şi covor roz. Purta o cămaşă în pătrăţele, iar blugii erau susţinuţi de-o curea a cărei cataramă era o potcoavă din argint. Chipul cu obraji arămii avea riduri. Ochii dinapoia lentilelor erau căprui deschis, cu firicele roşii.

Înainte să se îndrepte spre mine, îi spuse ceva doamnei de la recepţie.

— Joy?

Vocea îi era profundă şi gravă. La auzul ei, un fior de recunoaştere îmi străbătu sângele, căci era o versiune a propriului meu glas.

— Bună.

Mi-am plecat capul ruşinată, neştiind cum să-i spun sau dacă ar trebui să-l îmbrăţişez ori doar să-i strâng mâna. Îmi rezolvă el problema, zâmbind şi mai larg. Avea dinţi frumoşi, de-un alb strălucitor şi aşezaţi în două şiruri ordonate.

— Ai primit e-mailul meu? am întrebat.

— Da, dar nu mă aşteptam să primesc o vizită. E o surpriză plăcută, zise el.

În clipa aceea am auzit vocea de pe casetă, caldă şi amabilă, tunând din adâncul pieptului.

— Bine ai venit în California!

Se opri puţin, cât ne luă să ne măsurăm reciproc din cap până în picioare. Asta mi-a amintit de Frenchelle în parcul pentru căţei, de precauţia pe care-o manifesta atunci când apărea un câine nou, de care se apropia adulmecând delicat şi încercând să stabilească dacă-i e prieten sau duşman.

— E o cafenea la parter. Poţi să-ţi ofer ceva de băut?

— Sună foarte bine, am zis, respirând uşurată.

Nu-mi făcusem niciun plan în afară de întâlnirea propriu-zisă, aşa că situaţia asta era perfectă: vom fi într-un spaţiu public, iar Kevin şi maşina vor fi prin apropiere.

— Maică-ta e cu tine? mă întrebă el degajat, în timp ce pătrundeam în holul cu pereţi albi şi aşternut cu mochetă cenuşie.

Am dat din cap că nu.

— Acum nu e, am zis, ceea ce reprezenta o cantitate de adevăr suficientă pentru amândoi.

Îmi ţinu uşa cafenelei, unde, odată ajunşi, am comandat băuturile la tejghea: ceva cu gheaţă, amestecat cu frişcă şi sirop de ciocolată pentru mine şi un espresso pentru el. Apoi ne-am dus ceştile la o masă de la fereastră. În timp ce bunicul îşi turna nişte zahăr, i-am făcut cu mâna lui Kevin, care parcase pe un loc din faţa clinicii.

— Deci, începu el, ce te aduce în frumosul nostru oraş?

— Eram doar în vizită, dar am vrut să mă asigur că ştii de *bat mitzvah*-ul meu. Voiam să te invit, ştii tu, oficial. Ţi-am lăsat o invitaţie la… fosta soţie, nu?

— Christine, preciză el scurt.

Am aşteptat să mai spună ceva, poate să-şi ceară

scuze pentru purtarea ei şi să pretexteze că femeia fusese bolnavă sau că e nebună, dar bunicul rămase tăcut.

— A fost prima dată când am zburat cu avionul singură, i-am zis, deşi nu mă întrebase.

— Ah, serios? se miră el.

— Ei, am mai mers cu avionul, doar că niciodată singură. De obicei, merg cu părinţii. Mai mergem uneori în Florida şi prima dată am fost în California cu mama şi mătuşa Elle…

I se ivi o cută între sprâncene.

— Mătuşa…

— Ah, da, e Lucy, dar şi-a schimbat numele.

Dinţii îi luciră atunci când zâmbi.

— Şi-a schimbat şi năravurile?

Ce?

— Probabil că nu, zise, continuând să zâmbească. Fata asta n-a avut niciodată prea mult potenţial. Cu maică-ta, însă, a fost cu totul altă poveste.

M-am holbat la el amuţită, apoi mi-am plecat ochii. Cum putea să spună una ca asta, că mătuşa Elle nu avea potenţial? Mătuşa era foarte frumoasă!

În buzunarul de la piept, bunicul îndesase un mobil şi un pager, dimpreună cu un pachet de ţigări crâmpoţit. *Ţigări*? mi-am zis în gând. *Oare un doctor ar fuma*?

Îşi scoase ochelarii şi-şi masă şaua nasului cu vârfurile degetelor.

— Un mare succes, spuse. Maică-ta.

— Presupun.

— Ce mai face?

— E bine.

— Doar bine?

Îşi închise ochelarii şi-i aşeză pe suportul de şerveţele.

— „Bine” nu-mi sugerează nimic. E un cuvânt inutil.

Mi se strânse stomacul. Voia să spună că eu eram

inutilă?

— Ocupată! am exclamat în cele din urmă. E foarte ocupată.

— Serios?

Părea plictisit.

Am încercat să ignor subiectul.

— Deci… ăăă, aproape am terminat clasa a şaptea. Învăţ la Philadelphia Academy. O ştii?

Niciun răspuns.

— Aşteaptă aici, îmi spuse.

Prin fereastră, am văzut că s-a întors la maşină şi a scos o carte din portbagaj, după care a revenit, aşezând-o pe masă. Am recunoscut cartea imediat: era un album foto, din familia celor pe care le descoperisem în camera bunicăi Ann.

Deschise albumul la prima filă, pe care era prinsă poza unui copilaş chel, cu gura cât o şură, înfăşat într-o păturică roz cu bleu.

— Mama ta, îmi preciză.

Dădu pagina şi iat-o pe bunica Ann, cu părul ei scurt de culoare castanie, nu argintie, şi cu tenul neted, surâzând copilaşului chel de pe umăr.

M-am uitat cu atenţie la bebeluş.

— Asta e mătuşa Elle. Adică Lucy, cred.

— Nu, e Candace, zise bătând în fotografie cu vârful degetului. Vezi, Ann încă nu se îngrăşase.

Am înghiţit un nod.

— Cincisprezece kilograme la fiecare copil. Dacă-ţi vine să crezi. E poate mai bine că mama ta n-a făcut decât unul.

— Oh, am zis eu, ştiind că asta aştepta.

Simţeam că mă fac mică. Tălpile îmi băteau tot mai rapid podeaua.

— Ai o predispoziţie genetică spre îngrăşare, continuă el pe un ton de profesor, în timp ce ochii injectaţi

mă priveau critic. Va trebui să fii mereu în gardă.

Voiam să-l asigur că eram în gardă. Voiam să-i spun că şi mama era atentă la aspectul ăsta. Orice fel de mâncare pe care mi-l dădea era organic, complet natural şi fără hormoni. Mesele şi gustările pe care mi le pregătea erau cele mai sănătoase din câte văzusem. Până la vârsta de zece ani, nici măcar nu gustasem sucuri acidulate. Dar, în loc de asta, mi-am agitat paiul prin frişca din pahar şi-am sorbit zdravăn.

El ridică din umeri şi întoarse fila.

— Mama ta, zise iarăşi.

Iat-o: într-un costum de baie, cu o aplicaţie în formă de broscuţă pe burtică. Părul creţ îi era ud leoarcă. Alergase prin jetul unui aspersor de pe gazon. La marginea fotografiei se zăreau şiroaiele de apă. Mama zâmbea cu gura până la urechi, stând cu picioruşele ei puternice înfipte în iarbă, în timp ce scotea cu mândrie burtica înainte.

— Doar patru ani, dar ştia deja să citească. îi citeam în fiecare seară. Poezie. Shakespeare. În fiecare seară.

— E frumos, am spus încetişor, amintindu-mi caseta.

O, Doamne, îmi doream din suflet să plec de acolo. Omul care înregistrase acele casete, a cărui voce păruse odinioară aşa de blândă, dispăruse cu totul. Greşisem, greşisem cumplit.

— Am învăţat-o să citească, spuse el, şi dădu pagina.

Din nou mama, cu mătuşa, ambele în haine de iarnă şi cu patine, stând pe suprafaţa plină de dâmburi şi mici adâncituri a unui iaz îngheţat. Pe sub gheaţă se zărea apa întunecată.

— Am învăţat-o să înoate.

Încă o pagină. Iar bunica Ann, ceva mai masivă şi mai obosită, cu părul castaniu însemnat de fire albe şi cu încă un copilaş învelit în păturică în braţe. Bunicul trecu repede peste poza asta – trebuie să fi fost unchiul Josh.

— La urma urmelor, eu am învăţat-o tot ce ştie.

Fotografiile se perindau ca prin ceaţă: primele zile de şcoală, aniversări şi petreceri şi *bar mitzvah*-uri. Altă pagină. Absolvirea liceului, mama cu o tocă strălucitoare şi robă, stând la un pupitru înalt şi arătând familiar – încruntată, timidă şi ruşinată. Părea chiar mai mare în costumaţia aceea.

M-am jucat cu paiul. Bunicul împinse albumul peste masă.

— Uită-te şi tu, mă îndemnă.

Am dat paginile de la început, apoi am trecut prin toate fotografiile într-un ritm mai lent, căutând ceva care să-mi pară cunoscut, o evocare a chipului meu în chipurile lor. Iată-l pe unchiul Josh tuns scurt şi ţinând o undiţă, şi din nou mama, întinsă dinaintea unui şemineu şi citind atent o carte. M-am cutremurat şi mi s-a făcut pielea de găină în aerul condiţionat care se revărsa în cafeneaua luminoasă şi aglomerată. Nu era nimic de speriat în aceste fotografii, numai că nimeni nu părea să îmbătrânească. Pe toate aceste file, copiii erau încremeniţi în copilărie.

Cam pe la jumătatea albumului gros, fotografiile începură să fie înlocuite de tăieturi din ziare. Unele păreau să fi fost luate din publicaţia unei şcoli. Una sau două erau poezii, urmate de articole din ziare serioase. Primul calup purta semnătura mamei: „Conducerea şcolii amână audierile pentru buget”, zicea primul; „Târgul de ştiinţă instruieşte şi delectează”, „Noile meniuri pentru şcoli. Renunţaţi la grăsimi”.

— Vezi? mă întrebă el pe un ton pe jumătate amabil, pe jumătate teribil de mulţumit. Dintotdeauna am ştiut că va ajunge scriitoare.

Am răsfoit albumul încet. Articolele semnate de mama se sfârşeau în 1999. Urma o pauză de trei ani, când mă născusem eu, în care nu existau decât o mână de editoriale din revista *Moxie*, inclusiv acela intitulat, ca şi al

lui Bruce, „Când iubeşti o femeie grasă”. *Voi şopti la urechea fiicei mele*. *Vieţile noastre vor fi minunate*, am citit. Simţeam că nu mai pot să înghit, iar ochii îmi ardeau.

Am întors fila. Următorul calup de articole nu mai era scris de mama. Era despre ea.

„SCRIITOAREA DIN PHILADELPHIA ARUNCĂ PE PIAŢĂ O CARTE DE SUCCES”, zicea unul. „REGINA FETELOR CU GREUTATE:

GRĂSUŢA CANDACE SHAPIRO SCRIE POVEŞTI CU HAPPY-END PENTRU SURATELE SALE DE CÂNTAR”. Mai erau copii după listele cu cele mai bine vândute cărţi din toată ţara, tăiate şi lipite cu grijă pe filele goale. Apoi era articolul din revista *People*, în care apărea şi poza cu mine şi mama, sărind pe un pat. Eram în aer, cu părul fluturând şi râzând cu gura până la urechi. De fapt, nu era decât poza, căci articolul în sine era lipit pe pagina următoare. Îmi aminteam însă titlul şi l-am zis cu voce tare:

— „Final fericit”.

Of, *mamă*, mi-am spus în gând.

— Am comandat-o de la revistă, zise bunicul, scoţându-şi ţigările din buzunar şi bătându-le de masă. Dacă plăteşti, îţi trimit imediat poza. Nici nu le pasă cine eşti.

Îşi întinse mâinile pe masă. Purta un ceas din aur masiv la una dintre încheieturi şi un inel butucănos, din acelaşi metal, pe degetul mic.

— N-a mai scris nimic, zise. Nicio altă carte.

— Poate că nu a mai vrut. Sau poate că n-a mai fost nevoie.

— Bănuiesc că nu, spuse el pe un ton ridicat şi furios. Philadelphia Academy aia e o şcoală privată?

Am dat din cap că da.

— Tre’ că e bine, continuă el. Eu, unul, n-am crezut niciodată în chestiile astea. Mie mi-a ajuns educaţia primită la şcoala publică. Şi copiilor mei.

Am încuviinţat iarăşi.

— Pun pariu că mergi în vacanţe frumoase.

— Ne ducem la mare vara, am spus.

— Şi eu mi-am dus copiii la mare. Probabil că maică-ta nu ţi-a zis niciodată de asta.

Bătu uşor pachetul de ţigări de masă. Am încuviinţat din nou şi-am aruncat o privire furişă pe fereastră, ca să mă asigur că Kevin era la locul lui.

— Vacanţe frumoase, zise. O şcoală bună. O viaţă frumoasă. Mă rog. N-a fost niciodată prea generoasă cu familia…

— Ba este. Are… Are grijă de mine.

Mi-am îndesat mâinile în buzunar şi mi-am ridicat privirea ca să o întâlnesc pe-a lui, spunându-i ceva ce ei nu-i mărturisisem în veci:

— E o mamă bună.

— Iată o surpriză. Pentru că, ascultă-mă pe mine, n-a avut un exemplu prea bun acasă.

Credeam că se referea la sine, dar începu să vorbească de bunica Ann.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cum e încă de când m-am însurat cu ea. În 1968. Pe vremea aia, cine ştia ce-i o lesbiană? Eu n-am nicio vină.

Am înghiţit greu. Genunchii îmi tresăltau în sus şi-n jos, iar tălpile băteau mărunt şi nervos podeaua.

— Trebuie să plec.

— Eu n-am nicio vină, repetă el. Am fost o victimă. Victima unei căsnicii necinstite, apoi a unui adulter. Ai citit ceva de Shakespeare? mă întrebă ritos.

N-aveam nevoie de aparate ca să-mi dau seama că vorbea mai tare.

— Puţin. Am făcut *Romeo şi Julieta* în clasa…

— „Nerecunoştinţa copilului e mai ascuţită decât colţul de şarpe”, îmi cită. Aşa-i maică-ta. Aşa sunt toţi. Nerecunoscători.

— Ba nu e.

Îmi simţeam limba uscată, iar dinţii de parcă mâncasem rumeguş.

— Ba nu e, am repetat.

Mi-au venit în minte fotografiile de la bunica Ann, de pe vremea când mama crescuse, părând veşnic jenată. Mi-am amintit cum, în copilărie, mă ducea să înotăm în ocean. Rămânea mereu aproape de ţărm, lăsându-mă să o ţin de umeri în timp ce bătea apa cu picioarele. În clipele acelea, simţeam că zbor. Parcă vedeam cuvintele spuse lui Hope, copila pe care n-o dorise niciodată, pe ultima pagină din roman: „Te voi iubi veşnic şi te voi proteja mereu”.

— Datorită mie este ceea ce este acum.

Tatăl mamei mele îmi adresă un zâmbet şiret şi încrezut.

— I-am citit. Am învăţat-o să înoate. I-am oferit tot materialul pentru povestea pe care-a scris-o. Şi-a făcut avere de pe urma ei, nu? Ce-ar fi ajuns fără mine?

— O fiinţă fericită?

Am rostit cuvintele înainte să-mi dau seama ce fac. Chipul i se contorsionă şi, o clipă, am crezut că va reacţiona cumva, că va urla sau că-şi va azvârli cana de cafea pe podea.

— Ar trebui să plec, am zis, ridicându-mă.

— De ce-ai venit aici?

Vocea îi suna rece şi batjocoritor.

— Ea te-a trimis? Ai venit să te dai mare? Zi-i că data viitoare poate să vină şi să se dea mare în persoană. Să-l vadă pe taică-său şi să se uite bine la ce vede. Vezi dacă asta o face… fericită.

Glasul i se umplu de dispreţ.

— Am vrut să te văd, am zis. Atâta tot. Vocea mi se pierdu într-o şoaptă. Ţi-am lăsat o invitaţie acasă.

Apoi m-am ridicat, iar scaunul a căzut pe jos. Mi-am înşfăcat geanta şi-am ieşit în goană pe uşă, am traversat

parcarea, aruncându-mă pe scaunul din spate al maşinii lui Kevin, unde-am rămas cu fruntea în palme, tremurând atât de cumplit, încât abia de-am izbutit să scot telefonul şi să-mi forţez degetele să formeze numărul de-acasă.

Kevin se purta de parcă toate astea erau ceva obişnuit.

— Înapoi la hotel? mă întrebă în clipa în care telefonul începu să sune.

I-am făcut semn că da. Cu coada ochiului, am zărit în oglinda retrovizoare cum se deschid uşile cafenelei.

— Alo? se auzi vocea mamei. Joy?

Maşina demară lin, ieşind din parcare şi rulând apoi pe şosea, dar nu înainte să-l văd pe bunicul păşind, aproape orbit, în lumina înserării.

— Joy? îmi urlă mama în ureche. Unde eşti?

— Sunt în California, am răspuns. Vreau să vin acasă.

Treizeci şi trei

Vocea ei mă distrusese. La auzul ei, mă prăbuşisem pe un scaun de parcă oasele mi se topiseră brusc, cu telefonul lipit atât de strâns de obraz, încât eram convinsă că-mi vor rămâne semne zile întregi. Cumva, izbutisem să mă calmez şi s-o calmez şi pe ea suficient cât să înţeleg unde se găsea, cum ajunsese acolo şi cum urma s-o duc într-un loc sigur, de unde s-o luăm acasă. Am aranjat să meargă acasă la Maxi. Peter îmi rezervase un bilet, îmi făcuse valiza şi mă condusese la aeroport. Aveam tot timpul senzaţia că mă mişc pe nisip ud: când mi-am printat tichetul de îmbarcare, când mi-am aranjat geanta în compartimentul de bagaje de deasupra scaunului, când mi-am fixat centura de siguranţă. Singura mea ancoră în lumea reală era telefonul mobil. După cum promisese, Joy mă suna din oră-n oră, la fix, începând de la şase dimineaţa (ora de pe Coasta de Vest).

— Ce-a fost în mintea ta? am izbucnit într-un final,

urlând cuvintele în receptor, în timp ce căpitanul ne anunţa că vom decola curând. Ce să cauţi în California?

— E o prostie, oftă Joy.

— Spune-mi oricum.

O tăcere încordată îmi invadă urechea.

— Joy Leah Shapiro Krushelevansky… am început eu.

— M-am dus să-l văd pe bunicul, mormăi ea. A fost o mare greşeală.

Am respirat şuierător, deşi, într-un fel, ştiusem tot timpul că acolo se dusese, încă de când pomenise mama de asta.

— L-ai găsit?

— Ai avut dreptate, mi-a zis. Nu e un om de treabă.

O, Doamne. Am înghiţit un mare nod care mi se pusese în gât. În creier mi se derula încontinuu banda cu cele mai dureroase cuvinte auzite de la el: mie îmi spunea că sunt urâtă, pe Elle o făcea proastă, iar lui Josh îi zisese că era o greşeală.

— Ce ţi-a spus?

— Nu prea multe, răspunse Joy, chicotind trist. De fapt, nimic. Nu cred că vrea să vină la ceremonia de *bat mitzvah*.

— Of, scumpo.

Mi-am amintit ziua în care venise de la grădiniţă, mută şi cu ochii înroşiţi. În cele din urmă, izbutisem să scot de la ea că una dintre fetiţe (Amber Gross, oare? Numele îmi părea cunoscut) declarase că nu poate fi prietenă cu Joy, pentru că avea chestiile alea în urechi. Îmi rostisem conştiincioasă discursul despre toleranţă şi înţelegere, despre cum fiecare copil e diferit, dar, în acelaşi timp, îmi imaginasem, în culori foarte vii, cum îi trăgeam un şut în funduleţ fetiţei care îmi necăjise fiica. Acesta este coşmarul oricărei mame: să asişti la suferinţele copiilor şi să fii conştientă că nu le poţi lua locul, că nu poţi să dai fuga pe terenul de joacă ori în sala de mese sau

tocmai până în California, ca să iei durerea asupra ta.

— Sunt OK, se smiorcăi ea.

— Stai cuminte acolo. Sosesc curând, am zis.

— Ţi-am luat cartea de credit, mă înştiinţă ea aproape în şoaptă. White Card-ul. Am dat de dracu'?

— Oh. Ăăă…

Mi-a luat un minut să mă reculeg.

— Da, ai dat de dracu' rău de tot, Joy!

Ea chicoti, pentru că aşa le spuneam, ei şi lui Peter, în glumă, de ani de zile.

— Îmi pare rău, zise. Îmi pare rău pentru tot. Regret că m-am dus la *bar mitzvah-ul* lui Tyler şi că te-am minţit.

— E-n regulă, e OK, am rostit, aproape cântat, în receptor, văzând cu ochii minţii cum o legănam când era micuţă, răsucindu-mi buclele ei pe degete şi purtându-i povara dulce în braţe. Nu-i nimic. O să ajung repede. O s-o scoatem cumva la capăt. O să fie bine.

Treizeci şi patru

— Joy!

Am luat-o la fugă pe aleea din faţa căsuţei de pe plajă, acoperită cu şindrilă albă, a lui Maxi (ea îi zicea „căsuţă", deşi locuinţa avea cinci dormitoare, două dependinţe şi o bucătărie cât cea de la Casa Ronald McDonald), în timp ce mama cobora din taxi şi mă cuprindea în braţe.

— Să nu mai faci asta niciodată, îmi şopti ea în păr.

Îmi dădeam seama că plânge şi aproape că mi-au dat şi mie lacrimile.

— Iartă-mă, am şoptit.

Îşi trecu mâinile peste părul meu, atingându-mi uşor urechile, apoi obrajii, inspectându-mă ca pe vremea când eram micuţă şi voia să verifice dacă nu păţisem nimic.

— Eşti bine?

Am dat din cap că da, apoi mi-am plecat fruntea.

— Haide, îmi zise.

Taxiul se întoarse pe alee şi ieşi din nou pe strada în pantă pe care stătea Maxi. Mama scoase nişte bilete de avion din geantă.

— Ne întoarcem mâine-dimineaţă.

Mama-şi ridică ochii spre Maxi, care aştepta lângă poarta vopsită în alb şi încărcată de trandafiri roşii ca sângele, îmbrăcată într-o rochie de vară cu buline şi pălărie asortată, cu boruri largi.

— Dacă nu te deranjăm.

— Fireşte că nu, zise ea şi zâmbi. Mă bucur să am companie.

Mama se întoarse spre mine.

— Mai ai cârdul ăla de credit?

L-am scos din geantă şi i l-am întins, cu o expresie ruşinată.

— Bun, zise, strecurând cârdul în portofel. M-am gândit să mergem la cumpărături.

M-am uitat la ea cu ochii mari. Mă aşteptasem la multe: să se ţipe la mine, să fiu pedepsită, să mi se anuleze petrecerea de *bat mitzvah*. Dar ultimul lucru de pe listă ar fi fost o excursie la cumpărături.

Mama zâmbi când îmi văzu faţa.

— Dar tot ai dat de dracu’”. Când ajungem acasă, eşti pedepsită şi nu ai voie la televizor o lună întreagă. Şi când nu eşti la şcoală, telefonul tău mobil va sta la mine.

Am dat din cap că sunt de acord. Probabil că gestul păruse prea entuziast, pentru că se încruntă.

— Nu primeşti nici bani de buzunar.

— Bine.

Trei sferturi de oră mai târziu, mama, eu şi Maxi intram în magazinul Badgley Mischka de pe Rodeo Drive, o stradă pe care-o recunoşteam de pe vremea când mă uitam cu mama, noaptea târziu, la *Pretty Woman*.

— Să-i mulţumeşti lui taică-tău pentru asta, zise

mama, în timp ce un bărbat în uniformă ne ţinea uşa. A lui a fost ideea, nu a mea.

Păşind pe covorul gros, de culoarea fildeşului, am pătruns în incinta friguroasă din pricina aerului condiţionat, unde rochiile erau expuse precum piesele de muzeu, zece dintre ele fiind atârnate pe manechine. M-am uitat la fiecare în parte – o înşiruire de auriu, crem, argintiu şi bronz –, cuprinsă de un sentiment tot mai acut de panică, până ce maică-mea mă bătu uşor pe umăr. M-am întors şi-am dat cu ochii de o vânzătoare zâmbăreaţă, purtând pe braţ rochia roz cu argintiu.

Am urmat-o spre o nişă cu oglindă. Agăţă rochia acolo, împreună cu un şal asortat şi puse alături o cutie de pantofi în care se găsea o pereche de sandale argintii.

— Mulţumesc, i-am zis, după care m-am uitat la mama. Eşti sigură?

— Dacă asta îţi doreşti, răspunse ea, poate puţin ezitant. Eu tot mai cred că e mai potrivită pentru o femeie în toată firea.

— Eu, una, preciză Maxi, sunt de părere că e superbă.

— Iar asta nu e o răsplată pentru că ai fugit de-acasă, spuse mama, în vreme ne îndreptam către cabinele de probă din spate. Asta ca să fim bine înţelese. Tatăl tău crede că ar trebui să ai rochia pe care ţi-o doreşti. Asupra lui să cadă vina, mormăi ea.

Mi-am tras rochia peste şolduri, apoi am ieşit din cabină cu spatele la mama, ca să-mi poată trage fermoarul. Îşi odihni o clipă mâinile pe umerii mei şi am rămas amândouă dinaintea oglinzii: ea cu eterna coadă de cal (măcar, de data asta, era pieptănată îngrijit), eu cu părul cârlionţat, ea în bluza neagră şi pantalonii de pânză, eu în rochia de vis. Mama oftă şi mă luă în braţe.

— Chiar o vrei? Rochia asta te face fericită?

Am dat din cap că da. Mama îmi înveli umerii cu şalul

şi se întoarse către directorul magazinului, care aştepta în spatele nostru, cu palmele încleştate.

— O luăm, îi zise mama.

A doua zi de dimineaţă, eram într-o cursă de ora opt, către casă. După decolare, mama scoase o carte. Am luat punga de la Badgley Mischka de sub scaunul din faţă, unde o depozitasem cu grijă, apoi am strecurat-o la loc. Tocmai atinseserăm altitudinea de croazieră de 12.000 de metri, când mama îşi puse cartea în buzunarul scaunului şi zise:

— Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce?

— Hmm, nu ştiu, spuse zâmbind. Poate despre motivul pentru care te-ai decis să mergi la Los Angeles şi să dai de urmele bunicului pierdut?

Am ridicat din umeri.

— S-a purtat… oribil.

După cum am realizat brusc, nu existau, de fapt, cuvinte să descriu cum se purtase. Poate de asta mama, mătuşa Elle şi bunica Ann le foloseau mereu pe aceleaşi. *Nu e un om de treabă* oferea o imagine palidă. *Înfricoşător* mai degrabă. Ar fi mers şi *jalnic*. Şi *bătrân*. Era un bătrân acrit, cu un album plin de fotografii ale unor copii care crescuseră şi nu-l mai cunoşteau.

— Mi-a arătat multe poze cu voi de când eraţi mici, am zis.

— Serios?

Mama părea surprinsă.

— Cu tine, cu Elle şi unchiul Josh şi cu ceilalţi copii ai lui. Şi recenzii ale romanului tău. Şi articole despre tine.

Nu arăta prea încântată să audă asta.

— Mă întreb de ce.

— Cred că am vrut să-l cunosc, pentru că am găsit o casetă acasă la bunica Ann.

— O casetă video?

Acum arăta şi mai uimită.

— Nu, una audio. Voi eraţi foarte mici, iar el vă citea.

— Mda, obişnuia să facă asta, spuse mama, dând încet din cap. Când mătuşa ta Elle şi cu mine eram micuţe.

Chipul i se îndulci la amintirea acelor momente.

— Nu ştiu, pe casetă părea un om tare drăguţ… Mi se ridică un nod în gât. Semăna la voce cu tata. Cu Peter. Dar ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te ascult. N-a fost prea drăguţ.

— A fost, odată, spuse mama.

Îşi strânse picioarele, amintindu-şi, poate, o clipă de tandreţe: când tatăl ei o dusese la patinoar, când o învăţase să înoate.

— Odată, era un părinte minunat. Ăsta e lucrul cel mai greu de îndurat, spuse ea încetişor.

Vocea îi era timidă, blândă, aproape copilărească.

— N-a fost dintotdeauna îngrozitor, ştii? O vreme, la început, a fost un tată fantastic. Ne citea şi ne ducea în diverse locuri. Ne învăţa felurite lucruri.

— Să patinaţi, să înotaţi, am zis.

— Da. Şi ne iubea… Clipi şi-şi întoarse faţa. Ne iubea foarte mult… Mă rog, nu ştiu. Poate că a fost o reacţie chimică sau doar un caz grav de criză a vârstei mijlocii. Dar îmi aduc aminte că, atunci când îmi spunea că e mândru de mine, mă simţeam extraordinar. Asta pentru că se întâmpla rar, înţelegi?

Era evident că îşi găsea cu greu cuvintele – mama, cea care afirma că vorbele sunt instrumentele pe care le mânuieşte cel mai bine.

— Bunica Ann a fost întotdeauna mândră de noi, iar noi n-am avut nicio îndoială că ne iubea. Dar, cu el, nu ştiai niciodată sigur. Aşa că, atunci când spunea asta…

Mototoli un şerveţel în pumn. M-am uitat la ea. Peter îmi spunea mereu că sunt mândri de mine. Îmi citea cărţi, mă ducea prin diverse locuri. Nu m-am îndoit o clipă că părinţii mei mă iubeau sau că mama mă iubea, chiar dacă,

uneori, dragostea ei îmi părea o cămaşă de forţă. Chiar şi Bruce mă iubea, mi-am zis. Cu toate că fugise la

Amsterdam. În cele din urmă, venise înapoi şi se străduise să-şi repare greşeala.

— N-ar fi trebuit să te mint în legătură cu el, spuse mama cu gravitate. Îmi pare rău. N-a fost o decizie corectă, dar m-am gândit că ar fi mai bine să crezi că nu-i păsa deloc, decât să crezi că-i păsa din motive greşite. Mi-am zis că mai încolo, când o să mai creşti, o să-ţi pot spune întreaga poveste. Dacă te interesează.

Am reflectat o clipă. Apoi mi-am spus *Unde merge mia*, *merge şi suta*, un proverb pe care mama-l repetă constant. M-am aplecat şi am scos romanul din geanta doamnei Marmer.

— O, Doamne, exclamă ea pe un ton nefericit. OK, începu, respirând adânc. Înainte de orice, aş dori să precizez, în apărarea mea, că am scris cartea pe când aveam douăzeci şi opt de ani şi că trecusem printr-o despărţire foarte dureroasă. Evenimentele din roman au fost exagerate de dragul efectului.

— Cum ar fi numărul tipilor cu care s-a culcat Allie?

Mama tresări.

— Mai ales asta. Şi, ăăă, partea cu furia şi nesiguranţa. Şi faptul că era foarte sensibilă şi meschină. Toate astea au fost inventate.

Buzele i se strepeziră, aproape fără să vrea.

— Cu excepţia faptului că era grasă. Asta, din nefericire, e adevărat. Medită o clipă, apoi reluă: Era şi sensibilă. Dar tu ar trebui doar să ştii că am fost virgină până în ziua în care m-am măritat. Mă rog, până în ziua în care l-am cunoscut pe Bruce, zise după ce se gândi mai bine. Şi, apropo, asta s-a întâmplat când eram mult, mult mai în vârstă decât tine.

Oftă şi se aplecă după carte.

— Eşti o mamă bună, am zis.

Mâna îi încremeni pe geanta uriaşă.

— Crezi?

— Cea mai bună, am asigurat-o eu.

După cum îi tresăltau umerii, m-am gândit că poate plângea, dar se stăpâni şi deschise cartea.

— Pot, totuşi, să te întreb ceva?

— Sigur, spuse, dar vocea îi tremură puţin.

— În carte, când te-ai dus la Los Angeles.

— Când Allie s-a dus la Los Angeles, mă corectă mama, cu un zâmbet uşor.

— „Ca să evadez”, am citat eu. „Ca să evadez şi să renasc”.

Mama îşi dădu ochii peste cap.

— Măiculiţă, ce scriitoare grozavă mă credeam.

N-am luat-o în seamă.

— Lucrul de care fugea…

Acesta era momentul adevărului.

— …eram eu, nu-i aşa? am şoptit. Nu voiai să ai un copil.

Ochii mamei se umplură de lacrimi.

— Of, Joy.

Mă trase lângă ea, mângâindu-mi cârlionţii. Mi-am odihnit capul pe pieptul ei, destul de aproape ca respiraţia mamei să-mi şuiere prin păr atunci când şopti:

— Tu erai lucrul către care alergam, doar că, pe atunci, nu ştiam asta.

Undeva, deasupra statului Virginia, i-am spus de Tamsin. I-am zis că ea o dăduse de gol că scrie cărţile cu Lyla Dare, dar mama a fost mai puţin şocată de veste decât fusesem eu.

— Tamsin? Tamsin Marmer? Prietena ta cea mai bună?

— Era furioasă pe mine, am mărturisit. Asta e motivul pentru care a făcut-o.

— Grozav, mormăi mama şi oftă din rărunchi. Mă rog,

asta e. Acum s-a aflat adevărul. Ce-a fost a fost. Când Dumnezeu îţi închide o uşă, îţi deschide o căsnicie.

— Poftim?

— Fereastră, zise mama, scuturând din cap. De fapt, proverbul sună aşa: „Când Dumnezeu îţi închide o uşă, îţi deschide o fereastră.

— De ce ţi-ar deschide Dumnezeu o căsnicie?

I se îmbujorară obrajii.

— E o glumă. O glumă veche. În Cherry Hill locuia un rabin căruia i-a fost ucisă nevasta. După asta, el i-a zis amantei lui că atunci când Dumnezeu îţi închide o uşă, îţi deschide o fereastră, numai că eu şi Peter zicem întotdeauna că, dacă Dumnezeu îţi închide o uşă, îţi deschide o căsnicie. Mă rog, dacă n-ar fi fost Tamsin, până la urmă tot s-ar fi găsit cineva să descopere adevărul. O să se rezolve.

— Deci… Părea de-a dreptul imposibil, dar tot am întrebat: Deci, îi eşti recunoscătoare lui Tamsin? îmi zâmbi cam strâmbşi ridică din umeri – nu zicea nici da, nici ba. îi eşti recunoscătoare tatălui tău? am întrebat apoi.

Vocea căpitanului răsună în difuzoare, anunţându-ne că ne pregăteam să începem coborârea spre Philadelphia. Mama tăcu atât de mult timp, încât nici nu eram sigură că mă auzise. Într-un final, spuse:

— Chestia este că am tot ceea ce mi-am dorit, înţelegi? în cele din urmă, am dobândit ceea ce am vrut. Un soţ şi-o fiică minunată, un cămin frumos, prieteni pe care-i iubesc, o carieră… Vocea i se pierdu într-o şoaptă. O să găsesc eu ceva să-mi ocup timpul. Cred că am tresărit, pentru că îmi strânse umărul, zicând: Nu-ţi face griji. Ah, şi, înainte să aterizăm, mai trebuie să lămurim ceva.

Desfăcu geanta uriaşă. Sub roman, portofel şi sticla cu apă era un dosar plin cu un teanc de pagini printate şi o fotografie cu Betsy, femeia de pe internet.

— Deci ţi-ar plăcea să fii soră mai mare?

Treizeci şi cinci

— Nu ştiu.

M-am uitat ţintă în jos, la halatul alb de spital, decorat cu fulgi de zăpadă bleu, şi mi-am întins picioarele către marginea patului.

— Mă simt ciudat, pentru că nu mă simt mai ciudat de atât. Ai înţeles ceva?

Peter scutură din cap. Şedea pe un scaun de lângă pat, unde se instalase încă de când mă trezisem din anestezie. Pe noptieră era o carafă cu apă şi gheaţă, alături de un aranjament floral adus de el – lalele şi narcise.

— Nu cred că există vreun sentiment anume pe care ar trebui să-l ai, spuse.

Am căscat. Recoltarea fusese programată la revoltătoarea oră şase, ceea ce însemna că mă trezisem de la patru. Afară, cerul era acoperit şi cenuşiu, cu nori întunecaţi de furtună la orizont. Mă bucura faptul că medicul îmi recomandase să-mi petrec restul zilei în pat, în răcoarea delicioasă asigurată de instalaţia de aer condiţionat.

— Nouă ovule. Nu-i rău, nu? am întrebat.

De fapt, mi se părea că era un număr bunicel.

Citisem pe internet despre alte femei de vârsta mea care, după ce trecuseră prin regimul injecţiilor cu hormoni şi înghiţiseră toate medicamentele, produseseră numai două ovule. Mai citisem şi despre donatoare de ovule care aveau sub treizeci de ani şi care, într-o lună, produseseră impresionantul număr de douăzeci şi patru de ovule.

— Nouă ar trebui să ajungă, mă asigură Peter.

— Atunci, misiunea mea aici s-a încheiat, am conchis eu şi m-am răsucit, tresărind când am simţit o crampă.

Cele nouă ovule urmau să fie transportate în trombă la un laborator, unde trebuiau combinate cu cei mai

performanţi spermatozoizi din mostra de spermă luată de la soţul meu, în zorii zilei. Dacă norocul era de partea noastră, cea mai bună spermă plus cel mai arătos ovul vor avea ca rezultat câţiva embrioni drăguţi, cu opt celule, care vor fi apoi injectaţi în uterul tratat chimic al lui Betsy. După toate astea, nu ne mai rămânea decât să aşteptăm.

Peter îmi ridică mâna şi mi-o sărută.

— Te simţi bine? Nu te deranjează nimic?

Am zâmbit la auzul tonului pe care-l folosea numai cu pacientele lui.

— Sunt OK. Doar că e puţin cam straniu. Minunata lume nouă[25] în acţiune, nu?

Peter îmi strânse mâna.

— Şi acum?

— Cred că trebuie să aşteptăm, am zis, strângând din umeri.

— Şi tu?

— Ce-i cu mine? am întrebat nedumerită.

— Te-ai gândit la cariera ta? La celălalt roman pe care ţi-l cer cei de la editură?

Mi-am privit soţul şi-am oftat. Primisem telefonul de care-mi fusese groază chiar în lunea de după ce mă întorsesem din L.A. După o matură analiză a faptelor evidente, verdictul editurii Valor fusese că existenţa mea în universul Lylei Dare trebuia să înceteze.

— Dar nu-i chiar aşa de rău, îmi spusese Larissa. Acum, poţi să te concentrezi exclusiv asupra noului roman!

Nu spusesem nici da, nici ba.

— Sinceră să fiu, nu mi-a stat mintea la scris. Nu m-am gândit decât la cât de repede mi se deteriorează ovulele şi la cum să-mi împiedic fata să părăsească ţara

---

25 Brave new world, în orig. — aluzie la romanul cu acelaşi nume, scris de Aldous Huxley, în care este vorba despre o societate din viitor în care oamenii sînt donaţi ; romanul a fost tradus la Editura Polirom în 2003, sub titlul Minunata lume nouă (n. r.).

fără ştirea mea.

— Eu vorbesc serios, spuse Peter, privindu-mă ţintă. Scrii despre Lyla Dare de mult timp, nu?

— De ceva vreme, am zis.

Trecuseră zece ani şi aş fi continuat să scriu cărţile acelea la infinit, dacă nu s-ar fi schimbat situaţia. Lumea Lylei fusese o ascunzătoare foarte confortabilă. Îmi fusese atât de lesne să mă strecor în pielea ei, în corpul ei şi să trec prin aceleaşi emoţii, chiar dacă lumea ei fizică şi cea psihică erau la mii de ani-lumină de ale mele.

— Poate că tot răul a fost spre bine, reluă Peter.

Mi-am muşcat buza şi n-am spus nimic. Îşi puse mâna pe ceafa mea şi mă masă uşor.

— Aş vrea doar să nu-ţi mai fie aşa de frică.

— De ce să-mi fie frică? am întrebat pe un ton categoric. Nu mi-e frică. Mă simt foarte bine.

Dar Peter nu ceda cu una, cu două.

— Trebuie să te gândeşti la un nou roman. La o poveste reală.

— Mie-mi plăceau cele inventate.

Nici asta n-a funcţionat.

— Părerea mea este că tu ai o misiune pe lumea asta şi că trebuie să ţi-o îndeplineşti.

Am dat ochii peste cap, exasperată.

— Ce-i cu tine? Te-ai lovit la cap, după care te-ai uitat la *Oprah*? Pot să primesc nişte analgezice?

— Te doare ceva?

M-am uitat la chipul lui scăldat în lumina prea puternică, de spital, la obrajii netezi, la sprâncenele drepte şi întunecate, la ochii lui căprui şi calzi şi mi-am amintit cum, atunci când îl cunoscusem, nu-l găsisem prea chipeş. Nu ştiam decât că nu era Bruce şi nu băgasem de seamă blândeţea expresiei lui, felul în care, mai mult decât oricine altcineva, el mă văzuse cu adevărat şi nu se lăsase păcălit de fiţele şi bravada mea sau de poreclele pe care mi

le scornise lumea.

— Dar am deja o misiune, am zis. Ţin o gospodărie. Am grijă de Joy.

— Joy are treisprezece ani, sublinie el. Ca mâine o să meargă la liceu, iar tu ţi-ai îndeplinit cu brio rolul de părinte.

— O misiune foarte grea, am zis, privind în jos. M-am descurcat minunat. Mai puţin atunci când a fugit la o mie cinci sute de kilometri de casă.

Peter mă ignoră.

— Cred că ar trebui să faci altceva.

— Misiunea mea, am repetat. Adică, un fel de misiune divină? Dată de Dumnezeu?

Peter nu zâmbi deloc când spuse:

— Poate. Şi dacă este aşa, n-ar trebui s-o desconsideri. Mai ţii minte ce s-a întâmplat când Moise nu l-a luat în seamă pe Dumnezeu?

M-am chinuit să-mi amintesc lecţiile de la şcoala ebraică.

— Vrei să insinuezi că editoarea mea o să mi se arate în chip de tufiş în flăcări? Ar fi mişto! Mă rog, ar fi ceva nou, am spus după o scurtă reflecţie.

— Ar trebui să mai scrii un roman.

— Iar tu ar trebui să nu mă mai baţi la cap. Oricum, dacă vom avea un copil, nu crezi c-o să am şi aşa destulă treabă? O să schimb scutece, o să-l hrănesc în miez de noapte, n-o să mai dorm, o să mă doară sânii.

— N-o să-l mai hrăneşti la sân.

— O să mă doară totuşi, în semn de solidaritate, i-am explicat.

— Ai scris primul roman când Joy era micuţă.

— Eram şi eu tânără! am sărit. Eram tânără, aveam nevoie de bani şi nimeni nu se înghesuia să-mi facă poze nud! Habar n-aveam ce-o să urmeze.

M-am uitat iarăşi în poală şi-am zis, mai mult pentru

mine:

— Nu mai pot trece prin asta. Nu mai pot să văd că suferiţi din pricina mea.

— Am ieşit cu toţii din asta nevătămaţi, spuse el cu răbdare. Oamenii supravieţuiesc unor calamităţi mai serioase decât prezenţa unui scriitor în familie.

— Nu vreau, am început, dar el mă privi calm. Nu pot, am adăugat.

Peter continuă să mă urmărească, zâmbind. M-am trântit la loc pe pernă.

— Mai bine te-ai duce să hărţuieşti vreo doctoriţă de pe-aici. Sau să vezi ce mai fac embrionii. Crezi că e prea devreme să le găsim nume?

Peter se ridică, apoi se aplecă şi mă sărută.

— Te iubesc.

— Da, da…

Mă sărută din nou şi l-am sărutat şi eu, cu o mână pe obrazul lui şi cu cealaltă pe ceafa, trăgându-l spre mine.

— Şi eu te iubesc, i-am spus.

Treizeci și șase

— Ai ratat duminica trecută, îmi spuse Cara.

Eram la Casa Ronald McDonald de trei sferturi de oră şi nu-mi adresase, până acum, niciun cuvânt. Mă urmase în bucătărie şi se aşezase la masă cu braţele încrucişate pe piept, privindu-mă fix cu ochii ei mari şi căprui, în timp ce mă ocupam de vase, puneam la loc cutiile cu cereale şi curăţăm suprafeţele cu buretele, îndepărtând ceea ce-mi părea a fi rezultatul pregătirii unor biscuiţi de ovăz.

— Am avut un drum de făcut, i-am zis şi i-am azvârlit un burete. Hei, vrei să-mi dai o mână de ajutor cu astea?

— Nu prea.

Se lăsă cu scaunul pe spate.

— Nu face asta. O să cazi.

— Şi ce? mă întrebă. Am auzit că e un spital bun în zonă.

— Ha, ha, ha.

Am mai turnat nişte detergent lichid pe blatul de lucru şi m-am concentrat din nou asupra campaniei împotriva urmelor uscate de zahăr brun. După ce l-am curăţat cât de cât, l-am şters şi am împăturit şervetul de bucătărie de lângă chiuvetă.

— Îmi pare rău că n-am fost aici weekendul trecut.

— Nu contează, zise Cara.

— Ce mai face fratele tău? am întrebat, dar ea strânse din umeri. Ce mai fac părinţii tăi?

Ridică iarăşi din umeri.

— Sunt la spital. Dorm acolo aproape în fiecare noapte.

M-am şters pe mâini. Gara se lăsă şi mai mult pe spate, uitându-se fix la mine, apoi reveni cu scaunul pe podea, cu un zgomot înfundat.

— Vrei să mergem afară? am întrebat.

Privi pe fereastră, la frunzele verde închis ale unui castan, care fluturau uşor în vânt. Nu răspunse.

— Mi-ai face o favoare. Sunt pedepsită. N-am voie să ies din casă decât ca să merg la şcoală, la cursurile pentru *bat mitzvah* şi aici. Dacă ne-am duce pe-afară…

M-am uitat şi eu pe geam, socotind cât timp şi câţi bani aveam la dispoziţie.

— Am putea merge la o cafenea sau la Cereality, să mâncăm cereale, sau ne-am putea uita la haine, la Urban Outfâtters.

— De ce eşti pedepsită?

Mi-am tras un scaun lângă ea.

— Am furat cardul de credit al mamei mele şi m-am dus la Los Angeles.

— Nu se poate! Ce-ai făcut? Ai văzut vreo vedetă de film? Ai fost la Disney World?

— Disneyland, am corectat-o eu. Disney World e în Florida.

— Ei, ai fost? Ai vizitat Universal Studios? Ai călătorit singură cu avionul? Eu n-am mers în viaţa mea cu avionul.

Îşi înclină iarăşi scaunul şi se uită în tavan.

— Dar cred că o să merg în curând.

— Serios?

Mi se părea ciudat ca familia Cărei să plece într-o excursie tocmai acum.

— Mă rog, nu e sigur. îi ştii pe ăia de la *Pune-ţi o dorinţă*? Tontul de Harry va vrea probabil să meargă la Sesame. Poţi ajunge şi cu maşina, zise ea.

Îşi ridică picioarele de pe podea. Scaunul se înclină periculos spre spate. Am sărit şi-am prins-o înainte să cadă, surprinsă de cât de mică şi uşoară era.

Am tras-o în sus şi i-am zis:

— Vezi? Te-am avertizat că asta o să se întâmple!

Cara îşi trase scaunul înapoi la masă.

— Şi ce-ai făcut la Los Angeles?

— M-am dus să-mi văd bunicul, am zis, aşezându-mă la loc. Ca să-l cunosc, de fapt.

Ochii îi sclipeau de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. E un ticălos.

Cara scoase un elastic de păr şi îl înfăşură de mai multe ori pe degetul arătător.

— Aha.

Îşi plecă fruntea şi mormăi ceva.

— Poftim?

— Fratele meu, zise. Trebuie să merg să-l văd.

— Ah.

M-am ridicat şi-am început să şterg un blat pe care tocmai îl curăţasem.

— Vin ai tăi să te ia?

— Cred c-aş putea să-i aştept, da.

Îşi înclină iar scaunul pe picioarele din spate, dar de data asta n-am mai oprit-o.

— Poate vrei tu.

— Ce să vreau?

— Să mă duci la spital. Programul de vizită nu s-a terminat.

Am simţit că mi se răcesc palmele. Uram spitalele. Le uram încă din copilărie. La spital ţi se întâmplă lucruri rele şi dureroase.

— Nu trebuie să fii însoţită de un adult?

Cara îşi strânse buzele şi se bosumflă.

— Te-ai dus de una singură până în California, dar nu vrei să traversezi strada cu mine, ca să mergem la spital?

Când a pus problema în felul ăsta, n-am mai avut nicio scuză. În plus, trebuia să mă maturizez odată şi-odată – mai ales acum, că se apropia *bat mitzvah*. I-am spus Deborei, de la recepţie, unde ne duceam, mi-am scos rucsacul din vestiar, mi-am îndesat mobilul în buzunarul din faţă şi-am condus-o pe Cara peste drum.

Spitalul era pe un colţ, o clădire mare, din cărămidă, care se întindea pe lungimea şi lăţimea unui întreg cvartal. În faţa intrării erau înşirate ambulanţe, iar pe la uşi erau strânşi oameni care fumau (unii erau în scaune cu rotile, cu ţigări aprinse în mână şi cu pungi de perfuzii balansându-li-se peste umăr). Cara o luă înainte, mergând cu capul în pământ şi cu braţele pe lângă corp.

— E la etajul şase, îmi spuse.

— Stai, aşteaptă!

Se opri să mă privească.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, îmi zise. Cancerul nu e contagios.

— Nu, eu… Eu… Stai!

Peste drum era un cărucior cu fructe, iar eu aveam vreo zece dolari în buzunar. Am aşteptat să se schimbe culoarea semaforului, apoi am traversat şi-am cumpărat

trei portocale mari şi frumoase, nişte versiuni mult îmbunătăţite faţă de fructele care putrezeau pe gazonul casei bunicului. De ani de zile vedeam cum mama se ducea la spital să-şi viziteze prietenii bolnavi sau doamne care tocmai născuseră. *E întotdeauna drăguţ să le duci un cadou*, zicea ea.

Am intrat prin uşile rotative şi-am păşit în holul mare şi aglomerat. Cara a semnat pentru amândouă la ghişeu, luând două ecusoane pe care scria VIZITATOR, plus numele noastre. Am parcurs holurile albe şi largi, pavate cu gresie tocită, de-a lungul cărora erau înşirate tărgi goale. Am scos o portocală din pungă şi-am adulmecat-o, apoi am ţinut-o în mână, zicându-mi că lumea e ca o portocală, că aş putea s-o despic cu unghia degetului mare, pentru a descoperi sub coajă un univers cu totul diferit, universul adulţilor, plin de secrete.

Uşile liftului se deschiseră fără zgomot. M-am ţinut după bluza roz a Cărei, în direcţia salonului 632. Un băieţel şedea pe pat, îmbrăcat cu un halat de spital şi purtând o şapcă de baseball pe cap. În braţ avea un ac de perfuzie, iar sub ochi, cearcăne adânci. Părinţii lui şedeau de-o parte şi de alta a patului. Băieţelul ţinea în poală nişte cărţi de joc.

— Salut, Harry! strigă soră-sa.

În timp ce Cara traversa încăperea şi-şi săruta fratele, eu am clipit nedumerită, întrebându-mă de unde apăruse fetiţa aceea veselă şi radioasă. Cara mă prezentă lui Harry şi părinţilor ei. Am zâmbit şi i-am salutat printr-o aplecare a capului. Cei doi păreau că sunt sfârşiţi de oboseală şi că abia de-şi mai ţineau ochii deschişi. M-am aşezat în tăcere, cocoţată pe marginea unui calorifer, şi m-am gândit că există, poate, anumite expresii pe care le afişăm numai în prezenţa familiei, a celor care ne cunosc de-o viaţă şi care ne iubesc nespus.

— Mă bucur să te cunosc, îmi zise mama Cărei,

încercând să schiţeze un zâmbet. Îţi putem aduce un scaun…

— Stau bine aici, am spus.

Am înşirat portocalele pe pervazul ferestrei. Cineva legase de perdele nişte baloane cu Bert şi Ernie. Într-o vază se ofilea un buchet de margarete. Am schimbat apa la flori şi am descâlcit firele care ţineau baloanele. Apoi m-am cocoţat pe pervaz şi i-am privit jucând cărţi în lumina fluorescentă, în vreme ce asistentele intrau şi ieşeau, luându-i temperatura lui Harry sau verificându-i perfuzia. Am stat cu familia până la apusul soarelui, când fructele aduse de mine deveniseră singura pată de culoare din salon.

Treizeci şi şapte

Tocmai săpam în grădină când am primit telefonul. Era în iulie, într-o dimineaţă exagerat de toridă de duminică. Peter şi cu mine dormiserăm până târziu, apoi el se dusese la cabinet să mai rezolve nişte hârtii restante, iar eu îmi petrecusem dimineaţa afară, tunzând trandafirii, punând îngrăşământ la hortensii, replantând mazărea şi crinii.

Avusesem parte de un sfârşit de săptămână liniştit. Samantha era în Pittsburgh, la nunta fratelui ei, unde în sfârşit, dar fără prea mare tragere de inimă, hotărâse să meargă singură.

— Cât de rău poate să fie? o întrebasem, ajutând-o să-şi care bagajele în maşină.

— Dacă mă întrebi, s-ar putea să-ţi răspund.

Am îmbrăţişat-o şi i-am zis să mă sune, dacă e nevoie de mine.

Eram în patru labe şi cu mâinile până la cot în pământ, când telefonul începu să sune.

— Joy, răspunzi tu, te rog? am zbierat în direcţia casei.

Nimic.

Telefonul continua să ţârâie. Mi-am şters fruntea de umăr.

— Joy! am urlat.

Nimic.

Poate plecase la Casa Ronald McDonald. Trecuse deja prin cele şase săptămâni de voluntariat impus de proiectul pentru *bat mitzvah*, dar tot se mai ducea.

— Ce faci acolo? o întrebasem.

— De obicei, spăl vasele, îmi răspunsese ea, strângând din umeri. Şi îi ascult pe cei care vor să vorbească.

Am dat fuga la măsuţa de lângă grătarul cu gaz. În timp ce ridicam receptorul, am izbutit să arunc un ochi la identitatea celui care suna: SPIT U DIN P, dar nu era interiorul cabinetului lui Peter.

— Alo?

— Doamna Krushelevansky?

— Da?

— La telefon doctor Cronin, de la Spitalul Universitar. Vă sun de la Urgenţe. Trebuie să veniţi imediat la spital.

Eram suficient de detaşată încât să mă gândesc, chiar în clipa în care mă prăbuşeam pe un scaun de răchită alb aflat lângă micul iaz de grădină, că, pe undeva, aşteptasem telefonul ăsta de treisprezece ani. M-am auzit întrebând, cu o voce pe care n-o recunoşteam şi care nici nu părea omenească:

— E fiica mea? Joy Krushelevansky? S-a întâmplat ceva? E…?

Persoana de la telefon – o femeie tânără după voce, agasată şi îngrijorată – îmi tăie vorba înainte să apuc să termin.

— Avem pe cineva numit Peter Krushelevansky. E la Urgenţe, doamnă, şi trebuie să veniţi aici de îndată.

— O, Doamne. Da, sigur, am zis.

Din genunchi, de pe cărămizile pe care aterizasem nu ştiu exact cum, am întors capul spre uşă şi am strigat-o pe Joy. Niciun răspuns. Am mâzgălit pe un bilet: *La spital, sună mobil*. Ieşind în marşarier din garaj şi accelerând pe Front

Street, apoi în sus pe Lombard, mi-am zis că ar fi putut fi o greşeală sau o confuzie. Se mai întâmpla ca Peter să-şi conducă pacienţii la Urgenţe. Poate era cu unul dintre ei. Poate că e o mare neînţelegere. Dar, în timp ce viram pe Twentieth Street, intrând apoi pe Walnut, mi-am dat seama că spitalele nu fac astfel de greşeli. Ştiam asta până în măduva oaselor şi deveneam tot mai convinsă pe măsură ce parcurgeam holul extrem de răcoros şi intram în salonul de la Urgenţe. O doctoriţă cu ochi albaştri şi pistrui şi cu un ten splendid, ca de alabastru, pe care nu-l ai decât, în cel mai bun caz, până la treizeci de ani, mă luă de braţ şi mă conduse la un scaun de lângă fereastră.

Fusese un eveniment cardiac. Totul se petrecuse rapid.

— Deci e…

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. Parcă aş fi avut gura plină cu caramel rece.

— Peter a murit?

Doctoriţa Cronin mă bătu uşor pe genunchi.

— Îmi pare foarte rău.

Îi vedeam palma pe genunchi, îi urmăream mişcările, dar nu simţeam nimic. Parcă mi-aş fi părăsit trupul şi m-aş fi ridicat plutind spre tavan, de unde puteam să observ că mişcă mâna, dar nu-i simţeam atingerea.

— Eveniment, am repetat. Sună de parcă aţi vorbi de o petrecere, am râs eu. Au comandat meniul la restaurant?

Doctoriţa se holbă la mine. M-am întrebat dacă tânăra Cronin avea multă experienţă în cazurile de deces, dacă eram cumva prima persoană căreia fusese nevoită să-i comunice decesul unui membru al familiei aflat în grija ei

şi dacă se va aştepta în continuare, pentru tot restul vieţii, să dea peste rude îndoliate la fel de bizare ca mine.

— Vreau să-l văd, am adăugat.

— Desigur, zise, fără măcar să încerce să-şi mascheze uşurarea.

Au comandat meniul? suna derutant. *Vreau să-l văd*, da, aşa mai înţelegea şi ea.

— Asistentele l-au spălat.

— Deci aţi încercat să…

— Îmi pare foarte rău, spuse iarăşi, apoi repetă ce-mi zisese mai devreme, anume că fusese un eveniment cardiac şi că se petrecuse rapid.

Până să fie adus la Urgenţe, murise deja, şi nu, nu au existat simptome; nu, nu au fost semne sau vreo cale de a şti ce se va întâmpla. îl duruse stomacul, le spusese Dolores, asistenta lui, şi îşi pusese capul pe birou, iar când ea se dusese să-l întrebe dacă vrea puţină apă sau o aspirină ori poate doar să se întindă, îl găsise inconştient. Doctoriţa Cronin repetă expresia *eveniment cardiac*, de-mi venea s-o zgâlţâi şi să-i spun: *Atac de cord*, *zi-i atac de cord*! spuse din nou cuvântul *rapid*, apoi vocea i se pierdu treptat, asemeni unui post de radio pe care nu reuşeşti să-l mai prinzi: *El nu… Era un om minunat… Noi toţi, colegii lui…*

Din colţişorul meu din tavan, mi-am privit trupul ridicându-se de pe scaun şi târându-se greoi pe coridor. Mi-am văzut mâna, care ar fi putut aparţine oricui altcuiva, trăgând draperia şi picioarele păşind pe gresia verde cu alb a podelei, îndreptându-se către patul pe care zăcea soţul meu.

Cineva îi trăsese un cearşaf alb până la bărbie. Avea ochii închişi, iar mâinile îi fuseseră împreunate peste cearşaf, pe piept. Orice scânteie de speranţă care încă mai pâlpâia – speranţa că nu era vorba decât de o monstruoasă neînţelegere, că poate taică-meu se întorsese în

Philadelphia şi că el, doctorul Shapiro, nu doctorul Krushelevansky, era protagonistul petrecerii cardiace – tremură scurt, apoi se stinse pentru totdeauna. Peter părea că doarme, dar când m-am aplecat, am văzut că nu era deloc aşa. Corpul lui era încă aici, mai mult sau mai puţin acelaşi, dar Peter, soţul meu de unsprezece ani, dragostea vieţii mele, dispăruse.

— O, nu, am auzit pe cineva zicând. O, nu.

Vocea venea din pragul uşii. M-am întors şi-am văzut-o pe Dolores, care-i cocea lui Peter biscuiţi dietetici în fiecare decembrie, de când îl cunoşteam eu. Stătea la intrare, cu mâinile strângându-şi marginea bluzei.

— O, nu. O, nu. O, nu.

— E-n regulă, i-am spus eu şi am bătut-o uşor pe braţ înainte să mă întorc lângă pat.

Am netezit cearşaful peste pieptul lui şi-am văzut că aveam mâinile murdare; la încheietură sângeram, în locul unde mă zgâriasem într-un spin. M-am aplecat deasupra lui, apoi am îngenuncheat în faţa patului, aşa cum îngenuncheasem în faţa tufelor de trandafiri.

Telefonul mobil începu să sune. L-am smuls din buzunar fără să-l simt între degete şi l-am azvârlit pe jos.

— Cannie? întrebă vocea Samanthei. Ascultă, n-o să-ţi vină să crezi! Am cunoscut un tip. Aici! La Pittsburgh! La nuntă! E un fel de întrunire a magicienilor, la hotel…

Cred că doctoriţa Cronin a ridicat telefonul de pe jos şi a ieşit pe hol. Nu ştiu ce i-a spus Samanthei. Nu ştiu unde s-a dus Dolores. Nu auzeam nimic, nu vedeam nimic, cu excepţia cadavrului soţului meu, întins pe masă, mâinile mele murdare, unghiile pline de ţărână pe albul imaculat al cearşafului şi buzele mele calde lipite de urechea lui rece.

— Peter, am şoptit, atât de încet, că numai el mă putea auzi. Lasă glumele. Ai speriat pe toată lumea. Trezeşte-te. Hai acasă.

— Doamnă Krushelevansky?

Cineva mă luă de umeri şi mă conduse la un scaun. *Trezeşte-te*, i-am şoptit, ştiind că n-o va face şi că nu trăiam într-o poveste cu zâne. Niciun sărut, nicio dorinţă, nici toată dragostea din lume nu l-ar mai fi putut aduce la viaţă. *Peter*. *Of*, *Peter*, am rostit în gând şi, ducându-mi pumnul la gură, am început să plâng.

Cannie.

Am gemut greu şi m-am întors pe spate, cu ochii încă închişi. Tocmai visasem ceva minunat despre Peter: prima dată când am făcut dragoste, în vechiul lui apartament.

Cannie.

— Cinci minute, am mormăit, tot fără să deschid ochii.

Nu e drept. Nu e drept. Aş vrea oare să trăiesc într-o lume din care el lipsea? O, nu. Categoric nu. *No mas*. Poate-o să rămân aici, în pat.

Cannie, trezeşte-te.

La dracu', mi-am zis în gând. *Lua-l-ar dracuy de zgomot*. Îmi trăsesem pe ochi o mască de satin negru, pe care scria cu paiete „APROAPE CELEBRĂ” – mi-o dăduse Maxi, în glumă, cu ani în urmă. La ferestre erau jaluzele negre. În congelator aveam pizza şi napolitane şi vodcă; aveam bani la bancă; în casă aveam multe perechi de pijamale confortabile. Puteam să rămân aici, în camera mea, un timp îndelungat.

Am auzit o uşă deschizându-se, apoi închizându-se la loc. Frânturi de conversaţie, nişte voci de femei: *Crezi că*… şi *să încercăm oare*… Mi-am tras pătura peste cap. Peter nu murise. Eram împreună în apartamentul lui. Printre jaluzele se strecurau raze de lumină în care dansau firicele de praf. El stătea pe canapea, sprijinit de spătar şi cu picioarele desfăcute. *Dă-mi voie să te văd*, îmi zisese. *Du-mă la dans mai întâi*, replicasem eu. I-am auzit respiraţia accelerându-i-se când a spus: *Te duc unde vrei tu*, *dar*

vreau să te văd chiar acum.

Cannie?

Mi-am strâns pleoapele. Eram în apartamentul lui Peter. Aveam douăzeci şi opt de ani, trecuseră trei luni de când născusem şi eram pe jumătate înnebunită de furie şi de dorinţă. El era pe canapea, iar eu stăteam deasupra lui, cu degetele mari înfipte în talia blugilor. Încă mai aveam sutienul, dar era desfăcut la spate. Eram ciufulită, aveam buzele umflate şi întredeschise. Peter mă privea de parcă eram cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse vreodată. Dacă mă străduiam, dacă blocam orice altceva, puteam să simt felul în care temperatura se schimba în timp ce mă aplecam către pieptul lui gol. Vedeam o urmă de ruj pe umăr. Dacă voiam, puteam să mă întorc înapoi în timp, în apartamentul acela, şi să rămân acolo cât era nevoie. Puteam să rămân acolo definitiv, să nu mă mai întorc nicicând.

Ridică-te, femeie-vinător.

Am deschis ochii. Eram pe nisipurile albe ca laptele ale câmpiei din Said dath Kahr. Un vânt fierbinte îmi sufla părul în faţă. M-am ridicat în capul oaselor, clipind şi îndepărtând firele de nisip din palme. Lyla Dare stătea aplecată deasupra mea, cu spatele la o vatră stinsă, din care fumul se înălţa învolburându-se către cerul tot mai întunecat.

— Deci ai venit, îmi zise ea.

Am privit în jur, la deşertul Lylei, cu nisipurile sale albe ca oasele uscate, lucind în lumina lunilor îngemănate. Iată şi peşterile, şi oaza, întocmai cum mi le imaginasem în răstimpul acesta de zece ani. Toate erau cum le lăsasem. O mie de stele, vârfuri de ac luminând în întuneric, se roteau pe cer. Lyla se aşeză pe pământ, lângă mine, răsucindu-şi părul într-un nod pe ceafă.

— O să rămâi? mă întrebă.

Era o idee: să locuiesc aici pentru totdeauna, să o

însoţesc pe Lyla în aventurile din cosmos, să-i bat măr pe ticăloşi şi să primesc înjurături şi să nu mă mai întorc acasă niciodată.

Lyla îmi zâmbi, dar numai pe jumătate şi cam strâmb, şi scoase un burduf din care turnă vin în două cupe de aur frumos împodobite. Le-am recunoscut: erau de la ceremonia mea de *bat mitzvah*. Mi le dăruise organizaţia de femei a congregaţiei noastre, ca să le folosesc când voi fi la casa mea, celebrând Sabatul, aprinzând lumânări şi turnând vin în cupe. Dacă o ridicam pe vreuna şi-mi plimbam degetul pe dedesubt, dădeam de numele meu gravat în metal.

— Bea cu mine, mă îndemnă Lyla.

Am ezitat. Ştiam că, dacă aş fi băut ce-mi oferea, aş fi rămas acolo pe vecie. Era varianta născocită de mintea mea pentru seminţele de rodie ale Persefonei, pentru blestemul care bântuie orice final fericit, orice clipă de farmec. Aş fi putut să rămân pe acest tărâm, dar nu mi-aş mai fi revăzut fiica niciodată.

Lyla îmi întinse cupa, cu ochii precum două umbre întunecate în noapte şi chipul împietrit.

— Nu poţi să înţelegi, am zis.

Ea înclină puţin capul.

— El m-a salvat, am continuat, cu o voce şoptită şi gâtuită. M-a salvat.

— Ne salvăm numai pe noi înşine, zise Lyla. Ştii cum anume, aşa-i?

Ţinea cupa cu o mână sigură.

— Nu e cinstit, am zis.

— Nu, nu este, mă aprobă ea.

Am privit-o vărsând licoarea pe nisip, care-o absorbi de îndată, ştergând orice urmă.

Mi-am apăsat mâinile pe pleoape şi, când le-am dat la o parte, Lyla se aplecă şi mai aproape de mine. îi simţeam buzele mişcându-se repede pe fruntea mea.

— Atunci, te eliberez, îmi şopti.

Îmi sărută fruntea cu o gingăşie pe care nici n-o bănuisem, despre care nu scrisesem niciodată. Când vorbi din nou, am auzit glasul luptătoarei, care până atunci nu răsunase decât în mintea mea, răzbătând dinspre câmpiile pustii şi din străfunduri de temniţă: „Acum, trezeşte-te!”

— Trezeşte-te, mă îndemnă altă voce. Mamă, trebuie neapărat să te trezeşti!

Am deschis ochii în lumea mea, în patul meu. Joy stătea aplecată deasupra mea, cu ochii înroşiţi şi umflaţi, palidă la faţă. Purta rochia de la Ziua Clasei, încă desfăcută, iar în mână ţinea doi pantofi desperecheaţi.

— Mamă? aproape că ţipă ea. Nu-mi merge fermoarul de la rochie şi nu-mi găsesc pantofii.

— OK.

Am dat deoparte pătura şi m-am ridicat. Îmi simţeam capul greu, iar gura-mi era atât de uscată, de parcă petrecusem întreaga noapte în deşert. De unde să încep?

— Ce zi e azi?

Joy se holbă la mine, părând cuprinsă de panică.

— Marţi, îmi zise. Înmormântarea tatii e peste două ore. Bunica Ann, mătuşa Elle şi tanti Samantha au sosit deja. Trebuie să te trezeşti!

— M-am trezit, am zis uşor morocănoasă şi-am bătut patul lângă mine. Vino aici.

Joy făcu ochii mari.

— Doar un minut, am îndemnat-o eu. Când erai mică, îţi plăcea foarte mult să vii aici. Te aşezai pe marginea patului şi întrebai…

— …sunt invitată? mă completă ea.

Dar îi dispăruse din glas orice urmă din exasperarea atât de familiară de odinioară. Dădu drumul pantofilor pe podea şi se urcă pe pat lângă mine, lăsându-mă s-o iau în braţe.

— Vezi, nu-i chiar aşa de rău, i-am murmurat în părul

ud.

Când mi-am ridicat ochii, soră-mea stătea în prag.

— Te-ai trezit?

— Evident.

Traversă camera, îşi azvârli pantofii şi se urcă în pat, pe partea cealaltă.

— Mişto, zise, sucindu-se înainte şi-napoi. Asta e o faţă de pernă?

— Cred că da.

— Pot s-o iau eu?

— Poţi s-o iei tu? am repetat.

— Mă rog, bănuiesc c-o să vrei una nouă. Ştii tu, amintirile.

— Nu, Elle, am zis cu o răbdare exagerată. Nu-ţi dau patul.

— Vrea amintirile, zise Joy.

Glasul îi era înăbuşit de pernă. Perna lui Peter.

— Cine vrea ce?

Asta era maică-mea, stând în uşă, cu Samantha uitându-i-se peste umăr.

— Fiică-ta atentează deja la bunurile mele pământeşti, i-am răspuns.

Elle se ridică jignită, gata să se apere.

— Am citit că, după o căsnicie îndelungată, soţul sau soţia care supravieţuieşte moare la câteva zile după înmormântare. Ştii tu, de durere. Nu vreau decât să spun că dacă încă nu ţi-ai făcut planuri…

— N-o să moară, zise Joy.

Mi s-a părut că e ceva ciudat cu faţa mea. Mi-a trebuit un minut să realizez că tocmai zâmbisem. Numai pentru o clipă, dar era un început.

— Asta nu se întâmplă de obicei cu oamenii în vârstă?

— După cum ziceam! exclamă soră-mea, făcând o mutră exasperată către mine.

— Nu-s chiar aşa de bătrână şi nu-ţi dau patul.

— Bine. Mie mi-a plăcut întotdeauna. Trage-te mai încolo, îi zise mama soră-mii şi se căţără şi ea la bord, dându-le la o parte pe Joy şi Elle, care tresăriră îngrozite.

— Bleah! Nu mă atinge! Ştii că nu pot să sufăr! se plânse Elle.

— Păi, s-a mai aglomerat pe-aici.

— Doamnelor, ne întrerupse Samantha.

M-am uitat nerăbdătoare la ea. Sam oftă, ridică din umeri şi îşi cocoţă un şold pe marginea patului – un gest, în cel mai fericit caz, simbolic, dar pentru care i-am fost recunoscătoare.

— OK, am zis, coborându-mi picioarele pe podea.

O clipă, mi-am imaginat nisipurile unui deşert extraterestru, scurgându-mi-se printre degete şi căzând pe duşumea. *Philadelphia*, mi-am zis pe un ton sever. *Marţi. Înmormântarea lui Peter într-o oră şi jumătate*. M-am întors către Joy.

— Cred că ai putea să te îmbraci cu o fustă gri şi o bluză drăguţă. Şi e OK să-ţi pui sandalele. Sunt în dulapul de jos.

Mi-am târât picioarele desculţe pe podea. *Un pas. Doi paşi. OK. Respiră*. O să mă spăl pe dinţi, o să-mi perii părul, o să-mi caut costumul negru de la *Today Show*, cel despre care Joy spusese că ar merge de minune la o înmormântare. O să ne îmbrăcăm amândouă şi-o să ieşim pe uşă, chiar dacă fiece mişcare îmi părea o strădanie imensă, chiar dacă nu-mi doream decât să mă refugiez în pat şi să hohotesc în pernă. O să trec prin asta acum, şi mâine, şi-n toate zilele ce vor urma, zile ce se vor aduna la nesfârşit, pustii fără Peter, pentru că nu-mi permiteam luxul de-a o lua razna sau de a mă refugia permanent într-un deşert imaginar. Când ai un copil, nu poţi face asta. Mi-am trecut degetele prin părul încâlcit. *Of*, *Peter*, mi-am spus în gând.

— Hai, puiule, i-am zis lui Joy. Să mergem.

Firma de pompe funebre Goldstein, de pe North Broad Street, era plină până la refuz cu prietenii noştri şi colegii lui Peter, cu membrii familiei mele şi cu cei care mai rămăseseră dintr-a lui. Am văzut-o pe Dolores plângând într-un mănunchi de şerveţele şi pe doctorul Gerlach, şeful departamentului unde lucrase Peter, care-mi strânse umerii într-o semiîmbrăţişare şi-mi spuse că era o pierdere îngrozitoare pentru spital, pentru întregul oraş şi pentru noi toţi.

Două rânduri erau ocupate de grăsuţele sale paciente, inclusiv doamna Lefferts şi fiica ei. Pe trei rânduri din spate se înghesuiau colegii de clasă ai lui Joy. Băieţii nu păreau să se simtă în largul lor, în cămăşile cu butoni la guler şi cravatele pe care cu siguranţă le cumpăraseră pentru ceremoniile de *bar* şi *bat mitzvah* ale colegilor şi colegelor de clasă; fetele, în fuste şi pantofi cu toc, se uitau cu ochii mari şi şopoteau în vreme ce Maxi, purtând o pălărie neagră cu boruri largi, traversă culoarul dintre scaune şi veni să se aşeze lângă mine.

— Aici, îmi murmură Elle în ureche. În faţă.

Se îmbrăcase cu o rochie neagră şi strâmtă, dar nu indecent de scurtă sau cu un decolteu prea adânc. Se încălţase cu pantofi cu vârful închis şi un toc rezonabil, şi, din pricina plânsului, i se dusese tot rimelul. Venise şi Josh, palid şi sobru, îmbrăcat într-un costum cenuşiu. Mama purta o rochie largă din bumbac şi o ţinea strâns de mână pe Mona. Joy stătea lângă ea, iar eu m-am aşezat lângă Joy. Samantha se strecură alături, îmi strânse mâna şi îşi şterse ochii.

Am bătut-o uşor pe umeri, privind de jur-împrejur.

— Tipul tău a venit? am întrebat-o şoptit.

— E în spate, răspunse Sam, trăgându-şi nasul.

— Grozav loc pentru o primă întâlnire, am remarcat.

Mi-am lungit gâtul, uitându-mă după el. În fine, l-am zărit: un bărbat în costum bleumarin, cu păr blond-roşcat

şi-o *yarmulka* prinsă cu agrafa.

Cred că s-au spus rugăciuni, deşi nu-mi amintesc să le fi auzit. Sunt sigură că cineva a rostit un elogiu, dar nici pe ăsta nu mi-l amintesc, însă îmi aduc aminte că, pe la jumătatea rugăciunii celor îndoliaţi, mi-am imaginat că cineva găsise Blackberry-ul meu cu instrucţiunile pentru moartea lui Peter şi că, odată ajunşi la cimitir, vom descoperi un rug funerar în flăcări şi pe cineva cântând *Many Rivers to Cross*. Am luat-o de mână pe Joy şi-am împărţit şerveţele tuturor celor de pe rând. Eu n-am plâns deloc.

Apoi m-am urcat împreună cu Joy, mama şi Elle într-o maşină închiriată (habar n-aveam de către cine şi când) şi-am demarat.

— Ştiţi, el nu voia asta, am remarcat în timp ce coboram din maşină, fără să mă adresez cuiva anume. Dorinţa lui era să fie expus cu onoruri la Apollo, am adăugat, fredonând câteva măsuri din *Many Rivers to Cross*.

Joy se holbă la mine.

— Poftim?

— Las-o baltă, era doar o glumă de-a noastră, i-am zis. O prostie.

Pe fereastră se vedeau frunzele copacilor strălucind puternic pe fundalul cerului de-un albastru perfect. Maşinile treceau în viteză pe autostradă, ducându-şi proprietarii unde aveau treabă: la şcoală, la magazine, la farmacie, la poştă. În interiorul lor, oamenii îşi vedeau de-ale lor, cântând vreo melodie de la radio şi bucurându-se de razele soarelui, de parcă lumea nu s-ar fi despicat, de curând, în două, revărsându-şi tot amarul.

— Era înainte să te naşti tu.

Rabinul Grussgott stătea la capătul unui dreptunghi săpat în pământ şi intona rugăciunea pentru morţi. Sicriul fu coborât, scârţâind, în groapă, susţinut de fâşii de pânză.

Apoi, într-un ritual pe care mi-l aminteam de la înmormântarea tatălui lui Bruce şi pe care nu-l mai văzusem de-atunci, rabinul îmi întinse o lopată.

Vai de mine, nici gând.

— Nu pot, am zis cu voce tare, dându-i-o înapoi.

— Nu-i nimic, zise încet.

Rămăsese ţinând-o în mână. Nu era decât o unealtă de grădinărit ca oricare alta, cu o coadă din lemn uzată şi o lamă pătată de rugină. Grussgott se uita la noi. Mama scoase un geamăt din gât şi se trase înapoi. Elle apucă lopata şi-mi adresă o întrebare din priviri. Am ridicat din umeri. Joy făcu un pas înainte şi luă unealta de la mătuşa ei.

— Te voi iubi mereu, tăticule, zise ea, luând o lopată de pământ din grămada de lângă mormântul lui Peter şi presărând-o pe capacul sicriului.

Bucătăria şi sufrageria erau pline de flori şi pe flecare blat din bucătărie fuseseră aşezate tăvi de la Famous Fourth Street Deli, unde eu, Elle şi Sam mâncaserăm de atâtea ori.

— „Deli” egal „deces”, i-am zis lui Sam.

Am mototolit învelitoarea de plastic pe care-o desfăcusem de pe un platou cu fursecuri şi-am azvârlit-o în coşul de gunoi.

— Vrei, te rog, să stai jos? mă rugă Samantha pentru, cred, a mia oară de când ne întorseserăm de la cimitir. Este *shiva*[26] în care şezi pe scaun, nu *shiva* în care alergi prin bucătărie.

— Vreau să-mi fac de lucru, i-am zis. Mă ajută.

De fapt, nu era adevărat. Nu mă ajuta deloc.

Eram amorţită de parcă fusesem bandajată din cap până-n picioare cu zece straturi de tifon, dar, cumva, izbuteam să funcţionez în continuare, să găsesc ceşti de

---

26 Perioada de doliu, care durează şapte zile.

plastic, să mai scot nişte hârtie igienică pentru toalete şi frapiera cu monogramă, cadou de nuntă de la una dintre mătuşi. De câte ori mă întorceam, mă gândeam că o să-l văd intrând pe uşă, aşezându-se pe canapea cu o pagină de cuvinte încrucişate în mână şi cu picioarele sale lungi întinse în faţă, şi tot de atâtea ori aveam impresia că mă izbea ceva greu în moalele capului. *Of* îmi spuneam în gând, în vreme ce imaginea dispărea. *Of, Peter*.

M-am forţat să mă îndrept către chiuvetă şi să încep să aşez vasele în maşină, cu toate că Sam şi mama încercau să mă alunge de-acolo.

— Asta cum s-a întâmplat? Credeţi că industria mâncărurilor chinezeşti e şucărită? Sau ăia care fac pui prăjit? Cum de puiul prăjit n-a fost declarat mâncare de doliu pentru evreii din întreaga lume?

— Putem să-ţi aducem friptură de pui, spuse Sam. Îţi aducem orice doreşti.

— Îţi aminteşti petrecerea de dinainte să mă mărit?

Pentru că mă pregăteam de-o nuntă cu un dietetician (*Specialist în medicina de prevenire a obezităţii, te rog*! l-am auzit pe Peter zicând, în minte), ne-am hotărât ca, în loc de-o petrecere prin care să-mi iau adio de la viaţa destrăbălată şi care includea o vizită la spectacolul unei versiuni locale a trupei Chippendale, să organizăm o petrecere de Adio Mâncărurilor Grase, care, după cum îmi anunţasem cu tristeţe prietenele, nu-mi vor mai pângări în veci bufetul. Eram vreo şase. Ne-am pus la ţol festiv şi-am pornit într-un periplu al restaurantelor, mâncând crochete de *mozzarella*, biscuiţi cu miere, macaroane cu brânză, cartofi prăjiţi de la McDonald’s, friptură de pui şi îngheţată. Apoi îmi amintesc că ne-am dus totuşi la spectacolul de striptease. Mă întorsesem acasă la două dimineaţa, duhnind a grăsime, tequila şi frişcă (cu ultimul miros mă pricopsisem. la clubul de striptease), cu pantofii în mână şi un colier din prezervative în jurul gâtului,

jurându-mi în sinea mea că, până la cununie, nu voi mai mânca decât salate şi cereale integrale.

Sper că a meritat, îmi strigase Peter din pat, iar eu mă strecurasem, chicotind, lângă el, complet îmbrăcată, dar fără pantofi. Îmi zisese că miros ca o gogoaşă italienească. *Ştii bine că asta te excită*, îi răspunsesem eu.

— Ştiţi care e morala aici? am întrebat.

Eram în bucătărie. Mi se părea de necrezut. Uite masa unde-am mâncat de mii de ori, unde-am jucat domino ore întregi când Joy era micuţă şi Scrabble când mai crescuse (deşi eu ar fi trebuit să fiu campioana familiei, Peter izbutea de obicei să „împuşte” o victorie la mustaţă, adjudecată graţie vreunui termen medical obscur care suna întotdeauna a cuvânt inventat). Uite şi aragazul, unde Peter gătea pui *cacciatore*. Era aşa de gustos, că nu mă plângeam niciodată din pricină că murdărea toate oalele, pe care ajungeam să le spăl eu. În frigider încă mai aveam vreo şase cutii de

Yuengling, laptele degresat pe care şi-l turna peste fulgii de ovăz. Pe uşă era un magnet, sub care era prinsă o poză de-a noastră pe treptele muzeului.

— Morala este: mănâncă ce-ţi pofteşte inima, pentru că nu contează. O să crăpi oricum.

— Ei, haide.

Sam mă prinse scurt de umeri, apoi mă îndreptă către cămară.

— Nu vorbi aşa. Mai avem nevoie de nişte şerveţele. Spune-mi numai unde sunt.

— Şerveţele. Da.

La brâu îmi legasem şorţul de bumbac pe care-l cumpărasem ca să-l impresionez pe Remy Heymsfeld, de la Open Hearts. Mi-am zis că trebuia să-l sun curând, şi pe el, dar şi pe Betsy, să le spun ce se întâmplase şi să văd ce se putea face. Pe frigider era un carneţel cu magnet, pe care-am mâzgălit „ANULEAZĂ COPIL”, înainte să scotocesc

prin sertare. Singurele şerveţele pe care le-am găsit erau cele rămase de la grătarul de 4 iulie. Probabil că dungile roşii, albe şi albastre vor conferi evenimentului o aură patriotică total nepotrivită. *Ei*, *asta* e, mi-am zis şi le-am pus teanc lângă platourile de pe masă. M-am uitat la ceas, întrebându-mă dacă mai era mult până mă puteam întoarce în pat.

— Cum poate lumea să mănânce? întrebă Joy pe un ton ferm, cu mâinile proptite în şolduri şi holbându-se la festin: carne de vită la conservă şi păstramă, curcan, ton şi salată de ou, peşte afumat, şvaiţer, cremă de brânză şi pâine de secară, covrigi, budincă de tăiţei cu stafide pe deasupra, platouri întregi cu tarte pudrate cu zahăr şi biscuiţi cu ciocolată. Cum de le e foame?

— Viaţa merge înainte, i-am răspuns eu.

Era cel mai oribil clişeu, dar cred că şi cel mai adevărat.

Joy se strâmbă dispreţuitor, folosind tehnica pe care-o perfecţionase în ultimele nouă luni. Şuviţele cârlionţate îi încadrau chipul.

— Ei bine, eu cred că e dezgustător.

Îşi şterse ochii umflaţi de plâns şi ieşi pe uşa din spate.

Sună cineva la uşă.

— Răspund eu, zise Sam, ştergându-se pe un şervet de bucătărie îndesat la brâu. Peste un minut, reveni însoţită de o fetiţă şi de mama acesteia. Fetiţa mi se prezentă drept Cara.

— De la Casa Ronald McDonald, spuse mama ei. Ar vrea s-o salute pe Joy.

— Sigur, scumpo, am zis şi-am condus-o în grădină, unde stăteau Joy şi prietenii ei.

Tipul lui Sam le arăta trucuri cu cărţi de joc, iar ei goleau cu hărnicie şi îndemânare platourile cu mâncare şi tăvile de prăjituri.

Joy îşi ridică privirea şi zise:

— Salut, Cara.

— Mama a citit în ziar despre tatăl tău. Te superi că am venit? întrebă ea.

— Nu, sigur că nu.

Mi s-a umplut inima când am văzut cum Joy i-a tras un scaun şi le-a prezentat-o gemenilor, întrebând de soarta unui anume Harry.

— Acum i-a crescut părul, răspunse fetiţa şi zâmbi.

— Asta-i bine, zise fiică-mea, zâmbind la rândul său.

Astăzi a devenit o femeie adevărată, mi-am spus în gând şi m-am întors, ca să nu mă vadă Joy plângând.

Maxi îmi întinse o batistă, un pătrat din bumbac proaspăt călcat şi cu monogramă. Mi-am şters faţa, apoi mi-am netezit şorţul. Prin ferestrele de lângă uşă, am văzut o maşină de familie parcată lângă bordură şi cu semnalizatoarele aprinse şi pe Bruce Guberman, în toată splendoarea celor 1, 80 ai săi, stând lângă portiera din dreptul scaunului şoferului.

— O, Doamne, am murmurat. Guberman.

— El e? îmi şopti Maxi, uitându-se atent la maşină.

Îi făcu semn Samanthei să vină şi ea la fereastră. Sam privi scena cu ochii mijiţi.

— Vrei să-i spun să plece? mă întrebă ea plină de speranţă.

— Nu, am răspuns.

Apoi, îmi trecu prin cap un gând oribil.

— Nu cumva crede că o să fac sex cu el de câte ori moare cineva? nu m-am putut abţine să nu întreb cu voce tare şi-am izbucnit în râs.

Portiera din dreptul pasagerului se deschise larg şi Emily, drăgălaşă ca o păpuşă, se dădu jos, apoi deschise portiera din spate şi îl extrase din maşină pe unul dintre băieţii ei. Unghiile mi se înfipseră în carnea palmei.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, îmi ceru

Samantha, păşind înainte.

— Nu. Nu, e-n regulă, i-am zis. Au venit s-o vadă pe Joy. E OK.

Am rămas locului şi m-am uitat cum Bruce o apucă pe nevastă-sa de braţ şi-o îndreaptă (sau poate că „a târî” ar descrie mai bine acţiunea, dar e posibil să fi fost numai în închipuirea mea) spre treptele din faţa casei.

— Cannie, spuse el.

— Bruce, am răspuns.

— Condoleanţe.

— Condoleanţe, am repetat ca un papagal.

Emily se desprinse de lângă Bruce.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care-ai suferit-o, zise ea încet. Băieţi, spuse şi se aplecă spre ei (micuţă cum era, nu era nevoie să se străduiască prea mult).

Cel mai mare dintre fii puse jocul video în buzunar, iar cel mai mic, care semăna cu Bruce bucăţică ruptă, se uită în sus la mine şi zise:

— Îmi pare rău.

Doi băieţei. Doi băieţi perfecţi. Of, Peter. Mi se puse din nou un nod în gât, dar am izbutit să îngaim:

— Joy e în grădină.

Mi-am şters ochii şi m-am tras din drum, să le fac loc.

Peste trei zile, m-am forţat să ascult cele patruzeci şi şapte de mesaje de pe robotul telefonic. M-am aşezat în camera de zi, cu un pahar de vin în mână, îmbrăcată în nişte pantaloni de pijama de-ai lui Peter şi cu prosopul lui de baie în jurul mijlocului, şi-am dat drumul şuvoiului de cuvinte: *Ne-a părut atât de rău să aflăm că… un şoc îngrozitor… dacă te putem ajuta cu ceva*. Mi-am şters ochii. Zilele erau mai uşor de suportat, dar nopţile erau îngrozitoare. îl vedeam tot timpul. Asta era problema. îl vedeam ieşind de la duş, cu un prosop în jurul şoldurilor; urcând scările cu un ziar împăturit în trei în mână;

culegând o roşie încălzită la soare de pe vrejul din grădină, tăind-o apoi în două, punând sare şi dându-mi o jumătate; stând în faţa frigiderului, cu uşa deschisă, de parcă spera să schimbe conţinutul acestuia doar uitându-se înăuntru timp îndelungat. *Să nu te prind că-mi pui untul înapoi în frigider*, îi ziceam când trecea pe lângă mine, căci îl văzusem aruncând ocheade untului pe care-l ţineam pe masă, iar el spunea: *Dacă vrei ca întreaga familie să moară de botulism, presupun că ar trebui să-ţi dauascultare*.

Întoarce-te, încercam să-i spun. Nu mă părăsi. N-o părăsi pe Joy. Întoarce-te la noi. Vino acasă. Uneori, îmi spunea un cuvânt, două. Apoi dispărea.

Dacă aveţi nevoie de ceva… Dacă vă putem ajuta…

Am scris nume şi adrese, folosind unul din pixurile cu Universitatea din Philadelphia ale lui Peter. Scrisul de pe pagină nici măcar nu-mi părea familiar. Parcă îmi furase un necunoscut mâinile.

Al patruzeci şi doilea apel era de la o femeie cu o voce înaltă şi dulce, care suna ca şi când ar fi fost puţin beată.

— „Salut, oameni buni! * zise.

Nu s-a prins, m-am gândit. Nici ea, nici cel de la mesajul al douăzeci şi doilea (un tip care încerca să-i vândă lui „Peter Krushel… Krushla… ăăă, stăpânului caser un abonament la *Examiner*) şi nici cine lăsase mesajul cu numărul treizeci (o voce computerizată, care întreba dacă doream să ne schimbăm asigurarea pentru maşină).

— „Sunt Betsy!”

Betsy, am rostit eu în şoaptă. Mi-a luat cam un minut să-mi amintesc cine era Betsy, iar când mi-am adus aminte, am gemut tare.

— „Uitaţi*, zicea mai departe, „ştiu că n-ar trebui să vă spun şi nici nu e ceva oficial până nu vă confirmă doctorul, dar…”

Se opri puţin. Mi-am ţinut răsuflarea, strângând în mâini pixul şi carnetul, zicându-mi *O, da /*, dar şi O, *nu*. Peter şedea la biroul meu, zâmbind. „Stai*, i-am şoptit în timp ce se întorcea spre fereastră. „Te rog, aşteaptă…”

— „Mămico, tăticule, felicitări!” strigă Betsy.

Treizeci şi opt

— Nu merge întotdeauna de la prima încercare, zise mama.

I-am aruncat o privire care voia să-i transmită că se purta ridicol.

— O femeie a fost inseminată cu un ovul fertilizat şi acum te miri că e însărcinată? N-aţi făcut ore de educaţie sanitară la şcoală?

— Păi, dacă pui problema aşa, murmură ea şi-şi trecu mâinile prin păr.

Era îmbrăcată cu hainele ei – în fiecare dimineaţă făcea mare caz din a se îmbrăca –, dar, de câte ori eram în casă, punea halatul flauşat al tatii peste ţinuta pe care-o alesese în ziua respectivă. De câte ori o vedeam mergând dezordonat pe hol, cu mâinile în buzunare şi cu tivul târându-i-se pe jos, îmi venea să plâng.

— Ne pregătiserăm pentru trei încercări şi apoi, dacă nu funcţiona…

Vocea i se stinse. Pe aragaz şuiera un ceainic pus la fiert. Mama nu-l luă în seamă, aşa că, după un minut, m-am ridicat şi-am turnat apa clocotită în cană şi i-am adus-o, dimpreună cu zaharniţa şi o căniţă cu lapte. Aproape că rămăseserăm fără lapte. Am scris „Lapte” în carneţelul de pe frigider. Cuvintele „Biscuiţi săraţi” şi „Şampon”, scrise de mâna tatii, erau încă acolo. M-am întrebat dacă vom lăsa pagina acolo pentru totdeauna sau dacă, întorcându-mă într-o zi de la şcoală, voi observa că a dispărut.

Mi-am turnat suc şi m-am aşezat în faţa maică-mii. Îmi prinsesem părul, încă umed, în coadă de cal; aparatele

auditive erau la locul lor, în urechi. Acum le port tot timpul. Nu vreau să-mi scape nimic.

— Deci ce-o să facem? Dacă nu mai vrem copilul, o să-l păstreze Betsy?

— Eu nu… Adică nu putem… Ei bine, e un copil, zise mama, de parcă asta era o mare noutate. Nu e o rochie. Nu poţi să-l returnezi aşa, pur şi simplu.

Am dat din cap şi am sorbit din suc, privind-o atent.

— Dar trebuie să fim foarte sigure, spuse. E un lucru foarte important. Un copil. Trebuie să fim sigure. E o hotărâre definitivă, pentru totdeauna, înţelegi?

— Pentru totdeauna, am repetat.

Firul de abur se înălţă, răsucindu-se, spre faţa ei, iar ea îşi şterse fruntea cu latul palmei. Sub ochi îi apăruseră semilune purpurii, iar la colţuri, riduri pe care nu le mai văzusem înainte.

Am privit-o o clipă, aşteptând să mai spună ceva. Văzând că nu scoate niciun cuvânt, am trecut la o pagină nouă din lista de cumpărături, pe care am scris: „Biberoane. Baveţele. Leagăn”.

— Mai avem leagănul meu vechi?

— Ce? Ah, da, confirmă ea, dând absentă din cap. În pivniţă. Am păstrat…

Se uită fix peste capul meu.

— Am păstrat tot. Nu ştiu de ce. Aşa, pur şi simplu.

Adu-o cu picioarele pe pământ, mi-am zis în gând.

— E cel mai sigur model?

— Cel mai sigur? întrebă ea clipind. O să verific.

— Ba eu o să verific, am spus şi mi-am notat: „Verifică nivelul de siguranţă al leagănului.

Cărucior. Scaun pentru maşină. Scutece. Balansoar.

— Hei, mamă, cum se cheamă hamurile alea în care îşi poartă femeile copiii?

Mama se gândi o clipă.

— Hamuri, îmi răspunse şi adăugă: Cred că ar trebui

să-mi iau o slujbă.

Am trecut şi „Slujbă* pe listă, apoi m-am uitat la ea.

— Avem nevoie de bani?

— Ne descurcăm. Dar trebuie să am o ocupaţie. Taică-tău credea că…

Duse cana la buze, dar o puse la loc pe masă, fără să bea.

— Nu ştiu. Poate o să încerc să scriu ceva nou.

— Trebuie să ai grijă de copil, i-am atras eu atenţia.

— În timpul liber, zise. În timpul liber, aş putea să scriu.

M-am întrebat dacă nu cumva minţea în privinţa banilor, dacă nu vom fi obligate să vindem casă, iar eu să mă retrag de la Philadelphia Academy.

— Pot să am eu grijă de copil, după ce termin orele. Atunci ai avea timp să lucrezi.

— Poate, repetă mama, dând din cap.

„Pijamale. Cărţi. DVD-uri educaţionale*, am mai adăugat. Probabil că voi primi nişte bani de *bat mitzvah*, din care-aş putea să mai cumpăr câte ceva pentru copil.

— O să ne descurcăm, i-am zis.

Mama îmi zâmbi palid, după care suflă în cana cu ceai şi luă o înghiţitură, uitându-se lung pe fereastră. Frunzele din faţa geamului nostru erau încă verzi. Curând, se vor face roşii şi aurii, căzând alene pe trotuar, sub cerul albastru al toamnei. Oamenii vor aşeza dovleci pe verandă, apoi coroniţe la uşi, iar în pragul lunii mai, copacii vor înmuguri din nou, iar crengile vor fi încărcate de flori mari şi strălucitoare de cireş şi de sânger. Încercam să-mi imaginez cum eu şi cu mama plimbam un cărucior pe trotuar, unul din acelea moderne, cu roţi mari de cauciuc şi cu acoperiş din pânză tare, dar mintea îmi zbura mereu la tata, mergând cu mine la Rita’s, să luăm nişte îngheţată de fructe, sau la TLA, să închiriem o casetă, şi îi simţeam braţul cald susţinându-l pe al meu. Iarna, mergeam în

parcul Fairmount, cu sania maică-mii din copilărie. Mă trăgea până pe culmea celui mai abrupt derdeluş, apoi alerga jos ca să mă aştepte, ghemuindu-se în zăpadă şi întinzând braţele. *Să nu-ţi fie teamă*, îmi zicea, îmi înfundam călcâiele în zăpadă, stând o clipă în echilibru, apoi mă înclinam înainte şi dădeam drumul săniei peste buza dealului, ştiind că tata o să mă prindă. Mă prindea întotdeauna. Din gât mi se urca un suspin, care încerca să-şi croiască drum la suprafaţă, dar mi-am strâns buzele şi l-am înăbuşit. Am scris pe listă: „Costum de iarnă. Căciulă. Fular. Mănuşi”.

Treizeci şi nouă

Am ţinut *shiva* o săptămână, după care am aruncat toate tăvile cu apetitive, am descoperit oglinzile şi-am luat-o pe Joy la cumpărături pentru tabăra de vară. Am plâns după ce autocarul o porni în direcţia munţilor Pocono, cu fiica mea la bord, dar am plâns în maşină, cu geamurile ridicate şi radioul pornit, spunându-mi că va fi bine, că femeile supravieţuiesc unor lucruri şi mai rele, război, foamete ori boli îngrozitoare, că o să trec cu bine de cele două săptămâni de singurătate, în prima zi de luni de după Ziua Muncii, am condus-o pe Joy la şcoală, aşa cum făcusem de atâtea ori.

— Dacă vrei să vii acasă, sună-mă, i-am spus în vreme ce trăgeam dubiţa lângă trotuar.

— O să mă descurc, mă asigură ea.

Am mers împreună la slujbele de Rosh Hashanah şi de Yom Kippur, stând una lângă alta în Sinagoga Centrului Municipal şi intonând cuvintele din *Ashamnu*, pomelnicul păcatelor.

Ashamnu, am spus, adică „Am păcătuit”. *Bagadnu*, adică „Am trădat”. împreună cu restul congregaţiei, ne-am încleştat pumnii şi ne-am lovit simbolic piepturile, la fiecare cuvânt. *Gazalnu* – „Am furat”. *Dibarnu Dofi* – „Am

minţit”.

Peter, am rostit în gând, ţinându-mă zdravăn cu mâna liberă de spătarul scaunului din faţă, ameţită de postul negru de peste zi, ameţită de durere. Ce făcuse el, oare? Ce furase? Pe cine trădase? De ce-l luase Dumnezeu chiar înainte s-o poată vedea pe Joy de *bat mitzvah*, ca să nu mai spun de copilul nostru biologic? M-am uitat către altar, către Tore şi către rabinul Grussgott, îmbrăcat în alb. Nu sosi niciun răspuns; se auzeau doar străvechile cuvinte ale rugăciunii, melodia într-o gamă minoră, sunetele a sute de pumni izbind în sute de piepturi, în timp ce ne rugam să fim scrişi în Cartea Vieţii încă un an. Te rugăm, Doamne.

Nâatznu – „Am fost dispreţuitori”. Ei bine, numai Dumnezeu ştia că, în cazul meu, asta era adevărat. Poate că era numai vina mea. *Saranu* – „Am nesocotit poruncile”. Poate că Peter avusese dreptate. Fugisem de misiunea mea divină. Eu trebuia să… Ce spusese? *Să scriu o poveste reală*. Şi nu făcusem asta. O sensibilitate prea mare şi fiica mă împiedicaseră până şi să-mi semnez cărţile cu numele meu adevărat.

Ta inu – „Am rătăcit calea”. *Ti ta nu* – „Am înşelat pe alţii”. *Sarnu* – „Mi-am întors fata de la Tine”.

— Iartă-ne, îndură-te de noi şi dă-ne o cale de ispăşire, zise Joy de lângă mine.

Mi-am plecat capul şi m-am rugat.

Am întrerupt postul acasă la Samantha şi, odată ce-am dat gata covrigii şi clătitele, ea se oferi să vină şi să petreacă noaptea la noi, dar i-am zis că ne descurcăm singure. După ce-am ajuns acasă şi Joy a adormit, am căutat prin dulap şi am scos cravatele lui Peter, înşirându-le pe pat. Îi dădusem lui Josh câteva dintre cele mai frumoase şi le păstrasem pe cele care-mi plăceau cel mai mult – cea portocalie cu auriu, cu broscuţe, pe care i-o luasem de ziua lui, şi cea crem cu auriu, pe care o purtase la nunta noastră. Poate c-o să le cos pe o pătură, într-o zi,

sau voi face din ele o căptuşeală pentru o gentuţă pe care Joy s-o poarte la nunta ei. Trimisesem deja costumele la Goodwill, împreună cu paltoanele de lână, dar păstrasem câteva obiecte: hanoracul pe care-l purta în weekenduri şi cana pe care i-o făcuse Joy la grădiniţă, cu inscripţia „CEL MAI BUN TĂTIC DIN LUME”, în care ţinea bonurile de la curăţătorie, bilete de cinema rupte şi mărunţişul.

M-am aşezat turceşte şi m-am sprijinit de spătarul patului, în dormitorul mare şi gol care, de acum înainte, avea să-mi pară întotdeauna mare şi gol. Am strâns cravatele ghem şi le-am pus într-o pungă de hârtie. Apoi am coborât din pat şi m-am dus la biroul din lemn sculptat, de lângă perete. Peter îl folosea ca să lucreze şi ca să plătească facturile. Eu nu scrisesem nici un singur cuvânt aşezată la el; nu semnasem nici măcar o filă de cec. *Ştii cum anume*, îmi spusese Lyla, dar, în clipa aceea, în întuneric, stând lângă patul gol şi contemplând lungii ani de singurătate ce mă aşteptau, nu mai eram aşa de sigură.

Bine, mi-am zis. *Poţi să faci asta*. Am aprins lumina, am legat cordonul halatului de baie şi am scos un carnet şi-un pix. Era povestea mea. Tot ce trebuia să fac – tot ce puteam să fac – era s-o istorisesc. *A fost odată ca niciodată*, am scris doar aşa, de încălzire, dar apoi lumea a dispărut treptat, iar eu am rămas aplecată peste birou, în insula de lumină a lămpii, reluând de unde mă oprisem.

Patruzeci

— Puiule?

Mama stătea la poalele scărilor, îmbrăcată cu rochia roşie pe care mi-o aminteam din fotografiile de la premiera filmului lui Maxi, rochia pe care tata o adora.

— Ce părere ai? mă întrebase, netezind fusta şi trăgând de mâneci în jos. E prea mult?

Am clătinat din cap.

— E perfect, am izbutit să rostesc.

Ridică partea de sus, puţin jenată. Rochia era croită ca să-i lase umerii goi, iar pielea bronzată îi lucea în lumină. *Arăţi superb*, ar fi zis tata, dacă ar fi fost cu noi, şi poate că ar fi sărutat-o, dacă şi-ar fi închipuit că nu-i văd. Iar dacă mama ar fi crezut că nu-i aud, i-ar fi spus: *Ştii că nu trebuie să mă flatezi*. *Sunt o pradă sigură*. După aceea, el i-ar fi şoptit ceva la ureche, iar ea şi-ar fi plecat fruntea, îmbujorată şi fericită.

— E bine că încă mă mai încape, zise mama şi mă privi atent, gata să mă prindă dacă aş fi căzut pe scări.

Am constatat că, încălţată cu tocurile acelea potrivite, eu şi mama aveam exact aceeaşi înălţime.

La vreo trei săptămâni după înmormântare, o auzisem vorbind la telefon cu rabinul Grussgott.

— Vreţi să reprogramăm? o întreba el.

Stăteam în uşa de la bucătărie, ascultând cu răsuflarea tăiată. Ştiam că rabinul îi va spune mamei că, potrivit tradiţiei evreieşti, o *simeha*[27] nu se anulează din cauza unei tragedii. Nu se anulează o nuntă sau un botez, nicio ceremonie de *bar* sau *bat mitzvah*. Asemenea ocazii fericite nu se anulează, pentru că în mijlocul vieţii suntem, de fapt, în moarte şi găsim bucurie chiar în miezul deznădejdii.

— Joy, în miezul deznădejdii, am zis.

Mama se întinse şi-mi mângâie părul, dându-mi o buclă după ureche şi pişcând uşor aparatul auditiv (poate că doar verifica dacă e la locul lui).

— Fără costum negru? am întrebat-o.

Ea scutură din cap.

— Am purtat costumul ăla cât să-mi ajungă pentru tot restul zilelor, şi m-am gândit că…

Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi repede, ca să nu-i curgă rime lui.

---

27 în limba ebraică, cuvîntul simcha are mai multe înţelesuri, dar cel mai comun este acela de „bucurie".

— M-am gândit să mă îmbrac cu ceva ce-am purtat când eram cu tatăl tău. Nu ştiu, poate că sună aiurea.

Am îmbrăţişat-o, având grijă să nu-i şifonez rochia şi să nu-i stric coafura.

— Nu-i adevărat, i-am spus. Mie îmi place. E frumoasă.

Peste două ore, eram în holul de la intrarea în sinagogă, îmbrăcată în rochia roz cu bretele subţiri şi poate tivite cu mărgele argintii; era rochia pe care o cumpărasem cu Elle şi-apoi o re turnasem, pe care o cumpărasem cu cârdul lui Bruce şi-o returnasem iarăşi, pentru ca, în cele din urmă, s-o cumpăr cu mama şi Maxi, după ce fugisem în lume. Purtam cerceii cu perle care fuseseră ai stră-străbunicii mele, sandale argintii, pe care le găsisem împreună cu Tamsin şi Todd, şi, pe umeri, un şal de rugăciune roz-argintiu pe care mi-l făcuse Emily. De dimineaţă, mătuşa Elle mă dusese la coafor să-mi aranjez părul şi să fiu machiată.

— Subtil! repeta ea întruna. Diafan! Curat!

Între timp, îşi trăsese un scaun lângă mine şi, folosind instrumentele doamnei de la machiaj, plus nişte adeziv, îşi lipise nişte gene false uriaşe pe ambele pleoape.

În hol, mi-am întâmpinat prietenii: Tamsin şi Todd, Amber şi Martin, Sasha, Andrey, Tara şi Duncan Brodkey, şi Cara, însoţită de părinţi şi părând mult mai matură în rochia ei neagră. Familia mea se adunase lângă teancul de cărţi de rugăciune albastre, aşezate pe o masă împreună cu programele. Razele de lumină se strecurau prin ferestrele înalte, prin uşă şi prin scândurile podelei, dislocate şi crăpate, în vreme ce rabinul Grussgott ne dădea ultimele instrucţiuni, trecând în revistă ordinea în care oamenii vor fi chemaţi să citească din Tora şi unde ar trebui să stea fiecare când vom trece Tora de la o generaţie la alta, din mâinile bunicilor mei în cele ale părinţilor şi, în sfârşit, în mâinile mele. Mama stătea în

stânga, Bruce în dreapta, îmbrăcat într-un costum bleumarin şi purtând un şal de rugăciune alb-albastru. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte gândul că asta era exact ce-mi dorisem, că era ceva *normal*: o mamă şi un tată, nu o situaţie bizară, încurcată şi dificil de explicat; doar o mamă ca oricare alta şi un tată, doi oameni care se iubeau sau care erau cel puţin în stare să simuleze asta într-o sinagogă, într-o duminică dimineaţă. Îmi dorisem asta din toată inima, dar acum, fireşte, aş fi dat orice să-mi recapăt familia de dinainte, familia mea cea ciudată; aş fi dat orice ca tata să fie acolo, cu mine.

Rabinul Grussgott îmi zâmbi şi dispăru în sanctuar, lăsându-i în foaier numai pe membrii apropiaţi ai familiei: mama, mătuşa Elle, bunica Ann şi Bruce.

— Vă rog să citiţi alături de mine, cu bucurie, am şoptit.

Am auzit în minte „cu bucătărie” şi-am zâmbit uşor. Tyler era şi el de faţă. Mai crescuse vreo trei centimetri de la *bar mitzvah* şi depusese eforturi să-şi aranjeze claia de păr. Mi s-a părut c-o văd pe Tamsin privindu-l admirativ, în felul său, şi mi-am propus să nu uit să le fac cunoştinţă la petrecere. Apoi am răsfoit cartea de rugăciuni, aruncând un ochi la pasajele subliniate, aflate pe paginile cărora le îndoisem colţurile: *Baruch atah adonai, elohainu melech ha olam… Binecuvântat eşti, o, Doamne, stăpânul universului, Care ne sprijini şi ne-ai adus aici, în această zi fericită*.

— Eşti gata? îmi şopti mama şi, exact când am dat din cap că da, uşa de la intrare se deschise discret şi un bărbat cu bucle albe, tunse scurt, într-un costum de-un alb imaculat, cu pantofi negri lustruiţi şi ochelari de soare întunecaţi se strecură înăuntru.

— Joy, zise el.

Am rămas cu gura căscată. În spatele meu, mătuşii îi scăpară nişte cuvinte pe care în niciun caz n-ar trebui să le

rosteşti într-o sinagogă.

Bărbatul îmi zâmbi, înaintând în direcţia noastră.

— Sper că n-am întârziat prea mult.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o mică desagă din catifea moale, cu fermoar. Era o desagă în care se ţinea tradiţionalul şal de rugăciune alb-albastru, cu franjuri.

— A fost al tatălui meu, zise şi mi-l întinse.

— Mu… mulţumesc, m-am bâlbâit eu.

Degetele amorţite încercau să deschidă fermoarul. Mama stătea tot în spatele meu, ţinându-mi mâinile pe umeri. Mi-o imaginam aruncându-i bărbatului priviri furioase sau încercând să mă tragă departe de el, dar, în loc de asta, ea spuse foarte încet, aproape în şoaptă:

— Mulţumesc.

Cu mişcări sigure, îmi puse şalul primit de la bunicul peste cel făcut de Emily.

— Gata toată lumea? întrebă rabinul Grussgott, vârându-şi capul pe uşă. E timpul.

— Suntem gata, zise mama.

— Încă ceva.

Bunicul mai scoase ceva din buzunar, ceva rotund, din argint. Am auzit-o pe mama ţinându-şi respiraţia de parcă o lovise cineva cu pumnul, îmi aminteam de dolarii de argint din cartea ei. Tatăl lor îi arunca unde era piscina mai adâncă, iar Albe şi sora ei se aruncau în apă să-i recupereze. El le ajutase, le arătase cum să facă. După ce-i scoteau din apă, fetiţele puteau păstra banii. Dorrie îi cheltuia pe-ai ei pe dulciuri şi reviste, Allie – mama – îi punea deoparte.

— Pentru tine, zise bunicul şi-mi îndesă un dolar de argint în palmă. Să-ţi poarte noroc.

Îşi scoase ochelarii şi se uită la noi, cei strânşi acolo: bunica Ann şi Mona, unchiul Josh şi mătuşa, şi apoi, la sfârşit, mama şi cu mine.

— Sunt mândru de tine, spuse el.

Mama începu să plângă. Îmi amintesc că, după *bar mitzvah-ul* lui Tyler, când mi s-a făcut rău la baie, tata mi-a spus acelaşi lucru. Era foarte ciudat să mă gândesc la mama ca la fiica cuiva, aşa cum eram şi eu, şi la alinarea pe care-o simţise la auzul acelor cuvinte, aşa cum simţisem şi eu.

— Joy?

Rabinul Grussgott îşi strecură capul pe uşile sanctuarului şi îmi zâmbi, înainte să-şi îndrepte privirile către bunicul, cu o expresie derutată pe chip.

În vreme ce păşeam în sanctuar, parcurgând culoarul dintre scaune, către *bimah*, m-am uitat peste umăr, căutându-l pe bunicul. Credeam că se strecurase în ultimul rând şi că-l voi putea chema să citească din Tora şi să-mi pună şalul de rugăciune pe umeri… Dar, când urcasem deja treptele şi apucasem să mă aşez în spatele pupitrului şi să deschid cartea de rugăciuni, feţele celor din asistenţă îmi păreau a fi la mii de mile depărtare şi, oricât mi-am încordat văzul, nu l-am găsit pe nicăieri.

— Pentru prima *aliyah*, aş dori să le chem pe bunica Ann şi pe bunica Andrey.

Le-am citit numele ebraice, apoi m-am tras înapoi şi-am aşteptat să urce cele trei trepte până la altar, să atingă cotoarele cărţilor lor de rugăciuni şi să le sărute. Preţ de un minut îngrozitor, care nu părea să se mai termine, am uitat cu desăvârşire textul binecuvântării şi melodia, deşi o tot cântasem vreme de şase ani de când studiam la şcoala ebraică. *Baruch et adonai Wam vorach*… Şi, dintr-odată, am descoperit-o, ca pe o bomboană ascunsă sub limbă. Am deschis gura şi-am început să cânt.

— *Baruch atah adonai le-olam va yed*, îmi răspunse congregaţia – sau, cel puţin, evreii aflaţi în rândurile sale.

Tamsin era în primul rând, fără ochelari şi cu părul desfăcut pe umeri. Trăsăturile îi erau aproape delicate, iar deasupra rochiei îi răsărea chipul oval şi palid. Todd şedea

lângă ea, arătând perfect şi foarte elegant în costum şi cu cravata roz-argintie.

Am luat indicatorul de argint, care avea forma unei mici mâini, cu degetul arătător întins. Am atins cu el pergamentul, dar delicat, aşa cum mă învăţase rabinul Grussgott. Aveam deja vorbele în minte – le ascultasem pe iPod de atâtea ori, că ştiam pe dinafară fiece sunet, fiece silabă – şi, în vreme ce le intonam şi plimbam arătătorul peste textul ebraic, nervozitatea mea începu să se risipească.

La final, se strânsese o adevărată mulţime de oameni în jurul meu, formată din cei pe care-i chemasem să citească din Tora: bunicile, mătuşa şi unchiul, Samantha şi Maxi, mama şi Bruce.

— Astăzi, citim din Geneză, am început. „Abraham era tatăl lui Isaac. Când Isaac avea patruzeci de ani, s-a însurat cu Rebecca. Soţia lui era stearpă, aşa că Isaac s-a rugat la Dumnezeu să se îndure de ea”.

Am simţit-o pe mama, aflată în spatele meu, cum înţepeneşte.

— „Dumnezeu i-a îndeplinit ruga şi Rebecca rămase grea. Dar copiii se încleştară în pântecele ei şi, când se petrecu una ca asta, ea întrebă: *De ce mi se întâmplă asta*? Se duse în căutarea unui mesaj de la Dumnezeu. Cuvântul Domnului către ea a fost acesta: *în pântecele tău sunt două naţii. Două orânduiri se vor desprinde din tine. Izbânda va trece de la o orânduire la cealaltă. Cel mai mare îl va sluji pe mezin*. Când îi veni sorocul, născu doi gemeni. Primul era roşcovan şi păros ca o haină de blană”.

Cineva – poate Todd, poate Duncan Brodkey – pufni. Eu am continuat să citesc.

— „L-au numit Esau. Se ivi şi fratele său, iar mânuţa lui era încleştată de călcâiul lui Esau. Isaac l-a botezat Iacov. Isaac avea şaizeci de ani când i-a născut nevasta”. Ceea ce, în opinia mea, e total nedrept. Adică o să aibă

şaptezeci şi opt până termină copiii liceul.

Mama râse. M-am aplecat din nou peste paginile scrise la computer.

— „Băieţii crescură. Esau a ajuns un vânător iscusit, un om al câmpului. Iacov era un om învăţat, care rămăsese pe lângă corturi. Lui Isaac îi plăcea carnea de vânat adusă de Esau şi-l preţuia pe-acesta mai mult, dar Rebeccăi îi era mai drag Iacov. Odată, pe când Iacov fierbea mâncarea, Esau se întoarse de la câmp frânt de oboseală. Esau îi spuse lui Iacov: *Dă-mi o gură din tocană*! *Sunt hămesit*! Iacov răspunse: *îţi dau, dar numai dacă-mi vinzi mie dreptul întâiului născut*. Esau zise: *O să mor de foame*! *La ce-mi serveşte dreptul întâiului născut*? Iacov îl îndemnă: *Jură-mi chiar în clipa asta*. Esau rosti jurământul şi-şi vându dreptul lui Iacov”.

M-am uitat la cele trei pagini întinse dinaintea mea, pe catifeaua roşu închis care acoperea *bimah*-ul. Cuvintele îmi înotau prin faţa ochilor. Ce intenţionasem să spun? Am clipit şi-am reuşit să disting unele cuvinte: „obligaţie”, „responsabilitate” şi „tradiţiile poporului nostru”. Am simţit mâna mamei pe umăr şi-am ştiut că lumea începuse să se holbeze, dar singurul lucru care-mi venea în minte, singurul lucru pe care voiam să-l spun era *Mi-e dor de tata*.

Am clipit iarăşi, mai strâns, şi m-am uitat atent la pagini.

— Ar trebui să vă spun despre ce-am învăţat în decursul acestui an, când m-am pregătit să devin *bat mitzvahy* am zis. Pregătisem şi-un discurs scris despre asta. Era despre porţiunea mea din Tora şi ideea de obligaţie, despre cum eşti obligat să îndrepţi un rău pe care l-ai făcut, dar ce-am învăţat cu adevărat în anul ăsta este că viaţa e grea.

Mâna maică-mii îmi strânse mai tare umărul.

— Oamenii buni mor fără motiv. Copiii mici se

îmbolnăvesc. Oamenii care ar trebui să te iubească te părăsesc.

Mi se ridică un nod în gât. Am înghiţit cu dificultate şi-am izbutit să reiau discursul.

— Îmi imaginez ce sentimente trebuie să-l fi încercat pe Esau. Nu era vina lui că era păros şi nici că îi era foame, şi probabil că nu el era cel vinovat că mama lui îl plăcea mai mult pe Iacov. Iacov era şiret şi aşa a obţinut binecuvântarea tatălui lor. Urmaşii lui sunt cei la fel de numeroşi ca stelele din cer.

Mi-am plecat ochii şi-am reuşit să mai respir o dată.

— Dar Esau nu s-a dat bătut, am zis. Nu a primit binecuvântarea tatălui lor. A fost obligat să apuce calea sabiei, dar măcar a rămas în viaţă. Isaac i-a spus că-şi poate găsi sălaş pe câmpiile mănoase ale Pământului şi că rouă cerului îi va fi băutură.

Am împăturit foile şi le-am presat cu mâinile.

— Când nu obţii ce-ţi doreşti, iei ce-a mai rămas şi te străduieşti să faci ceva bun. Tor a ne spune că Esau a avut două neveste şi poate că ele l-au ajutat să treacă peste greutăţi. Eu ştiu că mama şi bunicile mele m-au ajutat foarte mult anul acesta, ca şi mătuşa Elle, unchiul Josh şi… Bruce. Chiar şi atunci când am greşit sau am ales o cale nepotrivită, familia mi-a stat alături. Lecţia pe care-am învăţat-o a fost probabil lecţia învăţată de Esau, chiar dacă, în istoria poporului nostru, el nu e decât fratele cuiva, cel de care nimeni nu pomeneşte. Se vor întâmpla mereu lucruri rele şi multe nu vor merge cum ar trebui.

M-am uitat la foaia de hârtie, la cuvintele importante pe care le scrisesem acolo.

— Toată lumea are necazuri. Toată lumea are obligaţii. Toţi oamenii îşi continuă vieţile, aflând sprijin în cei care-i iubesc, făcând tot ce le stă în putinţă şi continuând să lupte.

Am împăturit iarăşi paginile şi-am încercat să le pun

în buzunar, înainte să-mi amintesc că eleganta mea rochie nu avea aşa ceva. Rabinul Grussgott ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie care-mi transmitea un mesaj clar: *Ce s-a ales de discursul la care-am muncit împreună*? apoi îmi făcu un semn uşor din cap şi-o invită pe mama să ia cuvântul. Păşind spre microfon în rochia roşie care foşnea, mama părea gata să urle.

— Joy, fiica mea, draga mea, începu ea.

În spate, am auzit-o pe bunica Ann plângând.

— Sunt foarte mândră de tine astăzi, când stai dinaintea tuturor, citind atât de frumos, fiind tu însăţi neînchipuit de frumoasă şi foarte matură.

Mama nu plângea. Ochii îi scăpărau, dar mi-am închipuit că e din pricină că era fericită şi chiar impresionată de discursul meu, ca şi când m-aş fi dovedit la fel de specială pe cât mă crezuse ea dintotdeauna.

— Şi ştiu cât de mândru ar fi fost tatăl tău. A fost întotdeauna mândru de tine. Ai fost – eşti – cea mai minunată fiică pe care şi-o poate dori cineva, şi chiar dacă mă mai scoţi din minţi uneori…

Am zâmbit puţin, la fel şi mama.

— Iar eu te scot din minţi tot timpul…

Se şterse la ochi cu mare grijă, folosind doar buricul degetului, aşa cum îi arătase Elle.

— Eşti cea mai însemnată realizare a mea. Nici n-aş fi putut spera la mai mult. Şi sunt convinsă că vei fi, aşa cum spune Tor a, o femeie de ispravă, precum Sara, Rahela, Rebecca şi Lea, cea căreia îi porţi numele. Chiar dacă nu vei primi exact ce-ţi doreşti, atunci când îţi doreşti, ştiu că vei fi puternică şi înţeleaptă. Eşti deja foarte frumoasă. Ştiu că vei avea o viaţă frumoasă, pentru că ai învăţat deja una dintre cele mai importante lecţii ale sale.

— Închide ochii, am spus, în vreme ce păşeam în sala de bal a Colegiului Medicilor şi i-am acoperit maică-mii ochii, să fâu sigură că nu vede nimic.

Mergeam în spatele ei, ghidând-o către sala de bal.

— Bine… acum!

O clipă, nu zise nimic, după care începu să plângă. Mi-am zis că, de data asta măcar, erau lacrimi de fericire, că nu se mai gândea la tata.

— Vai, Joy, spuse şi bătu din palme. Nu se poate!

Ba se poate. Toţi anii în care construisem decorurile pentru vreo duzină de spectacole muzicale puse în scenă la Philadelphia Academy se dovediseră, în sfârşit, de folos; în plus, mă ajutaseră şi prietenii. Transformasem marea sală de bal într-un colţişor desprins din *Sunetul muzicii*, un omagiu adus celui mai siropos film muzical din istorie, care se întâmpla să fie preferatul maică-mii. Fiecare masă reprezenta unul dintre „Lucrurile mele favorite”. Erau trandafiri cu stropi de ploaie (Tamsin şi cu mine trudiserăm o duminică încheiată, confecţionând flori din hârtie creponată şi lipind pe ele cristale rotunde) şi pisicuţe cu mustăcioare (aceea era masa copiilor; cumpărasem un maldăr de animale din pluş şi fiecare copil putea să ia unul acasă). Erau ceainice strălucitoare din aramă (tanti Sam cunoştea pe cineva care organiza petreceri şi care luase cu împrumut astfel de ceanice de la Fante’s, din Piaţa Italiană[28] şi mănuşi călduroase de lână

(bunica Ann îşi petrecuse ultimele trei săptămâni tricotând contra cronometru). Cadourile erau în pachete învelite în hârtie brună şi legate cu sfoară, iar la desert aveam ştrudel cu mere. Însă refuzasem să avem la meniul de prânz şniţel cu tăiţei, pentru că nu ştiam ce-i aia şi, în plus, suna dezgustător.

— „Fete în rochii albe, cu eşarfe albastre”, recită mama.

Tamsin se roti, plină de mândrie şi strălucind de fericire.

---

28 O zonă din Philadelphia, unde se găsesc numeroase magazine, cafenele, restaurante etc. de inspiraţie italiană.

— „Fulgi de nea ce mi se aşază pe nas şi pe gene”, am continuat eu şi-am condus-o pe mama la masa centrală, unde aranjamentul din mijloc era format dintr-o duzină de globuri cu zăpadă diferite (flecare conţinea o scenă din Philadelphia şi un spaţiu liber, unde musafirii puteau să strecoare o fotografie din cele făcute de fotograful profesionist).

— „Gâşte sălbatice zburând cu luna în vârf de aripă”?

— Aăă, organizatorul petrecerii a şters asta de pe listă. Nu e voie să aduci animale domestice vii într-un loc public, în scopul… mă rog, ştii tu, ca să distrezi lumea.

— Ei, n-am nicio îndoială că ai încercat, zise mama.

Todd se apropie agale, îmbrăcat într-un costum argintiu şi trăgând după el un skateboard cu un colac de sfoară deasupra.

— Ia să vedem dacă ghiciţi, îi zise maică-mii.

Nu i-a trebuit decât un minut de gândire.

— E cumva „Un ac trăgând un fir de aţă”?

— Vezi? spuse Todd, răsucindu-se către soră-sa. E limpede pentru oricine ştie filmul.

— Tot mai cred că pantalonii tirolezi erau mai nimeriţi, replică Tamsin.

Todd îi trecu skateboardul, întorcându-se spre ringul de dans.

— Haide, Joy. Vino să dansăm.

N-a fost o petrecere la fel de simandicoasă ca aceea dată de Tyler, nici la fel de impresionantă ca aceea a gemenilor, dar toţi prietenii mei s-au simţit bine. La desert am avut o fântână cu ciocolată, pe care cei de la firma de *catering* au închis-o atunci când Maxi a încercat să sară înăuntru. S-a iscat şi-un mic scandal când mama a târât-o pe mătuşă-mea în hol, ţipând la ea pentru că dansase necuviincios cu Jack Corsey.

— Băiatul n-are decât treisprezece ani, Elle! strigase mama.

Elle, cu un zâmbet compătimitor pe buze, răspunsese:

— Astăzi a devenit bărbat.

Am dansat cu Todd şi cu Bruce. L-am ridicat pe Max de subsuori şi l-am lăsat să-şi penduleze pantofiorii negri deasupra sandalelor mele argintii. Am dansat puţin şi cu Cara, înainte ca aceasta să-şi tragă nasul şi să spună:

— Aiureală.

După care se întoarse la masa ei.

Când Duncan Brodkey mă bătu uşor pe umăr, întrebându-mă dacă voiam să dansez, i-am zâmbit şi l-am luat de mână, simţind cum pielea şi întreg corpul îmi strălucesc.

După ce-am tăiat tortul, am aprins luminările şi s-au ţinut discursurile, când muzica abia începea să se mai însufleţească, m-am aşezat pe o bancă din grădina cu plante medicinale, cu gândul la tata. Obişnuiam să mergem la Institutul Franklin şi să trecem prin inima uriaşă de acolo sau la Academia de Ştiinţe Naturale, să ne uităm la scheletele de dinozauri. Mergeam cu bicicletele de la poteca edecului din cartierul Manayunk, până hăt, la Valley Forge, unde ne aştepta mama cu prânzul. Ne duceam la Reading Terminal, să mâncăm clătite cu afine, şi la Dutch Eating Place, să luăm şuncă din carne de curcan sau alte chestii interesante (un picior de miel sau, altă dată, o bibilică), pe care le aduceam acasă şi ne băteam capul cum să le gătim pentru cină.

Banca scârţâi când se aşeză şi mama lângă mine.

— Eşti bine?

Am dat din cap că da. Aş fi vrut să-i spun că mi-era dor de tata, dar era la fel de limpede ca aerul pe care-l respiram şi la fel de sigur ca pământul de sub picioare. Aşa că am zis doar:

— Bu… ăăă, tatăl tău n-a rămas la slujbă?

— Cred că a şters-o, oftă mama. Eu, una, nu l-am

văzut.

Am scos dolarul de argint din poşetă şi i l-am întins. Mama îl întoarse pe toate feţele.

— Pe vremuri, arunca monede din astea în piscină, iar noi ne scufundam după ele.

— A fost drăguţ din partea lui să vină, am zis, dar mama n-a răspuns. Deci, poate chiar era de treabă, nu?

— Nimic nu e doar în alb şi negru. Nimeni nu e doar rău sau bun.

Îşi trase nasul şi-şi şterse ochii.

— A fost drăguţ că a venit.

— Da, am zis şi-o clipă mi-am sprijinit fruntea de umărul ei şi-am lăsat-o să mă ţină în braţe.

Acasă, mi-am atârnat frumoasa toaletă în dulap. Ştiam că n-o voi mai purta niciodată. Poate că i-o voi da Cărei, ca s-o poarte într-o zi – problema era că moda avea să se schimbe în următorii trei ani, iar ideile ei despre ce înseamnă să fii frumoasă vor fi altele.

Am scos dolarul de argint din buzunar şi caseta de bijuterii din bibliotecă. Primisem caseta de la Maxi, cadou de ziua mea când împlinisem opt ani. Înăuntru era o balerină din plastic; dacă răsuceai butonul de la spate, începea să se rotească şi să cânte *Beautiful Dreamer*. N-aveam cine ştie ce în ea: o brăţară de argint primită de la tata de ziua mea, anul trecut, două bancnote de douăzeci de dolari câştigate la o slujbă de babysitter şi o poză cu Duncan Brodkey, pe care-o luasem dintre cele aruncate din albumele şcolare. Era mai mult decât nimic, mi-am zis: un dolar de argint după care mama sărise în apă acum mult timp, *nu sunt mândru de tine*, o mamă care, uneori, mă iubea mai mult decât mi-aş fi dorit şi-un tată care mă iubise, apoi murise. Era mai mult decât aveau mulţi alţi copii.

Mi-am plimbat degetele pe fundul cutiei, până ce-am găsit ce căutam: zornăitoarea mea de argint, din copilărie,

pe care era gravat „JOY”. Poate-i va fi de folos unui alt copil, mi-am zis, şi-am strecurat-o în buzunar. Apoi, am coborât să caut soluţia de lustruit argintăria.

Patruzeci şi unu

Pe măsură ce zilele se prefăceau în săptămâni, iar săptămânile în luni, iar toamna făcu loc iernii, am înţeles unul dintre marile adevăruri despre tragedii: poţi să visezi că dispari, îţi poţi dori să nu mai ştii de nimic, să te pierzi într-un vis nesfârşit sau într-un roman SF sau să te cufunzi într-un râu cu buzunarele pline cu bolovani, lăsând apa întunecată să te înghită; dar, dacă ai copii, păienjenişul legăturilor lumeşti te ţine strâns şi te împresoară şi nu-ţi dă voie să te prăbuşeşti, indiferent cât ai tânji după asta.

Frenchie zgâria la uşă, iar eu îi dădeam drumul afară. Când scheuna, îi dădeam drumul înapoi în casă. Lui Joy i-au rămas mici pantofii, aşa că am dus-o la magazin să-şi cumpere altă pereche, plus nişte ghete de iarnă şi o haină groasă nouă. Când termina de băut tot laptele, mă duceam la supermarket ca orice om normal şi mai cumpăram… iar dacă se întâmpla să observe cineva că, pe sub haină, purtam un halat de baie bărbătesc, albastru, nimeni nu spunea nimic. Pregăteam cina, porneam maşina de spălat vase, o goleam, apoi găteam iarăşi şi umpleam din nou maşina. Au căzut frunzele copacilor, iar eu le-am măturat de pe treptele casei şi de pe trotuar. A nins, iar eu am dat zăpada cu lopata şi-am pus sare pe treptele casei, străduindu-mă să nu plâng când am scos lopata din debara, încercând să alung amintirea felului în care Peter şi cu mine obişnuiam să ne tachinăm atunci când socoteam al cui era rândul.

Luna decembrie a fost oribilă. Am evitat magazinele pline cu beteală, răsunând de colinde şi luminate de sărbători, cuplurile fericite, care se ţineau de mână, zăbovind dinaintea vitrinelor magazinelor de bijuterii de pe

Sansom Street, mulţimea de familii strânse la mall, dar, în cele din urmă, a trebuit să merg la Target, ca să cumpăr vase Tupperware şi şervete de hârtie, cârpe de spălat, scutece şi şerveţele umede. Mă descurcam bine, pilotând căruţul de cumpărături prin magazin, evitând departamentul de DVD-uri şi muzică, unde obişnuiam să mai pierd vremea împreună cu Peter, când, deodată, aparatul de copt pâine mă făcu să încremenesc.

Am gemut tare, amintindu-mi ce spusese Peter odată:

— Ar trebui să cumpărăm un aparat de făcut pâine. Plinea proaspătă dă un miros plăcut în casă.

— Dar pâinea iese de parcă ar fi cauciucată, am zis eu.

— E mai bună dacă o prăjeşti, îmi replicase el.

I-am spus că nu aveam destul spaţiu în bucătărie, iar el sugerase că am putea să mutăm maşina de cappuccino, pentru că, să recunoaştem, n-o foloseam prea des. Eu îi răspunsesem că maşina de cappuccino e mai plăcută din punct de vedere estetic decât o maşină de copt pâine cauciucată, care arată ca o cutie din plastic. Următoarea etapă a acestui ritual era întoarcerea acasă, unde eu pregăteam un cappuccino cu spumă. Peter renunţa până data viitoare când ne nimeream într-un magazin care vindea maşini de copt pâine. Se uita la ele melancolic, de parcă ar fi fost un şir de foste iubite care-l părăsiseră.

Uneori, îşi plimba degetul pe ecranul digital al vreuneia dintre ele, oftând din rărunchi, iar eu îi spuneam s-o lase baltă, împingând căruciorul de cumpărături în direcţia rafturilor cu hârtie igienică şi cutii cu suc.

În difuzoarele de deasupra, Mariah Carey cânta *O Holy Night*, urmată de *Grandma Got Run Over by a Reindeer*. M-am sprijinit de un aragaz electric Crock-Pot şi-am început să plâng. De ce naiba nu cumpărasem nenorocita aia de maşină? L-ar fi făcut fericit pe Peter. Casa ar fi mirosit frumos. În definitiv, pâinea coaptă la

maşină e bună, dac-o prăjeşti. Ce naiba mă apucase? De ce nu…?

— Doamnă?

Mi-am şters ochii. Un funcţionar în şorţ din poliester roşu se holba la mine. Am scos un pachet de şerveţele din buzunar (zilele astea, rareori plec de acasă fără ele) şi-am arătat spre aragazuri.

— Credeam că sunt la reduceri, am spus cu voce slabă.

Funcţionarul mă conduse către ceea ce bănuiesc că era camera de odihnă – o încăpere mohorâtă, pavată cu gresie albă şi fără ferestre, mobilată cu mese din plastic roşu şi un cuptor cu microunde.

— Nu se mai întoarce, mi-am zis în sinea mea.

Sau poate că aşa am intenţionat, dar cred că funcţionarul mă auzise.

— Doamnă, sigur vă simţiţi bine? Aţi vrea să sunăm pe cineva?

— Sunt bine, am izbutit să îngaim şi m-am grăbit către casa de marcat, apoi către maşină, unde puteam să plâng în pace.

— E o perioadă în care toţi suntem emotivi.

Timpul a trecut. Am citit un exemplar din

Vizualizează şi va fi luat de la soră-mea şi-am încercat să vizualizez rezultatele dorite: nu doar să arăt normal, dar să mă şi simt aşa. În martie, am copt prăjituri *hamentaschen* pentru Parada de Purim a Preşcolarilor, pentru că asta făceam în fiecare an şi pentru că nu sunasem la sinagogă să le spun că n-o să fac anul ăsta. Nu suportam ideea de a-i explica străinului care s-ar fi nimerit să răspundă la telefon că prăjiturile astea erau preferatele soţului meu, dar că el murise. În aprilie, am plantat panseluţe galbene şi purpurii în jardinierele de la ferestre, ca să nu rămână tocmai ale noastre goale. Am tuns trandafirii. Am udat crinii. Am măturat şi am plivit,

menţinând intacte aparenţele, zicându-mi că puteam mima normalitatea, că mă puteam preface că sunt fericită, chiar dacă nu aveam să mai fiu aşa nicicând.

Mergeam la plimbare cu mama, să iau prânzul cu Samantha, la New York, s-o văd pe soră-mea, şi vorbeam cu Maxi la telefon. Şedeam pe margine la meciurile de softball ale lui Joy şi încercam să nu mă holbez la înlocuitorul lui Peter pe postul de antrenor secund, un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată, cu păr roşcat şi două gemene în echipă. Am găsit un terapeut pentru fiică-mea – la cererea ei, persoana era bărbat – şi-o duceam la şedinţe în fiecare miercuri, fără să-i pun întrebări când veneam s-o iau, deşi, după ochii înroşiţi, îmi dădeam seama că plânsese. Mi-am zis că undeva tot trebuia să plângă. Acasă, era mereu ocupată, făcând liste, comparând preţurile de pe internet la scutecele cumpărate angro, printând articole despre jucării educative şi înscriind copilul nenăscut la cursuri de educaţie muzicală care începeau de la neverosimila vârstă de trei luni.

Noaptea, când nu puteam să dorm, scriam, imaginându-mi că sunt iarăşi o tânără mamă, cu o cană de ceai răcindu-se lângă laptop, cu Frenchie sforăind uşurel pe o pernă şi îmbrăcată în bluza soţului meu, care mai păstra puţin din mirosul lui. Uneori, când mă trezeam, îmi închipuiam că-i simt mirosul, că el era încă acolo, că-mi voi deschide ochii şi-l voi vedea întins alături, cu ochii deschişi şi buzele arcuite într-un surâs, spunându-mi numele.

Betsy ne suna în fiecare săptămână. Ne-a trimis un e-mail cu pozele de la ecografia din săptămână a douăzecea, fotografii cu burta ei şi cu cei doi băieţei mângâind-o plini de mândrie. Dar, după cum am băgat de seamă, nu exista nicio fotografie cu soţul ei – poate că el era mereu cel care făcea pozele sau poate că la mijloc erau nişte decizii editoriale mult mai complicate.

La sfârşitul lunii ianuarie, aveam deja o primă

variantă a cărţii începute în săptămână în care-l înmormântasem pe Peter. Cu sfială, i-am înmânat-o Larissei. Se numea *Calea familiei* şi era despre un bărbat din suburbii, judecător de meserie, bogat şi fără nicio grijă pe lume, care, la cincizeci de ani, se îndrăgosteşte de-o femeie mult mai tânără, se căsătoreşte cu ea şi întemeiază o familie, în ciuda faptului că era deja însurat şi avea copii. Povestea era spusă din perspectiva bărbatului mort, care ajunsese în rai, din cea a primei soţii şi din perspectiva fiicei mai mari, din prima căsătorie, care-i zicea maică-sii Stil Vechi, iar tinerei mirese a tatălui ei, Prospătura. Bănuiesc că romanul reprezenta o încercare de a face lumină în viaţa tatălui meu, de a înţelege un astfel de om şi de a-i desluşi enigmele, de a crea un personaj similar şi, în acelaşi timp, complet diferit de tata.

Poate că era o poveste reală sau doar 350 de pagini scrise ca să-mi intru în formă, blocajul pe care trebuia să-l elimin înainte de a purcede la munca adevărată. Mi-era imposibil să fiu obiectivă.

Trebuia să mai aştept. În orice caz, indiferent ce s-ar fi dovedit a fi acele pagini, ele îmi oferiseră alinare şi sprijin, ceva la care să mă gândesc, în afară de faptul că mi-era dor de Peter, ceva de făcut, în afară de plâns. Pentru toate astea, le voi fi etern recunoscătoare.

În vinerea de dinainte de Sfântul Valentin, pe la zece seara, a sunat telefonul. Am vorbit cu Betsy, apoi m-am aşezat turceşte pe patul imens şi pustiu, cu telefonul amuţit în mână şi apăsată de tăcerea care domnea în casă.

— Am reuşit, am zis aproape în şoaptă şi-am ascultat, sperând că voi primi răspuns.

Când nu s-a auzit nimic altceva decât tăcerea, am plâns câteva minute, strângând o pernă la piept şi dorindu-mi ca, măcar o dată, să fi făcut lucrurile în ordinea corectă. *Ce-ai primit e bun primit*, mi-am zis în gând, aşa cum obişnuiam să-i spun lui Joy când era micuţă, când îi tăiam

brânza la grătar în formă de dreptunghiuri, nu de triunghiuri, cum îi plăcea ei, când o încălţam cu adidaşi în loc de preaiubitele cizme de cauciuc verzi, pe care le adora. *Ce-ai primit e bun primit, aşa că nu mai sta necăjit*. În curând, aveam să rostesc din nou formula magică.

M-am spălat pe faţă şi m-am pieptănat. Am parcurs holul, imaginându-mi că-l văd pe Peter stând dinaintea dulapului cu rufărie şi căutându-şi pătura de lână sau cărând un coş cu rufe murdare la maşina de spălat. Apoi am ciocănit la uşa dormitorului lui Joy şi-am zis:

— E băiat.

Patruzeci şi doi

Mama răsuci volanul dubiţei şi intră pe South Second Street, unde crengile golaşe se arcuiau pe deasupra capetelor noastre, transformând drumul într-un tunel de umbre şi lumini tremurătoare. Am trecut de Wawa şi de micul fast-food chinezesc care născuse atâtea controverse când se deschisese, unii vecini împărţind „fluturaşi în care se plângeau că restaurantul cu pricina va atrage elemente nedorite.

— Asta ce înseamnă, mai exact? întrebase Samantha, aruncând foaia pe tejgheaua din bucătărie, ca să vadă şi mama. Evrei?

Am zâmbit, amintindu-mi.

Mama viră pe Delaware Avenue, apoi ieşi pe autostradă. Ziua fusese caldă şi bătea un vânticel cu parfum de primăvară. Acum, cerul nopţii era senin, luminat de razele lunii. Scaunul pentru copil era bine fixat pe bancheta din spate, iar eu verificasem de două ori geanta, ca să mă asigur că aveam tot ce scria în cartea cu sfaturi pentru îngrijirea bebeluşilor: scutece, şerveţele umede, cremă, cârpe, biberoane şi lapte praf, un rând de hăinuţe, o mingiucă moale din pânză, cu panglici de diferite culori şi texturi, despre care se spunea că e o

jucărie foarte bună pentru dezvoltarea copilului. O găsisem într-o cutie din pod. Cred că fusese a mea.

— Eşti bine? mă întrebă mama.

Era o călătorie de doar două ore, dar ea împachetase totuşi ceva de mâncare: brânză, biscuiţi săraţi, cutii cu suc şi nişte mere.

— I-ai găsit vreun nume? am spus, în loc de răspuns.

— Nu, dar o să-mi vină ceva în minte, zise mama cu ochii la şosea. Aşa ţi-am găsit şi ţie numele, fără să mă gândesc prea mult.

N-am comentat, dar cred că am zărit umbra unui zâmbet trecând pe chipul mamei în clipa în care-am scos din rucsac cartea cu *1001 de nume pentru bebeluşi*.

— Nu Peter, am zis, mai mult pentru mine.

Mama scutură şi ea din cap, aşa că am trecut mai departe, citind de pe lista numelor cu „P”:

— Pablo, Pace, Padriac, Patrick, Paul, Pax, Paz.

— Pax?

— „De la cuvântul latinesc care înseamnă pace”, am citit.

— Atunci, o să se audă „Pah-chay”.

— OK, am zis, gândindu-mă că nici în ruptul capului nu-i voi îngădui să boteze un copilaş nevinovat cu numele de Pahehay.

— Ce zici de Charles? Şi Peter, ca al doilea nume.

— Sună bine, cred.

— Îl putem striga Charlie, iar numele ebraic ar putea fi Chaïm, „viaţă”.

— Charlie Krushelevansky, am zis, de încercare. Sună bine. Mai vedem. Poate că n-o să arate a Charlie.

Am urmărit cu degetul lista de nume.

— Poate c-o să arate a Padriac.

Mama pufni. Mi-am odihnit capul pe suprafaţa răcoroasă a geamului şi cred că am aţipit, pentru că atunci când am deschis iar ochii, mama trăgea maşina într-o

parcare mare, sub un felinar încadrat de un halou de lumină.

— Maternitatea? întrebă ea la biroul de la intrare.

— Etajul cinci, răspunse femeia şi ne înmână ecusoane cu „Vizitator”.

Eu l-am lipit pe al meu pe cracul blugilor; mama, fireşte, l-a pus pe-al ei cu mândrie pe piept.

Spitalele miros a spital, mi-am zis în timp ce urcam cu liftul, iar asistenta de la ghişeul etajului cinci ne deschise, cu un bâzâit, uşile. Mirosul e un amestec de urină, vomă, dezinfectant care-ţi face ochii să lăcrimeze şi frică. În plus, la etajul ăsta mirosea şi a flori. Cu coada ochiului, am zărit câte un buchet de crini sau trandafiri în fiecare salon pe lângă care treceam. Mai era şi câte un mănunchi de baloane roz sau bleu, lovindu-se uşor de tavan.

La 514, mama se opri atât de brusc, încât, dacă aş fi fost în spatele ei, nu păşind alături, ne-am fi ciocnit cu siguranţă.

— O, vai, spuse ea încetişor.

Betsy era întinsă în pat, îmbrăcată într-un halat de baie dungat şi zâmbitoare.

— Salutare, oameni buni!

La încheietura mâinii purta o brăţară din plastic inscripţionată cu numele ei şi ţinea în braţe o grămăjoară înfăşată în scutece alb-albastre. Bebeluşul avea părul ca un puf întunecat ieşind de sub căciuliţa tricotată, asortată la scutece, un năsuc strâmb şi piele atât de străvezie, încât puteam să-i zăresc micile vene albăstrui croindu-şi drum către pleoape şi obrăjori. Mi s-a părut că recunosc sprâncenele mamei, fruntea şi bărbia tatii. Una dintre mânuţele copilaşului era ascunsă în păturică. Cealaltă se agita în aer. Degeţelele i se desfăceau şi se strângeau încontinuu, şi mi s-a părut cel mai firesc gest din lume să întind mâna şi să-l las să mă apuce strâns de degetul mic.

— Charlie, am zis. I se potriveşte numele Charlie.

— Vrei să-l iei în braţe? mă întrebă Betsy.

Era extenuată, stoarsă de puteri de parcă ar fi alergat toată noaptea, dar părea totodată fericită.

— E OK?

— Sigur, surioară, răspunse ea.

M-am ghemuit, iar ea îmi trecu bebeluşul, fără ca micuţul să-mi dea drumul la deget.

Mama stătea în prag, cu o mână sprijinită de uşă, temându-se parcă să intre. Betsy o privi şi-o întrebă dacă se simte bine.

— Da, veni răspunsul slab al mamei.

Apoi scutură din cap şi păru a face eforturi să se adune.

— Uite o întrebare mai bună: tu cum te simţi?

Trase un scaun lângă pat şi începură o discuţie despre travaliu, despre calificativele Apgar şi epiziotomie. De cum am auzit cuvântul „placentă*, am refuzat să mai ascult şi m-am dus cu bebeluşul la fereastră.

— Ia te uită, i-am spus, săltându-l uşurel în braţe şi întorcându-i feţişoara astfel încât să poată privi cerul nopţii.

Micuţul mă privi cu ochişori de-un gri-căprui nedesluşit.

— Charlie, l-am strigat ca să aud cum sună, după care l-am strâns la piept.

Am simţit mâna mamei pe umăr şi i-am zărit chipul reflectat în geam. Văzându-mă cu bebeluşul, pe chip i se aşternu o expresie plină de tandreţe, iar ochii îi luceau când ne sărută, întâi pe mine, apoi pe cel mic, pe frunte. Era chipul ei tainic, pe care mi-l dezvăluie numai mie.

Mulţumiri

Această carte nu ar fi văzut lumina tiparului fără munca asiduă şi organizarea de care a dat dovadă agenta

mea, Joanna Pulcini. îi sunt recunoscătoare, ca întotdeauna, pentru entuziasmul său necontenit, pentru atenţia necurmată cu care urmăreşte flecare detaliu şi pentru modul fermecător în care eşuează de fiecare dată să strecoare bancuri deocheate şi glume fără perdea în vreunul din romanele mele.

Editoarea mea, Greer Hendricks, merită toată recunoştinţa pentru răbdarea, bunătatea şi voioşia ei.

Le mulţumesc asistentelor Joannei, Elizabeth Carter şi Trinh Truong, precum şi asistentei lui Greer, Sarah Walsh, pentru atenţia pe care au acordat-o celui mai mărunt detaliu, şi lui Suzanne O'Neill şi Nancy Inglis, pentru grija cu care au lucrat pe manuscris. De asemenea, sunt cea mai norocoasă că am descoperit o asistentă atât de extraordinară, de neobosită şi plină de bunăvoinţă precum Meghan Burnett.

Judith Curr de la Atria şi Carolyn Reidy de la Simon & Schuster au avut întotdeauna o grijă nemaipomenită de mine şi de Cannie, ca, de altfel, toţi cei de la Atria: Gary Urda, Lisa Keim, Kathleen Schmidt, Christine Duplessis, Craig Dean şi Jeanne Lee.

Le sunt îndatorată lui Jessica Fac şi echipei sale de la Greater Talent Network şi, de asemenea, lui Macy Engelman, Dana Gidney şi Jordana Tal, pentru minunata lor muncă de PR.

Curtis Sittenfeld a fost o cititoare receptivă şi plină de bunăvoinţă a romanului de faţă.

Pe parcursul cercetării pentru acest roman, am fost suficient de norocoasă pentru a fi invitată la petrecerile de *bar* şi *bat mitzvah* date în onoarea lui Charlie Sucher şi Samantha Wladis din Cherry Hill, a lui Abby Kalen din Simsbury, Connecticut, unde nu s-a întâmplat absolut NIMIC indecent. Le mulţumesc lui Charlie, Samantha şi Abby, precum şi părinţilor, prietenilor şi familiilor lor, pentru căldura şi amabilitatea lor.

Prietenii şi familia mea, răspândiţi prin toată lumea, îmi oferă încă o doză sănătoasă de dragoste, susţinere şi material pentru cărţile mele. Jake şi Joe Weiner nu sunt doar fraţii mei, ci şi cei care-mi ţin afacerea în picioare pe coastă. Molly Weiner este o sursă inepuizabilă de inspiraţie şi umor. Le sunt recunoscătoare lui Faye Frumin, Frances Frumin Weiner şi Clair Kaplan, pentru ajutorul şi încurajările lor, pentru împrejurările în care am râs împreună şi pentru că au avut delicateţea de a mă lăsa uneori să le tachinez.

În sfârşit, am ajuns la echipa de acasă, unde Wendell este rege între regi. Soţul meu, Adam, este în continuare tovarăşul meu de călătorii şi persoana cu care îmi place cel mai mult să mă uit la *Marele Lebowski*. Fiica mea, Lucy Jane, este lumina vieţii mele, iar surioara ei, Phoebe Pearl, s-a dovedit un bebeluş de nădejde, care s-a abţinut cât a putut din a da din picioruşe pe tot parcursul cât am scris acest roman. Toată dragostea şi mulţumirile mele se îndreaptă către ei… şi către toţi cititorii care m-au însoţit până aici.